OSMANLI TÜRKÇESİ SÖZLÜĞÜ

Prof. Dr. Mehmet KANAR

A

â (F.) [آ]

1.ünlem edat ı ey, hey. 2.iki kelimenin aras ı na girerek, anlam ı

peki ş tiren yeni kelimeler türetmeye yarayan orta ek.

a’dâ (A.) [اعدا] dü ş manlar. a’dâd (A.) [اعداد] say ı lar. â’ik (A.) [عائق] engel.

a’lâ (A.) [اعلى] en yüksek, en yüce. a’lâf (A.) [آلاف] otlar.

a’lâl (A.) [1 [اعلال.hastal ı klar. 2.sebepler. a’lâm (A.) [اعلام 1 [.bayraklar. 2.özel isimler. a’lem (A.) [اعلم] en iyi bilen. a’mâ (A.) [اعمى] kör.

a’mâk (A.) [اعماق] derinlikler.

a’mâl (A.) [اعمال] i ş ler, ameller, davran ı ş lar. a’mâr (A.) [1 [اعمار.ömürler. 2.ya ş lar. a’nî (A.) [اعنى] yani.

a’râb (A.) [اعراب] Araplar, çöl araplar ı . a’râbî (A.) [اعرابى] çöl arab ı . a’râz (A.) [اعراض] belirtiler.

a’sâb (A.) [باصعا] sinirler. a’sâr (A.) [راصعا] yüz y ı llar.

a’ ş âr (A.) [راشعا] ö ş ür vergileri, onda birler. a’ ş ârî (A.) [يراشعا] ondal ı k.

a’vec (A.) [جوعا] yamuk, e ğ ri bü ğ rü. a’ver (A.) [روعا] tek gözlü. a’yâd (A.) [دايعا] bayramlar.

a’yân (A.) [1 [نايعا.ileri gelenler, e ş raf, sosyete. 2.gözler. a’yün (A.) [1 [نيعا.gözler. 2.p ı narlar. a’zâ (A.) [[اضعا 1.üyeler. 2.organlar. a’zam (A.) [مظعا] en büyük.

âb (F.) [بآ]

1.su. 2.deniz. 3. ı rmak. 4.tükürük. 5.özsuyu. 6.ter. 7.döl suyu.

8.sidik. 9.parlakl ı k. 10.yüzsuyu. 11.letafet, hava.

âb (F.) [بآ] A ğ ustos.

âb - ı âbistenî [1 [بآ بآ بستنى.meni; 2.bitkilerin yeti ş mesine neden olan su. âb - ı adâlet [1 [بآ بدعالت.adalet suyu; 2.do ğ rulu ğ un bereketi. âb - ı ahmer [1 [بآ احمر.k ı z ı l su. 2.k ı rm ı z ı ş arap. 3.gözya ş ı . âb - ı âte ş în [بآ نيشت 1 [بآ.ate ş li su; 2.k ı rm ı z ı ş arap; 3.gözya ş ı . âb - ı bâdereng [1 [بآ بادهرنگ.k ı z ı l su. 2.gözya ş ı , kanl ı gözya ş ı . âb - ı engûr [1 [بآ اروگن.üzüm suyu. 2. ş arap. âb - ı harâbât [بآ باراخت] (meyhane suyu) ş arap. âb - ı kevser [1 [بآ كوثر.cennet suyu, 2. ş arap. ab’âb (A.) [باعبع] vantrolog.

abâ (A.) [1 [ابء.kaba yün kuma ş . 2.aba. âbâ’ (A.) [[آباء 1.babalar. 2.gezegenler. âbâd (A.) [آباد] ebedler.

âbâd (F.) [آباد] bay ı nd ı r, mamûr.

âbâd etmek/eylemek 1.mamûr etmek. 2.zenginle ş tirmek. 3.huzur vermek. âbâd olmak 1.mamûrla ş mak. 2.zenginle ş mek. 3.huzura kavu ş mak. âbâdân (F.) [آبادان] bay ı nd ı r.

âbâdânî (F.) [آبادانی] bay ı nd ı rl ı k.

âbâdî (F.) [1 [آبادی.bay ı nd ı rl ı k. 2.ince Hint ka ğ ı d ı . âbâl (A.) [آبال] develer. âbân (F.) [آبان] Âbân ay ı .

abâpû ş (A.-F.) [1 [ابءپوش.abal ı . 2.dervi ş . 3.yoksul. âbâr (A.) [آبار] kuyular.

âbcâme (F.) [آبجامه] su kab ı . âbçîn (F.) [آبچین] pe ş temal. abd (A.) [1 [ابد.kul. 2.köle.

âbdân (F.) [1 [آبدان.su kab ı . 2.mesane. âbdâr (F.) [[آبدار 1.sulu. 2.parlak. 3.ho ş âbdendân (F.) [1 [آبدندان.bön. 2.âciz. abdest (F.) [1 [آبدست.abdest. 2.paylama.

abdesthâne (F.) [1 [آبدستخانه.tuvalet. 2.abdest al ı nan yer. abdestlik (F.-T.) k ı sa cübbe. âbek (F.) [1 [آبک.sulu. 2.c ı va.

abes (A.) [ثبع] saçma, abes.

âbgîne (F.) [1 [هنیگبآ.kristal. 2.kadeh. 3.sürahi. 4.ayna. 5.gözya ş ı . âbgîr (F.) [1 [ریگبآ.havuz. 2.su birikintisi. âbgûn (F.) [1 [نوگبآ.su rengi. 2.mavi.

abher (A.) [1 [رهبع.nergis. 2.zerrinkadeh çiçe ğ i. 3.yasemin. âbhîz (F.) [زیخبآ] büyük dalga. âbhord (F.) [دروخبآ] nasip. âb ı rû (F.) [وربآ] yüzsuyu. âbî (F.) [یبآ] mavi.

âbid (A.) [1 [دباع.ibadet eden. 2.erkek ad ı . abîd (A.) [دیبع 1 [.kullar. 2.köleler. âbidât [تادبآ] an ı tlar. âbide (A.) [هدبآ] an ı t.

âbidevî (A.) [یودبآ] an ı tsal.

âbile (F.) [1 [هلبآ.su çiçe ğ i. 2.sivilce. 3.su kabarc ı ğ ı . âbir (A.) [رباع] yaya.

âbisten (F.) [نتسبآ] gebe.

âbistengâh (F.) [هاگنتسبآ] döl yata ğ ı .

âbi ş hor (F.) [1 [روخشبآ.sulama yeri. 2.nasip. âbkâr (F.) [1 [راکبآ.saka. 2.ayya ş .

âbke ş (F.) [1 [شکبآ.saka, su çeken. 2.kevgir. âbnûs (F.) [سونبآ] abanoz.

âbrâh (F.) [هاربآ] su yolu, kanal.

abra ş (A.) [شربا] alacal ı .

âbrîz (F.) [1 [آبریز.tuvalet. 2. ı br ı k. âb ş âr (F.) [آبشار] ça ğ layan. abûs (A.) [عبوس] somurtkan.

âbühava (F.-A.) [آب و هوا] iklim.

âbzih (F.) [1 [آبزه.su kayna ğ ı . 2.gözya ş ı . âc (A.) [عاج] fildi ş i. âc (F.) [آج] ı lg ı n a ğ ac ı .

acâib (A.) [عجائب] tuhaf, ilginç, acaip. acâleten (A.) [عجالة] alelacele.

aceb (A.) [1 [عجب.tuhafl ı k. 2.acaba. acebâ (A.) [عجبا] acaba. acele (A.) [عجله] acele.

aceleten (A.) [عجلة] çarçabuk, alelacele.

acem (A.) [1 [عجم.arap olmayan. 2. İ ranl ı , acem.

acema ş îran (A.) [عجم ایشار] Türk mûsikisinde bir makam. acemce (A.-T.) Farsça.

acemî (A.) [1 [عجمی.deneyimsiz, acemi. 2. İ ranl ı . acemistan (A.-F.) [عجمستان] İ ran.

acemiyân (A.-F.) [1 [عجمیان.deneyimsizler. 2. İ ranl ı lar. aceze (A.) [عجزه] dü ş künler, âcizler. acîb (A.) [عجیب] tuhaf, acayip, ilginç. acîbe (A.) [عجیبه] ş a ş ı lacak ş ey.

âcil (A.) [لجاء] acil.

âcilen (A.) [لاجاء] derhal, acil olarak. acîn (A.) [نيجء] macun, yo ğ urulmu ş . âciz (A.) [1 [زجاء.aciz. 2.ben.

âcizâne (A.-F.) [1 [هنازجاء.acizce. 2.alçakgönüllüce. âcizî (A.-F.) [ىزجاء] acizlik. âciziyyet (A.) [تىزجاء] acizlik. âcizleri (A.-T.) bendeniz, ben. acûl (A.) [لوجء] aceleci.

acûlâne (A.-F.) [هنلاوجء] acele acele. acûz (A.) [[زوجء 1.kocakar ı . 2.cad ı . acûze (A.) [1 [هزوجء.kocakar ı . 2.cad ı . âcür (F.) [1 [رجآ.tu ğ la. 2.kiremit.

acz (A.) [زجء] acizlik, çaresizlik, bir ş ey yapamama. âdâb (A.) [1 [بادآ.edepler, terbiyeler. 2.yol yordam. adalât (A.) [تلاضء] kaslar.

adale (A.) [1[هلضء.kas. 2.kaslar. adâlet (A.) [تلادء] adalet.

adaletkâr (A.-F.) [راكتلادء] adil, adaletli. âdât (A.) [تاداء] âdetler, al ı ş kanl ı klar. adâvet (A.) [توادء] dü ş manl ı k.

adâvet etmek/eylemek dü ş manl ı k gütmek.

add (A.) [دء] sayma, görme, de ğ erlendirme, kabul etme.

addedilmek say ı lmak, görülmek, de ğ erlendirilmek. addetmek/eylemek saymak, görmek, de ğ erlendirmek. addolunmak say ı lmak, kabul edilmek. aded (A.) [ددع] say ı .

adeden (A.) [ادعد] say ı ca. adedî (A.) [يددع] say ı sal.

âdem (A.) [1 [مدآ.ilk insan, Adem Peygamber. 2.insan, adam. adem (A.) [مدع] yokluk, bulunmama, adem. adem -i muvaffakiyet [تيقفوم مدع] ba ş ar ı s ı zl ı k. adem -i muvazenet [تنزاوم مدع] dengesizlik. adem -i riâyet [تىاعر مدع] uymama..

adem -i te’lîfiyet [تيفيلأت مدع] uzla ş amama, bir araya gelememe. adem -i teveccüh [هجوت مدع] ilgisizlik. ademâbâd (A.-F.) [دابآ مدع] yokluk ülkesi.

âdemhâr (A.-F.) [راوخ مدآ] yamyam, insan yiyen. âdemî (A.-F.) [1[مدآى.insano ğ lu. 2.insanl ı k. âdemiyân (A.-F.) [نايمدآ] insanlar.

âdemiyyet (A.) [1 [تيمدآ.insanl ı k. 2.adaml ı k. ades (A.) [سدع] mercimek. adese (A.) [هسدع] mercek.

âdet (A.) [تداع] al ı ş kanl ı k, âdet. âdeta (A.) [اتداع] basbaya ğ ı .

âdeten (A.) [اتدع] âdet olarak, geleneklere göre.

adhâ (A.) [اضحی] kurbanlar.

âdi (A.) [یداء] s ı radan, âdi, de ğ ersiz. adîd (A.) [عدید] birçok. adîde (A.) [عدیده] birçok. âdil (A.) [لداء] adaletli. adîl (A.) [عدیل] e ş it, denk.

âdilâne (A.-F.) [عدلانه] adilce. adîm (A.) [عدیم] yok olan.

adîmülimkân (A.) [عدیم الامکان] imkâns ı z. âdiye (A.) [ایدا ه ع] al ı ş ı lm ı ş , s ı radan. adl (A.) [عدل] adalet.

adlâ’ (A.) اعلاض] kenarlar.

adlî (A.) [عدلی] adalet ile ilgili.

adliyye (A.) [عدلیه] mahkeme, adliye. adn (A.) [عدن] cennet. adû (A.) [عدو] dü ş man. âfâk (A.) [آفاق] ufuklar.

âfâkî (A.) [1 [آفاقی.nesnel. 2. ş uradan buradan konu ş ma. âfât (A.) [آفات] afetler, belalar.

âferîde (F.) [آفریده] yarat ı k, yarat ı lm ı ş , mahluk. âferîdgâr (F.) [آفریدگار] yaratan, Tanr ı . âferîn (F.) [آفرین] bravo, çok ya ş a, aferin. âferîn (F.) [آفرین] yaratan.

âferînende (F.) [آفرینده] yarat ı c ı . âferîni ş (F.) [آفرینش] yarat ı l ı ş .

âfet (A.) [1 [آفت.afet, bela, felaket. 2.güzel sevgili. âfet -i cân [1 [آفت جان.can belas ı . 2.güzel. âfet -i devrân [آفت دوران 1 [آفت.güzel, dilber. âfetengîz (A.-F.) [آفت انگیز] afet getiren. âfetresân (A.-F.) [آفت رسان] bela getiren.

âfetzede (A.-F.) [آفت زده] belaya u ğ ram ı ş , afet görmü ş . afîf (A.) [عفیف] iffetli.

âfil (A.) [1 [آفل.batan. 2.görünmez olan. âfitâb (F.) [آفتاب] güne ş .

âfitâbcemâl (F.-A.) [آفتاب جمال] güzel yüzlü, parlak yüzlü, yüzü güne ş gibi

parlayan, sevgili, ma ş uk. âfiyet (A.) [عافیت] esenlik.

âfiyet bulmak sa ğ l ı ğ ı na kavu ş mak. afiyetbah ş [آفیت بخش] afiyet verici. afrika (A.) [افریقا] Afrika k ı tas ı . afsun (F.) [افسون] büyü, efsun. âftâb (F.) [آفتاب] güne ş .

âftâbe (F.) [آفتابه] ı br ı k, su kab ı .

âftâbgîr (F.) [آفتابگیر] güne ş alan, güne ş gören. âftâbî (F.) [آفتابی] güne ş lik.

âftâbrû (F.) [آفتاب رو] parlak yüzlü.

afv (A.) [عفو] ba ğ ı ş lama, af. âgâh (F.) [آگاه] haberdar.

âgâh etmek haberdar etmek. âgâh olmak haberdar olmak. âgâhî (F.) [آگاهی] haberdarl ı k. âgeh (F.) [آگه] haberdar.

âgehî (F.) [آگهی] haberdarl ı k. âgîn (F.) [آگین] dolu.

âgû ş (A.) [آغوش] kucak.

â ğ âli ş (F.) [آغالش] k ı ş k ı rtma. a ğ ayân (T.-F.) [آغایان] a ğ alar.

â ğ âz (F.) [1 [آغاز.ba ş lama. 2.ba ş lang ı ç. a ğ biyâ (A.) [ابیاغ] kal ı n kafal ı lar. â ğ i ş te (F.) [آغشته] bula ş m ı ş , bulan ı k.

a ğ lâl (A.) [1 [اغلال.boyunduruklar. 2.zincirler. a ğ lât (A.) [اغلاط] hatalar.

a ğ leb [(A.) [اغلب احتمال] ço ğ unlukla, genellikle, s ı k s ı k.

a ğ leb -i ihtimâl [اغلب احتمال] büyük bir ihtimalle, büyük bir olas ı l ı kla. a ğ nâ (A.) [اغنی] en zengin. a ğ nâm (A.) [اغنام] koyunlar. a ğ niyâ (A.) [اغنیا] zenginler. a ğ niye (A.) [اغنیه] ş ark ı lar. a ğ râs (A.) [اغراس] fidanlar.

a ğ râz (A.) [اغراض] maksatlar. a ğ sân (A.) [اغصان] dallar.

a ğş iye (A.) [1 [اغشیه.perdeler. 2.zarlar. a ğ yâr (A.) [اغیار] yabanc ı lar. ah (A.) [1 [خا.karde ş . 2.dost.

âh (F.) [1 [آه.feryat etme, feryat. 2.ilenme. âh almak biri taraf ı ndan kendisine ilenilmek. âh ü zâr [آه و زار] âh edip inleme. âhâd (A.) [آحاد] birler. ahad (A.) [احد] bir.

ahali (A.) [اهالی] halk, ahali, insan toplulu ğ u. ahavât (A.) [اخوات] k ı zkarde ş ler. ahbâb (A.) [1 [احباب.dostlar. 2.dost. ahbap (A.) [احباب] dostlar, sevdikler. ahbâr (A.) [اخبار] haberler. ahcâr (A.) [احجار] ta ş lar.

ahd (A.) [1 [عهد.yemin, and. 2.ça ğ , devir. 3.söz verme. ahd -i atîk [عهد عتیق] Tevrat, Zebur ve Mezâmir. ahd -i cedîd [عهد جدید] İ ncil ve ekleri. ahdar (A.) [احضر] yemye ş il.

ahdâs (A.) [1 [احداث.yeni olaylar. 2.dertler. 3.gençler. ahdeb (A.) [احدب] kambur.

ahdnâme (A.-F.) [عهدنامه] ahitname, antla ş ma metni.

ahdüpeymân (A.-F.) [نامیپ و دهع] and. âhek (F.) [کهآ] kireç. âhen (F.) [نهآ] demir.

âhendil (F.) [لد نهآ] ac ı mas ı z.

âheng (F.) [1 [گنهآ.uyum, ahenk. 2.e ğ lence. âheng -i esvât [تاوص ا گنهآ] ses uyumu. âhengdâr (F.) [رادگنهآ] uyumlu. âhenger (F.) [رگنهآ] demirci.

âhenggüzâr (F.) [راذگ گنهآ] uyumlu, ahenkli. âhenîn (F.) [1 [نینهآ.demirden. 2.demir gibi. âhenîndil (F.) [[لد نینهآ 1.kat ı yürekli. 2.yi ğ it. âhenk (F.) [گنهآ] ahenk, uyum.

âhenkdâr (F.) [راد گنهآ] uyumlu, ahenkli. âhenke ş (F.) [شکنهآ] miknat ı s. âhenrüba (F.) [ابر نهآ] miknat ı s. âhensâ(y) (F.) [یاس نهآ] törpü. âher (A.) [رخآ] ba ş ka, di ğ er.

âheste (F.) [هتسهآ] yava ş , usul, a ğ ı r. âhestegî (F.) [یگتسهآ] yava ş l ı k. ahfâ (A.) [اخ فا] en gizli. ahfâd (A.) [دافحا] torunlar. ahger (F.) [رگخا] kor ate ş .

ahibbâ (A.) [ابحا] dostlar, sevilenler; sevgililer.

ahid (A.) [دهع] söz, yemin.

ahid ş iken (A.-F.) [نکشدهع] sözünden dönen, antla ş may ı bozan. âhîhte (F.) [هتخیآ] k ı n ı ndan ç ı km ı ş , s ı yr ı lm ı ş . ahîr (A.) [رخآ] son, en son.

âhir -i kâr [1 [راکرخآ.sonunda. 2.sonuç. âhirbîn (A.-F.) [نیبرخآ] ileri görü ş lü. âhire (A.) [هرخآ] son.

ahîren (A.) [ارخا] geçenlerde, son zamanlarda, son olarak. âhiret (A.) [تاخرآ] öbür dünya.

âhiretlik (A.-T.) 1.ahiret karde ş i. 2.evlat edinilen öksüz. âhirin (A.-F.) [1 [نیرخآ.sonuncu. 2.sonrakiler. âhirkâr (A.-F.) [راکرخآ] sonunda, nihayet.

âhirülemr (A.) [رمالارخآ] sonunda, i ş in sonunda. âhiz (A.) [ذخآ] alan.

ahize (A.) [هذخآ] al ı c ı gereç. ahkâm (A.) [امکاح] hükümler. ahlâf (A.) [افلاخ] halefler. ahlâk (A.) [اقلاخ] huy, ahlak.

ahlâk - ı amelî [اقلاخ یلمع] uygulamadaki ahlak anlay ı ş ı . ahlâk - ı hasene [اقلاخ هنسح] iyi huy.

ahlâk - ı nazarî [اقلاخ یرظن] teorideki ahlak anlay ı ş ı . ahlâk - ı zemîme [اقلاخ هیمذ] kötü huy. ahlâken (A.) [اقلاخا] ahlakça.

ahlâkiyat (A.) [تايقلاخا] ahlak bilgisi. ahlâkiyûn (A.) [نويقلاخا] ahlakç ı lar.

ahlâm (A.) [1 [ملاحا.karmakar ı ş ı k rüyalar. 2.dü ş azmalar. ahlât (A.) [طلاخا] salg ı lar.

ahlât - ı erba’a [طلاخا ةعبرا] dört özsuyu kan, salya, safra, dalak. ahmak (A.) [قمحا] budala, aptal, ahmak. ahmakâne (A.-F.) [ةنامحا] ahmakça. ahmakî (A.-F.) [ىقمحا] ahmakl ı k. ahmer (A.) [رمحا] k ı rm ı z ı , k ı z ı l.

ahrâm (A.) [1 [ماحرا.kutsal yerler. 2.haremler. 3.han ı mlar, e ş ler. ahrâr (A.) [رارحا] özgürler.

ahrârâne (A.-F.) [ةنارارحا] özgürce.

ahrâs (A.) [سارحا] koruyucular, muhaf ı zlar. ahret (A.) [ةرخآ] öbür dünya, ahiret.

ahretlik (A.-T.) 1.ahiret karde ş i. 2.evlat edinilen öksüz. ahsâs (A.) [سساحا] duygular. ahsen (A.) [نسحا] en güzel.

ah ş â’ (A.) [1 [ءاشحا.iç organlar, 2.bölgeler, yöreler. ah ş âb (A.>T.) [1 [بابشحا.ah ş ap. 2.keresteler. ah ş âm (A.) [ماشحا] maiyet. ahtâb (A.) [بابطحا] odunlar. ahtâr (A.) [راطخا] tehlikeler.

âhte (F.) [1 [ةتخآ.i ğ di ş edilmi ş . 2.k ı n ı ndan ç ı kar ı lm ı ş .

ahter (F.) [رتخا] y ı ld ı z.

ahter -i dünbâledâr [رتخا دنبالەدار] kuyruklu y ı ld ı z. ahterbîn (F.) [نیبرتخا] astrolog, y ı ld ı zbilimci. ahter ş inâs (F.) [سانشرتخا] y ı ld ı zbilimci.

ahter ş ümâr (F.) [1 [رامشرتخا.y ı ld ı zbilimci. 2.geceleri uyuyamayan. ahu (A.) [وخا] karde ş .

âhû (F.) [وەآ] ceylan, karaca.

âhûbere (F.) [مربوەآ] ceylan yavrusu. âhûdil (F.) [لدوەآ] ödlek, korkak. âhund (F.) [دنوخآ] molla, hoca.

âhûnigah (F.) [ماگنوەآ] ceylan bak ı ş l ı . âhur (F.) [رخآ] ah ı r.

âhuvân (F.) [ناوەآ] ceylanlar. âhûvâne (F.) [ەناوەآ] ceylan gibi.

âhüvâh(F.) [ەآ و واه] feryat, s ı zlanma, hay ı flanma.

âhüvâveylâ (F.-A.) [ەآ و لایواو] feryat, âh çekme, figan etme. âhüzâr (F.) [ەآ و راز] âh çekip inleme. ahvâl (A.) [لاوحا] haller, durumlar.

ahvâl -i âdiye [لاوحا داع ەی] ola ğ an haller. ahvâl -i s ı hhiye [لاوحا ەیحص] sa ğ l ı k durumu ahvef (A.) [فوخا] en korkunç. ahvel (A.) [لوحا] ş a ş ı . ahyâ (A.) [ایحا] diriler.

ahyâl (A.) [لايخا] y ı lk ı lar.

ahyânen (A.) [انايحا] aras ı ra, kimi zaman. ahyâr (A.) [رايخا] iyiler. ahyât (A.) [طايخا] iplikler. ahz (A.) [ذخا] alma.

ahz ü kabul etmek al ı p kabul etmek.

ahzâb (A.) [1 [بازحا.kütleler. 2.partiler. 3.Ahzâb sûresi. ahzân (A.) [نازحا] hüzünler. ahzar (A.) [رضخا] ye ş il.

ahzen (A.) [نزحا] çok hüzünlü. ahzetmek almak.

ahzüi’tâ (A.) [ذخا و عطا] al ı ş veri ş .

ahzükabz (A.) [ذخا و ضبق] al ı p sahip ç ı kma. âid (A.) [1 [ئدا.ait, ili ş kin. 2.geri dönen. âidât (A.) [تائدا] gelirler, aidat. âide (A.) [ئدمه] kâr, kazanç, gelir. âika (A.) [ئقمه] engel.

âile (A.) [1 [ئلمه.aile. 2.e ş , kar ı . ailevî (A.) [ئولمه] aile ile ilgili.

âjeng (F.) [ژآنگ] buru ş uk, cilt k ı r ı ş ı ğ ı . âk (A.) [قاع] serke ş .

akab (A.) [1 [بقع.arka, art. 2.topuk, ökçe.

akabât (A.) [1 [تابقع.yoku ş lar. 2.tehlikeli anlar.

akabe (A.) [1 [ةبقع.geçilmesi güç geçit. 2.yoku ş . akabinde (A.-T.) ard ı ndan.

akâid (A.) [دئاقع] inançlar, akideler.

akâmet (A.) [1 [تامقاع.verimsizlik, durgunla ş t ı rma, aksatma. 2.k ı s ı rl ı k. akar (A.) [راقع] kazanç sa ğ layan mülk.

akarât (A.) [تارقع] kazanç sa ğ layan mülkler, akarlar. akbeh (A.) [حبقا] çok çirkin.

akd (A.) [1 [دقع.dü ğ ümleme, ba ğ lama. 2.nikah. 3.kararla ş t ı rma. 4.kurma. akdâh (A.) [حادقا] kadehler. akdâm (A.) [مادقا] ayaklar.

akdedilmek yap ı lmak, uygulanmak, icra edilmek. akdem (A.) [مدقا] önce, önceki. akdes (A.) [سدقا] en kutsal.

akdetmek/ eylemek yapmak, uygulamak, icra etmek, imzalamak, antla ş ma

yapmak, sözle ş me yapmak.

ak ı bet (A.) [تبقاع] son.

âk ı betbîn (A.-F.) [نيبتبقاع] sonu gören, ileri görü ş lü. âk ı betendî ş (A.-F.) [شىدناتبقاع] sonunu dü ş ünen. âk ı betülemr (A.) [تبقاع لا رم] sonunda. âk ı l (A.) [لقاع] ak ı ll ı , ak ı l sahibi. ak ı l (A.) [لقع] ak ı l.

âk ı lâne (A.-F.) [لقاء] ak ı ll ı ca. âk ı le (A.) [ملقاء] ak ı ll ı kad ı n.

18

âk ı r (A.) [1 [برقاء.k ı s ı r. 2.verimsiz. âkid (A.) [دقاء] akit yapan.

akîde (A.) [مديقء] inanç, akide.

akîdefurû ş (A.-F.) [شورف مديقء] inanç tüccar ı . akîk (A.) [قيقء] akik ta ş ı . âkil (A.) [لكآ] yiyen.

akîm (A.) [1 [ميقء.k ı s ı r. 2.sonuçsuz.

akim kalmak gerçekle ş ememek, sonuçsuz kalmak. akis (A.) [سكء] yans ı ma, aksetme, akis. akl (A.) [لقء] ak ı l.

akl - ı bâli ğ [غلابِ لقء] ergin. akl - ı evvel [لوا لقء] Tanr ı .

akl - ı küll [1 [لكِ لقء.do ğ adaki genel uyum. 2.Cebrail. akl - ı mücerred [درجم لقء] soyut ak ı l. akl - ı selim [ميلس لقء] sa ğ duyu.

aklâm (A.) [1 [ملاقا.kalemler. 2.yaz ı gereçleri. 3.devlet daireleri. aklen (A.) [لاقا] ak ı lca.

akl ı selim (A.-F.) [ميلس لقء] sa ğ duyu.

aklî (A.) [ىلقء] ak ı lca, ak ı l bak ı m ı ndan, rasyonel. akliyye (A.) [هيلقء] ak ı lc ı l ı k, rasyonalizm. akliyyûn (A.) [نويلقء] ak ı lc ı lar, rasyonalistler. akm (A.) [مقء] k ı s ı rl ı k. akmâr (A.) [رام قا] aylar.

akmi ş e (A.) [ههشمقا] kuma ş lar.

akrabâ (A.) [عابرقا] akraba, yak ı nlar. akran (A.) [نارقا] ya ş ı tlar. akreb (A.) [بـرقا] en yak ı n.

akreb (A.) [1 [بـرقع.akrep. 2.saat ibresi. akrebek (A.-F.) [کبرقع] saati gösteren ibre. aks (A.) [سکع] yans ı ma, akis. aks -i müddeâ [اعدم سکع] çat ı ş k ı . aks -i sedâ [ادص سکع] yank ı . aksâ (A.) [یصقا] uzak, en son.

aksâ -y ı emel [یاصقا لمأ] ülkü, ideal. aksâ -y ı ş ark [یاصقا قرش] Uzakdo ğ u. aksâm (A.) [ماسقا] k ı s ı mlar, bölümler.

aksâm - ı sâire [مرئاس ماسقا] di ğ er k ı s ı mlar, öbür bölümler. akser (A.) [رصقا] en k ı sa.

aksetmek yans ı mak, vurmak.

aksî (A.) [1 [یسکع.inatç ı . 2.ters, z ı t. 3.huysuz. aksülamel (A.) [سکع لمعلا] tepki, reaksiyon. aktâ’ (A. [1 [عاطقا.kesmeler. 2.beylik araziler.

aktâb (A.) [1 [باطقا.kutuplar. 2.azizler. 3.efendiler. aktâr (A.) [راطقا] taraflar, yöreler.

aktâr- ı cihân [راطقا جهان] dünyan ı n her taraf ı . akûr (A.) [روقع] azg ı n, kudurmu ş , sald ı rgan.

akûrâne (A.-F.) [ەناروقع] kudurmu ş ças ı na. akvâl (A.) [لاوقا] sözler.

akvâm (A.) [ماوقا] kavimler. akviyâ (A.) [اىوقا] kuvvetliler.

âl (A.) [1 [لآ.aile. 2.sülale. 3.evlat. âl (A.) [لاع] yüce, yüksek. alâ (A.) [علاع] yücelik, ş eref. alâ (A.) [ىلع] üst, üstü, üzeri.

alâeyyihâl (A.) [لاح يا ىلع] her nas ı l olsa. âlâf (A.) [فلآ] binler.

alâhide (A.) [ەدحيلع] tek ba ş ı na, ba ş l ı ba ş ı na. alâik (A.) [قئلاع] alakalar, ilgiler. alâim (A.) [ ] i ş aretler, alametler. alâim-i semâ [امس مئلاع] gökku ş a ğ ı . alak (A.) [1 [قلاع.kan p ı ht ı s ı . 2.sülük. alâka (A.) [ەقلاع] ilgi, alaka.

alâkabah ş (A.-F.) [ش.خب ەقلاع] ilgilendiren, ilgili. alâkadar (A.-F.) [راد ەقلاع] ilgili, alakal ı . alâkadar etmek ilgilendirmek. alâkadar olmak ilgilenmek.

alakadârân (A.-F.) [ناراد ەقلاع] ilgililer.

alâkadrilimkân (A.) [ناكمالاردقلاع] olabildi ğ ince. âlâm (A.) [ملآ] elemler, ac ı lar.

alâmât (A.) [ت املاء] i ş aretler, alametler.

alâmet (A.) [ت املاء] i ş aret, iz, alamet, belirti. 2.çok iri. âlât (A.) [ت لآا] aletler.

alâvechi (A.) [ه جو ى لِ ع] üzere.

alâvefk (A.) [ق فو ى لاء] uygun olarak. âlâyi ş (F.) [[ش ى لآا 1.bula ş ma. 2.gösteri ş . aleddevam (A.) [ى لاء ا دل اوم] sürekli. alef (A.) [1 [ف لاء.ot. 2.hayvan yemi. aleka (A.) [1 [ه قلاء.kan p ı ht ı s ı . 2.balç ı k. alelacele (A.) [ى لاء ا ل جعل ه] çarçabuk. alelâde (A.) [ى لاء ا ل داع ه] s ı radan, baya ğ ı . alelamyâ (A.) [ى لاء ا ل يمع ا] körükörüne. alelekser (A.) [ر ث ك لا ى لاء] çok defa.

alelhusûs (A.) [ى لاء ا ل خصوص] özellikle.

alel ı tlâk (A.) [1 [ى لاء ا لا ط لا ق.genellikle. 2.rastgele. alelicmâl (A.) [ى لاء ا لا جم ل] topluca. alelinfirâd (A.) [ا لا ن ف ر د ى لاء] birer birer.

alelistimrâr (A.) [ى لاء ا لا س ت م ر ار] sürekli, aral ı ks ı z. aleli ş tirâk (A.) [ى لاء ا لا ش ت ر ا ك] ortakla ş a. alelkifâye (A.) [ا ل ك ف ا ى ه ى لاء] yeterince.

alelumûm (A.) [ى لاء ا ل عموم] genellikle, genelde, genel olarak. âlem (A.) [م لاء] dünya; evren.

alem (A.) [1 [م لاء.sancak. 2.alem. 3.ni ş an, alamet.

âlemârâ (A.-F.) [ارآ مالعا] dünyay ı süsleyen. alemdâr (A.-F.) [رادملعا] sancaktar.

âlemefrûz (A.-F.) [زورفا مالعا] dünyay ı parlatan.

âlemgîr (A.-F.) [1 [ریگملعا.dünyay ı fetheden. 2.dünyaya yay ı lan. âlemiyân (A.-F.) [نایملعا] insanlar.

âlem ş ümûl (A.) [لومش ملعا] dünyay ı kaplayan. âlemtâb (A.-F.) [باتملعا] dünyay ı ayd ı nlatan. alenen (A.) [انلعا] aç ı kça.

alenî (A.) [ینلعا] aç ı k, a ş ikâr.

âlet (A.) [1 [آلت.araç, alet. 2.ayg ı t.

alettafsîl (A.) [لیصفتلا یلعا] ayr ı nt ı l ı olarak. alettevâlî (A.) [یلعا التوالی] pe ş pe ş e. aleyh (A.) [هیلع] kar ş ı , kar ş ı t; üzerine. aleyhdar (A.-F.) [رادهیلع] kar ş ı t, z ı t.

aleyhisselâm (A.) [هیلعا السلام] selam onun üzerine olsun. âlî (A.) [یلاع] yüce; yüksek.

âlîcâh (A.-F.) [یلاع جاه] yüksek dereceli.

âlîcenâb (A.) [1 [یلاع بانج.cömert. 2.haysiyetli. âlihe (A.) [آلهه] ilahlar.

âlîhimmet (A.) [یلاع همت] yüce himmetli. âlîkadr (A.) [ردق یلاع] sayg ı de ğ er.

alîl (A.) [1 [لیلع.hasta, hastal ı kl ı , illetli. 2.sakat. âlim (A.) [مالع] bilgin.

alîm (A.) [ميلع] çok bilen.

âlîmakâm (A.) [ما قم ىلاع] yüksek makaml ı . âlînazar (A.) [ىلاع رظن] yüksek görü ş lü. âlî ş an (A.) [ىلاع ناش] ş an ı yüce. âliye (A.) [هيلاع] yüce, yüksek.

aliyyülâlâ (A.) [ىلاع لاعلا] en iyisi. Allâh (A.) [l] Tanr ı , Allah.

allâme (A.) [هملاع] büyük bilgin. âlû (F.) [آلو] erik.

âlûbâlu (F.) [آلوبالو] vi ş ne.

âlûd (F.) [آلود] bulanm ı ş , bula ş m ı ş . âlûde (F.) [آلوده] bulanm ı ş , bula ş m ı ş . âlûdedâmen (F.) [آلوده دامن] iffetsiz.

âlûdegî (F.) [آلودگی] bula ş ma, bula ş ı kl ı k. âlüfte (F.) [1 [آلفته.iffetsiz, fahi ş e. 2.al ı ş ı k. âmâc (F.) [[آماج 1.hedef. 2.ni ş an tahtas ı . âmâcgâh (F.) [آماجگاه] ni ş an al ı nan yer. âmâde (F.) [آماده] haz ı r.

âmâdegî (F.) [آمادگی] haz ı rl ı k.

a'mâl (A.) [لامعا] davran ı ş lar, ameller. âmâl (A.) [آمال] emeller. âmâl (A.) [آمال] emeller.

âmâr (F.) [1 [آمار.say ı m. 2.hesap.

amd (A.) [دمع] kas ı t.

amden (A.) [ادمع] kas ı tl ı olarak. âmed (F.) [دمآ] gelme, geli ş .

âmed ş üd (F.) [دشدمآ] geli ş gidi ş .

âmedüreft (F.) [تفرودمآ] geli ş gidi ş . âmedü ş üd (F.) [دشودمآ] geli ş gidi ş . amel (A.) [1 [لمع.i ş . 2.ishal. amele (A.) [هلمع] i ş çi.

amelen (A.) [لامع] bilfiil, i ş leyerek. amelî (A.) [یلمع] pratik, uygulamal ı .

ameliyât (A.) [1 [تایلمع.i ş lemler, uygulamalar. 2.ameliyat. ameliye(A.) [هیلمع] i ş lem, uygulama.

âmennâ (A.) [انمآ] diyecek bir ş ey yok, inand ı k. âmîhte (A.) [هتخیمآ] kar ı ş ı k, kar ı ş m ı ş . amîk (A.) [قیمع] derin.

âmil (A.) [1 [لماع.yapan, i ş leyen. 2.faktör, etken. 3.vergi memuru. 4.vali. amîm (A.) [میمع] yayg ı n. âmîn (A.) [نمآ] amin.

âminen (A.) [انمآ] emin olarak. âmir (A.) [رمآ] emreden.

âmirâne (A.-F.) [هنارمآ] emredercesine. âmiyâne (A.-F.) [هنایماع] baya ğ ı , avamca. âmm (A.) [ماع] genel, yayg ı n.

âmm (A.) [ماء] y ı l. amm (A.) [مء] amca. ammâ (A.) [اما] ama.

ammâba’d (A.) [(امدعبا] maksada gelince. amme (A.) [ءمه] hala. amûd (A.) [دومء] direk.

amûden (A.) [ادومء] dikine. amûdî (A.) [يدومء] dikey.

âmurzi ş (F.) [1 [آمزرش.ba ğ ı ş lama, affetme. âmûz (F.) [1 [آموز.ö ğ renen. 2.ö ğ reten. âmûzgâr (F.) [آمزگار] ö ğ retmen.

âmürzgâr (F.) [آمزرگار] ba ğ ı ş lay ı c ı , Tanr ı . âmürzi ş (F.) [آمزرش] ba ğ ı ş lama. ân (A.) [آن] an.

an (A.) [ءن] –den, -dan.

ân (F.) [1 [نا.ço ğ ul eki -ler, -lar. 2.zarf yapan ek -erek, -arak. ân (F.) [آن] al ı m, cazibe, hava. an’anât (A.) [ءتانعت] gelenekler. an’ane (A.) [ءنعنه] gelenek.

an’anevî (A.) [ءىونعنه] geleneksel. ânân (F.) [آنان] onlar.

anâs ı r (A.) [ءرصانه] unsurlar, elemanlar.

anâs ı r- ı erba’a [ءرصانه ءعبرا] dört unsur ate ş , hava, su, toprak.

ânât (A.) [آناتـ] anlar.

anbean (A.-F.) [آن بهـ آن] her an, gittikçe. anber (A.) [عنبر] amber.

anberbû (A.-F.) [عنبربو] amber kokulu. andelîb (A.) [عندلیب] bülbül.

âne (F.) [انهـ] gibi anlam ı n ı verecek ş ekilde s ı fat ve zarf yapan son ek. anh (A.) [عنهـ] ondan. anhâ (A.) [عنها] ondan. anhâ (F.) [آنها] onlar.

ânî (A.-F.) [1 [آنی.bir an. 2.derhal.

ânifen (A.) [1 [آنفا.az önce, demin. 2.yukar ı da. âniyen (A.) [آنین] bir anda, der hal, o anda. ankâ (A.) [عنقا] zümrütüanka,

ankarîb (A.) [عن قریب] yak ı nda, yak ı ndan, çok geçmeden. ankasdin (A.) [عن حصد] kas ı tl ı olarak, bile bile. ankebût (A.) [عنکبوت] örümcek.

ansamîmilkalb (A.) [عن صمیم القلب] içtenlikle, canügönülden. anûd (A.) [عنود] inatç ı . âr (A.) [عار] utanma, ar.

ar’ar (A.) [1 [عرعر.an ı rma. 2.dikenli ard ı ç. ârâ (F.) [آرا] süsleyen. ârâ’ (A.) [آراء] oylar.

arâ’is (A.) [عرائس] gelinler.

arab (A.) [ﺏﺮﻋ] arap

arabî (A.) [ﻱﺑﺮﻋ] arapça.

arak (A.) [1 [ﻕﺮﻋ.ter. 2.rak ı .

arakçîn (A.-F.) [ﻥﻳﭽﻗﺮﻋ] takke kavuk alt ı takkesi. arakdâr (A.-F.) [ﺭﺍﺩﻗﺮﻋ] terli.

arak ı yye (A.) [ﻩﻳﻗﺮﻋ] dervi ş külah ı .

ârâm (F.) [1 [ﻡﺍﺭﺁ.dinlenme. 2.yerle ş me. ârâm etmek yerle ş mek

ârâmbah ş (F.) [ﺵﺨﺑ ﻡﺍﺭﺁ] dinlendiren, huzur veren. ârâmgâh (F.) [1 [ﻩﻟﮔﻡﺍﺭﺁ.dinlenme yeri. 2.mezar. ârâmi ş (F.) [1 [ﺵﻡﺍﺭﺁ.dinlenme. 2.huzur. ârâste (F.) [ﻩﺘﺴﺍﺭﺁ] süslenmi ş , süslü. ârâyi ş (F.) [1 [ﺵﻳﺍﺭﺁ.süs. 2.süslenme.

araz (A.) [1 [ﺽﺮﻋ.i ş aret, belirti. 2.tesadüf. arâzî (A.) [ﺍﺭﺍﺽﻱ] yerler, arazi. arbede (A.) [ﻩﺪﺑﺮﻋ] kavga.

arbedecû (A.-F.) [ﻭﺝ ﻩﺪﺑﺮﻋ] kavgac ı . ard (F.) [ﺩﺭﺁ] un.

ardbîz (F.) [ﺯﻳﺑﺩﺭﺁ] elek.

arefe (A.) [ﻩﻓﺮﻋ] arife, bayramdan önceki gün. âr ı z (A.) [1 [ﺽﺮﺍﻋ.yanak. 2.gelen. 3.engel. âr ı zî (A.) [ﻱﺽﺮﺍﻋ] geçici.

ârî (A.) [1 [ﻳﺮﺍﻋ.ç ı plak. 2.uzak, uzakta, soyutlanm ı ş .

ârî (F.) [یرآ] evet.

ârif (A.) [فراع] bilen, arif, irfan sahibi. âriyyet (A.) [تیراع] ödünç.

arîz (A.) [ضیرع] geni ş , geni ş lemesine. arman (F.) [1 [نامرآ.özlem. s ı k ı nt ı . arsa (A.) [هصرع] yer, meydan.

ar ş (A.) [1 [شرع.gök. 2.taht. 3.çardak. ar ş a (A.) [هشرع] güverte. arûs (A.) [ ] gelin.

arz (A.) [1 [اضر.yer. 2.dünya, yeryüzü. arz (A.) [[ضرع 1.geni ş lik, en. 2.enlem. arz (A.) [ضرع] sunma, arzetme. arzan (A.) [اراض] enine, geni ş li ğ ine. arz ı hâl (A.) [لاح اضر] dilekçe. ârzû (F.) [وزرآ] istek, heves.

asâ (A.) [1 [اصع.de ğ nek, sopa. 2.dervi ş de ğ ne ğ i. âsâ (F.) [اسآ] gibi.

asab (A.) [بصع] sinir. asabî (A.) [یبصع] sinirli.

asabiyülmizac (A.) [یبصع الجازم] asabî mizaçl ı . asabiyyet (A.) [تیبصع] sinirlilik.

âsaf (A.) [1 [فصآ.vezir. Hz. Süleyman’ ı n veziri. asâkir (A.) [رکاسع] askerler.

asalet (A.) [اصالت] asillik. asamm (A.) [اصم] sa ğ ı r. âsân (F.) [آسان] kolay.

âsâr (A.) [1 [آثار.izler. 2.eserler.

âsâyi ş (F.) [1 [آسایش.huzur. 2.güvenlik.

âsâyi ş berkemâl [آسایش بر کمال] her yerde huzur hakim. asdika (A.) [اصدقا] gerçek dostlar. asel (A.) [عسل] bal.

ases (A.) [عسس] gece bekçisi.

asfer (A.) [1 [اصفر.sar ı . 2.soluk benizli. asgar (A.) [اصغر] en küçük. asgarî (A.) [اصغری] en az.

ashâb (A.) [1 [اصحاب.dostlar, arkada ş lar. 2.sahipler. âs ı m (A.) [1 [عاصم.günahtan sak ı nan. 2.iffetli.

as ı r ba’de as ı r (A.) [عصر بعد عصر] as ı rlarca, yüzy ı llarca. âsî (A.) [1 [عاصی.isyanc ı . 2.günahkâr. âsîb (F.) [آسیب] felaket, bela, zarar. asîl (A.) [1 [اصیل.sa ğ lam. 2.soylu.

asîlzâde (A.-F.) [اصیل زاده] soylu çocu ğ u, asilzade. asîr (A.) [عصیر] özsuyu, usare. âsitan (F.) [آستان] e ş ik.

âsiyâ (F.) [آسیا] de ğ irmen.

âsiyâb (F.) [آسیاب] de ğ irmen.

asker (A.) [عسكر] asker, er.

asl (A.) [1 [اصل.as ı l. 2.kök. 3.gerçek. asla (A.) [اصلا] hiçbir zaman. aslî (A.) [اصلی] as ı l.

aslünesl (A.-F.) [اصل و نسل] soy sop. âsmân (F.) [آسمان] gök, gökyüzü.

âsmânî (F.) [1 [آسمانی.gökyüzüne ait. 2.melek. 3.aç ı k mavi. asnâm (A.) [1 [اصنام.putlar. 2.dilberler. asr (A.) [عصر 1 [.yüzy ı l. 2.ikindi vakti. asrî (A.) [عصری] modern.

âstân (F.) [1 [آستان.e ş ik. 2.tekke.

âstâne (F.) [1 [آستانه.e ş ik. 2.ba ş kent. 3.tekke. 4. İ stanbul. âster (F.) [آستر] astar. âstîn (F.) [آستین] yen.

âsûde (F.) [آسوده] rahat, huzurlu. âsûdegî (F.) [آسودگی] huzur.

âsûdehât ı r (F.-A.) [آسوده خاطر] gönlü rahat, huzurlu. âsüman (F.) [آسمان] gökyüzü. â ş (F.) [1 [آش.yemek. 2.a ş ûre. â ş âm (F.) [آشام] içen. a ş er (A.) [عشر] on.

a ş ere (A.) [عشره] onlar.

a ş hâne (F.) [آشخانه] mutfak.

â ş ı k (A.) [قشاء] a ş ı k.

â ş ı kân (A.-F.) [ناقشاء] a ş ı klar.

â ş ifte (F.) [1 [آهتفش.peri ş an. 2.iffetsiz kad ı n. â ş ikâr (F.) [آراکش] aç ı k, belli, a ş ikâr.

â ş ikâr etmek ortaya ç ı karmak, belli etmek. â ş ikâr olmak ortaya ç ı kmak, belli olmak. â ş ikâre (F.) [آهراکش] aç ı k, belli.

â ş ina (F.) [1 [آنش.tan ı d ı k, bildik. 2.bilen. â ş ir (A.) [رشاء] onuncu. a ş îr (A.) [ریشء] onda bir.

â ş iren (A.) [ارشاء] onuncusu. â ş iyân (F.) [[آنایش 1.yuva. 2.ev. a ş k (A.) [قشء] [قشء] a ş k.

â ş kâr (F.) [1 [آراکش.aç ı k, belli, a ş ikâr. â ş kârâ (F.) [آاراکش] aç ı k, belli, a ş ikâr. â ş nâ (F.) [آنش] tan ı d ı k, dost, a ş ina.

â ş nâyân (F.) [آنشانای] tan ı d ı klar, dostlar.

â ş nâyî (F.) [1 [آنشانی.dostluk. 2.bilme, haberdarl ı k. â ş pez (F.) [آزپش] a ş ç ı . a ş re (A.) [هرشء] on.

â ş ûb (F.) [1 [آبوش.karga ş a. 2.kar ı ş t ı r ı c ı . â ş ûbengîz (F.) [آبوش انگیز] karga ş a ç ı karan. â ş ûrâ (A.) [اروشاء] a ş ûre.

â ş üfte (F.) [1 [آشفته.iffetsiz kad ı n. 2.peri ş an. â ş üftedil (F.) [آشفته دل] gönlü peri ş an. ât (A.) [تا] ço ğ ul eki -ler, -lar.

at’ime (A.) [اطعمه] taamlar, yiyecekler. atâ (A.) [عطاء] ba ğ ı ş , ihsan, bah ş i ş .

atâbah ş (A.-F.) [عطابخش] bah ş i ş veren, ihsanda bulunan. atâlet (A.) [1 [عطالت.durgunluk. 2.tembellik. ata ş (A.) [عطش] susuzluk.

atâyâ (A.) [عطایا] ba ğ ı ş lar, ihsanlar, bah ş i ş ler.

atebât (A.) [1 [عتبات.e ş ikler. 2. ş iîlerin ziyaret yerleri Necef, Kerbela, Kâz ı miye. atebe (A.) [عتبه] e ş ik. ateh (A.) [عته] bunama. ateh getirmek bunamak. âte ş (F.) [آتش] ate ş .

âte ş bâr (F.) [آتش بار] ate ş ya ğ d ı ran. âte ş bâz (F.) [آتش باز] fi ş ekçi.

âte ş dân (F.) [1 [آتشدان.mangal. 2.ocak. âte ş dem (F.) [آتش دم] ac ı sözlü.

âte ş efrûz (F.) [آتش افروز] ate ş yakan.

âte ş fâm (F.) [1 [آتش فام.ate ş rengi. 2.k ı rm ı z ı . âte ş fe ş ân (F.) [آتش فشان] ate ş saçan.

âte ş gâh (F.) [آتشگاه] ate ş kede, ate ş perest tap ı na ğ ı . âte ş gede (F.) [آتشگده] ate ş kede, ate ş perest tap ı na ğ ı .

âte ş gîre (F.) [1 [آتشگیره.ma ş a. 2.çıra. âte ş gûn (F.) [آتشگون] ate ş rengi, kırmızı .

âte ş î (F.) [1 [آتشی.ate ş li. 2.öfkeli, kızgın. 3.acı, dokunaklı . 4.cehennemlik. âte ş în (F.) [1 [آتشین.ate ş li. 2.hararetli. âte ş kâr (F.) [آتشکار] külhancı, ate ş çi. âte ş mizâc (F.-A.) [آتشمزاج] sert mizaçlı . âte ş pâre (F.) [آتشپاره] kıvılcım.

âte ş perest (F.) [آتشپرست] ate ş e tapan, ate ş perest. atf (A.) [1 [عطف.e ğ me. 2.ba ğ laç. 3.çevirme,yöneltme. atfen (A.) [عطفا] atıfta bulunarak, atfetmek yöneltmek, vermek.

âtıf (A.) [1 [عطاف. ş efkatli. 2.meyleden. 3.ba ğ layan. âtıfet (A.) [عطافت] ş efkat gösterme.

âtıfetkâr (A.-F) [عطافتکار] ş efkat gösteren, gözeten. âtıl (A.) [1 [عاطل.yararsız. 2.tembel. âtî (A.) [[آتی 1.gelecek.

âtîdeki (A.-T.) [ ] ilerideki, a ş a ğ ı daki, gelecek olan. atîk (A.) [1 [عتیق.eski, antik. 2.asil. 3.özgür. atîka (A.) [[عتیقه 1.eski, antik. 2.asil. 3.özgür. atîkiyyât (A.) [عتایقیت] arkeoloji. âtiye (A.) [آتیه] gelecek.

âtiyen (A.) [1 [آتیا.gelecekte. 2.a ş a ğ ı da görülece ğ i gibi. âtiyülbeyân (A.) [آتی البیان] a ş a ğ ı da açıklanacak olan.

âtiyüzzikr (A.) [آتی الذکر] a ş a ğ ı da zikredilecek olan. atiyyât (A.) [عطایات] ba ğ ı ş lar, ihsanlar.

atiyye-i seniyye [عطیه سنیه] padi ş ah taraf ı ndan verilen hediye. atlas (A.) [1 [اطلس.atlas kuma ş . 2.büyük harita, dünya haritas ı . atnâb (A.) [1 [اطناب.ipler. 2.çad ı r ipleri. 3.a ğ aç kökleri. ats (A.) [عطس] hap ş ı rma, aks ı rma. atse (A.) [عطسه] hap ş ı r ı k, aks ı r ı k. at ş (A.) [عطش] susuzluk.

at ş ân (A.) [عطشان] susuz, susam ı ş . attar (A.) [عطار] attar, baharatç ı .

attârî (A.-F.) [1 [عطاریye.attarl ı k. 2.attar dükkan ı . atûfet (A.) [عطوفت] ş efkat. avâid (A.) [عوائد] gelirler.

avâk ı b (A.) [1 [عواقب.sonuçlar. 2.sonlar. avâlim (A.) [عوالم] âlemler, dünyalar. avâm (A.) [عوام] halk tabakas ı .

avâmil (A.) [1 [عوامل.etkenler, faktörler.

avâmpesend (A.-F.) [عوام پسند] halk ı n be ğ endi ğ i. avân (A.) [اوان] zaman. âvâre (F.) [آواره] aylak.

âvâreser (F.) [آواره سر] aylak.

avâr ı z (A.) [1 [عوارض.belalar. 2.engeller. 3.geçici vergi. avârif (A.) [عوارف] bilginler, arifler.

âvâz (F.) [زاوآ] ses.

âvâze (F.) [1 [هزاوآ.ba ğ ı rma. 2.ün. avdet (A.) [تدوع] geri dönü ş . avdet etmek dönmek.

avene (A.) [هنوع] yardakç ı lar, avene. âvîze (F.) [هزيوآ] as ı l ı . avn (A.) [نوع] yard ı m.

avrât (A.) [تاروع] kad ı nlar. avret (A.) [تروع] kad ı n. âyâ (F.) [اىآ] acaba.

ayân (A.) [نايع] aç ı k, belli, a ş ikâr. ayâr (A.) [رايع] ayar. âyât (A.) [تاىآ] ayetler. ayb (A.) [بيع] ay ı p.

âyet (A.) [1 [تىآ.ayet. 2.i ş aret.

âyîn (F.) [1 [نيىآ.tören. 2.ayin. 3.din. âyine (F.) [هنىآ] ayna.

âyînhân (F.) [ناوخ نيىآ] ayin okuyan.

ayn (A.) [1 [نيع.göz. 2.t ı pk ı . 3.ay ı n harfi. aynen (A.) [انيع] t ı pk ı , aynen, oldu ğ u gibi.

ayniyye (A.) [1 [هينيع.ta ş ı nabilir de ğ erli e ş ya. 2.göz hastal ı klar ı bölümü. ayniyyet (A.) [تينيع] ayn ı l ı k.

aynülyakîn (A.) [نيع الىقيل] kesin, kesin bilgi.

ay ş (A.) [ىش] ya ş ama, keyif alma, gününü gün etme. ayyâr (A.) [1 [رايء.kurnaz. 2.düzenbaz.

ayyârî (A.-F.) [1 [يرايء.kurnazl ı k. 2.düzenbazl ı k. azâb (A.) [باذء] azap. azab (A.) [بزء] bekar.

azâbengiz (A.-F.) [باذء ازيگن] azap veren. âzâd (F.) [دازآ] özgür. âzâde (F.) [هدازآ] özgür.

âzâdî (F.) [يدازآ] özgürlük.

azamet (A.) [1 [تمظء.büyüklük, ululuk. 2.çal ı m. âzâr (F.) [1 [رازآ.incitme. 2.inciten. azdâd (A.) [ادضد] z ı tlar, kar ş ı tlar. âzer (F.) [1 [رذآ.ate ş . 2.Âzer ay ı .

âzerâsâ (F.) [1 [اسآرذآ.ate ş gibi. 2.ate ş rengi. azil (A.) [لزء] görevden alma. âzim (A.) [مزاء] kararl ı . azîm (A.) [ميظء] büyük.

azîmet (A.) [تميزء] gitme, yola ç ı kma. azimet etmek gitmek.

aziz (A.) [زيزء] de ğ erli, sayg ı n. azîzan (A.-F.) [نازيزء] de ğ erliler. azîze (A.) [1 [مزيزء.sevgili. 2.sayg ı n. azl (A.) [لزء] görevden alma.

azm (A.) [1 [مزع.azim. 2.niyet. azm (A.) [مظع] kemik.

âzmâyi ş (F.) [آزمایش] deneme, s ı nama. âzmend (F.) [آزمند] h ı rsl ı . azrâ (A.) [ارذع] bâkire.

azrâil (A.) [لیئادزع] Azrail. azrar (A.) [ارارض] zararlar. azulât (A.) [تلاضع] adaleler.

âzürde (F.) [آزرده] incinmi ş , gücenmi ş .

B

bâ (F.) [1 [با.ile. 2.sahip. ba’de (A.) [بعد] sonra.

ba’dehu (A.) [بعده] daha sonra, ondan sonra.

ba’delmîlâd (A.) [بعد الميلاد] milattan sonra, İ sa’dan sonra. ba’demâ (A.) [بعدما] bundan böyle.

ba’dezin (A.-F.) [بعدازين] bundan sonra, bundan böyle. ba’s (A.) [بعث] dirili ş .

ba’süba’delmevt (A.) [بعث بعد الموت] ölümden sonra dirili ş . ba’zan (A.) [بعضا] bazen, kimi zaman. bâb (A.) [[باب 1.kap ı . 2.konu. 3.bölüm. bâbâ (F.) [1 [بابا.baba. 2.ata.

bâbâyâne (F.) [بابانه] babaca, babacan. bâbûne (F.) [بابونه] babuna, papatya.

bâc (F.) [1 [باج.haraç. 2.vergi. 3.gümrük vergisi. bâcgîr (F.) [باجگير] vergi memuru.

bâd (F.) [1 [باد.rüzgar, yel. 2.defa, kez. 3.yük. 4.olsun. bâdâm (F.) [بادام] badem. bâdbân (F.) [بادبان] yelken.

bâdbedest (F.) [بادبدەست] eli bo ş , zü ğ ürt. bâdbîz (F.) [بادبیز] yelpaze. bâde (F.) [1 [بادە.içki. 2. ş arap.

bâdefürû ş (F.) [بادە فرۆش] meyhaneci. bâdehâr (F.) [بادە خاوەن] içki içen. bâdeke ş (F.) [بادە کەش] ş arap içen. bâdenû ş (F.) [بادە نۆش] içki içen.

bâdî (A.) [بادی] sebep olan, yol açan. bâdî olmak sebep olmak, yol açmak. bâdire (A.) [بادرە] tehlikeli olay, felaket. bâdiye (A.) [بادیە] çöl.

bâ ğ (F.) [باغ] bahçe, ba ğ . ba ğ al (F.) [باغل] koltuk.

bâ ğ bân (F.) [باغبان] bahç ı van. bâ ğ çe (F.) [باغچە] bahçe.

ba ğ çevan (F.) [باوچغان] bahç ı van.

ba ğ teten (A.) [باغتە] ans ı z ı n, birdenbire. bâh (A.) [باه] cinsel güç.

bahâ (F.) [بها] de ğ er, k ı ymet.

bâhaber (F.-A.) [باخبر] haberli, haberdar. bahâdar (F.) [بادار] k ı ymetli. bahâd ı r (F.) [بادار] yi ğ it.

bahâne (F.) [1 [بهانە.bahane. 2.sebep.

bahânecû (F.) [بهانه جو] bahaneci.

bahâr (F.) [1 [بهار.ilkbahar. 2.bahar. 3.baharat. bahârî (F.) [بهاری] ilkbahar ile ilgili.

bahâyim (A.) [بهائم] dört ayakl ı hayvanlar. bahîl (A.) [بخیل] cimri.

bâhired (F.) [بادرخا] ak ı ll ı .

bâhis (A.) [باحث] bahseden, söz eden. bahis (A.) [[بحث 1.konu. 2.tart ı ş ma. bahr -i siyâh [بحر سیاه] Karadeniz. bahr (A.) [بحر] deniz.

bahr -i ahdar [بحر اخضر] Hint Okyanusu. bahr -i ahmer [بحر احمر] K ı z ı ldeniz. bahr -i hazer [بحر خزر] Hazar Denizi. bahr -i kulzum [بحر قلزم] K ı z ı ldeniz.

bahr -i muhît-i atlasî [بحر محیط اطلسی] Atlas Okyanusu. bahr -i muhît-i kebîr [بحر محیط کبیر] Büyük Okyanus. bahr -i mutavass ı t [بحر متوسط] Akdeniz. bahs (A.) [[بحث 1.konu. 2.tart ı ş ma.

bahs edilmek ele al ı nmak, söz edilmek. bahs etmek ele almak, söz etmek. bah ş (F.) [بخش] ba ğ ı ş layan.

bah ş edilmek 1.ba ğ ı ş lanmak. 2.verilmek. bah ş etmek 1.ba ğ ı ş lamak. 2.vermek.

bah ş âyi ş (F.) [1 [بخشایش.ba ğ ı ş lama. 2.ba ğ ı ş , ihsan. bah ş i ş (F.) [1 [بخشش.ba ğ ı ş . 2.bah ş i ş . baht (F.) [بخت] talih.

bahtiyârî (F.) [بختیاری] bahtiyarl ı k. bâhûr (A.) [باخور] a ş ı r ı s ı cak.

bâhusus (F.-A.) [باخصوص] hele hele, özellikle. baîd (A.) [بعید] uzak.

bâis (A.) [باعث] yol açan, sebep olan. bâis olmak yol açmak, sebep olmak. bâjurnal (F.-Fr.) [باژرنال] tutanak ile. bâk (F.) [باک] korku.

bakâyâ (A.) [بقایا] geriye kalanlar.

bak ı yye (A.) [بقیه] geriye kalan, bakiye.

bâkî (A.) [1 [باقی.kal ı c ı , ölümsüz. 2.artan, geri kalan. bâkir (A.) [باکر] el sürülmemi ş . bâkire (A.) [باکره] k ı zo ğ lan k ı z. bâl (F.) [بال] kanat.

bâlâ (F.) [1 [بالا.yukar ı , üst. 2.boy. bâlâbülend (F.) [بالابلند] uzun boylu. bâlâhâne (F.) [بالاخانه] tavan aras ı , çat ı .

bâlâpervaz (F.) [بالاپرواز] yükseklerden uçan. bâli ğ (A.) [1 [بالغ.eri ş kin. 2.tutan, varan.

bâli ğ olmak 1.eri ş kin olmak. 2.tutmak, ula ş mak, varmak

bâlîn (F.) [1 [ناڵین.ba ş ucu. 2.yast ı k. bâli ş (F.) [ناڵش] yast ı k. bâm (F.) [بام] dam, çat ı .

bâmazbata (F.-A.) [بامەطبضە] tutanak ile. bâmdâd (F.) [بامدادە] sabah, sabahleyin.

bâmukâvele (F.-A.) [بامقاوەلە] sözle ş me ile, sözle ş meli. bâng (F.) [1 [بانگ.ses. 2.hayk ı r ı ş .

bânû (F.) [1 [بانوو.bayan. 2.büyük han ı m.

bâr (F.) [1 [بار.yük. 2.defa, kez. 3.Tanr ı . 4.meyva. 5.ya ğ d ı ran. bâr vermek meyva vermek. bârân (F.) [باران] ya ğ mur.

bârapor (F.-Fr.) [باراپور] rapor ile birlikte, raporlu. bârber (F.) [باربر] hamal.

bâre (F.) [1 [بارە.defa. 2.sur.

bârgâh (F.) [1 [باگاە.yüksek huzur, padi ş ah huzuru. 2.ota ğ . bârgîr (F.) [باگیر] beygir.

bârî (F.) [بارێ] hiç olmazsa, en az ı ndan. bârid (A.) [بارد] so ğ uk. bârîk (F.) [باریک] ince.

bârika (A.) [بارقە] ş im ş ek. bâriz (A.) [بارز] belirgin.

bârû (F.) [باڕو] burç, hisar burcu.

bârver (F.) [1 [باڕور.verimli. 2.meyval ı .

basar (A.) [1 [بصر.görme. 2.görme yetisi.

basîret (A.) [بصیرت] görü ş , ileriyi görme gücü. basît (A.) [1 [بسیط.sade. 2.kolay. bast (A.) [بسط] yayma.

batâet (A.) [بطاءت] a ğ ı rl ı k, yava ş l ı k. bâtakrîr (F.-A.) [بقرار] rapor halinde. bât ı l (A.) [1 [باطل.hükümsüz. 2.bo ş . bat ı n (A.) [1 [بطن.kar ı n. 2.ku ş ak, nesil. bât ı nen (A.) [باطنا] i ş in iç yüzünde. batî (A.) [بطی] a ğ ı r, yava ş .

batn (A.) [1 [بطن.kar ı n. 2.ku ş ak, nesil. batt (A.) [بط] kaz.

battal (A.) [1 [باطل.yi ğ it. 2.köhnemi ş . 3.hantal. bâvekar (F.-A.) [باقرار] a ğ ı rba ş l ı . bâyi (A.) [بایع] sat ı c ı .

bayrakdâr (A.-F.) [بیرقدار] bayraktar, sancaktar. baytâr (A.) [بیطار] veteriner.

bâz (F.) [1 [باز.tekrar. 2.aç ı k. 3.do ğ an. bazargâh (F.) [بازارگاه] pazar yeri. bazen (A.) [بعضا] kimi zaman baz ı (A.) [بعض] kimi. bâzî (F.) [بازی] oyun.

bâzîçe (F.) [بازیچه] oyuncak.

bâzû (F.) [1 [وزابر.kol. 2.güç. be’s (A.) [سأبر] zarar, kötü yan. bebr (F.) [ربيبر] kaplan. becâ (F.) [اجبر] yerinde.

becâyi ş (F.) [شىاجبر] yer de ğ i ş imi. beççe (F.) [[ەچبر 1.çocuk. 2.yavru. bed (F.) [دبر] kötü.

bed’ etmek ba ş lamak.

bedahd (F.-A.) [دهعدبر] sözünde durmayan. bedâheten (A.) [ة هادبر] dü ş ünmeden. bedahlâk (F.-A.) [قلاخادبر] ahlaks ı z. bedâvâz (F.) [زاوآدبر] kötü sesli.

bedâvet (A.) [1 [توادبر.göçebelik. 2.bedevîlik. bedâyi’ (A.) [عيادبر] yeni ve güzel ş eyler. bedbaht (F.) [تخبدبر] tahilsiz. bedbaht etmek mutsuz etmek.

bedbîn (F.) [نيبدبر] kötümser, karamsar. bedbû (F.) [وبدبر] kötü kokulu.

bedcins (F.-A.) [سنجدبر] kötü cinsli, cinsi bozuk. bedçe ş m (F.) [مشچ دبر] kötü gözlü. beddil (F.) [لددبر] ödlek.

bedduâ (F.-A.) [اعددبر] ilenç. bedelât (A.) [تلادبر] bedeller.

bedendî ş (F.) [بدندیش] kötü dü ş ünceli. bedenen (A.) [بدن] vücutça.

bedestân (F.) [بزستان] bedesten. bedevî (A.) [بدوی] çöl arab ı .

bedeviyyet (A.) [1 [بدویت.göçebelik. 2.bedevîlik. bedfercâm (F.) [بدفرجام] kötü sonlu. bedgû (F.) [بدگو] dedikoducu.

bedgüher (F.) [بدگهر] kalbi bozuk, mayas ı bozuk.

bedhâh (F.) [بدخواه] birinin kötülü ğ ünü isteyen, kötü niyetli. bedhû (F.) [بدخو] huysuz, kötü huylu. bedî’ (A.) [بدیع] güzel, yepyeni. bedîa (A.) [بدیعه] yepyeni ş ey. bedîhe (A.) [بدیهه] dü ş ünmeden. bedîhî (A.) [بدیهی] ku ş kusuz.

bedkâr (F.) [بدکار] kötü hareketli. bedlikâ (F.-A.) [بدلقا] çirkin.

bedmâye (F.) [بدمایه] mayas ı bozuk. bedmest (F.) [بدمست] içip içip da ğ ı tan. bedmestî (F.) [بدمستی] içip içip da ğ ı tma.

bedmestlik (F.-T.) [ed+mes] içip içip da ğ ı tma. bedmestlik etmek içip için da ğ ı tmak. bedmihr (F.) [بدمهر] sevgisiz.

bednâm (F.) [بدنام] ad ı kötüye ç ı km ı ş .

bednigâh (F.) [ماگن‌بد] kötü gözlü, kötü bak ı ş l ı . bednihâd (F.) [داهن‌بد] kötü yarat ı l ı ş l ı , soysuz. bedr (A.) [ردب] dolunay.

bedre (A.) [ەردب] para kesesi.

bedreftâr (F.) [رافتردب] kötü davran ı ş l ı .

bedreka (F.) [1 [ەقردب.u ğ urlama, yolcu etme. 2.k ı lavuz. bedrûd (F.) [دوردب] veda.

bedsigâl (F.) [لاگس‌دب] kötü dü ş ünceli. bedsîret (F.-A.) [ت‌ریس‌دب] ahlaks ı z.

bedsiri ş t (F.) [ت‌شرس‌دب] kötü yarat ı l ı ş l ı , mayas ı bozuk. bedter (F.) [رت‌دب] daha kötü, beter.

bedt ı ynet (F.-A.) [ت‌نیطدب] t ı ynetsiz, karaktersiz. bedzebân (F.) [نابزدب] a ğ z ı bozuk. bedzehre (F.) [ەرهزدب] ödlek.

begâyet (F.-A.) [ت‌یاغب] çok, son derece. behâ (F.) [اهب] de ğ er, k ı ymet. behbûd (F.) [دوبهب] sa ğ l ı k.

behcet (A.) [1 [ت‌جهب.sevinç. 2.güzellik. behem (F.) [مهب] birlikte, beraber.

behemehâl (F.-A.) [ەهب لاح] her halükârda, mutlaka, ne olursa olsun. beher (F.) [رهب] her, her biri. behic (A.) [جیهب] güleryüzlü. behîmî (A.) [ی‌میهب] hayvanî.

behîmiyyet (A.) [بهيميت] hayvanl ı k. behi ş t (F.) [بهشت] cennet.

behi ş tî (F.) [بهشتى] cennetlik. behiyye (A.) [بهيه] güzel.

behmân (F.) [بهمان] falan, filan. behre (F.) [بهره] nasip.

behremend (F.) [1 [بهره‌مند.hisse sahibi. 2.yararlanan. beht (A.) [بهت] ş a ş k ı nl ı k.

behte u ğ ramak ş a ş akalmak, ş a ş k ı nl ı ğ ı ndan donakalmak. bekâ (A.) [بقا] kal ı c ı l ı k.

bekâm (F.) [بكام] murad ı na ermi ş . bekâm olmak murad ı na ermek.

bekâya (A.) [بقايا] geriye kalanlar; kal ı nt ı lar. bekrî (A.) [بكرى] içki dü ş künü. beksimat (F.) [بكسمات] peksimet. bel (A.) [بل] belki.

bel’ (A.) [1 [بلع.yutma. 2.yutulma. bel’ edilmek yutulmak. bel’ etmek yutmak.

belâ (A.) [بلا] felaket, musibet. belâ (A.) [بلى] evet.

belâdet (A.) [بلادت] dangalakl ı k.

belâdîde (A.-F.) [بلاديده] belaya u ğ ram ı ş .

belâgat (A.) [بلاغت] kusursuz söz söyleme belâhet (A.) [بلاهت] eblehlik. belâyâ (A.) [بلایا] belalar.

belde (A.) [1 [بلده.kent. 2.diyar, memleket. beled (A.) [[بلد 1.kent. 2.memleket. beledî (A.) [بلدی] kentli.

belediyye (A.) [بلدیه] belediye. belî (A.) [بلی] evet.

belî ğ (A.) [1 [بلیغ.fasih konu ş an. 2.fasih, düzgün. beliyyât (A.) [بلیات] belalar.

belki (F.-A.) [بلکه] olabilir, belki.

belût (A.) [1 [بلوط.pelit, palamut. 2.me ş e. benâdir (A.<F.) [بندر] limanlar. benâm (F.) [1 [بنام.ünlü. 2.ad ı nda.

benân (A.) [1 [بنان.parmaklar. 2.parmak uçlar ı . benât (A.) [بنات] k ı zlar.

bend (F.) [1 [بند.ba ğ . 2.zincir. 3.bo ğ um. 4.bend, f ı kra. 4.baraj, su bendi. bend olmak ba ğ lanmak.

bende (F.) [1 [بنده.kul. 2.köle.

bendegân (F.) [1 [بندگان.kullar. 2.köleler. bendegî (F.) [1 [بندگی.kulluk. 2.kölelik. bendehâne (F.) [بنده خانه] benim evim. bender (F.) [بندر] liman.

bendergâh (F.) [ہاگردنبر] r ı ht ı m.

bendezâde (F.) [1 [ہدازہدنبر.köle çocu ğ u. 2.benim çocu ğ um. benef ş e (F.) [ہشفنبر] menek ş e. benef ş î (F.) [یشفنبر] mor. beng (F.) [گنبر] esrar.

bengî (F.) [یگنبر] esrarke ş . benî (A.) [ینبر] o ğ ullar.

benîâdem [مدآ ینبر] insanlar, Adem o ğ ullar ı . benîisrâîl ı [لیئارسا ینبر] İ srailo ğ ullar ı . bennâ (A.) [عانبر] yap ı ustas ı . benû (A.) [ونبر] o ğ ullar.

ber (F.) [1 [ربر.üzeri. 2.üzere. 3.gö ğ üs. 4.meyva. berâ’et (A.) [تئاربر] aklanma. berâ’et etmek aklanmak.

berâber (F.) [1 [ربارربر.birlikte. 2.e ş it.

berâberî (F.) [1 [یربارربر.birliktelik. 2.e ş itlik. berâhîn (A.) [نیہاربر] deliller, kan ı tlar. berây ı (F.) [یاربر] için.

berây ı malûmât [یاربر تامولعم] bilgi edinmek için, bilgi vermek için, bilgi sahibi olmak için.

berbâd (F.) [1 [دابربر.mahvolmu ş . 2.kötü, pis, berbat. bercâ (F.) [اجربر] yerinde, uygun.

berceste (F.) [ہتسجربر] seçkin, seçme.

berd (A.) [دربد] so ğ uk. berde (F.) [هدربد] köle.

berdevâm (F.-A.) [ماودربد] sürekli, devam eden. berdülacuz (A.) [زوجعلادربد] kocakar ı so ğ u ğ u. bere (F.) [هربد] kuzu.

berehne (F.) [هنهربد] ç ı plak.

berekât (A.) [تاكربد] bereketler.

bereket (A.) [1 [تكربد.bolluk. 2.u ğ ur. berevât (A.) [تاوربد] beratlar. berf (F.) [فربد] kar.

berfîn (F.) [نيفربد] karl ı . berg (F.) [گربد] yaprak.

bergüzâr (F.) [راذگربد] hat ı ra, hediye, yadigâr. berhâne (F.) [هناخربد] harap vaziyetteki ev. berhayât (F.-A.) [تايحربد] hayatta olan, sa ğ . berhayât bulunmak ya ş amak, hayatta olmak. berhürdâr (F.) [رادروخربد] mutlu, murad ı na ermi ş . berî (A.) [ىربد] ar ı nm ı ş , temiz, uzak. berîd (A.) [[ىدىربد 1.ulak. 2.postac ı . berîn (F.) [نىربد] yüksek, yüce. berk (A.) [قربد] ş im ş ek.

berkarâr (F.-A.) [رارقربد] yerinde duran, karar eden. berkarâr olmak devam etmek, kalmak.

berkemâl (F.-A.) [لامكزبر] en iyi ş ekilde, mükemmel. bermâh (F.) [هامربر] matkap, burgu.

bermu’tâd (F.-A.) [داتعمربر] al ı ş ı ld ı ğ ı gibi, mutâd oldu ğ u üzere. bermûcib-i (F.-A.) [بجومربر] uyar ı nca, gere ğ ince. bernâ (F.) [انربر] genç. berpâ (F.) [اپربر] ayakta.

berr (A.) [1 [بربر.toprak. 2.kara. 3.k ı ta. berrak (A.) [قاربر] duru.

berren (A.) [اربر] kara yolu ile. berrî (A.) [یربر] kara ile ilgili.

bersâb ı k (F.-A.) [قباسربر] eskiden oldu ğ u gibi. bertaraf (F.-A.) [1 [فرطربر.bir yana. 2.giderilmi ş . bertaraf etmek gidermek. bertaraf olmak giderilmek. berter (F.) [برتربر] daha üstün. berterîn (F.) [نیرتربر] en üstün. bervech-i (F.-A.) [هجوربر] gibi.

berzah (A.) [1 [خزربر.cehennem. 2.dil, kara uzant ı s ı . 3.sorun, dert. berzger (F.) [رگزربر] çiftçi.

bes (F.) [1 [سبر.yeterli. 2.çok. besâ (F.) [اسبر] nice.

besâtîn (A.) [نیتاسبر] bahçeler. besend (F.) [دنسبر] yeterli.

besende (F.) [ەدنسب] yeterli.

beserüçe ş m (F.) [مشچ و رسب] ba ş üstüne, ba ş ı m gözüm üstüne. besî (F.) [یسب] birçok. besîm (A.) [میسب] güleç.

beste (F.) [1 [ەتسب.kapal ı . 2.beste. bestekâr (F.) [راک ەتسب] besteci.

bestenigâr (F.) [ر اگن ەتسب] Türk mûsikîsinde bir makam ad ı . be ş âret (A.) [تراشب] müjde.

be ş er (A.) [1 [رشب.insan. 2.insanl ı k. be ş ere (A.) [ەرشب] deri, d ı ş deri.

be ş erî (A.) [یرشب] insanl ı kla ilgili, insanî. be ş eriyyât (A.) [تایرشب] antropoloji. be ş eriyyet (A.) [تیرشب] insanl ı k. be ş îr (A.) [ریشب] müjdeci. be ş û ş (A.) [شوشب] güleç.

be ş û ş âne (A.-F.) [ەناشوشب] güleryüzle. betâet (A.) [تئاطب] a ğ ı rl ı k, yava ş l ı k.

beter (F.) [رتدب] daha kötü, beter, ş iddetli. bevl (A.) [[لوب 1.idrar. 2.i ş eme. bevlî (A.) [یلوب] idrar ile ilgili. bevliyye (A.) [ەیلوب] üroloji. bevvâb (A.) [باوب] kap ı c ı .

bevvâbîn (A.) [نیباوب] kap ı c ı lar.

bey’ (A.) [بيع] sat ı ş .

beyâbân (F.) [بيابان] çöl.

beyân (A.) [بيان] aç ı klama, ifade etme, dile getirme. beyân edilmek aç ı klanmak, dile getirilmek. beyân etmek aç ı klamak, dile getirmek. beyânât (A.) [بياناتٌ] aç ı klamalar, demeç. beyânnâme (A.-F.) [بيان نامه] bildirge. beyâz (A.) [بياض] ak, beyaz.

beyhûde (F.) [بيهوده] bo ş , bo ş una. beyn (A.) [بين] ara, orta.

beynelmilel (A.) [بين الملل] uluslararas ı . beyn-i (A.-F.) [بينِ] aras ı nda, ortas ı nda. beynülmilel (A.) [بين الملل] uluslararas ı . beyt (A.) [1 [بيت.ev. 2.konut. 3.beyit. beytâr (A.) [بيطار] veteriner. beytullah (A.) [بيت الله] Kâbe. beytûtet (A.) [بيتوتت] geceleme.

beytülmal (A.) [بيت المال] hazine, maliye hazinesi. beyzâ (A.) [بيضا] bembeyaz, çok beyaz. beyze (A.) [[بيضه 1.yumurta. 2.husye. beyzî (A.) [بيضى] oval.

beze (F.) [1 [بزه.günah. 2.suç.

bezekâr (F.) [1 [بزه كار.günahkar. 2.suçlu.

bezir (A.) [رذبِ] tohum.

bezirgân (F.) [ناگرزابِ] tüccar.

bezistân (A.-F.) [نانتسبزِ] bedesten. bezle (A.) [هلذبِ] ş aka, latife.

bezlegû (A.-F.) [وگ هلذبِ] ş akac ı .

bezm (F.) [1 [مزبِ.e ğ lence meclisi. 2.içki meclisi. bezmgâh (F.) [هاگمزبِ] e ğ lence yeri, e ğ lence meclisi. bezzaz (A.) [زبزبِ] manifaturac ı , kuma ş ç ı . bi’r (A.) [رئبِ] kuyu.

bi’set (A.) [تثئبِ] gönderili ş , Hz. Muhammed’in peygamber olarak gönderili ş i. bîaman (F.) [یبِ امان] amans ı z. bîâr (F.-A.) [یبِ راع] ars ı z.

bîbahâ (F.) [یبِ اهبِ] çok de ğ erli, paha biçilmez. bîbedel (F.-A.) [یبِ لدبِ] e ş siz, benzersiz. bîbehre (F.) [یبِ هرهبِ] nasipsiz. bîcâ (F.) [اجیبِ] yersiz.

bîcan (F.) [یبِ جان] cans ı z.

bîçâre (F.) [1 [هراچیبِ.çaresiz. 2.zavall ı .

bîçâregân (F.) [1 [ناگراچیبِ.çaresizler. 2.zavall ı lar.

bîçunuçirâ (F.) [1 [یبِ چوز و ارچ.sorgusuz sualsiz. 2.Tanr ı . bîd (F.) [دیبِ] sö ğ üt.

bid’at (A.) [1 [تعدبِ.sonradan ortaya ç ı kma. 2.dinde yeni getirilmi ş ş ey. bîdâd (F.) [دادیبِ] zulüm.

bîdâdger (F.) [بیدادگر] zalim. bîdâr (F.) [بیدار] uyan ı k.

bîdârbaht (F.) [بیدارتخت] talihli. bidâyet (A.) [بدایت] ba ş lang ı ç.

bidâyette (A.-T.) [d] ba ş lang ı çta.

bîd-i mecnûn [بید مجنون] salk ı msö ğ üt. bîdil (F.) [بیدل] a ş ı k.

bîdin (F.-A.) [بی دین] dinsiz.

bîedeb (F.-A.) [بی ادب] terbiyesiz, edepsiz. bîeman (F.) [بی امان] amans ı z.

bîendi ş e (F.) [بی اندیشه] dü ş ünmeyen, umursamayan. bîgâne (F.) [بیگانه] yabanc ı .

bîgüman (F.) [بی گمان] ku ş kusuz.

bîgünah (F.) [1 [بی گناه.günahs ı z. 2.suçsuz. bîh (F.) [بیخ] kök.

bîhaber (F.-A.) [بی خبر] habersiz. bîhadd (F.-A.) [بی حد] s ı n ı rs ı z.

bihakk ı n (A.) [بحق] hakk ı yla, hak ederek.

bihamdillah (A.) [بحمدالله] Allah’a ş ükürler olsun. bihâr (A.) [بحار] denizler.

bîhareket (F.-A.) [بی حرکت] hareketsiz. bîhâs ı l (F.-A.) [بی حاصل] sonuçsuz.

bîhayâ (F.-A.) [بیحیا] utanmaz, hayasız.

bîhayat (F.-A.) [تایحیب] cans ı z, ya ş amayan.

bihâzelemr (A.) [اذهب الامر] buna göre, bu durumda, böylelikle. bihbûd (F.) [دوبهب] sa ğ l ı k.

bîhemtâ (F.) [اتمه یب] benzersiz.

bîhesâb (F.-A.) [باسحیب] hesaps ı z, sonsuz. bîhiss (F.-A.) [سحیب] hissiz, duygusuz. bihi ş t (F.) [تشهب] cennet.

bîhod (F.) [1 [دوخیب.bayg ı n. 2.kendine olmama, kendinden geçme. bihter (F.) [رتهب] daha iyi.

bîhude (F.) [هدهیب] bo ş una, beyhude. bîinsâf (F.-A.) [فاصنا یب] insafs ı z. bîkâr (F.) [1 [راکیب.i ş siz. 2.bekar. bîkarâr (F.-A.) [رارق یب] karars ı z.

bikr (A.) [1 [رکب.el sürülmemi ş . 2.yepyeni, orijinal. bîl (F.) [لیب] bel.

bilâd (A.) [1 [دلاب.beldeler. 2.memleketler. bilâfâs ı la (A.) [هاصافلاب] aral ı ks ı z, kesintisiz.

bilâhareket (A.) [تکرحلاب] hareketsiz, hareket etmeden. bilâhere (A.) [1 [هرخلآاب.sonradan. 2.sonunda, nihayet. bilâink ı tâ (A.) [عاطقنالاب] kesintisiz, aral ı ks ı z. bilâkayt (A.) [دیقلاب] kay ı ts ı z ş arts ı z, kesin. bilakis (A.) [سکعلاب] aksine, tersine. bilâmâni’a (A.) [هعنامالاب] engelsiz

bilâmazeret (A.) [ترذعملابِ] mazeretsiz, özür bildirmeksizin. bilâmerhamet (A.) [تمحرملابِ] ac ı mas ı zca.

bilâmühlet (A.) [تلهملابِ] zaman tan ı madan, süre vermeden. bilâpervâ (A.-F.) [اورپلابِ] korkusuzca.

bilâ ş ikâyet (A.) [تىاكشلابِ] ş ikayet etmeden. bilâte’ehhür (A.) [رخأتلابِ] gecikmeden.

bilâtefrik (A.) [قىرفتلابِ] hiçbir ay ı r ı m gözetmeksizin. bilâtehlike (A.) [هكلهتلابِ] tehlikesizce.

bilâteminat (A.) [تانيمأتلابِ] güvencesiz, teminats ı z. bilâücret (A.) [تىرجألابِ] paras ı z, ücretsiz. bilcümle (A.) [هلمجلابِ] tümüyle. bilfarz (A.) [ضرفلابِ] diyelim ki.

bilfiil (A.) [لعفلابِ] gerçekten, yaparak, kat ı larak, bizzat. bilhassa (A.) [هصاخلابِ] özellikle, hele hele. biliktizâ (A.) [اضتقلابِ] gerekti ğ inden. bililtizâm (A.) [مازتلالابِ] bilerek, bile bile.

bilistifade (A.) [هدافتسلابِ] yararlanarak, istifade ederek. bilistihsâl (A.) [لاصحتسلابِ] alarak, elde ederek. bili ş tirâk (A.) [كارتشلابِ] kat ı larak. billûr (A.) [رولبِ] kristal.

bilmecbûriye (A.) [هىرئبجملابِ] zorunlu olarak, mecburen.

bilmukabele (A.) [هلباقملابِ] kar ş ı l ı ğ ı nda, aynen, mukabele ederek, mukâbil olarak. bilmünâsebe (A.) [هبسانملابِ] bir münasebetle, s ı ras ı geldi ğ inde.

bilmünâvebe (A.) [ەبوانمل‌اب] dönü ş ümlü. bilmüzakere (A.) [مركاذمل‌اب] görü ş ülerek. bilumum (A.) [مومعل‌اب] tüm, bütün.

bilvâs ı ta (A.) [مطس‌اول‌اب] dolayl ı olarak. bîm (F.) [مىب] korku.

bîma’nâ (F.-A.) [ىنعم ىب] anlams ı z. bîmâr (F.) [رامىب] hasta.

bîmârân (F.) [نارامىب] hastalar.

bîmecâl (F.-A.) [ىب ماجل] takatsiz, dermans ı z. bîmekân (F.-A.) [1 [ىب مكان.yersiz. 2.aylak. bîmerhamet (F.-A.) [ىب مرحمت] ac ı mas ı z. bîmeze (F.) [ىب مزم] lezzetsiz, tats ı z. bîmihr (F.) [ىب مرهم] sevgisiz, ş efkatsiz. bîmisâl (F.-A.) [ىب لاثم] benzersiz.

bîmuhâbâ (F.-A.) [ىب مابحا] çekinmeden.

bîmübâlât (F.-A.) [ىب مبالات] kay ı ts ı z, umursamaz. bîmürüvvet (F.-A.) [ىب مورم] mürüvvetsiz. bin (A.) [نب] o ğ ul. binâ (A.) [عانب] yap ı .

bînâ (F.) [انىب] gören, iyi gören.

binâberin (A.-F.) [نىربانب] bundan dolay ı , buna dayanarak. binâen (A.) [عانب] dayanarak, göre.

binâenaleyh (A.) [ەيلع عانب] bu yüzden, bundan dolay ı .

bînâm (F.) [مانیب] ads ı z, tan ı nmam ı ş . bînamaz (F.) [بی نامز] beynamaz.

bînasîb (F.-A.) [بی نصیب] nasipsiz, k ı smetsiz. bînazîr (F.-A.) [بی نظیر] benzersiz. bînemek (F.) [بی نمک] tuzsuz.

bînevâ (F.) [1 [بی نوا.zavall ı . 2.yoksul. bînî (F.) [بی نی] burun.

bînihaye (F.-A.) [بی نهایه] sonsuz, bitmez tükenmez. binnetice (A.) [بالنتیجه] sonuçta, sonuç olarak.

binnisbe (A.) [بالنسبه] bir dereceye kadar, nispeten. bint (A.) [بنت] k ı z.

bîpâyân (F.) [بی پایان] sonsuz.

bîpervâ (F.) [1 [بی پروا.korkusuz. 2.çekinmeden. bir gûna (T.-F.) [ ] hiçbir, herhangi bir. bir nevi (T.-A.) [ ] adeta, bir bak ı ma. birâder (F.) [برادر] erkek karde ş .

bîrahm (F.-A.) [بی رحم] merhametsiz, ac ı mas ı z. bîrayb (F.-A.) [بی ریب] ku ş kusuz. birinc (F.) [برنج] pirinç.

biri ş te (F.) [برشته] kavrulmu ş . bîrûn (F.) [1 [بی رون.d ı ş . 2.d ı ş ar ı . biryân (F.) [بریان] kebap. bisât (A.) [بساط] yayg ı .

bîsebat (F.-A.) [بیثابت] dayan ı ks ı z. bîsebeb (F.-A.) [بیبسبب] dayan ı ks ı z. bîser (F.) [بیرس] ba ş s ı z. bîst (F.) [بیست] yirmi. bister (F.) [بیترسب] yatak.

bîsûd (F.) [بیدوس] yarars ı z. bisyâr (F.) [بایسیار] çok. bî ş e (F.) [بیشه] orman.

bî ş erm (F.) [بیمرش] orman.

bî ş uur (F.-A.) [بیروعش] bilinçsiz.

bî ş übhe (F.-A.) [بیهبش] ku ş kusuz, ş üphesiz. bî ş ümâr (F.) [بیامش] say ı s ı z.

bîtâb (F.-A.) [بیتاب] yorgun, takatsiz. bîtâb kalmak bitkin dü ş mek. bîtâbane (F.) [بیتابانه] bitkince.

bitamâmihâ (A.) [بتمامها] tümüyle, tamamen. bîtaraf (F.-A.) [بیطرف] tarafs ı z.

bîtarafâne (F.-A.) [بیطرفانه] tarafs ı zca, yan tutmadan. bittab’ (A.) [بالطبع] do ğ al olarak.

bittafsîl (A.) [بالتفصیل] ayr ı nt ı l ı olarak, uzun uzad ı ya. bittamâm (A.) [بالتمام] tümüyle. bîve (F.) [بیوه] dul.

bîvefâ (F.-A.) [بیوفا] vefas ı z.

bîvezen (F.) [نز هویب] dul kad ı n. bîzâr (F.) [رازیب] b ı km ı ş , usanm ı ş . bîzâr olmak b ı kmak, usanmak. bizâtihi (A.) [هتاذب] kendili ğ inden.

bizzarûre (A.) [هرورضلاب] zorunlu olarak. bostân (F.) [بوستان] bahçe. bû (F.) [بو] koku.

bu’d (A.) [1 [دعب.uzakl ı k. 2.boyut. bu’diyet (A.) [تیدعب] uzakl ı k, mesafe. bûd (F.) [دوب] varl ı k. bu ğ râ (F.) [ارغب] turna.

buhalâ (A.) [لاخب] cimriler.

buhâr (A.) [راخب] bu ğ u, buhar. buhl (A.) [لخب] cimrilik.

buhrân (A.) [نارحب] bunal ı m, kriz. buht (A.) [تهب] ş a ş k ı nl ı k. buhûr (F.) [روخب] tütsü.

buhurdan (F.) [نادروخب] tütsülük, tütsü kab ı . buk’a (A.) [1[هعقب.yer, diyar. 2.ülke. buk’avî (A.) [یوعقب] yerel. bûm (F.) [1 [موب.yer. 2.ülke. bûm (F.) [موب] bayku ş .

bûmehen (F.) [نهموب] deprem.

bundan mâada (T.-A.) [dan+m] bundan ba ş ka, bunun yan ı s ı ra. bûr (F.) [ربو] kumral.

burc (A.) [1 [جرب.burç. 2.y ı ld ı z kümesi. burhan (A.) [ربرهان] kan ı t, delil. bûriya (F.) [ايربو] has ı r. burûc (A.) [جوربر] burçlar.

burûdet (A.) [تدوربر] so ğ ukluk. bûs etmek öpmek.

bûse (F.) [بوسه] öpücük. bûstân (F.) [بوستان] bahçe.

bûte (F.) [1 [بوته.çal ı ç ı rp ı . 2.pota.

bûtimar (F.) [بوتيمار] bal ı kç ı l, botimar.

butlân (A.) [1 [بطلان.bo ş luk, anlams ı zl ı k. 2.yalan. butûn (A.) [1 [بطون.kar ı nlar. 2.ku ş aklar, nesiller. bûy (F.) [بوى] koku.

bûydâr (F.) [بوىدار] kokulu. bûzîne (F.) [بوزينه] maymun. bühtân (A.) [بهتان] iftira. bühtân etmek iftira etmek. bükâ (A.) [بكاء] a ğ lama.

bülaceb (A.) [بلجعلب] ş a ş ı lacak ş ey.

büldân (A.) [بلدان] beldeler, diyarlar, ülkeler. büle ğ â (A.) [بلغاء] belagat sahipleri.

bülend (F.) [1 [بلند.yüksek. 2.yüce. bülendbâlâ (F.) [بلابلند] uzun boylu.

bülendpervâz (F.) [1 [بلندپرواز.yükseklerden uçan. 2. ş erefli. bülheves (A.) [بوالهوس] maymun i ş tahl ı . bülû ğ (A.) [بلوغ] erginlik.

bün (F.) [1 [بن.kök. 2.dip. 3.temel.

bünyâd (F.) [1 [بنیاد.temel, kök. 2.yap ı , bina. bünye (A.) [بنیه] yap ı .

bünyeviyat (A.) [بنیویات] bünye ile ilgili bilim dal ı , morfoloji. bürdbâr (F.) [بردبار] sab ı rl ı . bürde (A.) [بردة] h ı rka.

bürhân (A.) [برهان] kan ı t. bürîde (F.) [بریده] kesik. bürka (A.) [برقع] peçe. bürnâ (F.) [برنا] genç.

bürrân (F.) [برّان] keskin.

bürûdet (A.) [برودة] so ğ ukluk. bürûz (A.) [بروز] ortaya ç ı kma. büstân (F.) [بوستان] bahçe. bü ş râ (A.) [بشرى] müjde. büt (F.) [بت] put.

büthâne (F.) [بت خانه] puthane.

bütperest (F.) [بت پرست] putperest, puta tapan.

bütûn (A.) [1 [نوطب.kar ı nlar. 2.ku ş aklar, nesiller. büyût (A.) [1 [تويب.evler. 2.beyitler. büz (F.) [زب] keçi.

büzdil (F.) [لدزب] ödlek.

büzûr (A.) [روذب] tohumlar.

büzürg (F.) [1 [گرزب.büyük. 2.ulu.

büzürgân (F.) [1 [ناگرزب.büyükler. 2.ulular.

büzürgzâde (F.) [هداز گرزب] seçkin ki ş inin çocu ğ u, asilzade, ki ş izade.

C

câ (F.) [1 [جا.yer. 2.mevki. 3.makam. ca’l (A.) [لعج] yapma.

ca’lî (A.) [1 [جلعى.yapma, uydurma. 2.sahte. câbecâ (F.) [جاجباج] yer yer. câbir (A.) [رباج] zorlay ı c ı .

câdde (A.) [جاده] ana yol, cadde. câdû (F.) [[وداج 1.büyücü. 2.cad ı . câdûger (F.) [رگوداج] büyücü. câh (F.) [جاه] makam, mevki.

câhid (A.) [جاهد] çal ı ş ı p çabalayan. câhil (A.) [جاهل] bilgisiz.

câhilâne (A.-F.) [جاهلانه] cahilce. câiz (A.) [جائز] uygun. câize (A.) [جائزه] ödül.

câlib (A.) [جالب] ilginç, çekici.

câlib -i dikkat [جالب دقت]dikkat çekici. câm (F.) [[جام 1.kadeh. 2. ş i ş e. 3.cam. câme (F.) [جامه] giysi.

câmedân (F.) [جامه دان] gardrop.

câmegî (F.) [1 [جامگی.giysi paras ı . 2.hizmetçi. câmekan (F.) [جامکان] hamamda soyunma odas ı . câmekan (F.-A.) [1 [جامکان.caml ı bölme. 2.vitrin. câme ş ûy (F.) [جامه شوی] çama ş ı rc ı . câmi’ (A.) [1 [جامع.toplayan. 2.cami. câmia (A.) [جامعه] topluluk.

câmid (A.) [1 [جامد.cans ı z. 2.donuk. câmûs (A.) [جاموس] manda, cam ı z. cân (F.) [1 [جان.ruh. 2.can. 3.sevgili. cânâ (F.) [جانا] sevgilim, ey sevgili. cânân (F.) [جانان] sevgili. cânâne (F.) [جانانه] sevgili.

cânbâz (F.) [1 [جانباز.can ı n ı hiçe sayan. 2.fedai. 3.cambaz. cândâr (F.) [1 [جاندار.canl ı . 2.koruyucu.

canef ş ân (F.) [جان افشان] can ı n ı hiçe sayan, fedai. cânefzâ (F.) [جان افزا] cana can katan.

cânfersâ (F.) [جان فرسا] ömür törpüsü, yürek tüketen. cânfe ş ân (F.) [جان فشان] can ı n ı hiçe sayan, fedai. cânfezâ (F.) [جان افز] cana can katan. câng üdâz (F.) [جان گداز] yürek yakan. canh ı ra ş (F.) [جان شارخ] yürek paralayan. cânib (A.) [جانب] taraf.

câni ş in (F.) [جانشین] halef, birinin yerine oturan. cânnisâr (F.-A.) [جان نثار] can ı n ı feda eden. cânsipâr (F.) [جان سپار] can ı n ı feda eden.

cânsiperâne (F.) [جان سپارانه] can ı n ı feda edercesine. cânsitân (F.) [جان ستان] can alan.

cânver (F.) [1 [جان ور.canl ı . 2.canavar. câr (A.) [جار] kom ş u.

cârî (A.) [جارِ] geçerli, yürürlükte.

câriha (A.) [1 [جارحه.y ı rt ı c ı ku ş . 2.y ı rt ı c ı hayvan. câriye (A.) [جاریه] halay ı k. cârû (F.) [جاروب] süpürge.

cârûb (F.) [جاروب] süpürge.

câsûsî (A.-F.) [جاسوسی] casusluk, ajanl ı k. câvid (F.) [جاوید] kal ı c ı , sonsuz, ebedi. câvidân (F.) [جاودان] kal ı c ı , sonsuz, ebedi. cây (F.) [جای] yer.

câygâh (F.) [1 [جایگاه.yer. 2.makam. câyi’ (A.) [جایع] aç.

câyni ş în (F.) [جانشین] birinin yerine geçen, halef. câzib (A.) [1 [جاذب.ilginç. 2.çekici. câzibe (A.) [جاذبه] çekicilik.

cazibedar (A.-F.) [جاذبه دار] çekici, cazibeli. câzibiyyet (A.) [جاذبیت] çekicilik.

cebâbire (A.) [هربابج] zorbalar. cebânet (A.) [نت ابج] korkakl ı k.

cebbâr (A.) [1 [رابج.zorba. 2.güçlü. 3.Tanr ı . 4.tuttu ğ unu koparan, becerikli. cebbârî (A.-F.) [1 [يرابج.zorbal ı k. 2.beceriklilik, tuttu ğ unu koparma. cebel (A.) [لبج] da ğ .

cebhe (A.) [1 [هبهج.cephe. 2.al ı n. 3.yüz. cebîn (A.) [نيبج] korkak.

cebr (A.) [1 [ربج.zorlama. 2.cebir. cebr etmek zorlamak.

cebren (A.) [اربج] zorla.

cebrî (A.) [ىربج] zoraki, zorla.

cedâvil (A.) [لوادج] cetveller, çizelgeler. cedd (A.) [دج] ata.

cedel (A.) [1 [لدج.tart ı ş ma. 2.mücadele.

cedelî (A.) [ىلدج] tart ı ş maya dayal ı , münaka ş a üstüne oturmu ş . cedî (A.) [1 [ىدج.o ğ lak. 2.o ğ lak burcu. cedîd (A.) [ديدج] yeni. cedîde (A.) [هديدج] yeni.

cedvel (A.) [1 [لودج.cetvel. 2.çizelge. cefâ (A.) [افج] üzme, eziyet etme. cefâ çekmek cefaya katlanan, üzülen. cefâcû (A.-F.) [وجافج] üzen, cefa eden.

cefâdîde (A.-F.) [هديدافج] üzülmü ş , cefa çekmi ş .

cefâkâr (A.-F.) [1 [راكافج.cefa eden, üzen. 2.cefa çeken, üzülen. cefâkârî (A.-F.) [1 [يراكافج.cefa etme, üzme. 2.cefa çekme. cefâke ş (A.-F.) [ش كافج] üzülen, cefa çeken, eziyete katlanan.

cefâpî ş e (A.-F.) [1 [هشيپافج.üzmeyi huy edinmi ş , cefa eden. 2.a ş ı ğ ı n ı üzen sevgili.

cefcâf (F.) [1 [فاجفج.hoppa kad ı n. 2.orospu. ceffelkalem (A.) [م لقل ا ف ج] çalakalem. cefr (A.) [رفج] gaipten haber veren bilim. cehâlet (A.) [ت ل اهج] cahillik, bilgisizlik. cehd (A.) [دهج] çal ı ş ma, çabalama. cehd etmek çal ı ş ı p çabalamak. cehele (A.) [هلهج] cahiller.

cehennemî (A.-F.) [1 [ى منهج.cehennemlik. 2.cehennem gibi s ı cak. cehl (A.) [لهج] cahillik, bilgisizlik. cehren (A.) [ارهج] aç ı kça. celâdet (A.) [تدلاج] yi ğ itlik. celâl (A.) [ل لاج] ululuk.

celb (A.) [بلج] kendine çekme.

celb edilmek 1.kendine çekilmek. 2.yaz ı ile ça ğ ı r ı lmak. celb etmek 1.kendine çekmek. 2.yaz ı ile ça ğ ı rmak. celbnâme (A.-F.) [ه مان بلج] ça ğ ı r ı mektubu. celeb (A.) [بلج] s ı ğ ı r tüccar ı . celesât (A.) [ت اسلج] oturumlar.

celîl (A.) [ليلج] ulu.

celîs (A.) [سيلج] arkada ş . cellâd (A.) [دلاج] cellat.

cellâdî (A.-F.) [يدلاج] cellatl ı k. celse (A.) [هسلج] oturum.

cem’ (A.) [1 [عمج.toplama. 2.ço ğ ul. cem’ edilmek toplan ı lmak.

cem’ etmek toplamak, derlemek, bir araya getirmek.
cem’an (A.) [اعمج] toplam.

cem’iyyât (A.) [تايعمج] cemiyetler, dernekler.

cem’iyyet (A.) [1 [تيعمج.cemiyet, dernek. 2.topluluk.
cem’iyyet -i akvâm [تيعمج اقوا]Birle ş mi ş Milletler.
cemâat (A.) [1 [ت عامج.topluluk. 2.camide ibadet edenler.
cemâd (A.) [دامج] cans ı z varl ı k.

cemâdât (A.) [تادامج] cans ı z varl ı klar. cemâhîr (A.) [ريهامج] cumhuriyetler. cemâl (A.) [لامج] yüz güzelli ğ i.
cemel (A.) [لمج] deve. cemî’ (A.) [عيمج] tümü.

cemî’an (A.) [اع يمج] tümüyle.

cemil (A.) [1 [ليمج.güzel. 2.yüzü güzel. cemîle (A.) [هليمج] iyilik.

cemiyet (A.) [تيعمج] topluluk, toplum.

cemm (A.) [جمم] kalabalık. cenâb (A.) [جناب] hazret.

cenâbet (A.) [1 [جنابت.pis, murdar. 2.cünüplük hali. cenâh (A.) [جناح] kanat. cenb (A.) [جنب] taraf.

cendere (A.) [1 [جندره.pres. 2.baskınç, baskı . 3.oklava. ceng (F.) [جنگ] savaş .

ceng etmek 1.savaş mak. 2.dövüş mek. cengâver (F.) [جنگاور] savaşçı .

cengâverî (F.) [جنگاوری] savaşçılık.

cengcû (F.) [1 [جنگجو.savaşçı . 2.kavgacı . cengel (F.) [جنگل] orman.

cennât (A.) [1 [جنات.cennetler. 2.bahçeler. cennet (A.) [1 [جنت.cennet. 2.bahçe. cennet -i a’lâ [جنت اعلی] cennet.

cennetmekân (A.) [جنت مکان] mekan cennet olan. cenûb (A.) [جنوب] güney.

cenûb -i garb [جنوب غرب] güneybat . cenûb -i garbî [جنوب غربی] güneybat . cenûb -i şark [جنوب شرق] güneydoğu. cenûb -i şarkî [جنوب شرقی] güneydoğu. cenûbî (A.) [جنوبی] güneye ait. cerâd (A.) [جراد] çekirge.

cerâhat (A.) [جراحات] yara. cerâid (A.) [جرائد] gazeteler. cerâim (A.) [جرائم] suçlar.

cerbeze (A.) [جربزه] beceriklilik. ceres (A.) [1] [جرس.çan. 2.çıngırak.

cereyân (A.) [1] [جریان.akış . 2.oluş . 3.akım. cereyân etmek olmak, gerçekleşmek. cerge (F.) [جرگه] küme.

cerh (A.) [1] [جرح.yaralama. 2.çürütme. cerh edilmek 1.yaralanmak. 2.çürütülmek. cerh etmek 1.yaralamak. 2.çürütmek. cerîde (A.) [1] [جریده.gazete. 2.tutanak. cerîha (A.) [جریحه] yara.

cerîme (A.) [1] [جریمه.suç. 2.para cezası , cereme. 3.ceza ödeme. cerrâh (A.) [جراح] operatör.

cerrâhî (A.) [جراحی] operatörlük. cesâmet (A.) [جسامت] irilik. cesâret (A.) [جراست] cesurluk. cesîm (A.) [جسیم] iri, büyük.

cesîmülcüsse (A.) [جسیم الجثه] iri yapılı , iriyarı . cesûr (A.) [جسور] cesaret sahibi. cev (F.) [جو] arpa.

cevâb (A.) [1] [جواب.yanıt. 2.karşılık.

cevâben (A.) [ابلوج] yan ı t olarak. cevâd (A.) [داوج] cömert.

cevâhir (A.) [1 [رهاوج.mücevherler. 2.mücevher. cevâmi’ (A.) [عماوج] camiler.

cevâmid (A.) [دماوج] cans ı z varl ı klar. cevâmîs (A.) [سیماوج] mandalar. cevân (F.) [ناوج] genç.

cevânib (A.) [بناوج] yanlar, yönler. cevârî (A.) [یراوج] halay ı klar.

cevâz (A.) [زاوج] izin, uygun verme.

cevâz vermek uygun vermek, olur vermek, müsaade etmek. cevdet (A.) [1 [تدوجiyilik. 2.olgunluk. 3.tazelik. cevelân (A.) [نلاوج] dola ş ma, gezinti.

cevelân etmek 1.dola ş mak, akmak. 2.gezinmek.

cevelângâh (A.-F.) [1 [هاگنلاوج.gezinti yeri, mesire yeri. 2.dola ş ı m yeri. cevf (A.) [فوج] bo ş luk.

cevher (A.) [1 [رهوج.mücevher. 2.öz. 3.elmas. cevherfürû ş (A.-F.) [شورفرهوج] mücevherci.

cevherî (A.) [1 [یرهوج.mücevherle ilgili. 2.mücevherli. 3.öz ile ilgili. cevîn (F.) [ینوج] arpadan yap ı lm ı ş .

cevir (A.) [روج] haks ı zl ı k, üzülme, üzme, zulüm. cevir çekmek ac ı çekmek, zulüm görmek.

cevr (A.) [روج] haks ı zl ı k, üzme, üzülme, zulüm.

cevr etmek haks ı zl ı k etmek, üzmek, ac ı çektirmek. cev ş en (F.) [جوشن] z ı rhl ı giysi. cevv (A.) [1 [جو.hava. 2.bo ş luk.

cevvâl (A.) [لاوج] çok hareketli, ko ş an. cevvî (A.) [جوی] hava ile ilgili. cevzâ (A.) [جازوء] ikizler burcu. ceyb (A.) [جیب] cep. cey ş (A.) [جیش] asker.

ceyyid (A.) [جید] iyi, güzel.

cezâ (A.) [1 [جازء.kar ş ı l ı k. 2.ceza. cezâir (A.) [جزائر] adalar.

cezâlet (A.) [جزالت] ak ı c ı l ı k, düzgünlük. cezb (A.) [جذب] kendine çekme. cezb edilmek kendine çekilmek. cezb etmek kendine çekmek.

cezbe (A.) [1 [جذبه.co ş ku. 2.kendinden geçi ş . cezer (A.) [جزر] havuç. cezîre (A.) [جزیره] ada.

cezm (A.) [جزم] kesin karar.

cezm etmek kesin karar vermek, kesin olarak niyetlenmek. cezzâb (A.) [جاذب] çekici, cazibeli. cibâl (A.) [جبال] da ğ lar.

cibillet (A.) [جبلت] karakter, yarat ı l ı ş .

cibilliyet (A.) [تیلبج] karakter, yarat ı l ı ş .

cibilliyetsiz (A.-T.) [زستلبج] karaktersiz, kötü yarat ı l ı ş l ı .
cidâl (A.) [لادج] mücadele.

cidâlcû (A.-F.) [وج لادج] mücadeleci. cidâr (A.) [[رادج
1.duvar. 2.zar. cidden (A.) [ادج] ciddi olarak.

ciddî (A.) [1 [دیدج.a ğ ı rba ş l ı . 2.önemli.

ciddiyyet (A.) [1 [دیدجت.ciddilik. 2.a ğ ı rba ş l ı l ı k. cîfe
(A.) [هفیج] le ş .

ciger (F.) [رگج] ci ğ er.

cigergû ş e (F.) [1 [هشوگرگج.ci ğ erkö ş e, evlat. 2.sevgili.
cigerpâre (F.) [1 [هراپرگج.ci ğ er parças ı . 2.evlat. cigersûz
(F.) [زوسرگج] yürek yakan. cihâd (A.) [داهج] din u ğ runda
sava ş . cihâd etmek din u ğ runda sava ş mak. cihân (F.) [
1 [ناهج.dünya. 2.âlem.

cihânâferîn (F.) [ناهج آفریـن] dünyay ı yaratan, Tanr ı .
cihandar (F.) [ناهدار] büyük hükümdar, imparator.
cihandîde (F.) [ناخج دیده] görmü ş geçirmi ş .

cihangîr (F.) [ناهگیر] büyük hükümdar, imparator.

cihangîrî (F.) [ناهگیری] büyük hükümdarl ı k,
imparatorluk. cihângü ş â (F.) [ناهگشا] dünyay ı feth
eden, fatih hükümdar. cihânî (F.) [1 [ناهنی.dünya ile ilgili.
2.insan.

cihannüma (F.) [1 [ھانامن.dünya atlas ı . 2.taraça. cihâr (F.) [ھار] dört.

cihâren (A.) [ھارا] aç ı kça.

cihât (A.) [1 [ھات.yönler. 2.sebepler. 3.yerler. cihâz (A.) [1 [ھاز.çeyiz. 2.ayg ı t. 3.sistem.

cihet (A.) [1 [ھت.yön, taraf. 2.bak ı m, nokta. 3.sebep. cilâ (A.) [1 [علاج.parlakl ı k. 2.cila. cilâdar (A.-F.) [رادلاج] cilal ı .

cild (A.) [1 [دلج.deri, cilt. 2.kitap.

cilve (A.) [1 [هولج.görünme. 2.k ı r ı tma. cilvegâh (A.-F.) [هولج گاه] görünme yeri.

cilvegâh olmak yatak te ş kil etmek, yurt olmak. cilveger (A.-F.) [1 [هولج گر.görünen. 2.k ı r ı tan. cilvesâz (A.-F.) [هولج ساز] k ı r ı tan, cilve yapan. cimâ’ (A.) [عامج] cinsel ili ş ki.

cimâ’ etmek cinsel ili ş kide bulunmak. cinâ’î (A.) [ئانجی] cinayetle ilgili.

cinân (A.) [1 [نانج.cennetler. 2.bahçeler.

cinayetkâr (A.-F.) [کارانجی] câni, cinayet i ş leyen. cinâze (A.) [زانجه] tabut.

cindar (A.-F.) [رادنج] cinci, afsuncu.

cindarl ı k (A.-F.-T.) cincilik, afsunculuk, muskac ı l ı k.
cinnet (A.) [ىنج] ç ı ld ı rma.

cins (A.) [1 [جنس.tür. 2.soy. cinsî (A.) [جنسی] cinsel.

cirm (A.) [جرم] cismin kaplad ı ğ ı yer, hacim. cism (A.) [1 [جسم.cisim, madde. 2.vücut, beden. cismânî (A.) [1 [جسمانی.cisim ile ilgili. 2.bedensel. cismen (A.) [جسما] bedenen. cisr (A.) [جسر] köprü. civan (F.) [جوان] genç.

civânân (F.) [جوانان] gençler.

civanbaht (F.) [جوان بخت] talihli. civânî (F.) [جوانی] gençlik.

civânmerd (F.) [1 [جوانمرد.cömert. 2.soylu. civâr (A.) [جوار] yak ı n çevre. cîve (F.) [جویه] c ı va.

cizye (A.) [جزیه] gayrimüslim vergisi. cû (F.) [[جو 1.arayan. 2.arama. cû (F.) [جو] çay, ı rmak. cû’ (A.) [جوع] açl ı k.

cûce (F.) [جوجه] civciv. cûd (A.) [جود] cömertlik. cu ğ d (A.) [جدغ] bayku ş .

cûlâh (F.) [1 [جولاه.dokumac ı . 2.çulha. cum’a (A.) [جمعه] cuma.

cumhûr (A.) [1 [روهمج.halk. 2.kalabal ı k. cumhûrî (A.) [يروهمج] cumhuriyetle ilgili. cumhûriyyet (A.) [تيروهمج] cumhuriyet. cû ş (F.) [1 [شوج.co ş ku. 2.kaynama. cû ş eylemek co ş mak, co ş up ta ş mak.

cû ş âcû ş (F.) [شوجاشوج] co ş kun, co ş kulu. cû ş ân (F.) [1 [نشوج.co ş an. 2.kaynayan. cû ş i ş (F.) [ششوج] co ş ku.

cûy (F.) [1 [ىوج.arayan. 2.arama. cûy (F.) [ىوج] çay, ı rmak. cûybâr (F.) [رابىوج] ı rmak. cûyende (F.) [هدنىوج] arayan. cübn (A.) [نبج] korkakl ı k. cüdâ (F.) [ادج] ayr ı .

cüda kalmak ayr ı dü ş mek, uzak kalmak. cüdâyî (F.) [ىيادج] ayr ı l ı k. cüdrân (A.) [ناردج] duvarlar. cüft (F.) [تفج] çift. cüfte (F.) [هتفج] çifte.

cühelâ (A.) [علاهج] cahiller. cühhâl (A.) [لاهج] cahiller.

cüllâh (A.) [هلاج] dokumac ı , çulhac ı .

cülûs (A.) [1 [سولج.oturma. 2.tahta geçme.

cülûs etmek tahta geçmek.

cülûsiyye (A.) [1 [هيسولج.tahta ç ı kan hükümdar ı n da ğ ı tt ı ğ ı bah ş i ş . 2.tahta ç ı kan hükümdar için yaz ı lan ş iir.

cümcüme (A.) [همجمج] kafatas ı . cümel (A.) [لمج] cümleler.

cümle (A.) [1 [هلمج.bütün, tüm. 2.tümce. cümleten (A.) [ة لمج] tümüyle cümûd (A.) [دومج] donukluk. cümûdiyye (A.) [ه يدومج] buzul.

cünbân (F.) [1 [نابنج.sallayan. 2.sallanan. cünbi ş (F.) [ش‌بنج] k ı p ı rt ı , hareket, sallanma. cünd (A.) [[دنج 1.asker. 2.ordu. cündî (A.) [ىدنج] usta binici.

cündîlik (A.-T.) [ ] binicilik, at binme. cünha (A.) [هحنج] küçük suç.

cünûd (A.) [1 [دونج.askerler. 2.ordular. cürm (A.) [مرج] suç.

cürûf (A.) [فورج] maden at ı ğ ı , maden posas ı . cüsse (A.) [هثج] gövde, yap ı .

cüstücû (F.) [وج و تسج] aray ı ş , arama. cüvâl (F.) [لاوج] çuval. cüvân bk. civan.

cüz’ (A.) [1 [عزج.parça. 2.medrese alfabe kitab ı .

cüz’î (A.) [جزئی] çok az.

cüz’iyyât (A.) [جزئیات] küçük ş eyler, önemsiz ş eyler.
cüzâm (A.) [جذام] cüzzam.

cüzdan (A.-F.) [1] [جزدان.para çantas ı . 2.evrak çantas ı .

Ç

çâbük (F.) [چابک] k ı vrak, çevik, çabuk.

çâbükî (F.) [چابکی] k ı vrakl ı k, çeviklik, çabukluk. çâbükpâ (F.) [چابکپا] aya ğ ı na çabuk. çâbükrev (F.) [چابکرو] h ı zl ı giden. çâbüksüvar (F.) [چابکسوار] usta binici.

çâder (F.) [1 [چادر.çad ı r. 2.örtü, kad ı nlar ı n giydi ğ i örtü. çâderni ş in (F.) [چادرنشین] göçebe, çad ı rda ya ş ayan. çad ı r (F.) [1 [چادر.çad ı r. 2.örtü, kad ı nlar ı n giydi ğ i örtü. ça ğ z (F.) [قربغ] kurba ğ a.

çâh (F.) [1 [چاه.kuyu. 2.çukur.

çâk (F.) [1 [چاک.y ı rt ı k. 2.y ı rtmaç. çâk etmek y ı rtmak. çâk olmak y ı rt ı lmak.

çâkâçâk (F.) [چاکاچاک] k ı l ı ç ş ak ı rt ı s ı . çâker (F.) [چاکر 1 [.kul. 2.hizmetkâr.

çâkerî (F.) [1 [چاکری.kulluk. 2.hizmetkârl ı k. çâkûç (F.) [چاکوچ] çekiç.

çâlâk (F.) [چالاک] çevik, k ı vrak.

çâlâkî (F.) [چالاکی] çeviklik, k ı vrakl ı k. çâlik (F.) [چالیک] çelik çomak.

çâlpâre (F.) [ەراپڕاچ] çalpara. çâme (F.) [ەماچ] ş iir. çâne (F.) [ەناچ] çene.

çâpâr (F.) [1 [راپاچ.ulak. 2.postac ı . çâplûs (F.) [سولپاچ] dalkavuk. çâr (F.) [راچ] çare. çâr (F.) [راچ] dört.

çârçûbe (F.) [ەبوچراچ] çerçeve. çardak (F.) [قاطراچ] çardak. çârdeh (F.) [ەدراچ] ondört.

çâre (F.) [1 [ەراچ.tedbir. 2.çare. 3.ilaç, derman. çârecû (F.) [وج ەراچ] çare arayan. çâresâz (F.) [زاس ەراچ] çare bulan. çâresâz olmak çare bulmak.

çâresâzî (F.) [یزاس ەراچ] çare bulma.

çârgâh (F.) [ەاگراچ] Türk musikîsinde bir makam. çârgû ş e (F.) [ەشوگ راچ] dört kö ş e.

çarh (F.) [1 [خرچ.tekerlek. 2.çark ı felek. 3.felek. 4.tef. 5.ç ı kr ı k. çarm ı h (F.) [خیمراچ] çarm ı h.

çârnâçâr (F.) [راچانراچ] ister istemez, çaresiz, mecburen. çârpâ (F.) [اپراچ] dört ayakl ı . çârsû (F.) [وسراچ] dört yön. çârsû (F.-A.) [وسرا چ] çar ş ı .

çâr ş eb (F.) [چارشب] çar ş af.

çâr ş enbe (F.) [چارشنبه] çar ş amba.

çârtâk (F.) [1 [چارطاق.çardak. 2.kare ş eklinde çad ı r.
çârüm (F.) [چارم] dördüncü.

çâryâr (F.) [چاریار] dört halife, Ebubekir, Ömer, Osman ve Ali. çâ ş ni (F.) [چاشنی] çe ş ni.

çâ ş nigîr (F.) [چاشنی گیر] çe ş nici. çâ ş t (F.) [چاشت] ku ş luk vakti. çe ğ âle (F.) [چغاله] ça ğ la.

çeh (F.) [1 [چه.kuyu. 2.çukur. çehâr (F.) [چهار] dört. çehre (F.) [چهره] yüz.

çehreperdâz (F.) [چهره پرداز] ressam. çekâçâk (F.) [چکاچاک] k ı l ı ç ş ak ı rt ı s ı . çekîde (F.) [چکیده] damlam ı ş . çekûç (F.) [چوکچ] çekiç. çelîpâ (F.) [چلیپا] haç.

çem (F.) [1 [چم.sal ı nma. 2.süslü.

çemen (F.) [1 [چمن.çimenlik, çay ı rl ı k. 2.ye ş illik.
çemenzâr (F.) [چمنزار] çimenlik. çenâr (F.) [چنار] ç ı nar.

çenber (F.) [1 [چنبر.çember. 2.kasnak.

çend (F.) [1 [چند.kaç. 2.birkaç. 3.ne zamana kadar.

çendan (F.) [ندنچ] o kadar, onca. çendin (F.) [ندنچ] bu kadar, bunca.

çeng (F.) [1 [گنچ.pençe. 2.el. 3.harp, çeng. çengâl (F.) [1 [لاگنچ.pençe. 2.çengel.

çengî (F.) [1 [یگنچ.çeng çalan. 2.dansöz, çengi. çep (F.) [پچ] sol.

çerâ (F.) [ارچ] otlama.

çerâgâh (F.) [هاگارچ] otlak.

çerâ ğ (F.) [1 [غارچ.mum. 2.kandil.

çerâ ğ ân (F.) [ناغارچ] ayd ı nlatma, donatma. çerâkese (A.) [هسکارچ] çerkesler. çerb (F.) [برچ] semiz.

çerbzebân (F.) [1 [نابز برچ.yaltakç ı . 2.a ğ z ı laf yapan.

çerh (F.) [1 [خرچ.çark. 2.felek. 3.tekerlek. 4.ç ı kr ı k. 5.çark ı felek. 6.tef. çerm (F.) [مرچ] deri. çe ş m (F.) [مشچ] göz.

çe ş mân (F.) [نامشچ] gözler.

çe ş mderîde (F.) [هدیرد مشچ] ars ı z. çe ş me (F.) [[همشچ 1.p ı nar. 2.çe ş me. çetr (F.) [1 [رتچ.gölgelik. 2. ş emsiye. çevgân (F.) [ناگوچ] çevgen.

çeyrek (F.) [کیراهچ] dörtte bir, çeyrek. çîgûne (F.) [هنوگچ] nas ı l.

çigûnegî (F.) [ییگنوگچ] nitelik. çihâr (F.) [راهچ] dört.

çihar yâr (F.) [رایراهچ] dört halife. Ebubekir, Ömer, Osman, Ali. çihârüdü (F.) [ود و راهچ] dört ve iki. çihârüse (F.) [هس و راهچ] dört ve üç. çihârüyek (F.) [یک و راهچ] dört ve bir. çihil (F.) [لهچ] k ı rk.

çihilpâ (F.) [اپ لهچ] k ı rkayak. çihre (F.) [هرهچ] yüz. çil (F.) [لچ] k ı rk.

çile (F.) [1 [هلچ.k ı rk günlük ibadet. 2.s ı k ı nt ı , azap. 3.iplik demeti. çileke ş (F.) [شکهلچ] çile çeken, ac ı çeken. çimen (F.) [نمچ] çimenlik. çîn (F.) [نیچ] k ı r ı ş ı k.

çirâ ğ (F.) [1 [غارچ.mum. 2.kandil. 2.ç ı rak. çîredest (F.) [هریچ دست] yetenekli, becerikli. çirk (F.) [1 [کرچ.kir. 2.irin. çirkâb (F.) [باآ کرچ] pis su.

çirkîn (F.) [1 [نیکرچ.kirlenmi ş . 2.çirkin. çîz (F.) [زیچ] ş ey.

çûb (F.) [1 [بوچ.sopa. 2.odun. 3.tahta. çûbân (F.) [نابوچ] çoban.

çûbek (F.) [1 [کبوچ.tokmak, tokaç. 2.çomak.

çun (F.) [1 [چون.gibi. 2.mademki. 3.nas ı l. 4.için. 5.çünkü.
çün (F.) [1 [چن.gibi. 2.mademki. 3.nas ı l. 4.için. 5.çünkü.
çünki (F.) [چونکه] çünkü.

çüst (F.) [چست] çevik, k ı vrak.

çüstî (F.) [چستی] çeviklik, k ı vrakl ı k. çüvâl (F.) [چوال] çuval.

çüvaldûz (F.) [چوالدوز] çuvald ı z.

D

dâ’î (A.) [1 [ىعاد.dua eden, duac ı . 2.davet eden.

dâ’uss ı la (A.) [ءاد اىلصلىه] yurdunu özleme, köyünü özleme. dâd (F.) [1 [داد.adalet. 2.iyilik, ihsan. dâd (F.) [[داد 1.verme. 2.verdi. 3.vergi. dâdgâh (F.) [ماگداد] mahkeme. dâdhâh (F.) [ماوخداد] davac ı .

dâdres (F.) [سرداد] imdada ko ş an. dâdû (F.) [وداد] dad ı .

dâdüferyâd (F.) [دایرفوداد] feryat figan. dâdüsited (F.) [دتس و داد] al ı ş veri ş .

dâfi’ (A.) [عفاد] uzakla ş t ı ran, defeden.

dâ ğ (F.) [1 [غاد.yara. 2.k ı zg ı n demirle vurulmu ş i ş aret. da ğ al (F.) [لغد] hile, hilehurda, alavere dalavere. da ğ albâz (F.) [زابلغد] hileci.

da ğ da ğ a (A.) [هغدغد] tela ş , gürültü pat ı rt ı . dâhî (A.) [ىهاد] deha sahibi. dâhil (A.) [لخاد] iç, içeri. dâhil olmak içeri girmek.

dâhile (A.) [هلخاد] iç, iç yüz. dâhilen (A.) [لاخاد] içten.

dâhilî (A.) [ىلاخد] iç ile ilgili, iç yüze ait. dâhiliye (A.) [هيلاخد] iç ile ilgili, iç yüze ait. dahl (A.) [لخد] müdahale etme, kar ı ş ma.

dahme (F.) [1 [هممخض.mezar. 2.mezarl ı k. 3.lahit. dâim (A.) [مئاد] sürekli, devaml ı . dâimî (A.) [ىمئاد] sürekli, devaml ı .

dâir (A.) [1 [رئاد.ili ş kin, hakk ı nda. 3.dönen.

dâire (A.) [1 [هرئاد.daire. 2.büro, ofis. 3.devlet dairesi. 4.tef, zilli tef. dâirenmâdâr (A.) [رادام ارئاد] çepeçevre. dâirevî (A.) [يورئاد] dairemsi.

dâirezen (A.-F.) [نز هرئاد] daire çalan. dâiye (A.) [[هيعاد 1.arzu, istek. 2.iddia.

dakây ı k (A.) [1 [قىاقد.incelikler. 2.dakikalar.

dakîk (A.) [1 [قيقد.ince, hassas. 2.dakika ş a ş mayan. dakîka (A.) [1 [هقيقد.incelik. 2.dakika. dalâlet (A.) [تللاض] sapk ı nl ı k. dâll (A.) [لاد] delalet eden.

dâlle (A.) [هلاض] sap ı k, yoldan ç ı km ı ş .

dâm (F.) [1 [ماد.tuzak, kapan. 2.besi hayvan ı . dâmâd (F.) [دامد] damat, güveyi. dâmân (F.) [دامان] etek. dâmen (F.) [دامن] etek.

dâmenâlûde (F.) [دامن آلوده] iffetsiz.

dâmenbûs (F.) [دامن بوس] etek öpen. dâmene (F.) [دامنه] yamaç, da ğ ete ğ i.

dâmengîr (F.) [1] [دامن گیر.davac ı , ş ikayetçi. 2.ete ğ e sar ı lan. dâmgâh (F.) [دامگاه] tuzak kurulmu ş yer. dân (F.) [دان] bilen. dân (F.) [دان] kap.

dânâ (F.) [دانا] bilgili, iyi bilen.

dâne (F.) [1] [دانه.tohum. 2.yem. 3.tane. dânende (F.) [دانده] bilen.

dâng (F.) [دانگ] alt ı dabirlik dirhem. dâni ş (F.) [[دانش 1.bilgi. 2.bilim. dâni ş âmûz (F.) [دانش آموز] ö ğ renci. dâni ş gâh (F.) [دانشگاه] üniversite.

dâni ş mend (F.) [1] [دانشمند.bilgin, alim. 2.stajiyer kad ı . dâni ş ver (A.) [دانشور] bilgin. dâr (A.) [1] [دار.yurt. 2.ev. dâr (F.) [دار] dar a ğ ac ı .

dâr (F.) [دار] sahip olan, bulunduran, tutan. dâr - ı bekâ [دار بقا] ahiret. dâr - ı fenâ [دار فنا] dünya.

dârâ (F.) [1] [دارا.sahip. 2.büyük hükümdar. darabân (A.) [1] [ضربان.çarp ı nt ı . 2.vuru ş . darabât (A.) [[ضربات 1.darbeler, vuru ş lar.

darb (A.) [1 [ضرب.vuru ş . 2.para bas ı m ı . 3.dövme.
darbe (A.) [1 [ضربه.vuru ş , darbe. 2.bela.

darbhâne (A.) [ضرب خانه] darphane, para bas ı mevi.
darb ı mesel (A.-F.) [ضرب مثل] atasözü. dârçîn (F.) [دارچین] tarç ı n. dârende (F.) [دارنده] sahip.

darîr (A.) [ضریر] do ğ u ş tan kör. dârû (F.) [دارو] ilaç.

dârûhâne (F.) [داروخانه] eczane.

dârülaceze (A.) [دارالعجزه] dü ş künler evi. dârülbedâyi (A.) [دارالبدایع] konservatuvar. dârülelhân (A.) [دارالالحان] konservatuvar. dârüleytâm (A.) [دارالایتام] yetimhane.
dârülfünun (A.) [دارالفنون] üniversite.

dârülhilâfe (A.) [1 [دارالخلافه.İ stanbul. 2.halifelik merkezi.
dârülkütüb (A.) [دارالکتب] kütüphane.

dârülmuallimât (A.) [دارالمعلمات] k ı z ö ğ retmen okulu.
dârülmuallimîn (A.) [دارالمعلمین] erkek ö ğ retmen okulu.
dârülmülk (A.) [دارالملک] ba ş kent. dârülvilâde (A.) [دارالولاده] do ğ umevi. dârüssaltana (A.) [دارالسلطنه] İ stanbul.

dârüsselam (A.) [1 [دارالسلام.Ba ğ dat. 2.cennet. dâs (F.) [داس] orak.

dâstân (F.) [1 [داستان.destan. 2.hikaye. 3.masal.

dâstânî (F.) [داستانی] destânî, kahramanl ı kla ilgili, epik. davâ (A.) [1 [دعوی.dava. 2.teorem. 3.mesele. dâver (F.) [1 [داور.yarg ı ç. 2.hükümdar. 3.Tanr ı . davet (A.) [دعوت] ça ğ r ı . dâye (F.) [دایه] dad ı .

dâyin (A.) [دائن] alacakl ı . deâvî (A.) [دعاوی] davalar. debba ğ (A.) [دبّاغ] sepici.

debdebe (A.) [دبدبه] gösteri ş . debir (F.) [دبیر] katip.

ded (F.) [دد] y ı rt ı c ı hayvan. def (F.) [دفع] tef.

def' (A.) [دفع] uzakla ş t ı rma.

def' edilmek 1.uzakla ş t ı r ı lmak. 2.giderilmek. def' etmek 1.uzakla ş t ı rmak. 2.gidermek. def'a (A.) [دفعه] kez, kere, defa. def'aten (A.) [دفعةً] bir defada.

defaât (A.) [دفعات] kereler, defalar. defâin (A.) [دفائن] gömüler, defineler. defâtir (A.) [دفاتیر] defterler. define (A.) [دفینه] gömü.

defn (A.) [دفن] gömme, defin.

defter (A.) [ترتفد] defter.

defterdâr (A.-F.) [1 [رادرتفد.ildeki en üst düzey maliye yetkilisi. 2.maliye bakan ı . defzen (A.-F.) [نزفد] tef çalan. deh (F.) [ده] on.

dehâ (A.) [اهد] dahilik.

dehâlet (A.) [1 [تلاخد.kar ı ş ma. 2.s ı ğ ı nma. dehâlîz (A.) [زیلاهد] dehlizler. dehân (F.) [ناهد] a ğ ı z.

dehânbeste (F.) [ەتسب ناهد] suskun. dehen (F.) [نهد] a ğ ı z.

dehliz (A.) [زیلاهد] koridor.

dehr (A.) [1 [رهد.dünya. 2.devir, zamane. dehrî (A.) [یرهد] materyalist.

dehriyye (A.) [ەیرهد] materyalistlik.

deh ş etâver (A.-F.) [روآ تشهد] deh ş et verici.

deh ş etengîz (A.-F.) [زیگن ا تشهد] ürkünç, deh ş et verici. dekâkîn (A.) [نیکاکد] dükkanlar. delâil (A.) [لئلاد] kan ı tlar, deliller.

delâlet (A.) [لاد لت] delillik, yol gösterme.

delâlet etmek 1.yol göstermek. 2.anlam ı na gelmek. delîl (A.) [1 [لیلد.kan ı t. 2.rehber. 3. ş ahit. delk (F.) [قلد] dervi ş h ı rkas ı . dellâk (A.) [کلاد] tellak.

dellâl (A.) [دلال] komisyoncu, tellal. delv (A.) [1 [دلو.kova. 2.kova burcu. dem (A.) [دم] kan.

dem (F.) [1 [دم.zaman. 2.nefes. 3.içki. demâdem (F.) [دمادم] her an. dembedem (F.) [دمبدم] her an.

demsâz (F.) [1 [دمساز.yak ı n arkada ş .2.s ı rda ş . denâet (A.) [دناءت] alçakl ı k. dendân (F.) [دندان] di ş .

dendanmüzd (F.) [دندان مزد] di ş kiras ı . denî (A.) [دنی] alçak. der (F.) [در] kap ı .

derâhim (A.) [دراهم] dirhemler.

derakab (F.-A.) [درعقب] ard ı ndan, hemen, derhal, hemen ard ı ndan. derâmed (F.) [درآمد] kazanç, gelir. derâz (F.) [دراز] uzun.

derbân (F.) [دربان] kap ı c ı . derbâr (F.) [دربار] saray.

derbeder (F.) [دربدر] aylak, avare.

derbend (F.) [1 [دربند.dar geçit. 2.s ı n ı r kalesi. 3.hudut. derc (A.) [درج] içine alma, biriktirme. derc edilmek içine al ı nmak. derc etmek içine almak.

derd (F.) [1 [درد.dert. acı . 3.a ğ rı .

derdâ (F.) [ادرد] ne yazık ki, eyvahlar olsun.

derdest (F.) [1 [دردست.yakalama. 2.el altında olma. derdest edilmek yakalanmak. derdest etmek yakalamak.

derdiser (F.) [درد سر] ba ş belası , ba ş a ğ rısı , sorun, problem. derdmend (F.) [دردمند] dertli. derecât (A.) [درجات] dereceler.

derece (A.) [1 [درجه.derece. 2.a ş ama. 3.kat. 3.miktar. derekât (A.) [1 [درکات.katlar. 2.basamaklar. dereke (A.) [1 [درکه.kat. 2.basamak. derende (F.) [درده] yırtıcı .

dergâh (F.) [1 [درگاه.dergah. 2.saray. 3.tekke. 4.tapı , huzur. derhâl (F.-A.) [درحال] hemen.

derhâst (F.) [1 [درخواست.istek, talep, rica. 2.dilekçe. derhâtır (F.-A.) [1 [درخاطر.hatırlama. 2.hatırda tutma. derhâtır ettirmek hatırlatmak, akla getirmek. derhâtır eylemek hatırlamak. derhor (F.) [درخور] layık.

derîçe (F.) [1 [دریچه.pencere. 2.küçük kapı . derk (A.) [درک 1 [.anlama, idrak etme. 2.alma. derk etmek anlamak, idrak etmek.

derkenâr (F.-A.) [درکنار] kenar yazısı .

dermân (F.) [1 [درمان.ilaç. 2.çare. 3.güç. dermânde (F.) [1 [درماندە.aciz. 2.zavall ı . dermeyân (F.) [درمیان] ortada.

dermeyân edilmek ortaya konulmak, ele al ı nmak. dermeyân etmek ortaya koymak, ele almak. derpî ş (F.) [درپیش] göz önünde.

derpî ş edilmek göz önünde bulundurulmak. derpî ş etmek göz önünde bulundurmak. derrâk (A.) [کارد] anlay ı ş l ı . derre (F.) [درە] dere.

dersaadet (F.-A.) [درِ سعادت] İ stanbul. dershân (A.-F.) [درسخانو] ö ğ renci.

deruhde edilmek üste al ı nmak, görev bilinmek. deruhde etmek üstüne almak.

derûn (F.) [1 [درون.iç, içerisi. 2.gönül. derûnî (F.) [درونی] içten gelen, içe ait.

dervâze (F.) [1 [دروازە.ana kap ı . 2.kale kap ı s ı . 3. ş ehir kap ı s ı . dervî ş (F.) [1 [درویش.yoksul. 2.tarikat ş eyhine ba ğ l ı mürit. dervî ş ân (F.) [درویشان] dervi ş ler. deryâ (F.) [دریا] deniz.

deryâdil (F.) [1 [دریادل.gönlü zengin. 2.büyük himmetli. deryâneverd (F.) [دریانورد] denizci. derzî (F.) [درزی] terzi.

desâis (A.) [دسائس] hileler, oyunlar. desîse (A.) [دسیسه] hile, oyun.

desîsekâr (A.-F.) [دسیسه کار] hileci, düzenbaz. dessâs (A.) [دساس] hileci, düzenbaz. dest (F.) [دست] el.

destân (F.) [1 [دستان.hikaye. 2.destan. 3.masal. destâr (F.) [دستار] sar ı k.

destâvîz (F.) [دستاویز] küçük hediye. destbedest (F.) [دست بدست] elden ele. destbûs (F.) [دست بوس] el öpen. destbûsî (F.) [دست بوسی] el öpme.

deste (F.) [1 [دسته.grup. 2.demet. 3.kulp. destere (F.) [دسته] testere, b ı çk ı .

destgâh (F.) [1 [دستگاه.tezgah. 2.atölye. 3.hal ı dokuma tezgah ı . destgîr (F.) [دستگیر] elden tutan, yard ı m eden. destî (F.) [دستی] testi.

destkâr (F.) [دستکار] il i ş i.

destmâl (F.) [1 [دستمال.mendil. 2.el bezi.

destmüzd (F.) [1 [دست مزد.ücret, el eme ğ i. 2.bah ş i ş . destres (F.) [دسترس] ula ş ma, elde etmek. destres olmak ula ş mak, elde etmek. destres olunmak ula ş ı lmak.

destûr (F.) [1 [دستور.izin. 2.zerdü ş t rahibi. 3.uzak dur. 4.izin ver.

de ş ne (F.) [دشنه] hançer.

de ş t (F.) [1 [دشت.k ı r. 2.ova. 3.çöl. devâ (A.) [[داوء
1.ilaç. 2.çare.

devâbb (A.) [1 [داوب.yük hayvanlar ı . 2.binek hayvanlar ı .
devâir (A.) [داوئر] daireler.

devâm (A.) [1 [داوم.süreklilik. 2.kal ı c ı l ı k. 3.devam.

devâsâz (A.-F.) [1 [داوساز.çare olan. 2.tedavi eden, ş ifa
veren. devât (A.) [داوت] divit.

devâvîn (A.) [داوین] divanlar.

deverân (A.) [داورن] dönme, dola ş ma, dola ş ı m. deverân
etmek dönmek, dolanmak.

devlet (A.) [1 [دولت.devlet. 2.talih. 3.mevki. devr (A.) [دور
1 [.devir. 2.dönme. devrân (A.) [داورن] felek, zamane. devre
(A.) [دوره] dönem. dey (F.) [ید] k ı ş .

deyn (A.) [دین] borç.

deyr (A.) [دیر] manast ı r. d ı l’ (A.) [ضلع] kenar. d ı râz
(F.) [دراز] uzun. dî (F.) [ید] dün.

dîbâ (F.) [دیبا] ipekli kuma ş .

dîbâce (F.) [دیباچه] giri ş , önsöz.

dicâce (A.) [دجاجه] tavuk.

dîdâr (F.) [1 [رادید.görü ş me, bulu ş ma. 2.yüz. dîde (F.) [دیده] görmü ş . dîde (F.) [دیده] göz.

dîdegân (F.) [ناگدید] gözler. dîg (F.) [گید] tencere.

diger (F.) [رگد] di ğ er, ba ş ka. dîgergûn (F.) [نوگرگد] ba ş ka.

dîgerkâm (F.) [ماکرگید] ba ş kalar ı n ı dü ş ünen. dih (F.) [ده] köy.

dihât (F.) [تاهد] köyler.

dihhodâ (F.) [1 [ادخهد.köy a ğ as ı . 2.köy kahyas ı . dihkân (F.) [1 [ناقهد.çiftçi. 2.köy a ğ as ı .

dikkat (A.) [1 [تقد.dakiklik. 2.incelik. 3.dikkat. dil (F.) [لد] gönül.

dilârâ (F.) [ارآ لد] gönül süsleyen.

dilâ ş ûb (F.) [بوشآ لد] gönül kar ı ş t ı ran, sevgili. dilâver (F.) [رولاد] yürekli, yi ğ it.

dilâvîz (F.) [زیولاد] güzel, gönül çekici. dilâzâr (F.) [رازآ لد] gönül k ı ran, inciten. dilâzürde (F.) [هدرزآ لد] kalbi k ı r ı k. dilbâz (F.) [زابلد] gönül ş enlendiren.

dilbend (F.) [دنبلد] gönül ba ğ lanan, sevgili.

dilber (F.) [ربلد] gönül alan, güzel, sevgili. dilbeste (F.) [هتسبلد] gönlü ba ğ lanm ı ş , a ş ı k. dilcû (F.) [وجلد] gönlün arad ı ğ ı , güzel, sevgili. dildâde (F.) [هداد لد] gönlünü vermi ş , a ş ı k. dildâr (F.) [رادلد] gönül tutan, sevgili. dildüzd (F.) [دزد لد] gönül h ı rs ı z ı .

dilefgâr (F.) [راگفا لد] gönlü yaral ı , a ş ı k.

dilefrûz (F.) [زورفا لد] gönül ayd ı nlatan, sevgili. dilfigâr (F.) [راگف لد] gönlü yaral ı , a ş ı k. dilfirîb (F.) [بىرف لد] gönül aldatan, sevgili. dilgîr (F.) [ریگلد] k ı rg ı n, al ı nm ı ş .

dilgüdâz (F.) [زادگ لد] gönül eriten, yürek törpüsü. dilgü ş â (F.) [اشگلد] iç aç ı c ı , ferahl ı k verici. dilhâh (F.) [هاوخلد] gönlün istedi ğ i. dilhaste (F.) [هتساوخلد] gönlü yaral ı .

dilh ı râ ş (F.) [شارخ لد] yürek parçalayan.

dilhûn (F.) [نوخلد] yüre ğ i kanl ı , içi kan a ğ layan. dilîr (F.) [ریلد] yürekli, yi ğ it.

dilke ş (F.) [شکلد] cazibeli, gönül çekici. dilni ş în (F.) [نیشنلد] makbul, ho ş .

dilnüvaz (F.) [زاون لد] gönül ok ş ayan. dilpesend (F.) [دنسپ لد] gönlün be ğ endi ğ i. dilrübâ (F.) [ابرلد] gönül h ı rs ı z ı , gönül çalan.

dilsûhte (F.) [هتخوس لد] ba ğ r ı yan ı k, gönlü yaral ı . dilsûz (F.) [زوسلد] yürek yakan. dil ş âd (F.) [داشلد] gönlü ş en.

dil ş âd etmek gönlünü ş enlendirmek, mutlu etmek. dil ş âd olmak gönlü ş enlenmek, mutlu olmak. dil ş ikâr (F.) [راکش لد] gönül avc ı s ı . dil ş iken (F.) [ىنکش لد] kalp k ı ran. dil ş ikeste (F.) [هتسکش لد] kalbi k ı r ı k.

dilteng (F.) [گىنت لد] yüre ğ i daralm ı ş , s ı k ı nt ı l ı . dilte ş ne (F.) [هنشت لد] can atan.

dimâ ğ (A.) [1 [غامد.beyin. 2.bilinç, ş uur. dindârî (A.-F.) [یرادنید] dindarl ı k.

dînen (A.) [انید] dince, din bak ı m ı ndan. dînî (A.) [ىنید] dinsel. dîr (F.) [ىرید] geç.

dirah ş ân (F.) [ناشخرد] parlak, parlayan. diraht (F.) [ىتخرد] a ğ aç.

dirâyetli (A.-T.) bilgili ve kavrama yetene ğ i olan. diref ş (F.) [1 [شفرد.sancak. 2.bayrak.

direm (F.) [مرد] dirhem, akçe, gümü ş para. dirî ğ (F.) [غیرد] esirgeme. dirî ğ etmek esirgemek.

dirî ğ â (F.) [اغیرد] ne yaz ı k ki, vah vah, eyvahlar olsun.

dîrîn (F.) [دیرین] eski. dîrîne (F.) [دیرینه] eski.

dî ş eb (F.) [دیشب] dün gece.

dîvân (A.) [1 [دیوان.meclis. 2.padi ş ah meclisi. 3. ş airin ş iirlerinin bir araya getirildi ğ i eser.

dîvâne (F.) [دیوانه] deli, ç ı lg ı n.

dîvânegî (F.) [دیوانگی] delilik, ç ı lg ı nl ı k. dîvâr (F.) [دیوار] duvar.

diyâr (A.) [دیار] ülke, topraklar, memleket. dizdâr (F.) [دزدار] kale muhaf ı z ı .

dost (F.) [1 [دوست.sevgili. 2.yak ı n arkada ş . 3.Tanr ı . dostâne (F.) [دوستانه] dostça. dostî (F.) [دوستی] dostluk.

dostkâm (F.) [دوستکام] dost canl ı s ı . duâgû (A.-F.) [دوعاگو] duac ı , dua eden.

dûçâr (F.) [دچار] u ğ ram ı ş , yakalanm ı ş , maruz kalm ı ş . dûçâr etmek u ğ ratmak, müptela etmek. dûçâr olmak u ğ ramak, müptela olmak. dûd (A.) [دود] böcek, kurtçuk, kurt. dûd (F.) [دود] duman. dûde (F.) [دوده] is.

dûdmân (F.) [دودمان] soy sop. dû ğ (F.) [دوغ] ayran.

duhân (A.) [1 [دخان.tütün. 2.duman. duht (F.) [دخت] k ı z. duhter (F.) [دختر] k ı z.

duhûl (A.) [دخول] giri ş , içeri girme. duhûl etmek girmek, içeri girmek. duhûliye (A.) [دخولیه] giri ş ücreti. dumûr (A.) [دمور] körelme.

dûn (A.) [1 [دون.a ş a ğ ı , alt. 2.a ş a ğ ı l ı k, adi.

dûnperver (A.-F.) [دون پرور] a ş a ğ ı l ı k kimseleri koruyan. dûr (F.) [دور] uzak.

dûrbîn (F.) [دوربین] dürbün.

dûrdest (F.) [دور دست] ı rak, çok uzak.

dûrendî ş (F.) [دوراندیش] ileri görü ş lü, ileriyi dü ş ünen. dûrî (F.) [دوری] uzakl ı k.

durûb-i emsâl (A.-F.) [ضروب امثال] atasözleri. durûd (F.) [1 [درود.övgü. 2.selam.

dûst (F.) [1 [دوست.dost. 2.sevgili. 3.Tanr ı . dû ş (F.) [دوش] dün gece. dû ş (F.) [دوش] omuz.

dû ş îze (F.) [دوشیزه] k ı z, matmazel. dûzah (F.) [دوزخ] cehennem. dü (F.) [دو] iki.

dübâre (F.) [دوباره] tekrar, yeniden.

dübb (A.) [بد] ay ı .

dübür (A.) [1 [ربد.makat. 2.arka. dücâce (A.) [دجاجه] tavuk.

düçar- ı ink ı tâ olmak kesintiye u ğ ramak. düdil (F.) [لدود] ikircikli, tereddütlü. dühûr (A.) [1 [روهد.devirler. 2.dünyalar. dühül (F.) [لهد] davul. düm (F.) [مد] kuyruk.

dümbâl (F.) [1 [دنبال.kuyruk. 2.pe ş , art. dümel (A.) [دمل] kan ç ı ban ı . dümûy (F.) [دموی] k ı rç ı l.

dünbâl (F.) [1 [دنبال.kuyruk. 2.pe ş , art. dünbek (F.) [دنبک] dümbelek.

dünîm (F.) [دونیم] ikiye bölünmü ş .

dünyâperest (A.-F.) [دنیاپرست] dünya dü ş künü. dünyevî (A.) [دنیوی] dünya ile ilgili.

dürc (A.) [1 [درج.kutu. 2.mücevher kutusu. 3.sevgilinin küçük a ğ z ı . dürd (F.) [درد] tortu.

dürdâne (A.-F.) [1 [دردانه.inci tanesi. 2.sevgili. dürdke ş (F.) [دردکش] tortulu ş arap içen. dürer (A.) [درر] inciler. dürr (A.) [در] inci.

dürrâ’a (A.) [در اعه] ferace.

dürre (A.) [درہ] iri inci. dürû (F.) [ورود] ikiyüzlü. dürû ğ (F.) [غورد] yalan.

dürû ğ zen (F.) [نز غورد] yalanc ı . dürûs (A.) [سورد] dersler.

dürüst (F.) [1 [درست.sa ğ l ı kl ı . 2.tam. 3.do ğ ru. dürü ş t (F.) [1 [درشت.kaba. 2.iri. 3.kal ı n.

düstûr (A.) [1 [دستور.kural, prensip. 2.kanun kitab ı . dü ş enbe (F.) [دوشنبہ] pazartesi. dü ş ine (F.) [دوشینہ] dün geceki. dü ş men (F.) [دشمن] dü ş man.

dü ş nâm (F.) [دشنام] küfür, sövgü. dü ş vâr (F.) [دشوار] güç.

düvâzdeh (F.) [دوازدہ] oniki. düvel (A.) [دول] devletler. düvist (F.) [دویست] ikiyüz. düvüm (F.) [دوم] ikinci. düyûn (A.) [دیون] borçlar. düzd (F.) [دزد] h ı rs ı z.

düzdî (F.) [دزدی] h ı rs ı zl ı k.

düzdîde (F.) [دزدیدہ] çal ı nt ı , çal ı nm ı ş .

E

eâcîb (A.) [عاجب] ş a ş ı las ı ş eyler.

eamm (A.) [عم] genelde, yayg ı n haliyle. eâz ı m (A.) [عظام] büyükler, ileri gelenler. eazz (A.) [عزا] çok de ğ erli.

eb (A.) [1 [با.baba. 2.ata, ced.

eb’âd (A.) [1 [ابعاد.boyutlar. 2.uzunluklar. eb’ad (A.) [ابعد] çok uzak. ebâbil (A.) [ابابيل] k ı rlang ı ç.

ebâtil (A.) [اباطل] saçma sapan sözler, ipe sapa gelmez ş eyler. ebced (A.) [ابجد] say ı sal de ğ er verilmi ş arap alfabesi.

ebcedhân (A.-F.) [1 [ابجدخانه.okula yeni ba ş lam ı ş ö ğ renci. 2.acemi, deneyimsiz.

ebdâl (A.) [ابدال] dervi ş , abdal. ebdân (A.) [ابدان] bedenler.

ebed (A.) [ابد] sonsuz gelecek zaman. ebeden (A.) [ابدا] asla, hiçbir zaman. ebedî (A.) [ابدی] sonsuz.

ebediyyen (A.) [ابدیا] sonsuza kadar, asla, hiçbir zaman ebediyyet (A.) [ابدیت] sonsuzluk. ebeveyn (A.) [ابوین] anababa.

ebhâr (A.) [ابحار] denizler.

ebhâs (A.) [ابحاث] bahisler, tart ı ş malar. ebî (A.) [ابی] baba.

ebkem (A.) [ابکم] dilsiz. eblak (A.) [ابلق] alacal ı . ebleh (A.) [ابله] bön.

eblehâne (A.-F.) [ابلهانه] bön bön. eblehî (A.-F.) [ابلهی] bönlük. ebnâ (A.) [ابناء] o ğ ullar.

ebniye (A.) [ابنیه] binalar. ebr (F.) [ابر] bulut.

ebrâlûd (F.) [ابرآلود] bulutlu.

ebrâr (A.) [ابرار] iyi insanlar, dürüst insanlar. ebred (A.) [ابرد] dondurucu so ğ uk, çok so ğ uk. ebre ş (A.) [[ابرش 1.alacal ı at. 2.alaca. ebri ş üm (F.) [ابریشم] ipek, bükülü ipek. ebrû (F.) [ابرو] ka ş .

ebsâr (A.) [ابصار] gözler.

ebülbe ş er (A.) [ابوالبشر] Âdem.

ebvâb (A.) [1 [ابواب.kap ı lar. 2.bölümler, bâblar. ebyât (A.) [ابیات] beyitler.

ebyaz (A.) [ابیض] bembeyaz. ecânib (A.) [اجانب] yabanc ı lar.

ecdâd (A.) [اجداد] atalar, cedler. ecel (A.) [اجل] hayat ı n sonu.

ecell (A.) [اجل] çok büyük, ulular ulusu. echel (A.) [اجهل] z ı rcahil.

echelüminkaragöz (A.-T.) [اجهل منقره زوگ] z ı rcahil. ecir (A.) [1 [اجر.ödül. 2.ücret. ecnâs (A.) [اجناس] türler, cinsler. ecnebî (A.) [اجنبی] yabanc ı . ecr (A.) [1 [اجر.ödül. 2.ücret.

ecrâm (A.) [اجرام] cans ı z varl ı klar.

ecrâm - ı semâviyye [اجرام سماویه]gök cisimleri. ecsâd (A.) [1 [اجساد.cesetler. 2.bedenler. ecsâm (A.) [[اجسام 1.cisimler. 2.vücutlar. ecvef (A.) [1 [اجوف.kof. 2.dangalak. ecvibe (A.) [اجوبه] cevaplar.

eczâ (A.) [1 [اجزا.parçalar. 2.ilaç hammaddeleri. eczâhâne (A.-F.) [اجزاخانه] eczane. ed’iye (A.) [ادعیه] dualar.

edâ (A.) [1 [ادا.ödeme. 2.yapma, yerine getirme. 3.tarz, tav ı r. 4.çal ı m. edeb (A.) [1 [ادب.terbiye. 2.utanma duygusu. 3.edebiyat. edepli (A.-T.) terbiyeli, edep sahibi.

edevât (A.) [ادوات] avadanl ı k, araçlar, aletler. edîb (A.) [1 [ادیب.edebiyatç ı . 2.edepli.

edîbe (A.) [1 [ادیبه.bayan edebiyatç ı . 2.edepli bayan. edille (A.) [1 [ادله.deliller. 2.rehberler.

edîm (A.) [ادیم] tabaklanm ı ş deri. 2.yüzey, yüz. ednâ (A.) [1 [ادنی.en a ş a ğ ı . 2.alçak m ı alçak. edvâr (A.) [ادوار] devirler, ça ğ lar. edviye (A.) [ادویه] ilaçlar, devalar. edyân (A.) [ادیان] dinler.

edyâr (A.) [ادیار] manast ı rlar.

ef'âl (A.) [1 [افعال.fiiller. 2.hareketler, eylemler. ef'î (A.) [افعی] engerek y ı lan ı .

efâz ı l (A.) [1 [افاضل.seçkin insanlar. 2.bilginler. efdal (A.) [افضل] en üstün, en iyi.

efgân (F.) [افغان] feryat etme, figan etme. efkâr (A.) [افکار] fikirler, dü ş ünceler. efkâr - ı âmme [افکار عامه] kamuoyu. eflâk (A.) [افلاک] gökler, felekler. efrâd (A.) [افراد] fertler, bireyler. efrenc (A.) [افرنج] B at ı l ı , Avrupal ı . efsâne (F.) [1 [افسانه.masal. 2.efsane. efsâr (F.) [افسار] yular. efser (F.) [افسر] subay. efser (F.) [افسر] taç.

efsun (F.) [افسون] afsun, büyü.

efsunger (F.) [1 [افسونگر.afsuncu. 2.büyüleyici. efsûs (F.) [افسوس] yaz ı k, çok yaz ı k, eyvahlar olsun.

efsürde (F.) [1 [افسرده.donuk. 2.üzgün, moral çöküntüsü içinde. 3.duygusuz. ef ş üre (F.) [افشره] s ı k ı lm ı ş meyva suyu. efvâc (A.) [افواج] bölükler. efvâh (A.) [افواه] a ğ ı zlar. efyûn (F.) [افیون] afyon.

efzâr (F.) [افزار] alet, araç gereç. efzâyi ş (F.) [افزایش] art ı ş . efzûn (F.) [افزون] fazla. eger (F.) [اگر] e ğ er.

ehad (A.) [1 [احد.bir, tek. 2.Tanr ı . ehâdîs (A.) [احادیث] hadisler.

ehadiyyet (A.) [1 [احدیت.birlik. 2.Tanr ı ’n ı n birli ğ i. ehâlî (A.) [اهالی] ahali, halk. ehass (A.) [اخص] ba ş l ı ca. ehdâf (A.) [اهداف] hedefler. ehemm (A.) [اهم] en önemlisi.

ehemmiyet atfetmek önem vermek, önemsemek ehemmiyet kesb eylemek önem kazanmak. ehemmiyyet (A.) [اهمیت] önem. ehibbâ (A.) [احبا] dostlar.

ehil (A.) [1 [لها.maharet sahibi. 2.evcil. 3.bir yerde ikamet eden. 4.bir yere mensup.

ehl (A.) [1 [لها.maharet sahibi. 2.evcil. 3.bir yerde ikamet eden. 4.bir yere veya görü ş e mensup.

ehl -i din [لها دين] bir dine inananlar. ehl -i hâl [لها حال] halden anlayan ehl -i hubre [لها خبره] bilirki ş i.

ehl -i îman [لها ايمان] iman edenler, inananlar. ehl -i salib [لها صليب] haçl ı lar. ehl -i vukûf [له وقوف] bilirki ş i.

ehliyyet (A.) [1 [لهيت.beceri sahipli ğ i, yeterlilik, yetki. 3.yeterlilik belgesi. ehrâm (A.) [هرام] piramit.

ehrimen (F.) [هرمن] kötülük tanr ı s ı , ş eytan. ehsâs (A.) [احساس] duygular, hisler.

ehven (A.) [1 [هون.çok ucuz. 2.çok kolay.

ehzâb (A.) [1 [احزاب.hizipler. 2.partiler. 3.gruplar. eimme (A.) [ائمه] imamlar, önderler.

eizze (A.) [1 [اعزه.azizler, ermi ş ler. 2.sayg ı n ki ş iler. ejder (F.) [1 [اژدر.büyük y ı lan. 2.ejderha. ejderhâ (F.) [1 [اژدرها.büyük y ı lan. 2.ejderha. ekâbir (A.) [اكابر] büyükler, ileri gelenler.

ekâlîm (A.) [1 [اقاليم.ülkeler. 2.büyük toprak parçalar ı . ekall (A.) [اقل] en az.

ekalliyet (A.) [اقليت] az ı nl ı k.

ekârib (A.) [براقا] yak ı nlar, akrabalar. ekâvîl (A.) [لیواقا] sözler. ekber (A.) [ربکا] en büyük.

ekdâr (A.) [رادکا] kederler, üzüntüler. ekfân (A.) [نافکا] kefenler. ekhâl (A.) [لاحکا] sürmeler. ekîd (A.) [دیکا] kesin.

ekîden (A.) [ادیکا] kesinlikle. ekl (A.) [لکا] yeme. ekl edilmek yenilmek.

ekmel (A.) [لمکا] mükemmel, tam.

eknâf (A.) [فاناکا] yerler, yöreler, taraflar. eknûn (F.) [نونکا] ş imdi.

ekrem (A.) [مرکا] çok cömert. ekser (A.) [رثکا] en çok.

ekserî (A.) [1 [رثکا.ço ğ u. 2.ço ğ u kez. ekseriyyâ (A.) [رثکا] ço ğ u zaman, s ı k s ı k. ekseriyyet (A.) [رثکا] ço ğ unluk.

ekseriyyet -i ârâ [رثکا آراء] oy çoklu ğ u. ekseriyyet -i mutlaka [رثکا مطلقه] ço ğ unluk. ektâf (A.) [[فاتکا 1.omuzlar. 2.kürek kemikleri. ekûl (A.) [لوکا] pisbo ğ az.

ekvân (A.) [1 [ناوکا.dünyalar. 2.varl ı klar.

ekyâl (A.) [1 [اكيال.kileler. 2.ölçekler. ekzeb (A.) [اكذب] kuyruklu yalan. el’an (A.) [الآن] ş imdi.

elaman (A.) [الامان] aman dileme, imdat, yard ı m elbise (A.) [الملبسه] giysiler. elem (A.) [الم] ac ı , üzüntü.

elemzede (A.-F.) [الم زده] elemli. elf (A.) [الف] bin.

elfâz (A.) [الفاظ] sözler, laf ı zlar. elhâc (A.) [الحاج] hac ı .

elhâlet hâzihi (A.) [الحالة هذه] ş imdiki, günümüzdeki elhân (A.) [الحان] ş ark ı lar, melodiler. elhâs ı l (A.) [الحاصل] sonuçta. elifba (A.) [الابفا] alfabe. elîm (A.) [اليم] ac ı , ac ı kl ı . elîme (A.) [اليمه] ac ı , ac ı kl ı .

elk ı ssa (A.) [القصه] k ı sacas ı , sonuç olarak. elsine (A.) [السنه] diller, lisanlar. eltâf (A.) [الطاف] iyilikler, lütuflar. elvâh (A.) [الواح] levhalar, tablolar. elvân (A.) [الوان] renkler. elvedâ (A.) [الوداع] elveda. elviye (A.) [الويه] sancaklar.

elyâf (A.) [الیاف] lifler.

elyevm (A.) [الیوم] bugün.

elzem (A.) [الزم] çok gerekli. em’â (A.) [اعما] ba ğ ı rsaklar. emâkin (A.) [امکان] mekanlar. emân (A.) [امان] aman dileme.

emânât- ı mübâreke (A.-F.) [امانات مبارکه] kutsal emanetler. emânet (A.) [1 [امانت.eminlik. 2.emanet. emânetdâr (A.-F.) [امانت دار] emanetçi. emâneten (A.) [امانة] emanet olarak. emârât (A.) [امارات] i ş aretler, belirtiler. emâre (A.) [امارة] i ş aret, belirti.

emaret (A.) [امارة] beylik, emirlik.

emced (A.) [امجد] çok onurlu, çok ş erefli. emel (A.) [امل] arzu.

emhâl (A.) [امهال] mühletler. emhâr (A.) [امهار] mehirler.

emîn (A.) [1 [امین.güvenilir. 2.emniyetli. emir (A.) [امر] buyruk, emir.

emîr (A.) [امیر] bey, emirlik ba ş kan ı , emir. emir ı sdâr edilmek (A.-T.) emir ç ı kart ı lmak.

emirnâme (A.-F.) [امرنامه] ferman, emir belgesi. emkine (A.) [امکنه] mekanlar, yerler.

emlâk (A.) [املاك] mülkler. emmâre (A.) [امارة] emredici.

emn (A.) [امن] güvenlik, emniyet.

emniyyet (A.) [1 [امنيت.güvenlik. 2.emniyet te ş kilat ı . emr (A.) [1 [امر.emir, buyruk. 2.i ş . emrâz (A.) [امراض] hastal ı klar.

emred (A.) [امرد] b ı y ı klar ı yeni terlemi ş genç. emsâl (A.) [1 [امثال.hikayeler. 2.masallar. emsâl (A.) [[امثال 1.örnekler. 2.benzerler. emsile (A.) [امثلة] örnekler. emtia (A.) [امتعة] mallar.

emvâc (A.) [امواج] dalgalar. emvâl (A.) [اموال] mallar.

emvâl - ı gayr-i menkûle [اموال غير منقولة] ta ş ı nmaz mallar. emvât (A.) [اموات] ölüler.

emzice (A.) [امزجة] mizaçlar, karakterler. enâm (A.) [[انام 1.canl ı lar. 2.insanlar. enbân (F.) [انبان] heybe. enbâr (F.) [انبار] ambar. enbîk (A.) [انبيق] imbik.

enbiyâ (A.) [انبياء] peygamberler.

enbûh (F.) [1 [انبوه.kalabal ı k. 2.gür. 3.yo ğ un. encâm (F.) [انجام] son.

encîr (F.) [انجیر] incir.

encüm (A.) [انجم] y ı ld ı zlar.

encümen (F.) [1 [انجمن.topluluk. 2.dernek. 3.heyet. 4.komisyon. endâm (F.) [اندام] boy bos.

endâze (F.) [60 [اندازه cm.lik uzunluk ölçüsü. endek (F.) [اندک] az.

ender (A.) [اندر] çok az bulunan.

enderûn (F.) [1 [اندرون.iç, içerisi. 2.harem dairesi. 3.gönül, kalp. enderü'l-vukû (A.) [اندر عوقول] az rastlan ı r. endî ş e (F.) [1 [اندیشه.dü ş ünce. 2.kayg ı . endi ş eli (F.-T.) kayg ı l ı .

endî ş enâk olmak kayg ı lanmak.

endî ş nâk (F.) [1 [اندیشناک.dü ş ünceli. 2.kayg ı l ı . endûh (F.) [اندوه] keder. ene (A.) [انا] ben.

enf (A.) [انف] burun.

enfâs (A.) [انفاس] nefesler, soluklar. enfes (A.) [انفس] çok nefis.

enfüs (A.) [1 [انفس.nefisler. 2.ruhlar. engâr (F.) [انگار] san.

engûr (F.) [انگور] üzüm. engübin (F.) [انگبین] bal.

engü ş t (F.) [انگشت] parmak.

engü ş ter (F.) [انگشتر] yüzük.

engü ş tnümâ (F.) [انگشت نما] parmakla gösterilen. enhâr (A.) [انهار] nehirler, ı rmaklar. enîn (A.) [انين] inleme, inilti.

enîs (A.) [1 [انيس.dost. 2.sevgili. enkâz (A.) [انقاض] y ı k ı nt ı .

enmûzec (A.) [انموذج] örnek, numûne. ensâb (A.) [انساب] nesepler, soylar. ensâc (A.) [انساج] dokular.

ensâl (A.) [انسال] nesiller, ku ş aklar. ensâr (A.) [انصار] yard ı mc ı lar.

ensice (A.) [1 [انسجه.dokular. 2.kuma ş lar. envâ’ (A.) [انواع] çe ş itler, neviler. envâr (A.) [انوار] ı ş ı klar.

enver (A.) [انور] çok parlak.

enzâr (A.) [انظار] bak ı ş lar, gözler.

erâcîf (A.) [ارافيج] saçmal ı klar, uydurmalar. erâmil (A.) [ارامل] dullar. erâzî (A.) [اراضى] arazi.

erâzil (A.) [اراذل] reziller, a ş a ğ ı l ı klar. erba’ (A.) [اربع] dört. erba’a (A.) [اربعه] dört.

erbâb (A.) [1 [اربابا.sahip. 2.ba ş kan. 3.usta.

erbain (A.) [اربعين] k ı rk. hadîs-i ~ k ı rk hadis. erc (F.) [جرا] de ğ er.

ercmend (F.) [ارجمند] de ğ erli, sayg ı n. ercümend (F.) [ارجمند] de ğ erli, sayg ı n. erfa’ (A.) [ارفع] çok yüce, çok yüksek. erganun (F.) [ارغنون] org.

ergevân (F.) [ارغوان] erguvan. erguvân (F.) [ارغوان] erguvan.

erguvânî (F.) [ارغوانی] erguvan rengi. erîke (A.) [اريكه] taht. eri ş (F.) [ارش] ar ş ı n.

erkâm (A.) [1 [ارقام.rakamlar. 2.yaz ı lar.

erkân (A.) [1 [اركان.direkler. 2.temeller, esaslar. 3.ileri gelenler, üst düzeyde bulunanlar. 4.önderler.

erkân- ı harbiyye-i umûmiyye [اركان حربيه عموميه] genel kurmay ba ş kanl ı ğ ı . erme ğ ân (F.) [ارمغان] arma ğ an. erneb (A.) [ارنب] tav ş an. erre (F.) [اره] testere.

ervâh (A.) [ارواح] ruhlar.

erz (F.) [ارز] de ğ er, k ı ymet.

erzâk (A.) [ارزاق] yiyecek, erzak.

erzân (F.) [1 [ارزان.ucuz. 2.yara ş ı r, lay ı k.

erzânî (F.) [1 [ارزانی.ucuzluk. 2.liyakat, yeterlilik.

erzel (A.) [لذ را] en rezil, en a ş a ğ ı l ı k. erzen (F.) [نزرا] dar ı .

erzi ş (F.) [شزرا] de ğ er, k ı ymet, itibar. erzîz (F.) [زیزرا] kalay.

es’ad (A.) [اسعد] çok mutlu. es’âr (A.) [اسعار] fiyatlar. es’ile (A.) [اسئله] sorular. esâmî (A.) [اسامی] isimler. esâret (A.) [اسارت] tutsakl ı k.

esâs (A.) [اساس] as ı l, kök, temel. esâsât (A.) [اساسات] as ı llar, esaslar. esâsen (A.) [اساسا] asl ı nda.

esâtîr (A.) [1 [اساطیر.mitoloji. 2.uydurma sözler. esâtîz (A.) [1 [اساتیذ.ustalar. 2.üstadlar. esb (F.) [اسب] at.

esbâb (A.) [اسباب] sebepler.

esbâb - ı mûcibe [اسباب موجبه] gerekçe, gerekçeler. esbâb - ı mücbire [اسباب مجبره] zorlay ı c ı sebepler. esbâb - ı zarûriyye [اسباب ضروریه] zorunlu sebepler. esbak (A.) [اسبق] önceki, daha önceki, eski. esed (A.) [اسد] arslan.

esef (A.) [اسف] üzülme, hay ı flanma.

esefâ (A.) [اسفا] vah vah, eyvahlar olsun, yaz ı k!

esefnâk (A.-F.) [اكانفس] üzücü.

eser (A.) [1 [اثر.iz. 2.eser, yap ı t. 3.kitap. esfâr (A.) [اسفار] seferler, yolculuklar.

esfel (A.) [1 [اسفل.en a ş a ğ ı . 2.a ş a ğ ı l ı klar ı n en a ş al ı ğ ı . eshâb (A.) [1 [اصحاب.sahipler. 2.ashab. eshâm (A.) [1 [اسهام.hisseler. 2.senetler. eshâr (A.) [اسحار] seherler. eshel (A.) [اسهل] en kolay. eshiyâ (A.) [اسخيا] cömertler. esîr (A.) [اسير] tutsak.

esîrân (A.-F.) [اسيران] tutsaklar.

eslâf (A.) [اسلاف] selefler, geçmi ş ler. esliha (A.) [اسلحه] silahlar. esmâ (A.) [اسما] isimler.

esmân (A.) [اثمان] de ğ erler, k ı ymetler, bedeller. esmâr (A.) [اثمار] meyvalar.

esmer (A.) [اسمر] karaya ğ ı z, esmer, koyu tenli. esnâ (A.) [اسنا] s ı ra, an.

esnâf (A.) [1 [اصناف.s ı n ı flar. 2.esnaf. esnâm (A.) [اصنام] putlar. esnân (A.) [اسنان] di ş ler.

esra’ (A.) [اسرع] en çabuk, en h ı zl ı . esrâr (A.) [اسرار] s ı rlar, gizler.

esrârengîz (A.-F.) [ازیگنارارسا] gizemli.

esrarke ş (A.-F.) [اشکرارسا] esrar içen, esrarc ı . ester (F.) [ارتسا] kat ı r.

esvâb (A.) [باوثا] giysiler. esvât (A.) [اتاوصا] sesler. esved (A.) [ادوسا] siyah. esyâf (A.) [افایسا] k ı l ı çlar. e ş ’âr (A.) [اراعشا] ş iirler. e ş câr (A.) [اراجشا] a ğ açlar. e ş hâs (A.) [اصاخشا] ki ş iler. e ş hür (A.) [ارهسا] aylar.

e ş i’a (A.) [اهعشا] ı ş ı klar, ı ş ı nlar. e ş k (F.) [اکشا] gözya ş ı . e ş kâl (A.) [الاکشا] ş ekiller

e ş kâlûd (F.) [اکش آدولا] gözya ş l ı .

e ş kiyâ (A.) [ایقشا] haydutlar, yol kesenler. e ş na’ (A.) [اعنشا] en kötü, en çirkin.

e ş râf (A.) [افارشا] seçkinler, ileri gelenler, sosyete. e ş ref (A.) [افرشا] en ş erefli.

e ş ref -i mahlûkât [افرشا ماقولخم ات] varl ı klar ı n en ş ereflisi, insan. et’ime (A.) [اهمعطا] yiyecekler.

etemm (A.) [امتا] tam, mükemmel, eksiksiz. etfâl (A.) [الافطا] çocuklar.

et ı bbâ (A.) [اطبا] doktorlar, tabipler. etrâf (A.) [اطراف] yöre, çevre. etrâk (A.) [اتراک] Türkler. etvâr (A.) [اطوار] tav ı rlar.

evâhir (A.) [اواخر] sonlar, son günler. evâil (A.) [اوائل] ba ş lar, ilk günler. evâmir (A.) [اوامر] emirler, buyruklar. evân (A.) [اوان] ça ğ .

evânî-i turâbe (A.-F.) [اوانی ترابه] toprak çanak çömlek. evâs ı t (A.) [اواسط] ortalar, ortadakiler.

evbâ ş (A.) [اوباش] ayak tak ı m ı , külhanbeyler. evc (A.) [اوج] doruk, zirve.

evdiye (A.) [اودیه] vadiler, dereler. evhad (A.) [اوحد] bir tane, biricik.

evhâm (A.) [اوهام] vehimler, kuruntular. evkâf (A.) [اوقاف] vak ı flar. evkât (A.) [اوقات] vakitler.

evlâ (A.) [اولی] en iyi, en uygun. evlâd (A.) [[اولاد 1.çocuklar. 2.soy. evleviyyet (A.) [اولویت] öncelik.

evliyâ (A.) [1 [اولیا.velîler. 2.önderler. 3.yetkililer. evrâd (A.) [اوراد] dualar.

evrâk (A.) [1 [اوراق.ka ğ ı tlar. 2.belgeler. 3.ar ş iv.

evreng (F.) [اورنگ] taht.

evsâf (A.) [اوصاف] vas ı flar, özellikler. evsat (A.) [اوسط] orta, ortadaki. evtâd (A.) [اوتاد] kaz ı klar.

evvel (A.) [1 [اول.ilk. 2.ba ş lang ı ç. 3.önce. evvelâ (A.) [اولا] ilkin, ilk önce.

evvelâh ı r (A.) [اولآخر] alt taraf ı , önü sonu. evvelbahar (A.-F.) [اول بهار] ilkbahar.

evvelemirde (A.-T.) i ş in ba ş ı nda, her ş eyden önce. evveliyyât (A.) [اولیات] daha öncesi, eski durumu. evzân (A.) [1 [اوزان.ölçüler. 2.vezinler. 3.a ğ ı rl ı klar. eyâlât (A.) [1 [ایالات.eyaletler. 2.memleketler, topraklar. eytâm (A.) [ایتام] yetimler, öksüzler.

eyvân (F.) [1 [ایوان.ayvan. 2.sundurma. 3.çardak. eyyâm (A.) [ایام] günler.

eyzan (A.) [ایضا] ve yine, ayn ı ş ekilde. ezânî (A.) [اذانی] ezan ile ilgili. ezdâd (A.) [اضداد] kar ş ı tlar, z ı tlar.

ezel (A.) [ازل] öncesizlik, geçmi ş e do ğ ru sonsuzluk. ezelbeezel (A.-F.) [ازل به ازل] ezelden beri. ezelî (A.) [ازلی] ezele ili ş kin.

ezeliyyet (A.) [ازلیت] ezellik durumu. ezhân (A.) [اذهان] zihinler.

ezhâr (A.) [راهزا] çiçekler. eziyyet (A.) [تيذا] üzme.

ezkâr (A.) [1 [راكذا.zikirler. 2.anmalar. ezkazâ (F.-A.) [اضقزا] tesadüfen. ezkiyâ (A.) [ايكذا] zekiler.

ezmân (A.) [زامزا] zamanlar.

ezmine (A.) [زمنه] zamanlar, ça ğ lar. ezmine -i cedîde [زمنه عديدج] yeni ça ğ .

ezmine -i kadîme [زمنه عدق ههى] eski zamanlar, eski ça ğ lar. ezmine -i mütekaddime [زمنه عدقتم ه] eski ça ğ lar. ezrak (A.) [قرزا] mavi. ezvâc (A.) [جاوزا] çiftler. ezvâk (A.) [قاوذا] zevkler.

ezyâl (A.) [1 [ايذال.ekler, zeyiller. 2.kuyruklar.

F

fa’âl (A.) [لاعف] hareketli, çal ı ş kan.

fa’âliyyet (A.) [تيلاعف] hareketlilik, çal ı ş ma. fâcia (A.) [1 [هعجاف.ac ı kl ı olay. 2.felaket. 3.dram.

fâciât (A.) [1 [تاعجاف.ac ı kl ı olaylar, facialar. 2.felaketler. fâcir (A.) [1 [رجاف.günah i ş leyen. 2.kar ş ı cinse dü ş kün olan. fa ğ fur (F.) [روفغف] Çin imparatoru. fa ğ fûrî (F.) [يروفغف] çini.

fahâmet (A.) [1 [تماخف.yücelik, ululuk. 2.k ı ymet. fahhâr (A.) [راخف] övüngen.

fâhir (A.) [1 [رخاف.de ğ erli. 2. ş erefli, onurlu. fâhi ş (A.) [1 [شحاف.a ş ı r ı . 2.büyük. çirkin, kötü. fâhi ş e (A.) [هشحاف] fuhu ş yapan kad ı n. fâhi ş ehane (A.-F.) [هناخ هشحاف] genelev. fahr (A.) [رخف] övünç, k ı vanç.

fahrî (A.) [1 [ىرخف.onursal. 2.ücret almadan, kendi iste ğ iyle fah ş â (A.) [لشحف] fuhu ş .

fâhte (A.) [هتخاف] güvercin, yaban güvercini. fahûr (A.) [روخف] övüngen.

fâide (A.) [هدئاف] yarar, kazanç, fayda.

fâidebah ş (A.-F.) [ش ىخب هدئاف] yararl ı , faydal ı .

fâik (A.) [قئاف] üstün.

fâikiyyet (A.) [تيقئاف] üstünlük.

fâil (A.) [1 [لعاف.yapan. 2.özne. 3.etkili. fâiliyyet (A.) [تيلعاف] etkenlik, aktivite.

fâiz (A.) [1 [ضئاف.ta ş an. 2.faiz, paradan elde edilen kazanç. fâka (A.) [هقاف] yoksulluk.

fakâhet (A.) [تهاقف] f ı k ı hç ı l ı k. fakat (A.) [طقف] ancak, yaln ı z.

fakd (A.) [دقف] yokluk, yoksunluk. fakîd (A.) [ديقف] e ş i az bulunur.

fakîh (A.) [هيقف] islam hukukçusu, fakih. fâkiha (A.) [هھكاف] meyva.

fakîr (A.) [1 [ريقف.yoksul. 2.bendeniz. 3.dilenci. 4.dervi ş . fakirhâne (A.-F.) [هناخريقف] bendenizin evi. fakr (A.) [رقف] yoksulluk. fâl (F.) [لاف] fal.

falaka (A.) [هقلف] falaka, aya ğ a sopa atarak ac ı çektirmek için haz ı rlanan düzenek.

fâlic (A.) [جلف] felç.

fâlnâme (F.) [هماناف] fal kitab ı . fâm (F.) [ماف] renk.

fânî (A.) [1 [نىاف.ölümlü. 2.yok olucu. 3.geçici. fânûs (A.) [سئناف] fener.

fâr (A.) [رافا] fare.

farazâ (A.) [اضرف] diyelim ki. faraziyye (A.) [هيضرف] varsay ı m. fâr ı ka (A.) [هقرافا] ay ı r ı c ı .

fâri ğ (A.) [1 [غرافا.bo ş . 2.rahat, huzurlu. 3.vazgeçen. fâris (A.) [سرافا] atl ı .

fârisî (F.) [1 [رافسى.Farsça. 2.Fars, İ ranl ı . farîza (A.) [1 [هضىرف.farz. 2.borç. fark (A.) [قرف] ayr ı cal ı k, ayr ı l ı k. fart (A.) [طرف] a ş ı r ı , a ş ı r ı l ı k.

farz (A.) [1 [ضرف.Tanr ı emri. 2.borç, ödev. 3.zorunlu. farz edilmek say ı lmak, tutulmak, tasavvur edilmek. farz etmek saymak, tutmak, tasavvur etmek.

farz olunmak 1.tasavvur edilmek. 2.Tanr ı taraf ı ndan yap ı lmas ı zorunlu k ı l ı nmak. farzâ (A.) [اضرف] tut ki, diyelim ki. farziyye (A.) [هيضرف] varsay ı m. fâs ı k (A.) [قساف] kötülük dü ş ünen.

fâs ı la (A.) [1 [هاصلاف.ara. 2.aralay ı c ı . 3.uzakl ı k. fâsid (A.) [دساف] bozulmu ş , bozuk. fasîh (A.) [حيصف] güzel konu ş an. fasîle (A.) [هليصف] aile.

fasl (A.) [1 [لصف.mevsim. 2.bölüm. 3.çözümleme. fassâd (A.) [داصف] hacamat yapan.

fâ ş (F.) [شافا] if ş a olmu ş , a ş ikar olmu ş . fâtih (A.) [حاتفا] fetheden

fatin (A.) [نيطفا] zeki, kavray ı ş l ı .

fayda (A.) [هدىافا] yarar, fayda, kazanç. fâz ı l (A.) [لضافا] erdemli.

fazîha (A.) [هحيضفا] rezillik, skandal. fazîlet (A.) [تليضفا] erdem.

faziletkâr (A.-F.) [راكتليضفا] erdemli.

faziletperest (A.-F.) [تسرپ تليضفا] erdem yanl ı s ı . fazl (A.) [1 [لضفا.erdem. 2.üstünlük. fazla (A.) [1 [هلضفا.çok. 2.art ı k. fecâ’at (A.) [تعاجفا] feci durum.

fecere (A.) [1 [هرجفا.günahkarlar. 2.kötü insanlar. fecî’ (A.) [عيجفا] çok kötü, korkunç. fecî’a (A.) [هعيجفا] facia, felaket. fecir (A.) [رجفا] tan a ğ art ı s ı . fecr (A.) [رجفا] tan a ğ art ı s ı .

fecr -i kâzib [بذاكرجفا] gerçek tan a ğ art ı s ı ndan önceki geçici ayd ı nl ı k fecr -i sâd ı k [قداص رجفا] tan a ğ art ı s ı , ş afak sökmesi.

fedâ (A.) [1 [ادفا.yoluna can koyma. 2.kurban. 3.u ğ runa verme. fedâ edilmek 1.u ğ runa harcanmak. 2.kurban edilmek. fedâ etmek 1.u ğ runa harcamak. 2.kurban etmek. fedâ’î (A.) [ىئادفا] yoluna can ı n ı hiçe sayan.

fedâkâr (A.-F.) [راكادف] özverili.

fedâkârâne (A.-F.) [ەنارا كادف] özveri ile, özverili. fedâkârî (A.-F.) [يراكادف] özveri. fehâris (A.) [سراهف] fihristler. fehîm (A.) [ميهف] anlay ı ş l ı . fehm (A.) [م هف] anlama. fehm eylemek anlamak. fehvâ (A.) [اوحف] içerik.

fekâhet (A.) [تحاكف] ş akac ı l ı k, muziplik. fekk (A.) [[كف 1.çene. 2.ay ı rma.

felâh (A.) [حلاف] kurtulma, rahata erme. felâket (A.) [تكلاف] büyük bela, musibet.

felâketzede (A.-F.) [ەدز تكلاف] felakete u ğ rayan. felâsife (A.) [ەفسلاف] filozoflar, felsefeciler. felc (A.) [جلاف] inme, felç.

felek (A.) [1 [كلاف.gökyüzü. 2.talih. 3.kader. felekiyyât (A.) [تايكلاف] astronomi.

felekzede (A.-F.) [كلاف ەدز] kader kurban ı , felek vurgunu. fellâh (A.) [حلاف] çiftçi.

felsefî (A.) [ىفسلاف] felsefe ile ilgili. fem (A.) [مف] a ğ ı z.

fenâ (A.) [1 [ناف.yokluk. 2.kötü.

fenâpezîr (A.-F.) [ىرىذپناف] yok olucu, fani.

fend (F.) [فند] hile.

fenn (A.) [1 [فن.bilim. 2..tür. 3.teknik. fennen (A.) [فنان] teknik aç ı dan. fennî (A.) [فنی] teknik.

fenniyyât (A.) [فنیات] teknoloji. fer (F.) [فر] parlakl ı k.

fer' (A.) [1 [فرع.yan. 2.dal.

fer'î (A.) [فرعی] yan dal, tâli, ikincil.

ferâgat (A.) [1 [فراغت.b ı rakma, terketme. 2.rahatl ı k. 3.zenginlik. ferâ ğ (A.) [1 [فراغ.b ı rakma, terk etme, vazgeçme. 2.bo ş durma. ferâ ğ etmek b ı rakmak

ferah (A.) [فرح] sevinç. ferâh (F.) [فراخ] geni ş .

ferahbah ş (A.-F.) [فرح بخش] ferahl ı k veren, iç aç ı c ı . ferâine (A.) [فراعنه] firavunlar.

ferâiz (A.) [1 [فرائض.farzlar. 2.ödevler. ferâmîn (A.<F.) [فرامین] fermanlar. ferâmû ş (F.) [فراموش] unutma. ferâmu ş etmek unutmak. ferâset (A.) [فراست] sezgi. ferbih (F.) [فربه] semiz.

ferc (A.) [1 [فرج.yar ı k. 2.vajina. fercâm (F.) [فرجام] son, ak ı bet.

ferd (A.) [1 [فرد.tek. 2.birey. ferdâ (F.) [فردا] yar ı n. ferdî (A.) [فردی] ki ş isel.

ferdiyyet (A.) [فردیت] bireylik. ferec (A.) [فرج] rahatlama. feres (A.) [فرس] at.

ferhân (A.) [فرحان] sevinçli, ne ş eli.

ferheng (F.) [1 [فرهنگ.kültür. 2.sözlük. ferhunde (F.) [فرخنده] kutlu. ferîd (A.) [فرید] biricik, tek.

ferikân (A.-F.) [فریقان] tüm veya korgeneraller. ferîk-i evvel (A.-F.) [فریق اول] korgeneral. ferîk-i sânî (A.-F.) [فریق ثانی] tümgeneral. feri ş te (F.) [فرشته] melek. fermân (F.) [فرمان] buyruk.

fermandih (F.) [فرمان ده] komutan.

fermânfermâ (F.) [1 [فرمان فرما.padi ş ah. 2.komutan. 3.buyrukçu, buyruk veren. fermâyi ş (F.) [فرمایش] buyruk.

ferrâ ş (A.) [1 [فراش.dö ş emeci. 2.hizmetkâr. ferruh (F.) [فرخ] kutlu.

fersûde (F.) [1 [فرسوده.solgun. 2.y ı pranm ı ş . 3.eprimi ş . fer ş (A.) [1 [فرش.dö ş eme. 2.yayg ı . fertût (F.) [فرتوت] bunam ı ş ihtiyar.

ferverdîn (F.) [فروردین] İ ran takvimine göre bahar ı n ilk ay ı . feryâd (F.) [1 [فریاد.ba ğ ı rma, ç ı ğ l ı k. 2.imdat isteme. feryâd etmek ba ğ ı rmak, ç ı ğ l ı k atmak feryâdres (F.) [فریادرس] imdada ko ş an. ferzâne (F.) [فرزانه] bilge. ferzend (F.) [فرزند] evlat.

fesâd (A.) [1 [فساد.fesat, bozukluk. 2.kötülük. fesahat (A.) [فصاحت] fasihlik, dilde düzgünlük. fesâne (F.) [فسانه] efsane, masal. fesat (A.) [فساد] bozukluk, kötülük.

fesh (A.) [فسخ] iptal etme, kald ı rma, bozma. fetâ (A.) [1 [فتی.genç. 2.cömert. fetâvâ (A.) [فتاوا] fetvalar.

feth (A.) [1 [فتح.fetih, tamamen ele geçirme. 2.açma. 3.aç ı lma. fetîle (A.) [فتیله] fitil.

fetret (A.) [1 [فترت.duraklama. 2.iki olay aras ı ndaki zaman. fettâh (A.) [1 [فتاح.fetheden. 2.açan. 3.Tanr ı .

fettan (A.) [1 [فتان.i ş veli, oynak, cilveli. 2.fitne koparan. fetvâ (A.) [فتوی] kad ı n ı n verdi ğ i ş er’î karar. fevâhi ş (A.) [فواحش] fahi ş eler.

fevâid (A.) [فوائد] yararlar, faydalar, kazançlar. fevâkih (A.) [1 [فواکه.meyvalar. 2.yemi ş ler. fevâris (A.) [فوارس] atl ı lar.

fevc (A.) [1 [فوج.grup, cemaat, zümre. 2.bölük, tak ı m. feverân (A.) [1 [فاروان.f ı ş k ı rma. 2.kaynama. feverân etmek f ı ş k ı rmak. fevk (A.) [فوق] üst, üstü.

fevkalâde (A.) [فوق العاده] ola ğ anüstü, ola ğ an d ı ş ı , al ı ş ı lm ı ş ı n ötesinde. fevkalbe ş er (A.) [فوق البشر] insan üstü. fevkalferd (A.) [فوق الفرد] birey üstü.

fevkalhad (A.) [فوق الحد] haddinden fazla. fevkânî (A.) [فوقانی] üstteki, yukar ı daki. fevkattabîa (A.) [فوق الطبیعه] do ğ a üstü. fevren (A.) [فاور] hemen, derhal, çarçabuk. fevrî (A.) [فوری] âni.

fevt (A.) [1 [فوت.geçip gitme. 2.ölüm. fevvâre (A.) [فواره] f ı skiye. feyezân (A.) [فیضان] ta ş k ı n.

feyiz (A.) [1 [فیض.bereket, bolluk. 2.ilim. feylesof (A.) [فیلسوف] filozof, felsefeci.

feyyâz (A.) [1 [فیاض.verimli, bereketli. 2.Tanr ı . feyz (A.) [1 [فیض.bereket, bolluk. 2.ilim.

feyzbah ş (A.-F.) [1 [فیض بخش.verimli, bereketli. 2.feyiz veren. fezâ (A.) [1 [فضا.uzay. 2.geni ş düzlük. fezâil (A.) [فضائل] erdemler.

fezleke (A.) [1 [فذلکه.soru ş turma özeti. 2.özet.

f ı dda (A.) [ةضف] gümü ş .

f ı karât (A.) [1 [تارقف.f ı kralar. 2.bölümler. 3.omurlar. f ı kdân (A.) [نادقف] yoksunluk, bulunmama, yokluk. f ı kh (A.) [ةقف] islam hukuku, f ı k ı h.

f ı kra (A.) [1 [ةرقف.f ı kra. 2.bölüm. 3.omur.

f ı rak (A.) [1 [قرف.f ı rkalar, partiler. 2.bölükler. 3.zümreler. f ı rka (A.) [1 [ةقرف.parti. 2.bölük. 3.zümre. f ı rsat (A.) [تصرف] uygun an, f ı rsat.

f ı sk (A.) [1 [قسف.kötülük, sefihlik. 2.dinsizlik. 3.Tanr ı ’ya kar ş ı isyan. f ı skiyye (A.) [ةيقسف] f ı skiye.

f ı tnat (A.) [تنطف] kavray ı ş , zekîlik. f ı tra (A.) [[ةرطف 1.fitre. 2.kuru üzüm. f ı trat (A.) [ترطف] yarat ı l ı ş .

f ı traten (A.) [اترطف] yarat ı l ı ş tan. f ı trî (A.) [ىرطف] yarat ı l ı ş tan gelen. fî (A.) [فى] fiyat, de ğ er, k ı ymet, eder.

fi’l (A.) [1 [لعف.hareket, davran ı ş , eylem. 2.fiil. fi’len (A.) [لاعف] yaparak, i ş leyerek, bilfiil. fi’liyyât (A.) [تايلعف] eyleme dökülen i ş ler. fîât (A.) [1 [تائيف.fiyat. 2.fiyatlar.

figân (F.) [نافغ] feryat etme, ah çekme.

figân eylemek ba ğ ı rmak, feryat etmek, inlemek. fihris (A.) [1 [سرهف.içindekiler. 2.indeks, dizin.

fikir (A.) [فكر] fikir, dü ş ünce. fikr (A.) [فكر] dü ş ünce, fikir.

fikren (A.) [فكرا] dü ş ünce bak ı m ı ndan. fikrî (A.) [فكرى] dü ş ünce ile ilgili.

fikriyyât (A.) [فكريات] dü ş ünce ile ilgili çal ı ş malar. fil (A.) [فيل] fil.

filâhat (A.) [فلاحت] çiftçilik. filasl (A.) [فى الاصل] asl ı nda.

filhakîka (A.) [فى الحقيقه] gerçekte, asl ı nda, do ğ rusu. filhâl (A.) [فى الحال] ş imdi, derhal. filiz (A.) [فلز] maden külçesi.

filmesel (A.) [فى المثل] örne ğ in, örnekte oldu ğ u gibi. filvâki (A.) [فى الواقع] asl ı nda, gerçekte. fîmâba’d (A.) [فى ما بعد] bundan böyle.

fînefsilemr (A.) [فى نفس الامر] i ş in asl ı nda, gerçekte. fir’avn (A.) [فرعون] firavun.

firâk (A.) [1 [فراق.ayr ı l ı k. 2.ayr ı l ı k ac ı s ı . firâr (A.) [فرار] kaç ı ş , kaçma. firâr etmek kaçmak.

firârî (A.) [فرارى] kaçak.

firâvân (F.) [فراوان] bol, çok.

firâz (F.) [1 [فراز.üst, yukar ı . 2.yoku ş . firdevs (A.) [فردوس 1 [.cennet. 2.bahçe.

fireng (F.) [فرنگ] Bat ı , Avrupa.

firîfte (F.) [فریفته] aldanm ı ş , aldat ı lm ı ş . firîfte olmak aldanmak.

firistâde (F.) [فرستاده] elçi. firi ş te (F.) [فرشته] melek.

firi ş tehû (F.) [فرشته خو] melek gibi, melek huylu, güzel huylu. firkat (A.) [فرقت] ayr ı l ı k.

fîrûz (F.) [1] [فیروز.talihli, kutlu. 2.muzaffer. fîrûze (F.) [فیروزه] turkuaz, firuze ta ş ı .

fîrûzefâm (F.) [فیروزه فام] turkuaz, aç ı k mavi.

fîsebîlillah (A.) [فی سبیل الله] Tanr ı r ı zas ı için, Tanr ı yolunda. fiten (A.) [فتن] fitneler.

fitne (A.) [1] [فتنه.bölücülük, karga ş a ç ı kartma. 2.s ı k ı nt ı . fityân (A.) [فتیان] gençler. fuâd (A.) [فؤاد] yürek. fuh ş (A.) [فحش] fuhu ş . fuhu ş (A.) [فحش] fuhu ş .

fukahâ (A.) [فقهاء] f ı k ı hç ı lar, islam hukukçular ı . fukarâ (A.) [فقراء] yoksullar. fûlâd (F.) [فولاد] çelik.

furkân (A.) [1] [فرقان.Kur’ân. 2.iyi ile kötünün ayr ı ld ı ğ ı yerleri gösteren. fursat (A.) [فرصت] f ı rsat, uygun an. fursatcû (A.-F.) [فرصت جو] f ı rsatç ı .

fusahâ (A.) [احصف] fasih konu ş anlar.

fusûl (A.) [1 [لوصف.fas ı llar, bölümler. 2.mevsimler. fuzalâ (A.) [1 [لاضف.erdemliler. 2.bilginler.

fuzûl (A.) [1 [لوضف.fazla, çok. 2.gereksiz, fuzuli.

fuzûlî (A.) [1 [یلوضف.zevzek, bo ş bo ğ az. 2.gereksiz, bo ş una, fazladan. füceten (A.) [ةئجف] apans ı z, ans ı z ı n.

fücûr (A.) [1 [روجف.yak ı n akraba evlili ğ i. 2.günahkarl ı k, sefihlik. fülân (A.) [نلاف] falan, filan, falanca. fülfül (A.) [لفلف] biber, karabiber. füls (A.) [سلف] mang ı r.

fülûs (A.) [سولف] mang ı rlar.

fünûn (A.) [1 [نونف.teknikler. 2.bilimler.

fürs (F.) [1 [سرف.Farsça. 2.Fars ülkesi, İ ran. 3.Fars, İ ranl ı . fürû’ (A.) [عورف] yan dallar, ş ubeler. fürû ğ (A.) [1 [غورف. ı ş ı k. 2.par ı lt ı . fürûht (F.) [تخورف] sat ı ş .

fürûmâye (F.) [ەیامورف] a ş a ğ ı l ı k, alçak. fürûzân (F.) [نازورف] parlak. füshat (A.) [تحسف] geni ş lik. füsûn (F.) [ف سون] afsun, büyü.

füsûnger (F.) [1 [رگنوسف.afsuncu, büyücü. 2.büyüleyici. füsürde (F.) [ەدرسف] donuk, solgun.

fütâde (F.) [1 [ەداتف.dü ş kün. 2.dü ş mü ş . 3.a ş ı k. 4.tutkun.

fütûhât (A.) [تاحوتف] fetihler.

fütûr (A.) [1 [روتف.gev ş eklik. 2.b ı kk ı nl ı k.

fütüvvet (A.) [1 [توتف.gençlik. 2.yi ğ itlik. 3.eskiden Anadolu’da kurulup geli ş en esnaf te ş kilat ı .

füyûz (A.) [ضويف] feyizler, bolluklar, bereketler. füzûn (F.) [نوزف] fazla.

G

gabâvet (A.) [توابغ] bönlük, dangalakl ı k, kal ı nkafal ı l ı k. gabî (A.) [ىبغ] bön, dangalak, kal ı nkafal ı . gabn (A.) [نبغ] kaz ı klama, al ı ş veri ş te aldatma. gaddâr (A.) [رادغ] zalim, ac ı mas ı z. gadr (A.) [ردغ] haks ı zl ı k, zulüm. gaffâr (A.) [رافغ] ba ğ ı ş lay ı c ı Tanr ı . gâfil (A.) [لفاغ] habersiz.

gaflet (A.) [تلفغ] habersizlik, dikkatsizlik, dalg ı nl ı k. gafleten (A.) [ةلفغ] dalg ı nl ı kla. gafûr (A.) [روفغ] ba ğ ı ş lay ı c ı .

gâh (F.) [1 [هاگ.kâh. 2.yer ve zaman bildiren kelimeler türetir. gâhî (F.) [ىهاگ] kimi zaman, bazen, aras ı ra. gâhvâre (F.) [هراوهاگ] be ş ik.

gâib (A.) [بئاغ] bulunmayan, ortada görünmeyen, kay ı p. gâile (A.) [1 [هلئاغ.u ğ ra ş ı , tela ş , me ş akkat. 2.sava ş . gâita (A.) [هطئاغ] d ı ş k ı . galat (A.) [طلاغ] yanl ı ş .

galebe (A.) [1 [هبلغ.bask ı n ç ı kma, a ğ ı r basma. 2.kalabal ı k. galeyân (A.) [نايلغ] kaynama.

gâlib (A.) [1 [بلاغ.a ğ ı r basan. 2.galip.

gâliba (A.) [ابلغا] san ı r ı m, belki.

gâlibiyyet (A.) [تيبلغا] zafer, a ğ ı r basma, yenme. galîz (A.) [ظيلغ] koyu, yo ğ un, kaba. galle (A.) [هلغ] tah ı l.

gam (A.) [مغ] keder, üzüntü. gâm (F.) [1 [ماگ.ad ı m. 2.ayak.

gâm ı z (A.) [ضماغ] çapra ş ı k, güç anla ş ı l ı r. gammâz (A.) [زامغ] ispiyoncu.

gamnâk (A.-F.) [كانمغ] kederli, üzgün.

gamze (A.) [1 مزمغ.yanak çukuru. 2.çene çukuru. 3.süzgün bak ı ş . ganâim (A.) [مئانغ] ganimetler. ganem (A.) [منغ] koyun. ganî (A.) [ىنغ] zengin.

ganîmet (A.) [1 [تمينغ.sava ş ta dü ş mandan al ı nan her türlü e ş ya. 2.bedelsiz kazanç.

gâr (A.) [راغ] ma ğ ara.

garâbet (A.) [تبارغ] gariplik. garâib (A.) [بئارغ] gariplikler. garâm (A.) [مارغ] tutku, a ş k. garaz (A.) [ضرغ] maksat.

garazâlûd (A.-F.) [ضرغ آلود] maksatl ı .

garazkâr (A.-F.) [راكضرغ] garazl ı , maksatl ı . garb (A.) [1 [برغ.bat ı . 2.Bat ı dünyas ı .

garben (A.) [غربا] bat ı dan.

garbî (A.) [غربی] garbî bat ı , bat ı ile ilgili. garbiyyûn (A.) [غربیون] bat ı l ı lar, Avrupal ı lar. gâret (A.) [غارت] ya ğ ma.

gâretger (A.-F.) [غارتگر] ya ğ mac ı .

garîb (A.) [1 [غریب.gurbette ya ş ayan. 2.yabanc ı . 3.kimsesiz. 4.tuhaf. garibü’d-diyâr (A.) [غریب الدیار] gurbette. garîk (A.) [غریق] bo ğ ulmu ş . garîze (A.) [غریزه] içgüdü.

garizî (A.) [غریزی] içgüdüsel.

gark (A.) [1 [غرق.bo ğ ulma, suda bo ğ ulma. 2.bat ı rma. garrâ (A.) [غرا] parlak.

gars (A.) [غرس] a ğ aç dikme.

gasb (A.) [غصب] el koyma, zorla elinden alma. gaseyan (A.) [1 [غصیان.kusma. 2.kusmuk. gâs ı b (A.) [غاصب] gasp edici. gasl (A.) [غسل] ölü y ı kama.

gassâl (A.) [غسال] ölü y ı kay ı c ı .

gâ ş iye (A.) [1 [غاشیه.perde, örtü. 2.zar.

ga ş y (A.) [غشی] bay ı lma, kendinden geçme. gâv (F.) [1 [گاو.inek. 2.öküz.

gavgâ (F.) [1 [غاوغا.kavga. 2.sava ş . gavvâs (A.) [غواص] dalg ı ç.

gâyât (A.) [تاىاغ] gayeler.

gayb (A.) [1 [بىاغ.gözle görülmeyen, gizli. 2.kay ı p. gaybûbet (A.) [تبوبيغ] bulunmama, yokluk. gâye (A.) [هىاغ] amaç.

gâyet (A.) [1 [تىاغ.son. 2.çok. 3.son derece.

gayr -i mahsûs [ريغ سوسحم] hissedilmeyecek ş ekilde. gayr (A.) [1 [ريغ.ba ş ka. 2.yabanc ı . 2.olmayan, de ğ il. gayr -i idrakî [ريغ ادراكى] idrak d ı ş ı .

gayr -i ihtiyarî [ريغ ارايتخا] elinde olmadan.

gayr -i kâbil [ريغ لباق] mümkün olmayan, imkans ı z. gayr -i kâbil-i fehm [ريغ لباق مهف] anla ş ı lmaz.

gayr -i kâbil-i izâle [ريغ لباق ازالە] yok edilemez, giderilemez. gayr -i kâbil-i mukavemet [ريغ لباق مقاومت] kar ş ı konulmaz. gayr -i kâbil-i tebdil [ريغ لباق تبديل] de ğ i ş tirilmez. gayr -i kâbil-i tefrik [ريغ لباق تفريق] ay ı rdedilmez.

gayr -i kâbil-i telif [ريغ لباق تأليف] birle ş tirilemez, uzla ş t ı r ı lamaz. gayr -i mahdûd [ريغ محدود] s ı n ı rs ı z. gayr -i mer’î [ريغ مرئى] görülmez.

gayr -i me ş rû [ريغ مشروع] yasal olmayan. gayr -i muayyen [ريغ معين] belirsiz.

gayr -i muhtemel [ريغ محتمل] ihtimal verilmeyen.

gayr -i muntazam [مظتنم ريغ] düzgün olmayan, düzenli olmayan, düzensiz. gayr -i müslim [ملسم ريغ] müslüman olmayan.

gayrendî ş (A.-F.) [غیرلندیش] ba ş kalar ı n ı dü ş ünen. gayret (A.) [1 [غیرت.çaba. 2.k ı skançl ı k.

gayretke ş (A.-F.) [1 [غیرتکش.gayretli. 2.k ı skanç. gayretmend (A.-F.) [غیرتمند] gayretli. gayriyyet (A.) [غیریت] gayr ı l ı k.

gayyâ (A.) [غایا] cehennemdeki kuyulardan birinin ad ı . gayz (A.) [غیظ] öfke. gazâ (A.) [غزا] sava ş .

gazab (A.) [غضب] hiddet, k ı zg ı nl ı k. gazâl (A.) [غزالا] ceylan.

gazanfer (A.) [غضنفر] arslan.

gazavât (A.) [غزوات] sava ş lar, harpler. gazel (A.) [غزل] lirik ş iir.

gazelhân (A.-F.) [غزل خوان] gazel okuyan. gazeliyyât (A.) [غزلیات] gazeller.

gazelserâ (A.-F.) [غزل سرا] gazel ş airi. gazî (A.) [غازی] sava ş m ı ş , gaza yapm ı ş . gazve (A.) [غزوه] sava ş , din sava ş ı . gebr (F.) [گبر] ate ş perest, ate ş e tapan. gedâ (F.) [1 [گدا.dilenci. 2.yoksul. geh (F.) [گه] kimi zaman, baz ı . gehvâre (F.) [گهواره] be ş ik. gele (F.) [گله] sürü.

gelû (F.) [ولاگ] bo ğ az. genc (F.) [چنگ] hazine.

gencîne (F.) [ەنیجنگ] hazine.

gendîde (F.) [ەدیدنگ] koku ş mu ş , kötü kokmu ş . gendûmgûn (F.) [نوگمدنگ] bu ğ day rengi. gendüm (F.) [مدنگ] bu ğ day. ger (F.) [رگ] e ğ er.

gerçi (F.) [ەچرگ] her ne kadar, ise de, gerçi. gerd (F.) [درگ] toz.

gerdâlûd (F.) [دولآ درگ] tozlu. gerdân (F.) [نادرگ] dönen. gerden (F.) [ندرگ] boyun.

gerdenbend (F.) [دنب ندرگ] kolye, gerdanl ı k. gerdenferâz (F.) [زارف ندرگ] ma ğ rur.

gerdenke ş (F.) [ش ک ندرگ] ba ş kald ı ran, asi, dikba ş l ı . gerdi ş (F.) [شدرگ] dönü ş .

gerdûn (F.) [1 [نودرگ.felek. 2.dünya. gerdûne (F.) [ەنودرگ] at arabas ı . germ (F.) [مرگ] s ı cak.

germâ (F.) [1 [امرگ.s ı cak. 2.s ı cakl ı k.

germâbe (F.) [1 [ەبامرگ.hamam. 2.kapl ı ca. germî (F.) [ىمرگ] s ı cakl ı k.

ge ş t (F.) [تشدگ] dola ş ma, gezinti.

ge ş tügüzâr (F.) [رازگ و تشگ] dola ş ma, gezinti, gezip tozma. gevher (F.) [1 [رهوگ.elmas. 2.mücevher. 3.öz. gevherî (F.) [یرهوگ] mücevherci. gevz (F.) [زوگ] ceviz.

gezend (F.) [1 [دنزگ.zarar. 2.bela. g ı bta (A.) [هطبغ] imrenme. g ı dâ (A.) [ادغ] besin, g ı da. g ı lâf (A.) [فلاغ] k ı n, k ı l ı f. g ı llüg ı ş (A.) [شغ و لغ] kin.

g ı lmân (A.) [1 [ناملغ.köle. 2.genç, yeni yetme. g ı lzet (A.) [1 [تظلغ.yo ğ unluk. 2.kabal ı k. 3.kal ı nl ı k. g ı nâ (A.) [1 [انغ.zenginlik. 2.b ı kk ı nl ı k. g ı rbâl (A.) [لابرغ] elek, kalbur. g ı rîv (F.) [ویرگ] hayk ı r ı ş , ç ı ğ l ı k.

g ı ş â (A.) [1 [اشغ.örtü. 2.perde. 3.zar. g ı şş (A.) [شغ] hile, kötülük.

g ı yâb (A.) [بایغ] bulunmama, yokluk.

g ı yâben (A.) [ابایغ] yoklu ğ unda, yokken, ard ı ndan. g ı yâs (A.) [ثایغ] yard ı m.

g ı ybet (A.) [1 [تبیغ.çeki ş tirme. 2.bulunmama, yokluk. gil (F.) [1 [لگ.çamur, balç ı k. 2.kil.

gile (F.) [هلگ] s ı zlanma, yan ı p yak ı lma. gilemend (F.) [هلگ دنم] ş ikayetçi, s ı zlanan.

girâmî (F.) [ىمارگ] de ğ erli, k ı ymetli, sayg ı n, say ı n. girân (F.) [1 [نارگ.a ğ ı r. 2.pahal ı . 3.koku ş mu ş . 4.kat ı . giranbehâ (F.) [اهب نارگ] de ğ erli, k ı ymetli. girankadr (F.-A.) [ردق نارگ] k ı ymetli.

girank ı ymet (F.-A.) [تميق نارگ] k ı ymetli, de ğ erli, pahal ı . girânmâye (F.) [هىام نارگ] de ğ erli.

girânser (F.) [نارگ رس] ma ğ rur, kendini be ğ enmi ş , kas ı nt ı . gird (F.) [درگ] yuvarlak.

girdâb (F.) [بادرگ] anafor, girdap.

girdâgird (F.) [درگادرگ] çepeçevre, f ı rdolay ı . girdbâd (F.) [دابدرگ] kas ı rga. girdû (F.) [ودرگ] ceviz. girîbân (F.) [نابىرگ] yaka.

girift (F.) [تفرگ] karma ş ı k, çapra ş ı k.

giriftâr (F.) [راتفرگ] yakalanm ı ş , tutulmu ş , müptela. girih (F.) [هرگ] dü ğ üm.

girihgîr (F.) [هرگ رىگ] dola ş ı k.

girihgü ş â (F.) [1 [هرگ اشگ.dü ğ üm çözen. 2.sorunlar ı halleden. girîve (F.) [1 [هوىرگ.ç ı kmaz, sorun. 2.geçit. gîrûdâr (F.) [رادورىگ] karga ş a, kavga. giryân (F.) [نىاىرگ] a ğ layan. giryân etmek a ğ latmak. giryân olmak a ğ lamak.

girye (F.) [ەیرگ] a ğ lama, a ğ lay ı ş . giryeengîz (F.) [ەیرگ ازیگن] a ğ lat ı c ı .

giryenâk (F.) [ەیرگ کان] a ğ lamakl ı , a ğ layan. gîsû (F.) [وسیگ] saç.

gîsûbend (F.) [دنبوسیگ] saç ba ğ ı . gîtî (F.) [یتیگ] dünya. giyâh (F.) [ەایگ] bitki.

gonca (F.) [ەجنغ] açmam ı ş tomurcuk, gonca.

goncaruhsâr (F.) [راسخر ەجنغ] yana ğ ı goncaya benzeyen. gonce (F.) [ەجنغ] gonca.

goncedehân (F.) [ناهد ەجنغ] küçük a ğ ı zl ı , gonca a ğ ı zl ı . gubâr (A.) [رابغ] toz.

gubârâlûd (A.-F.) [دولآ رابغ] tozlu. gudde (A.) [ەدغ] bez, salg ı bezi. guded (A.) [ددغ] salg ı bezleri. gufrân (A.) [نارفغ] ba ğ ı ş lama. gûgerd (F.) [درگوگ] kükürt. gûk (F.) [کوغ] kurba ğ a. gûl (A.) [لوگ] gulyabani.

gulâm (A.) [1 [ملاغ.köle. 2.genç.

gulât (A.) [تلاغ] dinde a ş ı r ı ya kaçanlar. gulgule (F.) [ەلغلغ] kayna ş ma.

gumûm (A.) [مومغ] gamlar, kederler.

gûnâgûn (F.) [گوناگون] rengarenk. gûne (F.) [گونه] biçim, tarz.

gunûde (F.) [1 [غنوده.uyumu ş . 2.ölü. gûr (F.) [[گور 1.mezar. 2.yaban e ş e ğ i. gurâb (A.) [غراب] karga.

gurbet (A.) [1 [غربت.gariplik. 2.yabanc ı diyar. gurbetzede (A.-F.) [غربت زده] gurbet elde ya ş ayan. gurebâ (A.) [غربا] garipler.

gûristân (F.) [گورستان] mezarl ı k. gûrken (F.) [گورکن] mezarc ı .

gurrân (F.) [1 [غران.kükreyen. 2.gürleyen.

gurre (A.) [1 [غره.arap aylar ı n ı n ilk günü. 2.ak ı tma. gurûb (A.) [غروب] bat ı ş .

gurûr (A.) [1 [غرور.ma ğ rurluk. 2.aldan ı ş . gûsâle (F.) [گوساله] buza ğ ı . gûsâle (F.) [گوساله] dana.

gûsfend (F.) [گوسفند] koyun. gusl (A.) [غسل] y ı kanma. gusn (A.) [غصن] dal.

gussa (A.) [غصه] üzüntü, keder. gû ş (F.) [گوش] kulak. gû ş e (F.) [گوشه] kö ş e.

gû ş eni ş în (F.) [گوشه نشین] kö ş esine çekilen, inziva hayat ı süren.

gû ş t (F.) [گوشت] et.

gû ş vâre (F.) [گوشواره] küpe.

gûy (F.) [گوی] çevgen topu, polo topu. gûyâ (F.) [گویا] sözümona. güdâhte (F.) [گداخته] erimi ş . güftâr (F.) [گفتار] söz.

güfte (F.) [1 [گفته.söz. 2. ş ark ı sözü. güftügû (F.) [گو و گفت] dedikodu.

güher (F.) [1 [گوهر.elmas. 2.mücevher. güherfurû ş (F.) [گوهرفروش] mücevheratç ı . gül (F.) [1 [گل.çiçek. 2.gül. gülâb (F.) [گلاب] gül suyu.

gülabdan (F.) [گلابدان] gülüptan. gülbang (F.) [گلبانگ] ilahi.

gülbang - ı muhammedî [گلبانگ محمدی] ezan. gülberg (F.) [گلبرگ] gül yapra ğ ı .

gülbün (F.) [1 [گلبن.gül a ğ ac ı . 2.güllük. gülçehre (F.) [گل چهره] gül yüzlü. gülçin (F.) [گلچین] gül deren. güldan (F.) [گلدان] vazo.

güldeste (F.) [گلدسته] çiçek demeti. gülendâm (F.) [گل اندام] gül boylu. gülfâm (F.) [گلفام] gül renkli.

gülgonce (F.) [ہجنغ لگ] gül goncas ı .

gülgûn (F.) [1 [نوگلگ.gül renkli. 2.pembe. gülistân (F.) [ناتسلگ] gül bahçesi, güllük.

gülizar (F.-A.) [راذعلگ] gül yanakl ı , pembe yanakl ı . güllaç (F.) [جلاگ] güllaç.

gülmih (F.) [خیم لگ] kabara. gülnâr (F.) [رانلگ] nar çiçe ğ i.

gülnihal (F.) [لاهن لگ] gül fidan ı .

gülreng (F.) [گنر لگ] gül rengi, pembe. gülriz (F.) [زیرلگ] gül saçan. gülrû (F.) [ور لگ] gül yüzlü. gülruh (F.) [خر لگ] gül yüzlü. gül ş en (F.) [نشلگ] gül bahçesi. gülten (F.) [تن لگ] gül vücutlu.

gülüptan (F.) [نادبلاگ] gülsuyu kab ı . gülzâr (F.) [رازلگ] güllük, gül bahçesi. gümân (F.) [نامگ] zan, san ı .

gümnâm (F.) [مانمگ] ad ı unutulmu ş . gümrâh (F.) [هارمگ] yoldan ç ı km ı ş .

günah (F.) [1 [هانگ.suç, kabahat. 2.dinî suç. günahkâr (F.) [راکهانگ] günah sahibi, suçlu. günbed (F.) [دبنگ] kümbet. günci ş k (F.) [کشجنگ] serçe.

güneh (F.) [ھنگ] günah. gürbe (F.) [ھبرگ] kedi.

gürbüz (F.) [1 [زبرگ.yi ğ it. 2.kahraman. gürg (F.) [گرگ] kurt. güriz (F.) [زیرگ] kaç ı ş .

gürîzân (F.) [نازیرگ] kaçan.

gürûh (F.) [ھورگ] topluluk, zümre, bölük. güstâh (F.) [خاتسگ 1 [.küstah. 2.cesur.

gü ş âderû (F.) [ور ھداشگ] güleç, güleryüzlü. gü ş âyi ş (F.) [شیاشگ] aç ı l ı ş . güvâh (F.) [ھاوگ] tan ı k, ş ah ı t.

güzâf (F.) [فازگ] saçma sapan, ipe sapa gelmez, bo ş , beyhude. güzergâh (F.) [ھاگرذگ] geçit.

güze ş t (F.) [1 [تشذگ.geçi ş . 2.ho ş görü. güzîde (F.) [ھدیزگ] seçkin.

güzin (F.) [1 [نیزگ.seçen. 2.seçilmi ş . güzîr (F.) [[ریزگ 1.çare. 2.derman.

H

h [1 [خ ح ه. Osmanl ı alfabesinin sekizinci harfi. 2.Ebced alfabesine göre say ı sal de ğ eri: 8.

hâ (F.) [اخ] çi ğ neyen.

hâ (F.) [اه] ço ğ ul eki: -ler, -lar. hâb (F.) [1 [باوخ.uyku. 2.rüya. habâb (A.) [بابح] hava kabarc ı ğ ı . habâbe (A.) [هبابح] hava kabarc ı ğ ı . habâis (A.) [ثئابخ] kötülükler. hâbâlûd (F.) [دولآ باوخ] uykulu. hâbâlûde (F.) [هدولآ باوخ] uykulu.

habâset (A.) [ثتابخ] kötülük, alçakl ı k. habb (A.) [[بحب 1.çekirdek, tohum. 2.hap.

habbât (A.) [1 [تابحب.hava kabarc ı klar ı . 2.haplar. habbâz (A.) [زابخ] ekmekçi. habbe (A.) [هبحب] taneler.

habbe-i hadrâ [ارضحد عهبحب] çitlembik. habbe-i sevdâ [اسوس عهبحب] çörekotu. habbezâ (A.) [اذبحب] ne güzel.

habbülbülû ğ (A.) [بحب الولبلغ] ergenlik sivilcesi. hâbcâme (F.) [1 [هماج باوخ.gecelik. 2.pijama.

haber (A.) [ربخ] haber.

haberdar (A.-F.) [رادربخ] haberli.

habe ş e (A.) [1 [هشبح.Habe ş istan. 2.Habe ş . hâbgâh (F.) [هاگباوخ] yatak odas ı .

habîb (A.) [1 [بيبح.sevgili. 2.dost. 3.Hz. Muhammed habîr (A.) [ريبخ] haberli. habis (A.) [ثيبخ] kötü, pis. habl (A.) [لبح] ip.

hablülmesâkin (A.) [لبح الملسكان] sarma ş ı k. hâbnâk (F.) [كاناباوخ] uykulu.

hâbnâme (F.) [هماناباوخ] rüya tabiri kitab ı . habr (A.) [ربح] bilgin.

habs (A.) [1 [سبح.hapis. 2.tutma.

habshâne (A.-F.) [هناخ سبح] hapishane, tutukevi. habt (A.) [طبخ] yanl ı ş hareket.

habtühata (A.) [اطخ و طبخ] yanl ı ş yapma. hac (A.) [جاح] hac ı .

hacâlet (A.) [تالجخ] utanma.

hacâletâver (A.) [روآ تالجخ] utanç verici. hacamat (A.) [تماجح] kan alma. hacamat yapmak kan almak.

hacâmet (A.) [تماجح] kan alma, hacamat. hâcât (A.) [1 [تاجاح.ihtiyaçlar. 2.istekler.

haccâm (A.) [مجاح] hacamatç ı .

haccar (A.) [راجح] ta ş i ş çisi, ta ş ç ı . hâcce (A.) [هجاح] bayan hac ı .

hâce (F.) [1 [هجاوخ.hoca. 2.efendi. 3.a ğ a. 4.sahip. 5.vezir. hâcegân (F.) [1 [نانگجاوخ.hocalar. 2.efendiler.

hâcegî (F.) [1 [یگجاوخ.hocal ı k. 2.efendilik. 3.a ğ al ı k. 4.sahiplik. 5.tüccar. hacel (A.) [لجخ] utanma. hacer (A.) [رجح] ta ş .

hacer-i esved [رجح اسود] karata ş . hacer-i semâî [یئامس رجح] gökta ş ı . hâceserâ (F.) [هجاوخ ارس] harem a ğ as ı . hâcet (A.) [تجاح] ihtiyaç.

hâcetmend (A.-F.) [دنمتجاح] muhtaç. hac ı (A.) [یجاح] hac ı .

hac ı yân (A.-F.) [نایجاح] hac ı lar. hâcî (A.) [یجاه] hicveden, yeren.

hâcib (A.) [1 [بجاح.kap ı c ı . 2.perdedar. 3.engel. 4.ka ş . hacîl (A.) [لیجخ] utangaç. hâcir (A.) [رجاه] göçmen.

hâciz (A.) [1 [زجاح.ay ı ran. 2.haczeden. hacle (A.) [هلجح] gerdek odas ı .

haclegâh (A.-F.) [هلجح گاه] gerdek odas ı . haclet (A.) [تلجخ] utanma.

hacletâver (A.-F.) [روآ تلجخ] utanç verici. hacm (A.) [مجح] hacim.

hacmen (A.) [امجح] hacimce. hacz (A.) [زجح] haciz.

hadâik (A.) [قئادح] bahçeler.

hâdd (A.) [1 [داح.keskin. 2.sivri. 3.dar. hadd (A.) [1 [دح.s ı n ı r. 2. ş er’î ceza. hadd (A.) [دخ] yanak.

haddâ’ (A.) [عادخ] düzenbaz. haddâd (A.) [دادح] demirci.

haddâdî (A.-F.) [يدادح] demircilik. hadd-i asgarî [دح اصغری] en az. hadd-i azamî [دح اعظمی] en çok. hadd-i tabiî [دح طبیعی] normal hal. hadd-i zât ı nda asl ı nda.

hadeb (A.) [بدح] kamburluk. hadem (A.) [مدخ] hizmetçiler. hademe (A.) [ەمدخ] hizmetçiler. hadeng (F.) [گندخ] ok. hader (A.) [ردخ] uyu ş ma.

hades (A.) [س دح] sezi, tahmin.

hâdî (A.) [یداه] do ğ ru yolu gösteren. hâdi’ (A.) [عداخ] düzenbaz.

hadîka (A.) [ههقیدح] bahçe. hâdim (A.) [مداخ] hizmetçi. hâdim olmak hizmet etmek.

hâdime (A.) [هەمداخ] bayan hizmetçi.

hâdis (A.) [1 [ثداح.meydana gelen. 2.yeni. hadîs (A.) [دیدیث] hadis, Peygamber sözü. hâdisat (A.) [تاثداح] olaylar. hâdise (A.) [هثداح] olay.

hadnâ ş inas (A.-F.) [سانشانیدح] haddini bilmez. hadrâ (A.) [ارضح] ye ş il.

hads (A.) [1 [سدح.tahmin. 2.sezi ş . had ş e (A.) [هشدخ] ürküntü.

had ş eâver (A.-F.) [روآ هشدخ] ürküntü verici. hafâ (A.) [افخ] gizlilik.

hafâfî ş (A.) [شیفافخ] yarasalar.

hafâgâh (A.-F.) [هاگافخ] gizlenilecek yer. hafâir (A.) [[رئافح 1.çukurlar. 2.oyuklar. hafakan (A.) [نافقخ] yürek çarp ı nt ı s ı . hafâyâ (A.) [ایافخ] gizli ş eyler.

haf ı z (A.) [1 [ظفاح.koruyan. 2.ezberleyen. 3.Kur’ân haf ı z ı . haf ı za (A.) [هظفاح] bellek.

hâf ı z- ı kütüb [بتک ظفاح] kütüphaneci. hâfî (A.) [یفاح] yal ı nayak ko ş an.

hafî (A.) [ىفخ] gizli

hafîd (A.) [ديفح] torun.

hafîde (A.) [هديفح] k ı z torun. hafif (A.) [فيفخ] hafif.

hâfir (A.) [رفاح] kazan, kaz ı c ı .

hafîr (A.) [1 [ريفح.çukur. 2.mezar. hafiyyât (A.) [تايفخ] gizli ş eyler. hafiyye (A.) [هيفخ] gizli polis. hafiyyen (A.) [ايفخ] gizlice. hafr (A.) [رفح] kazma.

hafriyyât (A.) [تاىرفح] kaz ı . haftân (A.) [ناتفخ] kaftan. hâh (F.) [هاوخ] isteyen.

hâhân (F.) [ناهاوخ] isteyen, istekli. hâher (F.) [رهاوخ] k ı zkarde ş .

hâherzâde (F.) [هدازرهاوخ] ye ğ en, k ı zkarde ş in çocu ğ u. hâhi ş (F.) [شهاوخ] rica, istek. hâhi ş ger (F.) [رگشهاوخ] istekli. hâhi ş kâr (F.) [راکشهاوخ] istekli.

hâhi ş kerde (F.) [هدرک شهاوخ] istekli. hâhnâhâh (F.) [هاوخان هاوخ] ister istemez. hâif (A.) [فئاخ] korkak.

hâifen (A.) [افئاخ] korkarak.

hâil (A.) [لئاه] korkunç.

hâin (A.) [1 [نئاخ.hain. 2.ac ı mas ı z. hâinâne (A.-F.) [ەنانئاخ] haince. hâiz (A.) [زئاح] sahip, bulunduran. hâiz olmak bulundurmak, sahip olmak. hâiz-i ehemmiyet [تیمها زئاح] önemli. hak (A.) [1 [قح.Tanr ı . 2.do ğ ru. 3.pay. hâk (F.) [کاخ] toprak. hak etmek kazanmak.

hâk ile yeksân edilmek yerle bir edilmek. hâk ile yeksân etmek yerle bir etmek. hâk ile yeksân olmak yerle bir olmak. Hak Teâlâ (A.) [قح تاعلی] Yüce Tanr ı . hakâik (A.) [قئاقح] gerçekler.

hakâret (A.) [ترا ق ح] a ş a ğ ı lama, hakaret. hakaretâmiz (A.-F.) [زیمآ ترا قح] a ş a ğ ı lay ı c ı . hakây ı k (A.) [قیاقح] gerçekler. hâkbîz (F.) [زیبر کاخ] kalbur. hakem (A.) [مکح] hakem.

hâkezâ (A.) [اذکه] ayn ı ş ekilde. hakgû (A.-F.) [وگ قح] do ğ ru sözlü. hâkî (A.) [یکاح] hikaye eden.

hâkî (F.) [1 [یکاخ.hâki, toprak rengi. 2.toprak ile ilgili.

hakîkat (A.) [تقيقح] gerçek.

hakîkaten (A.) [ةقيقح] gerçekten.

hakikat- ı halde asl ı nda, gerçekte, i ş in asl ı nda. hakikatperver (A.-F.) gerçekçi. hakikî (A.) [ىقيقح] gerçek. hakikiye (A.) [هيقيقح] gerçek.

hakîm (A.) [1 [ميكح.Tanr ı . 2.hakim, yarg ı ç. hâkimiyet (A.) [تيمكاح] egemenlik.

hakîr (A.) [1 [ريقح.de ğ ersiz. 2.küçük. 3.bendeniz, ben. hâkister (F.) [رتسكاخ] kül.

hâkisterî (F.) [ىرتسكاخ] kül rengi.

hakk (A.) [1 [قح.Tanr ı . 2.do ğ ru. 3.hak. hakk (A.) [كح] kaz ı ma. hakkâ [اقح] gerçekten.

hakkâk (A.) [1 [كاكح.mühürcü. 2.kaz ı y ı c ı . hakkaniyet (A.) [تينااقح] do ğ ruluk. hâkkedilmek kaz ı lmak. hâkketmek kaz ı mak.

hâkrûb (F.) [بوركاخ] süpürge.

hak ş inas (A.-F.) [قح شناس] haktan ı r. hak ş inâsî (A.-F.) [قح شناسى] haktan ı rl ı k.

hâl (A.) [1 [الاح.hal, durum. 2. ş imdiki durum, ş imdiki zaman. hâl (A.) [الاخ] day ı .

hâl (F.) [1 [لاخ.ben. 2.benek. hal’ (A.) [عاخ] tahttan indirme. hal’edilmek tahttan indirilmek. hal’etmek tahttan indirmek. hâlâ (A.) [لااح] ş imdi, hâlâ.

halâ (A.) [1 [لاخ.tuvalet. 2.bo ş .

halâik (A.) [1 [قئلاخ.yarat ı klar. 2.halay ı k. halâl (A.) [للاخ] mesafe, aral ı k, aç ı kl ı k. halâs (A.) [صلاخ] kurtulu ş , kurtulma. halâs bulmak kurtulmak. halâs olmak kurtulmak.

halaskâr (A.-F.) [راكصلاخ] kurtar ı c ı .

hâlâ ş ina (A.-F.) [لااح لآنش] halden anlayan. hâlât (A.) [تلااح] haller.

halâvet (A.) [تولاح] tatl ı l ı k. haldâr (F.) [رادلاخ] benli.

hâle (A.) [1 [هلاخ.hala. 2.teyze. hâle (A.) [هلاه] ayça, hâle.

halecan (A.) [نالجاخ] çarp ı nt ı .

halef (A.) [1 [فلاخ.evlat, o ğ ul. 2.halef, yerine geçen, arkadan gelen halel (A.) [للاخ] bozukluk.

halel gelmek bozulmak, lekelenmek, gölge dü ş mek. haleldâr (A.-F.) [ر ادللاخ] bozulmu ş , bozuk.

haleldâr etmek bozmak, halel getirmek. haleldâr olmak bozulmak, halel gelmek. halen (A.) [لاحا] ş imdilik, henüz. hâlet (A.) [1 [تلاحا.hal. 2.nitelik.

hâlet-i ruhiye [هيحور تلاحا] ruhsal durum. halhal (A.) [لاخلا] ayak bilezi ğ i, halhal. hâl ı k (A.) [قلاخا] Yaratan, Tanr ı . hâlî (A.) [ىلاخا] bo ş .

hâlî kalmak geri durmak. halîb (A.) [بيلاحا] süt.

halîc (A.) [جيلاخ] körfez.

hâlid (A.) [دلاخا] sonsuz, ebedî.

halîfe (A.) [1 [هفيلاخ.halife. 2.kalfa.

halihaz ı r (A.-F.) [ضرحا لاحا] ş imdiki durum. hâlik (A.) [1 [قلاخا.Tanr ı . 2.yaratan. hâlikiyet (A.) [تيقلاخا] yarat ı c ı l ı k. halîm (A.) [ميلاحا] yumu ş ak huylu.

hâlis (A.) [1 [صلاخا.kat ı ş ı ks ı z, saf, som. hâlisâne (A.-F.) [هنلاصاخا] içtenlikle. halîta (A.) [1 [هطيلاخ.kar ı ş ı m. 2.ala ş ı m. hâliyâ (A.) [ايلاحا] ş imdi, ş u anda. halk (A.) [قلاحا] bo ğ az.

halk (A.) [1 [قلاخ.yaratma. 2.yarat ı lma. 3.halk.

halk etmek yaratmak.

halka (A.) [ههقلح] halka.

halkabegû ş (A.-F.) [شوگبِ ههقلح] köle.

halkiyat (A.) [تايقلخ] folklor, halk bilimi. hall (A.) [[لح 1.çözülme, erime. 2.çözme. hallâc (A.) [جلاح] halaç. hallâk (A.) [قلاخ] yarat ı c ı . hallâl (A.) [للاح] çözen.

hallüfasl (A.) [لصف و لح] halletme, yoluna koyma. halt (A.) [طلاخ] kar ı ş t ı rma. halûk (A.) [قولخ] iyi huylu.

halvet (A.) [1 [تولخ.tenha. 2.ba ş ba ş a kalma. halvetgâh (A.-F.) [هاگتولخ] ba ş ba ş a kal ı nacak yer. ham (F.) [ماخ] çi ğ , ham.

ham (F.) [1 [مخ.e ğ ik e ğ ri, bükük. hamâil (A.) [لئامح] k ı l ı ç kay ı ş ı . hamâkat (A.) [تقامح] ahmakl ı k. hamâme (A.) [هامح] güvercin.

hamâse (A.) [هسامح] kahramanl ı k ş iiri.

hamâset (A.) [تسامح] kahramanl ı k ş iiri, hamase. hamd (A.) [دمح] ş ükür. hâme (F.) [هماخ] kalem. hamel (A.) [لمح] kuzu.

hamelât (A.) [تلامح] sald ı r ı lar, hamleler. hâmî (A.) [ىماح] gözeten, himaye eden. hâmid (A.) [دماح] hamd eden, ş ükreden. hamîde (F.) [هديمخ] e ğ ik, e ğ ri.

hâmil (A.) [1 [لماح.ta ş ı yan. 2.hamile. 3.sahip. hâmil olmak ta ş ı mak.

hâmile (A.) [هلماح] gebe, hamile. hamîr (A.) [ريمح] hamur. hâmis (A.) [سماخ] be ş inci.

hâmisen (A.) [اسماخ] be ş incisi. hâmi ş (A.) [شماه] mektup ilavesi. hâmiz (A.) [1 [ضماح.ek ş i. 2.kekre.

haml (A.) [1 [لمح.ta ş ı ma. 2.gebelik. 3.yükleme. hamle (A.) [1 [هلمح.sald ı r ı . 2.atak. hamletmek yüklemek.

hammâl (A.) [لامح] hamal.

hammâm (A.) [1 [مامح.banyo. 2.hamam. hammâr (A.) [رامخ] meyhaneci. hamr (A.) [رمخ] ş arap.

hamrâ (A.) [ارمخ] k ı rm ı z ı , k ı z ı l.

hamrâlanmak k ı zarmak, k ı rm ı z ı la ş mak, al al olmak. hams (A.) [سمخ] be ş .

hamse (A.) [هسمخ] be ş mesnevîlik eser.

hamsin (A.) [نيسمخ] elli.

hamûl (A.) [لومح] dayan ı kl ı . hamûle (A.) [هلومح] yük. hâmûn (F.) [نوماه] çöl.

hâmû ş (F.) [شوماخ] suskun, sessiz. hamyâze (F.) [هزايمخ] esneme. hamz (A.) [ضمح] ek ş ilik. hân (F.) [ناوخ] okuyan. hân (F.) [ناوخ] sofra.

hanâzir (A.) [ريزانخ] domuzlar. hancer (A.) [رجنخ] hançer.

hancere (A.) [هرجنح] g ı rtlak, hançere. handan (F.) [نادنخ] güleç, gülen. handan etmek güldürmek. hande (F.) [هدنخ] gülü ş .

handek (A.) [قدنخ] hendek.

handerûy (F.) [يور هدنخ] güleryüzlü. hâne (F.) [هناخ] ev.

hanedan (F.) [نادناخ] sülale, hanedan.

hâneharâb (F.) [1 [بارخ هناخ.peri ş an. 2.evsiz yurtsuz. 3.cahil. hânende (F.) [1 [هدنناوخ. ş ark ı c ı . 2.okuyucu.

hanif [فينح] İ slâmiyetten önce Tanr ı ’ya inanan. hânkah (A.) [هاقناخ] tekke.

hânman (F.) [ناخامان] ev bark, yurt. hannas (A.) [سانخ] ş eytan.

hânsâlar (F.) [رلاس ناوخ] kilerci. hânüman (F.) [ناخامان] ev bark, yurt.

hapis (A.) [سبح] bir yere kapatma veya kapanma. hapishane (A.-F.) [هناخ سبح] tutukevi, mahpushane. hâr (F.) [راخ] diken. har (F.) [رخ] e ş ek.

hâr (F.) [راوخ] a ş a ğ ı l ı k, adi. hâr (F.) [راوخ] yiyen.

harâb (A.) [1 [بارخ.y ı k ı k, harap. 2.fitil gibi sarho ş . harâb etmek y ı kmak, bozmak, tahrip etmek. harâb olmak y ı k ı lmak, bozulmak, k ı r ı lmak. harâbat (A.) [تابارخ] meyhane. harâbe (A.) [هبارخ] y ı k ı nt ı , harabe. harâc (A.) [جارخ] haraç. haram (A.) [مارح] haram. harâmi (A.) [ىمارح] e ş k ı ya.

haramzâde (A.-F.) [هداز مارح] piç. harâret (A.) [1 [ترار ح.s ı cakl ı k. harâtin (A.) [نىطارخ] solucan. harb (A.) [بىرح] harp, sava ş . harbe (A.) [هبرح] süngü.

harb-i umûmî [حرب عمومی] Birinci Dünya Sava ş ı . harbiye (A.) [حربیه] harp okulu.

harbiye nezareti savunma bakanl ı ğ ı . harbiyeli Harp Okulu ö ğ rencisi. harbüze (F.) [خربزه] kavun.

harc (A.) [1 [خرج.vergi. 2.masraf.

harc ı âlem [خرج عالم] herkese aç ı k, herkese uygun. harc ı rah [خرج راه] yol paras ı . harçeng (F.) [خرچنگ] yengeç. hardal (A.) [خردل] hardal.

hâre (F.) [خاره] granit, sert ta ş . harekât (A.) [حرکات] hareketler.

hareket (A.) [1 [حرکت.hareket. 2.davran ı ş . hareketsizlik hareket etmeme.

harem (A.) [حرم] harem, herkesin giremeyece ğ i yer.

haremlik (A.-T.) harem dairesi, evde harem k ı smy, herkesin uluorta giremeyece ğ i yer.

haremserây (A.-F.) [حرم سرای] harem dairesi. harf (A.) [1 [حرف.harf. 2.söz. hargâh (F.) [خرگاه] ota ğ .

hargû ş (F.) [خرگوش] tav ş an. hârî (F.) [خواری] dü ş künlük. hârib (A.) [حارب] kaçan.

hâric (A.) [جراخ] d ı ş , d ı ş ar ı .

hâricen (A.) [جاراخ] d ı ş tan, d ı ş ar ı dan. hâricî (A.) [جاراخ] d ı ş ile ilgili.

hariciye (A.) [1 [جيراخه.d ı ş a ba ğ l ı , d ı ş ar ı ya ili ş kin. 2.d ı ş i ş leri bakanl ı ğ ı . harîd (F.) [دیرخ] sat ı n alma.

harîdâr (F.) [رادیرخ] mü ş teri, al ı c ı .

harîf (A.) [1 [فیرح.rakip. 2.meslekta ş . harîk (A.) [قیرح] yang ı n. hârika (A.) [قراخه] harika.

hârikulâde (A.) [قراخ العاده] ola ğ anüstü. harîm (A.) [میرح 1 [.kutsal. 2.harem. 3.avlu. harîm-i ismet (F.) [میرح عصمت] kutsal saha. harîr (A.) [ریرح] ipek.

harîrî (A.) [ریریح] ipekli. hâris (A.) [ثراح] çiftçi. hâris (A.) [سراح] bekçi. harîs (A.) [صیرح] h ı rsl ı .

hâristan (F.) [ستانراخ] dikenlik. harita (A.) [طیرخ] harita. harmen (F.) [منرخ] harman.

harmengâh (F.) [هاگنمرخ] harman yeri. harmühre (F.) [هرمهرخ] kat ı r boncu ğ u. harnub (A.) [بونرخ] keçi boynuzu.

hârpu ş t (F.) [تشپراخ] kirpi. hârr (A.) [راح] k ı zg ı n, yak ı c ı . harrât (A.) [طارخ] do ğ ramac ı . hars (A.) [ثرح] kültür.

harsî (A.) [ىثرح] kültürel.

harvâr (F.) [راورخ] e ş ek yükü. hârzâr (F.) [رازراخ] dikenlik.

hâs (A.) [1 [صاخ.özgü, has. 2.saf. 3.özel. has (F.) [سخ] çöp.

hasâdet (A.) [تداسح] k ı skançl ı k.

hasâil (A.) [لئاصخ] hasletler, tabiatlar. hasâis (A.) [صئاصخ] nitelikler, özellikler. hasâr (A.) [راسخ] zarar, hasar. hasarât (A.) [تارسخ] zararlar.

hasardîde (A.-F.) [هديدراسخ] hasarl ı . hasâret (A.) [تراسخ] zarar, hasar. hasâset (A.) [تساسخ] pintilik. hasb (A.) [بسح] göre.

hasbe (A.) [هبصح] k ı zam ı k.

hasbelkader (A.) [بسح ا ردقل] kaderden ileri gelen, kadere bak. hasbetenlillah (A.) [بسح ة] Allah r ı zas ı için. hasbihal (A.-F.) [بسح ال] halle ş me, dertle ş me. hasbihal etmek halle ş mek, dertle ş mek.

hasbü’l-mâhiye (A.) [حسب الماهيه] yap ı bak ı m ı ndan. hasebe (A.) [حصبه] k ı zam ı k. hased (A.) [حسد] k ı skançl ı k. hased etmek k ı skanmak. hasen (A.) [حسن] güzel.

hasenât (A.) [حسنات] iyilikler. hasene (A.) [حسنه] güzel, iyi.

hasenülhulk (A.) [حسن الخلق] huyu güzel. hasf (A.) [حسف] ay tutulmas ı .

hâs ı d (A.) [حاصد] ekin biçen, hasatç ı . hâs ı l (A.) [حاصل] ortaya ç ı kan, var olan.

has ı l etmek meydana getirmek, ortaya ç ı karmak. hâs ı l olmak ortaya ç ı kmak, var olmak. hâs ı lat (A.) [حاصلات] kazanç, gelir.

hâs ı lât- ı gayr-i sâfiye [حاصلات غير صافيه] brüt gelir. hâs ı lât- ı sâfiye [حاصلات صافيه] net gelir. has ı l- ı kelâm [كلام حاصل] sözün k ı sas ı . hâs ı l ı k ı sacas ı , sonuç olarak. has ı m (A.) [حصم] dü ş man.

hasîb (A.) [1 [حسيب.de ğ erli. 2.muhasebeci. hâsid (A.) [حاسد] k ı skanç.

hasîn (A.) [حصين] sa ğ lam, müstahkem. hasîr (A.) [حصير] has ı r.

hâsir (A.) [ںرساخ] zarar eden, hüsrana u ğ rayan. hasis (A.) [سںیسخ] pinti.

hasîsa (A.) [ہصیصخ] karakter.

hasiy (A.) [ںصخ] i ğ di ş , had ı m edilmi ş .

haslet (A.) [تںلصخ] tabiat, yarat ı l ı ş tan gelen huy. hasm (A.) [ںمصخ] dü ş man, has ı m. hasmâne (A.-F.) [ہںامصخ] dü ş manca. hasmî (A.-F.) [ںیمصخ] dü ş manl ı k.

hasnâ (A.) [انسح] güzel k ı z, güzel kad ı n.

hasr (A.) [رصح] tahsis etme, ay ı rma, vakfetme, adama. hasret (A.) [ترسح] özlem. hasret çekmek özlem duymak.

hasretke ş (A.-F.) [ش ک ترسح] hasret çeken. hasretmek adamak, ay ı rmak, tahsis etmek. hassa (A.) [ہصاخ] özellik. hassâd (A.) [داصح] orakç ı .

hassas (A.) [ساسح] duygulu, hassas. hassâsiyyet (A.) [تںیساسح] hassasl ı k. hâsse (A.) [ہصاخ] duyu.

hâsseten (A.) [ةصاخ] özellikle, hele hele. hâssuâmm [ماع و صاخ] herkes.

hâste (F.) [ہتساخ] kalkm ı ş , aya ğ a kalkm ı ş . haste (F.) [ہتسخ] hasta.

hâste (F.) [1 [ەتساوخ.istemi ş . 2.istek. hastegî (F.) [ىگتسخ] hastal ı k. hâstgâr (F.) [راگتساوخ] görücü.

hâstgârî (F.) [یراگتساوخ] görücülük. hasûd (A.) [دوسح] k ı skanç.

hasûdâne (A.-F.) [ەنادوسح] k ı skanarak, k ı skançl ı kla. hasûdî (A.-F.) [یدوسح] k ı skançl ı k. hâ ş â (A.) [اشاح] uzak dursun, hâ ş a. hâ ş âk (F.) [کاشاخ] çerçöp. ha ş eb (A.) [بشخ] odun. ha ş em (A.) [مشح] maiyet.

ha ş erat (A.) [تارشح] ha ş ereler, börtü böcek. ha ş ere (A.) [ەرشح] böcek, ha ş ere. ha ş ha ş (A.) [شاخشخ] ha ş ha ş . ha ş în (A.) [نیشخ] kaba, sert.

hâ ş iye (A.) [1 [ەیشاح.kenar. 2. ş erh kitab ı . ha ş met (A.) [1 [تمشح.görkem. 2.hiddet.

ha ş metmeab (A.) [بآم تمشح] görkemli, ha ş metli. ha ş mgîn (F.) [نیگمشخ] öfkeli, h ı ş ı ml ı . ha ş r (A.) [رشح] k ı yamet, ha ş ı r.

ha ş v (A.) [1 [وشح.doldurulmu ş , yarars ı z söz. 2.kuru ot. ha ş yet (A.) [تیشخ] korkma.

ha ş yetengiz (A.-F.) [تیشخ l زیگن] korku salan, korkunç.

hatâ (A.) [1 [خطا.yanl ı ş , hata. 2.kusur.

hataâlûd (A.-F.) [دولآ خطا] hatal ı , yanl ı ş dolu. hatab (A.) [بحطا] odun.

hatâbah ş (A.-F.) [شخبا خطا] hatalar ı affeden. hatâen (A.) [عاخطا] yanl ı ş l ı kla.

hatâiyyât (A.) [تایئا خطا] hatalar, yanl ı ş l ı klar. hatakâr (A.-F.) [راکاخطا] hatal ı , hata yapan. hatâpû ş (A.-F.) [شوپاخطا] hatalar ı örten. hatar (A.) [خطر] tehlike.

hatarât (A.) [تارخطا] tehlikeler.

hatarnâk (A.-F.) [کانرخطا] tehlikeli. hatâyâ (A.) [ایاخطا] yanl ı ş lar, hatalar. hâtem (A.) [1 [متاخ.mühür. 2.yüzük. hât ı f (A.) [فتاه] gaipten gelen ses. hât ı r (A.) [رطاخ] hat ı r, gönül.

hât ı ra (A.) [هرطاخ] hat ı ra, hat ı ra gelen. hat ı ra getirmek akl ı na getirmek, dü ş ünmek. hât ı ra hutûr etmek hat ı rlamak, an ı msamak. hât ı rat (A.) [[تارطاخ 1.hat ı ralar. 2.an ı kitab ı .

hât ı râzâr (A.-F.) [رازآ رطاخ] gönül inciten, hat ı r k ı ran. hât ı râzürde (A.-F.) [هدرزآ رطاخ] kalbi k ı r ı k. hât ı r ş inâs (A.-F.) [سانشرطاخ] hat ı rbilir. hatîa (A.) [هئیطاخ] kabahat.

hatîb (A.) [ﺧﻄﻴﺐ] hatip. hâtime (A.) [ﺧﺎﺗﻤﻪ] son.

hâtime vermek son vermek.

hatîr (A.) [1 [ﺧﻄﻴﺮ.tehlikeli. 2.yüce.

hatm (A.) [1 [ﺧﺘﻢ.hatim, hatim indirme. 2.mühürleme. hatn (A.) [ﺧﺘﻦ] sünnet.

hatt (A.) [1 [ﺧﻂ.çizgi. 2.yol. 3.yeni terlemi ş b ı y ı k. hattâ (A.) [ﺣﺘﻰ] üstelik, hatta. hattâb (A.) [ﺣﻄﺎب] oduncu.

hattat (A.) [ﺧﻄﺎط] hattat, güzel yaz ı yazan. hatve (A.) [ﺧﻄﻮه] ad ı m. havâ (A.) [ﻫﻮا] hava.

havadar (F.) [ﻫﻮادار] aç ı k mekanl ı

havâdis (A.) [1 [ﺣﻮادث.yeni haberler. 2.olaylar. havaî (A.) [ﻫﻮائﻲ] havaya ait.

havâkin (T.>A.) [ﺣﻮاﻗﻴﻦ] hakanlar. havale (A.) [ﺣﻮاﻟﻪ] ı smarlama, havale. havali (A.) [ﺣﻮاﻟﻲ] yöre.

havârik (A.) [ﺣﻮارق] harikalar.

havâss (A.) [1 [ﺧﻮاص.seçkin ki ş iler. 2.nitelikler. havâtîn (T.>A.) [ﺣﻮاﺗﻴﻦ] hatunlar, sayg ı n han ı mlar. havâyic (A.) [ﺣﻮاﺋﺞ] ihtiyaçlar, gereksinimler. hâven (A.) [ﻫﺎون] havan.

hâver (F.) [رواخ] do ğ u.

hâveran (F.) [ناروا خ] do ğ u ve bat ı .

hâver ş inas (F.) [سانش روا خ] do ğ ubilimci, oryantalist, müste ş rik. havf (A.) [ف وخ] korku. havf eylemek korkmak.

havfnâk (A.-F.) [کانفوخ] korkulu. hâvî (A.) [یواح] içeren, ihtiva eden. havl (A.) [1 [لوح.güç. 2.çevre.

havsala (A.) [هلاصوح] kavrama gücü, havsala. havz (A.) [ضوح] havuz.

hayâ (A.) [ایح] utanma, haya, ar. hayâl (A.) [لایخ] hayal, dü ş .

hayâlât (A.) [تلایخ] hayaller, dü ş ler. hayâlen (A.) [لایخ] hayali olarak. hayâlet (A.) [تلایخ] hayalet.

hayalî (A.) [1 [یلایخ.hayalî, hayal ürünü. 2.Karagöz oynatan. hayalperest (A.-F.) [تسرپ لایخ] hayalci. hayat (A.) [تایح] ya ş am.

hayatbah ş (A.-F.) [ش خب تایح] hayat veren. hayât- ı cinsiye [هیسنج تایح] cinsel ya ş am. hayât- ı diniye [هینید تایح] dinsel ya ş am.

hayât- ı rûz-i merre [هرم زور تایح] gündelik ya ş am. hayatî (A.) [یتایح] hayatla ilgili, ya ş amsal.

hayâtiyyât (A.) [تایاتیاح] biyoloji, ya ş ambilim.

haydud (Macarca>A.) [دودیح] e ş kiya, haydut, yolkesen. hâye (F.) [هیاخ] yumurta, haya. hayf (A.) [فیح] yaz ı k, vah vah. hay ı r (A.) [ریخ] iyilik, hay ı r.

hay ı rhah (A.-F.) [هاوخریخ] iyiliksever. hay ı z bk. hayz.

hayl (A.) [1 [لیخ.y ı lk ı , at sürüsü. 2.zümre. hayli (F.) [یلیخ] çok, fazla. hayme (A.) [همیخ] çad ı r.

haymegâh (A.-F.) [هاگ همیخ] çad ı r kurulan yer.

haymeni ş in (A.-F.) [نیشن همیخ] göçebe, çad ı rda ya ş ayan. hayr (A.) [ریخ] iyilik, hay ı r.

hayran (A.) [1 [ناریح. ş a ş k ı n. 2.hayran, tutkun. hayrendi ş (A.-F.) [ش یدناریخ] iyi dü ş ünceli. hayret (A.) [تریح] ş a ş k ı nl ı k.

hayretbah ş (A.-F.) [ش خب تریح] hayret verici. hayretkâr (A.-F.) [راک تریح] hayret eden. hayretzede (A.-F.) [هدز تریح] ş a ş k ı n. haysiyyet (A.) [تیثیح] ş eref, onur.

hayvan (A.) [1 [ناویح.canl ı . 2.hayvan. hayvanî (A.) [یناویح] hayvansal.

hayvaniye (A.) [هیناویح] hayvana özgü, hayvansal.

hayy (A.) [حی] diri.

hayyât (A.) [طایخ] terzi. hayye (A.) [هیح] y ı lan.

hayyir (A.) [ریخ] çok iyilik eden. hayz (A.) [ضیخ] regl, ayba ş ı . hazâin (A.) [نئازخ] hazineler. hazân (F.) [نازخ] güz, sonbahar. hazar (A.) [رضح] güvenlik. hazer (A.) [زذح] sak ı nma.

hazerat (A.) [تارضح] hazretler.

hazf (A.) [فذح] silme, kald ı r ı p atma. hâz ı k (A.) [قذاح] usta, yetenekli, ehil.

haz ı r (A.) [1 [رضاح.huzurda. 2.haz ı r, mevcut. hâz ı rûn (A.) [نورضاح] bulunanlar, haz ı r olanlar. hâzi (A.) [عضاخ] alçakgönüllü. hazîn (A.) [نیزح] hüzün dolu. hâzin (A.) [نزاخ] haznedar. hazine (A.) [هنیزخ] hazine.

hazinedar (A.-F.) [رادهنیزخ] haznedar, hazinenin birinci derecede sorumlusu. hazîre (A.) [هریظح] etraf ı çevrili yer (mezarl ı k vs.) hazm (A.) [مضح] sindirim.

hazret (A.) [تریضح] say ı n, hazret. hazz (A.) [ظح] sevinç, haz.

hebâ (A.) [ابه] bo ş .

hebâ etmek yitirmek, yaz ı k etmek, elden kaç ı rmak. hebâ olmak yitmek, yaz ı k olmak, yok olmak. hebâya gitmek bo ş a gitmek, yaz ı k olmak. hecâ (A.) [1 [اجه.hece. 2.yerme, hiciv. hecâgû (A.-F.) [وگاجه] hicveden, yeren. hecîn (A.) [ىنيجه] iki hörgüçlü deve. hecr (A.) [رجه] ayr ı l ı k.

hedâyâ (A.) [ايادە] arma ğ anlar, hediyeler. hedef (A.) [فىده] amaç, hedef.

heder (A.) [ردە] yaz ı k olma, bo ş a gitme.

heder etmek yaz ı k etmek, yitirmek, bo ş a harcamak. heder olmak yaz ı k olmak, yitmek, kaybolmak. hediyye (A.) [ەدىە] arma ğ an, hediye. heft (F.) [تفه] yedi.

heftâd (F.) [داتفه] yetmi ş . hefte (F.) [ەتفه] hafta.

heftevreng (F.) [تفه تروا گن] yedi y ı ld ı z. helâhil (A.) [ەلاەل] zehir, a ğ ı , bo ğ anotu. helâk (A.) [1 [كلاه.yok olma. 2.ölme.

helâk etmek 1.yok etmek, ortadan kald ı rmak. 2.öldürmek.

helâk olmak 1.yok olmak, ortadan kalkmak. 2.ölmek. 3.ç ı rp ı nmak. helal (A.) [1 [لاحل.helal. 2.e ş , han ı m.

helalzâde (A.-F.) [1 [هداز للاح.helal süt emmi ş . 2.evli anne baban ı n çocu ğ u. helezon (A.) [1 [نوزلاح.sümüklüböcek. 2.y ı lankavî. helva (A.) [اولاح] helva.

helvafurû ş (A.-F.) [شورف اولاح] helvac ı . helvâyî (A.) [ىياولاح] helvac ı .

hem (F.) [1 [مه. -de ş , -da ş anlam ı n ı verecek ş ekilde kelimeye türetmeye yarayan ön ek. 2.hem, üstelik.

hemâgû ş (F.) [شوگآ مه] sarma ş dola ş , kucak kuca ğ a. hemâgû ş olmak sarma ş dola ş olmak, kucakla ş mak. hemâheng (F.) [گنهآ مه] uyumlu. hemâhenk bk. hemâheng.

heman (F.) [نامه] derhal, hemen. hemânâ (F.) [انامه] adeta, t ı pk ı . hemandem (F.) [مدنامه] o anda. hemânend (F.) [دنانامه] gibi.

hemasr (F.-A.) [رصع مه] ça ğ da ş . hemâvâz (F.) [زاوآ مه] bir a ğ ı z. hembâz (F.) [زابمه] ortak.

hemcevherlik (F.-T.) ayn ı cevherden olma, ayn ı as ı ldan gelme. hemcins (F.-A.) [سنج مه] ayn ı cinsten. hemcivâr (F.-A.) [راوج مه] kom ş u. hemçü (F.) [وچمه] gibi.

hemdem (F.) [مدمه] arkada ş , yak ı n dost, sohbet arkada ş ı .

hemderd (F.) [دردەم] dert orta ğ ı . hemdîger (F.) [بڕگ ی دەم] birbiri. heme (F.) [هەمە] tümü, hepsi.

hemegân (F.) [ئاگەمە] tümü, hepsi, herkes. hemfikir bk. hemfikr.

hemfikr (F.-A.) [بڕکفەمە] ayn ı dü ş üncede, hemfikir. hemfikr olmak ayn ı fikri payla ş mak. hemginân (F.) [ئانگەمە] herkes.

hemhudûd (F.-A.) [دودحەم] s ı n ı rda ş . hemhudut bk. hemhudûd.

hemin (F.) [ئەیمە] bu, i ş te bu.

hemî ş e (F.) [هەشیمە] daima, her zaman.

hemkadd (F.-A.) [دەقەم] boyda ş , ayn ı boyda. hemkâr (F.) [ڕاکەمە] meslekta ş . hemkî ş (F.) [شێکەمە] dinda ş . hemm (A.) [هەم] kayg ı .

hemnâm (F.) [مانەمە] ada ş .

hempâ (F.) [پاپەمە] arkada ş , kafadar.

hemrâh (F.) [ڕاهەمە] yolda ş , yol arkada ş ı . hemrâz (F.) [ڕازەمە] s ı rda ş . hemrî ş (F.) [ڕێشەمە] bacanak. hemsâl (F.) [ساڵەمە] ya ş ı t.

hemsâye (F.) [سایەمە] kom ş u.

hemsefer (F.-A.) [ڕەفسەم] yolda ş .

hemser (F.) [ڕەسەم] e ş , kar ı kocadan her biri. hemsinn (F.-A.) [هەم سن] ya ş ı t.

hemsohbet (F.-A.) [هەم صحبەت] sohbet arkada ş ı . hem ş ehrî (F.-A.) [1 [هەم شەهری.hem ş eri. 2.yurtta ş . hem ş eri bk. hem ş ehrî.

hem ş îre (F.) [هەمریشەم] k ı zkarde ş . hemtâ (F.) [هەتام] e ş , benzer, denk. hemvâr (F.) [هەواڵم] düz.

hemvâre (F.) [هەواڵمە] daima. hemyân (F.) [هەیمان] heybe.

hemzâd (F.) [1 [هەمزاد.do ğ u ş la birlikte gelen. 2.birlikte do ğ an. hemzebân (F.) [هەمزبان] ayn ı dili konu ş an. henâzir (A.) [خەنازیر] domuzlar.

hendese (Peh.>A.) [هەندەسە] geometri. hendesî (A.) [هەندەسی] geometrik. hengâm (F.) [هەنگام] vakit, zaman. hengâme (F.) [هەنگامە] karga ş a. henüz (F.) [هێشتا] ancak, daha. her (F.) [هەر] her.

her halde 1.mutlaka, her durumda. her vakit her zaman, daima.

herâyîne (F.) [هەرەئاینە] mutlaka.

herbâr (F.) [رابره] her defas ı nda.

hercâî (F.) [1 [ىئاجره. ş ı psevdi. 2.karars ı z. hercâyî bk. hercâî.

hercümerc (F.) [جرم و جره] karga ş a, da ğ ı n ı kl ı k, düzensizlik. herçend (F.) [دنچره] ise de, her ne kadar.

herçibâdâbâd (F.) [دابٔ ادابٔ ەچره] ne olursa olsun. herdem (F.) [مدره] her an, daima. herem (A.) [مره] ehram.

hergele (F.) [1 [ەلاگرخ.sürünün ba ş ı nda giden k ı lavuz e ş ek. 2.e ş ek sürüsü. 3.haylaz, yaramaz adam. hergiz (F.) [زگره] asla. herze (F.) [ەزره] saçma.

herzegû (F.) [وگ ەزره] saçmalayan. herzegûyî (F.) [ىىوگ ەزره] saçmalama. hesâb (A.) [باسح] hesap. hestî (F.) [ىتسه] varl ı k. he ş t (F.) [تشه] sekiz.

he ş tâd (F.) [داتشه] seksen. hetk (A.) [كته] y ı rtma. hettâk (A.) [كاته] y ı rtan.

hevâ (A.) [اوه] istek, nefis iste ğ i.

hevâdâr (A.-F.) [راداوه] istekli, taraftar. hevâdâr (F.) [راداوه] haval ı , havadar.

hevâperest (A.-F.) [هواپرست] nefsinin istekleri pe ş inde ko ş an. heves (A.) [هوس] istek, heves.

hevesât (A.) [هواسات] istekler, hevesler. hevesdâr (A.-F.) [هوسدار] hevesli.

heveskâr (A.-F.) [هوسکار] hevesli, istekli. hevl (A.) [هول] korku.

hevlnâk (A.-F.) [هولناک] korkunç.

hey’et (A.) [1 [هیئت.ekip. 2.d ı ş görünü ş . 3.kurul. 4.topluluk. 5.astronomi. hey’et ş inâs (A.-F.) [هیئت شناس] astronom. heyâkil (A.) [هیاکل] heykeller.

heyecân (A.) [1 [هیجان.co ş ku. 2.heyecan. heyelân (A.) [هیلان] toprak kaymas ı , heyelan. heyet bk. hey’et

heyet-i ictimâiye [هیئت اجتماعیه] toplum. heyet-i mecmua [هیئت مجموعه] genel, tüm.

heyet-i muallimîn [هیئت معلمین] ö ğ retmenler kurulu heyhât (A.) [هیهات] yaz ı k.

heykel (A.) [1 [هیکل.heykel. 2.gövde.

heykelt ı ra ş (A.-F.) [هیکل تراش] heykelci, heykelt ı ra ş .

heyûlâ (A.) [1 [هیولا.ana madde. 2.zihinde tasarlanm ı ş varl ı k. heyzüm (F.) [هیزم] odun.

hezâr (F.) [1 [هزار.bin. 2.bülbül. hezârân (F.) [هزاران] binlerce.

hezârân (F.) [نارازه] bülbül.

hezârdestân (F.) [نانتسدرازه] bülbül. hezârpâ (F.) [ناپرازه] k ı rkayak.

hezeyân (A.) [1 [نایزه.say ı klama. 2.saçmalama. hezîmet (A.) [تمیزه] bozgun.

hezîmete u ğ ramak bozguna u ğ ramak. hezl (A.) [لزه] ş aka, ş akala ş ma. hezlgû (A.-F.) [وگ لزه] ş akac ı . h ı div (F.) [ویدخ] M ı s ı r valisi.

h ı fz (A.) [1 [ظفح.koruma. 2.ezberleme. h ı fzetmek 1.ezberlemek. 2.korumak.

h ı fz ı ss ı hha (A.) [ظفح الصحه] sa ğ l ı k koruma.

h ı lt (A.) [طلخ] safra, sevda, dem (kan) ve balgam olmak üzere insan vücudundaki dört ana maddenin herbiri. h ı nâ (A.) [انح] k ı na.

h ı nzîr (A.) [ریزنخ] domuz.

h ı râmân (F.) [1 [نامارخ.sal ı nan. 2.sal ı narak. h ı red (F.) [درخ] ak ı l.

h ı redmend (F.) [دنمدرخ] ak ı ll ı . h ı rka (A.) [هقرخ] h ı rka.

h ı rkapû ş (A.-F.) [1 [شوپ هقرخ.h ı rka giyen. 2.dervi ş . h ı rkapû ş olmak 1.h ı rka giymek. 2.dervi ş olmak. h ı rmân (A.) [نامرح] mahrumluk.

h ı rs (A.) [صرح] h ı rs. h ı rs (F.) [سرخ] ay ı .

h ı rz (A.) [1 [زرح.s ı ğ ı nak. 2.nazar boncu ğ u. h ı sâl (A.) [لاصخ] huy, haslet. h ı sn (A.) [نصح] kale. h ı ş ı m (F.) [مشخ] öfke.

h ı ş ı mlanmak öfkelenmek.

h ı ş m (F.) [مشخ] öfke, h ı ş ı m.

h ı ş mgîn (F.) [نیگمشخ] öfkeli, h ı ş ı ml ı . h ı ş t (F.) [1 [تشخ.kerpiç. 2.tu ğ la. h ı tat (A.) [ططخ] ülkeler, diyarlar. h ı tta (A.) [هطخ] ülke, diyar. h ı yâbân (F.) [نابایخ] cadde. h ı yânet (A.) [تنایخ] hainlik.

h ı yânetkâr (A.-F.) [ر لاکتنایخ] hain. h ı yâr (A.) [رایخ] seçme hakk ı .

h ı yre (F.) [1 [هریخ.kama ş m ı ş . 2.fersiz.

h ı yreçe ş m (F.) [1 [مشچ هریخ.ars ı z, hayas ı z. 2.cesur, gözüpek. h ı yreser (F.) [رس هریخ] sersem.

hibâb (A.) [1 [بابح.haplar. 2.tohumlar. hibâle (A.) [[هلابح 1.ba ğ . 2.tuzak. hibe (A.) [هبه] ba ğ ı ş lama, hibe.

hibr (A.) [1 [ربح.Yahudi bilgini. 2.mürekkep.

hibre (A.) [ەربخ] deneyim. hicâ (A.) [اجه] yerme.

hicâb (A.) [1 [باجح.perde. 2.utanma.

hicaz (A.) [1 [زاجح.Arabistan’da Hicaz bölgesi. 2.hicaz makam ı . hiciv (A.) [وجه] yergi, ta ş lama. hicr (A.) [رجه] ayr ı l ı k.

hicrân (A.) [1 [نارجه.ayr ı l ı k. 2.ayr ı l ı k ac ı s ı . hicret (A.) [ترجه] göç.

hicv (A.) [وجه] yergi, ta ş lama. hicviye bk. hicviyye.

hicviyye (A.) [ەیوجه] ta ş lama, hicivle ilgili ş iir veya düzyaz ı . hîç (F.) [چیه] hiç.

hîçkes (F.) [سکچیه] hiç kimse. hidâ’ (A.) [عادخ] düzen, komplo.

hidayet (A.) [تیاده] do ğ ru yolu gösterme. hidâyet etmek do ğ ru yolu göstermek. hiddet (A.) [1 [تدح.öfke. 2.keskinlik. hiddetlenmek öfkelenmek.

hidemat (A.) [تامدخ] hizmetler. hidiv (F.) [ویدخ] M ı s ı r valisi. hidmet (A.) [تمدخ] hizmet.

hidmetkâr (A.-F.) [راکتمدخ] hizmetçi. hiffet (A.) [[تفخ 1.hafiflik. 2.hoppal ı k.

hijdeh (F.) [هژده] onsekiz. hîk (F.) [کیخ] tulum.

hikâyât (A.) [تایاکح] hikayeler, öyküler. hikâyet (A.) [تیاکح] öykü, hikaye. hikem (A.) [مکح] hikmetler.

hikmet (A.) [1 [تمکح.bilgelik. 2.sebep.

hikmet ş inâs (A.-F.) [تمکح سانش] hakîm, felsefeci. hil’at (A.) [تعلخ] kaftan. hilâf (A.) [فلاخ] ayk ı r ı , z ı t. hilâf ı na ayk ı r ı olarak. hilaf ı nda ayk ı r ı olarak.

hilâl (A.) [1 [لالخ.aral ı k. 2.kürdan. hilâl (A.) [لالا] yeni ay, ilkay. hîle (A.) [لیح] düzen, oyun, hile.

hîlebaz (A.-F.) [لیح زاب] hilekâr, düzenbaz. hîlekâr (A.-F.) [لیح راک] düzenbaz, hileci. hilkat (A.) [1 [تقلخ.yarat ı l ı ş . 2.Tanr ı . hilm (A.) [ملح] yumu ş akl ı k.

hilye (A.) [1 [یلح.süs. 2.güzel yüz. 3.güzel özellikler. himâr (A.) [رامح] e ş ek.

himaye (A.) [یامح] koruma, esirgeme. himayekârl ı k (A.-F.-T.) himaye etme. hîme (F.) [میه] odun.

himem (A.) [همم] himmetler, çabalar. himmet (A.) [همت] çaba.

himmet etmek çaba göstermek.

hîn (A.) [حين] zaman, vakit, esna. hinduvâne (F.) [هندوانه] karpuz.

hîn-i hâcette ihtiyaç duyuldu ğ u zaman. hirâs (F.) [هراس] korku. hired (F.) [خرد] ak ı l.

hiref (A.) [حرف] meslekler. hirem (A.) [هرم] piramit. hirfet (A.) [حرفت] meslek.

hirmân (A.) [حرمان] mahrumluk. his bk. hiss.

hisâb (A.) [حساب] hesap. hisân (A.) [حصان] at, ayg ı r. hisar (A.) [حصار] kale, hisar. hiss (A.) [حس] duygu. hisse (A.) [حصه] pay.

hissedar (A.-F.) [حصه دار] pay sahibi. hissedar olmak pay ı n ı almak. hisset (A.) [حسّت] pintilik. hissetmek duymak, alg ı lamak.

hisseyâb (A.-F.) [حصه یاب] pay alan.

hisseyâb olmak pay ı n ı almak. hissî (A.) [ىسح] duygulu.

hiss-i kablelvukû (F.-A.) [عوقول ا لبق سح] önsezi. hissiyât (A.) [تايسح] duygular. hissiye (A.) [هيسح] duygu.

hissolunmak duyulmak, hissedilmek. hî ş (F.) [[شىوخ 1.kendi. 2.akraba.

hitâb (A.) [باطخ] konu ş ma, hitap etme. hitâb etmek muhatap al ı p konu ş mak. hitâbe (A.) [هباطخ] konu ş ma. hitabet (A.) [تباطخ] hatiplik.

hitâm (A.) [ماتخ] son. 2.son bulma. hitam bulmak son bulmak, bitmek.

hitâma erdirmek bitirmek, sona erdirmek. hitâma ermek sona ermek.

hitan (A.) [ناتخ] sünnet, sünnet etme. hiyel (A.) [لىيح] hileler. hizâ (A.) [اذح] s ı ra.

hizâb (F.) [بازيخ] dalga. hizâne (A.) [هنازخ] hazine.

hizâya gelmek 1.boyun e ğ mek, itaat etmek, kabullenmek. 2.s ı ray ı bozmadan durmak.

hizâya girmek s ı ra olmak.

hizb (A.) [1 [بزح.parti. 2.grup.

hizmet (A.) [تمدخ] hizmet, görev yapma. hizmet etmek görev yapmak.

hizmet-i vataniye [1 [ەینطو تمدخ.askerlik. 2.vatan hizmeti, vatan borcu. hoca (F.) [1 [ەجاوخ.hoca. 2.sahip. 3.efendi. 4.üstad. hod (F.) [دوخ] kendi.

hodbehod (F.) [دوخبدوخ] kendi kendine. hodbin (F.) [نیبدوخ] bencil.

hodkâm (F.) [ماکدوخ] kendini be ğ enmi ş , kendini dü ş ünen. hodkâml ı k (F.-T.) kendini dü ş ünme. hodrey (F.-A.) [یاردوخ] ba ş ı nabuyruk. hodsitâ (F.) [تاسدوخ] övüngen.

hokka (A.) [1 [ەقح.mürekkep kab ı . 2.tükürük kab ı . hokkabaz (A.-F.) [زاب ەقح] düzenbaz. ho ş ab (F.) [باشوخ] ho ş af, komposto. ho ş af (F.) [باشوخ] ho ş af, komposto.

ho ş âmedgû (F.) [شوخ آمدم وگ] ho ş geldiniz diyen. ho ş âvâz (F.) [شوخ آواز] tatl ı ses, güzelses. ho ş bû (F.) [وبشوخ] ho ş kokulu.

ho ş güvâr (F.) [1 [شوخ راوگ.leziz. 2.hazmy kolay. ho ş lanmak ho ş una gitmek, sevmek. ho ş nûd (F.) [دونشخ] memnun, raz ı . ho ş nut bk. ho ş nûd.

ho ş rû (F.) [خوش ور] sevimli.

ho ş sohbet (F.-A.) [خوش صحبت] tatl ı sözü, sohbeti tatl ı .
hû (A.) [هو] Tanr ı .

hûb (F.) [1 [خوب.güzel. 2.iyi. hubb (A.) [حب] sevgi.

hubbü’l-vatan mine’l-îmân (A.) [حب الوطن من الایمان]
vatan sevgisi imandan gelir.

hubeb (A.) [حبب] taneler. hûbî (F.) [خوبی] güzellik.

hûbrûy (F.) [خوبرو] güzel yüzlü. hûbter (F.) [خوبتر] daha
güzel.

hubûb (A.) [1 [حبوب.taneler. 2.haplar. hububat (A.) [حبوبات
] tah ı l. hubz (A.) [خبز] ekmek.

huccâc (A.) [حجاج] hac ı lar.

huccet (A.) [حجت] delil, kan ı t.

huceste (F.) [خجسته] kutlu, u ğ urlu. hûd (F.) [خود] mi ğ
fer.

hud’a (A.) [خدعه] düzen, dalavere. hudâ (F.) [خدا] Tanr ı .

hudâdâd (F.) [1 [خدادادAllah verdi. 2.Allah vergisi.

hudânekerde (F.) [خدانکرده] Allah göstermesin, Allah
etmesin. hudârâ (F.) [خدارآ] Allah a ş k ı na.

hudâ ş inas (F.) [سانشادخ] tanr ı tan ı r.

hudâvend (F.) [1 [دنوادخ.Tanr ı . 2.padi ş ah. 3.efendi. hudâvendigâr (F.) [راگدنوادخ] padi ş ah. hudâyâ (F.) [ایادخ] Tanr ı m.

huddâm (A.) [مادخ] hizmetçiler. hudperest (F.) [تسرپدوخ] bencil.

hudperestlik (F.-T.) bencillik, kendini dü ş ünme. hudûd (A.) [دودح] s ı n ı rlar.

hudûs (A.) [سودح] meydana gelme, vukubulma. huffâ ş (A.) [شافخ] yarasa. huffâz (A.) [ظافح] haf ı zlar.

hufre (A.) [1 [مرفح.çukur. 2.oyuk, delik. hufte (F.) [هتفخ] uyuyan, uyumu ş . hûk (F.) [کوخ] domuz. hukne (A.) [هنقح] ş ı r ı nga.

hukuk (A.) [1 [قوقح.hukuk. 2.haklar.

hukuk-i siyasiye [هیسایس قوقح] siyasal hukuk. hukuk ş inas (A.-F.) [سانش قوقح] hukukçu. hulâsa (A.) [هصلاخ] özet.

hulâsa-i kelâm [مملاک عهصلاخ] k ı sacas ı , sözün k ı sas ı . hulâsaten (A.) [ة صلاخ] özetle, k ı saca. huld (A.) [دلاخ] cennet.

hulefa (A.) [افلاخ] halifeler.

hulk (A.) [قلخ] huy.

hulkum (A.) [مقلح] bo ğ az.

hulûl (A.) [لولح] gelme, gelip çatma. hulûl etmek gelmek, gelip çatmak. hulûs (A.) [صولخ] içtenlik.

hulûskâr (A.-F.) [راکصولخ] ya ğ c ı , dalkavuk. hulyâ (Yun.> A.) [ایلوخ] hülya, hayal. hum (F.) [مخ] küp.

humâr (A.) [رامخ] mahmurluk. humekâ (A.) [اقمح] ahmaklar.

humhâne (F.) [1 [مخانه. ş arap mahzeni. 2.meyhane. humk (A.) [قمح] ahmakl ı k.

hummâ (A.) [1 [امح.nöbet, ate ş nöbeti. 2.s ı tma. humret (A.) [ترمح] k ı rm ı z ı l ı k, k ı z ı ll ı k. hums (A.) [سمخ] be ş te biri.

humûzet (A.) [تضومح] ek ş ilik. hûn (F.) [نوخ] kan.

hûnâlûd (F.) [دول آ نوخ] kanl ı , kana bulanm ı ş . hunbehâ (F.) [اهب نوخ] diyet. hunhâr (F.) [راوخنوخ] kan içen. hunnâk (A.) [قانخ] bo ğ maca. hunrîz (F.) [زیرنوخ] kan dökücü. hunyâger (F.) [رگاینخ] ş ark ı c ı .

hûr (A.) [رور] huri.

hurâfât (A.) [تافارخ] hurafeler, bat ı l inançlar. hurafe (A.) [هفارخ] bat ı l inanç.

hurafeperver (A.-F.) [رورپ هفارخ] hurafelere inanan. hurafeperverlik (A.-F.-T.) hurafelere inan ı ş . hurd (F.) [درخ] küçük, ufak.

hurdebin (F.) [1 [نيبد هدرخ.büyüteç. 2.mikroskop. hurdegîr (F.) [رگ هدرخ] kusur bulan. hûri (A.) [يرور] huri, cennet k ı z ı .

hurûc (A.) [1 [جورخ.ç ı k ı ş . 2.ayaklanma. hurû ş (F.) [شورخ] co ş ku, co ş ma.

husemâ (A.) [امصخ] dü ş manlar, has ı mlar. husûf (A.) [فوسخ] ay tutulmas ı .

husûl (A.) [لوصخ] ortaya ç ı kma, gerçekle ş me, var olma. husûle getirmek meydana getirmek, gerçekle ş tirmek. husûmet (A.) [تموصخ] dü ş manl ı k. husûs (A.) [صوصخ] konu.

husûsat (A.) [تاصوصخ] hususlar, konular. hususî (A.) [ىصوصخ] özel.

husûsiyet (A.) [تيصوصخ] özellik.

husûsiyetle (A.-T.) özellikle, hele hele. husûsiyle (A.-T.) özellikle, hele hele. hû ş (F.) [شوه] ak ı l.

hû ş e (F.) [1 [ەشوخ.salk ı m. 2.ba ş ak. hu ş k (F.) [کشخ] kuru.

hu ş ksâlî (F.) [کشخ ساڵی] kurakl ı k.

hu ş û (A.) [1 [عوشخ.alçakgönüllülük. 2.Tanr ı ’ya kar ş ı korku ve sayg ı duyma. hu ş ûnet (A.) [تنوشخ] ha ş inlik, sertlik. hu ş yâr (F.) [رایشه] ak ı ll ı .

hutût (A.) [1 [طوطخ.hatlar, yollar. 2.çizgiler. hûy (F.) [ىوخ] huy.

huzme (A.) [ەمزح] demet.

huzûr(A.) [1 [روضح.haz ı r olma, bulunma. 2.rahatl ı k. huzzâr (A.) [راضح] haz ı r olanlar, bulunanlar. hüccet (A.) [تجح] delil, belge.

hücec (A.) [ججح] deliller, belgeler. hüceyrat (A.) [تاریجح] hücrecikler. hüceyre (A.) [ەریجح] hücrecik.

hücre (A.) [1 [ەرجح.odac ı k. 2.hücre, canl ı organizmalar ı n en küçük yap ı ta ş ı . hücum (A.) [هوجه] sald ı r ı , ak ı n. hücürât (A.) [تارجح] hücreler.

hüdhüd (A.) [ەدەد] çavu ş ku ş u, ibibik. hükemâ (A.) [اماکح] bilgeler, hakîmler. hükkâm (A.) [ماکح] hakimler.

hükm (A.) [مکح] hüküm, emir, kesin karar. hükmünde yerinde, gibi.

hükmünü almak yerine geçmek, gibi olmak. hüküm vermek kesin karar vermek. hükümat (A.) [تامكح] hükümetler.

hükümdar (A.-F.) [رادمكح] padi ş ah, sultan, hüküm sahibi. hükümdârî (A.-F.) hükümdarl ı k.

hükümet (A.) [1 [تمكح.hükümet. 2.hakimiyet. 3.devlet. hükümet sürmek hakim olmak, hükmetmek, hüküm sürmek. hükümet-i müstebide [ىدبتسم تمكح] istibdat hükümeti. hükümran (A.-F.) [نارمكح] hüküm süren, hakim olan. hükümran olmak hakim olmak.

hükümrânî (A.-F.) [ىنارمكح] hüküm sürme, padi ş ahl ı k. hülâsa (A.) [هصلاخ] özet. hülâsa etmek özetlemek.

hülâsatan (A.) [ةصلاخ] özetle, k ı saca.

hümâ (F.) [1 [امه.zümrütüanka. 2.devletku ş u.

hümâyûn (F.) [1 [نوىامه.kutlu. 2.padi ş ah ile ile ilgili. hüner (F.) [نرنه] sanat, ustal ı k, beceri.

hünermend (F.) [دنمرنه] marifetli, becerili, hüner sahibi. hünkâr (F.) [راكنخ] padi ş ah.

hünsâ (A.) [1 [ىثنخ.erkek ve di ş i organlar ı üstünde bulunduran. 2.nötr. hür (A.) [رح] özgür.

hürmet (A.) [تمرح] sayg ı .

hürmetkâr (A.-F.) [راكتمرح] sayg ı duyan.

hürr (A.) [حر] özgür.

hürriyet (A.) [حریت] özgürlük. hüsam (A.) [حسام] k ı l ı ç. hüsn (A.) [حسن] güzellik.

hüsn-i ahlak (A.-F.) [حسن اخلاق] güzel ahlak.

hüsn-i idare (A.-F.) [حسن اداره] iyi yönetim, iyi idare. hüsn-i kabul görmek iyi kar ş ı lanmak.

hüsn-i kabul göstermek ilgi göstermek, iyi kar ş ı lamak.

hüsn-i sûret (A.-F.) [1 [حسن تصور. yüz güzelli ğ i. 2.en iyi biçim. hüsnü kabul göstermek bk. hüsn-i kabul göstermek. hüsr (A.) [خسر] zarar.

hüsran (A.) [1 [خسران.zarar. 2.hayal k ı r ı kl ı ğ ı .

hüsranhîz (A.-F.) [خسران خیز] zarar dolu, hüsran dolu. hüsrev (F.) [خسرو] hükümdar, padi ş ah. hüveydâ (F.) [هویدا] aç ı k, a ş ikâr, besbelli. hüviyyet (A.) [هویت] as ı l, kimlik. hüzn (A.) [حزن] hüzün, üzüntü.

hüznengîz (A.-F.) [حزن انگیز] hüzün veren.

hüzzam (A.) [حزام] Türk musikîsinde bir makam.

ı

ı hlamur (Yun.> A.) [روملاخا] ı hlamur. ı k’âd (A.) [داعقا] oturtma.

ı kd (A.) [1 [دقع.dizi. 2.kolye, gerdanl ı k. ı klîm (A.) [ميلقا] iklim. ı kt ı dâ (A.) [ادتقا] uyma.

ı rdâ (A.) [اعاضر] emzirme, süt verme. ı rk (A.) [[قرع 1.soy, ı rk. 2.damar. 3.kök. ı rk - ı ahmer [رمحا قرع] k ı z ı lderili ı rk ı . ı rk - ı ebyaz [ضيبا قرع] beyaz ı rk. ı rken (A.) [اقرع] ı rk bak ı m ı ndan. ı rkî (A.) [ىقرع] ı rk ile ilgili. ı rz (A.) [ضرع] namus, iffet.

ı rzâ (A.) [اعاضر] emzirme, süt verme. ı sdâr (A.) [ارادص] ç ı kartma. ı sf ı râr (A.) [ارارفص] sararma. ı skât (A.) [اطاقس] dü ş ürme.

ı slâh (A.) [احلاص] düzeltme, iyile ş tirme, reform. ı slâh etmek düzeltmek, iyile ş tirmek.

ı slâhât (A.) [اتاحلاص] düzeltmeler, iyile ş tirmeler, reformlar. ı slâhpezîr (A.-F.) [اريذپ حلاص] ı slah edilebilir, iyile ş tirilebilir.

ı srar (A.) [ارار] diretme, üsteleme. ı st ı bâr (A.) [رابطا] sabretme.

ı st ı fâ (A.) [اصطفا] seçme, ay ı klama. ı st ı fâî (A.) [اصطفائی] seçimle ilgili. ı st ı lâh (A.) [اصطلاح] terim, tabir.

ı st ı lâhât (A.) [اصطلاحات] terimler, tabirler. ı st ı nâ’ (A.) [اصطناع] seçme.

ı st ı rab (A.) [اضطراب] ac ı , ı zd ı rap. ı ş k (A.) [عشق] a ş k.

ı ş ka (A.) [عشقه] sarma ş ı k.

ı tk (A.) [عتق] âzâd etme, köle âzâd etme. ı tknâme (A.-F.) [عتق نامه] âzâdl ı k belgesi. ı tlak (A.) [اطلاق] b ı rakma, salma. ı tnâb (A.) [اطناب] sözü uzatma. ı tr (A.) [عطر] koku, ı t ı r.

ı trî (A.) [عطری] ı t ı rl ı , kokulu.

ı triyyât (A.) [عطریات] kokular, ı t ı rlar, parfümler. ı tt ı lâ’ (A.) [اطلاع] bilgi sahibi olma. ı tt ı lâât (A.) [اطلاعات] bilgiler. ı tt ı rad (A.) [اطراد] ritm.

ı yâdet (A.) [عیادت] hasta ziyareti. ı yâl (A.) [عیال] e ş , han ı m.

ı z’âf (A.) [اضعاف] zay ı f dü ş ürme, zay ı flatma.

ı zd ı rap (A.) [اضطرار] ac ı .

ı zlâl (A.) [اضلال] yoldan ç ı karma. ı zlâl (A.) [اظلال] gölgede b ı rakma.

ı zrâr (A.) [اضرار] zarar verme, zarara sokma. ı zrâr etmek zarar vermek, zarara sokmak. ı zt ı râb (A.) [اضطرار] ı zd ı rap, ac ı .

ı zt ı râbâver (A.) [اضطرار آور] ac ı verici. ı zt ı râr (A.) [اضطرار] zorunluluk. ı zt ı râr î (A.) [اضطراری] zorunlu.

İ

i’câz (A.) [1 [زاجعا.aciz b ı rakma. 2. ş a ş ı rtma. i’dâdî (A.) [يدادعا] lise.

i’dâm (A.) [مادعا] yok etme, öldürme. i’lâ (A.) [لاعا] yükseltme, yüceltme. i’lâ edilmek yükseltilmek, yüceltilmek. i’lâm (A.) [ملاعا] bildirme. i’lâm edilmek bildirilmek. i’lân (A.) [نلاعا] ilan.

i’mâl (A.) [لامعا] yapma, i ş leme.

i’mâr (A.) [رامعا] bay ı nd ı rla ş t ı rma, mamûr etme. i’râz (A.) [1 [ضارعا.yüz çevirme. 2.uzak durma.

i’tâ (A.) [1 [اطعا.verme. 2.verilme. 3.ödeme. 4.ödenme. i’tâ edilmek 1.verilmek. 2.ödenmek. i’tâ etmek 1.vermek. 2.ödemek. i’tâ olunmak verilmek.

i’tâk (A.) [قاتعا] âzâd etme, özgür b ı rakma.

i’tikâf (A.) [فاكتعا] bir yere kapanma, kö ş esine çekilerek ya ş ama. i’tilâ (A.) [1 [لاتعا.yükselme. 2.yüksek rütbeye ula ş ma. i’tizâl (A.) [لازتعا] kö ş esine çekilme. i’tizâr (A.) [راذتعا] özür dileme.

i’vicâc (A.) [جاجوعا] e ğ rilme, burkulma.

i’zâm (A.) [1 [اعزام.gönderme. 2.gönderilme. i’zâm edilmek gönderilmek, yollanmak. i’zâm etmek göndermek, yollamak.

i’zâz (A.) [1 [اعزاز.de ğ er verme. 2.a ğ ı rlama. iâde (A.) [اعاده] geri verme, geri gönderme. iâde edilmek geri verilmek, geri gönderilmek, iâde etmek geri vermek, geri göndermek. iâde eylemek geri vermek.

iâde -i âfiyet etmek sa ğ l ı ğ ı na kavu ş mak. iâde -i itibâr edilmek itibar ı geri verilmek. iâde -i ziyâret etmek ziyarete kar ş ı l ı k vermek. iâdeten (A.) [اعادة] geri verilmek üzere. iânât (A.) [اعانات] yard ı mlar, ba ğ ı ş lar. iâne (A.) [اعانه] yard ı m, ba ğ ı ş . iâ ş e (A.) [اعاشه] geçindirme. ib’âd (A.) [ابعاد] uzakla ş t ı rma.

ibâ’ (A.) [ابا] çekinme, uzak durma, kaç ı nma. ibâ’ etmek çekinmek, uzak durmak, kaç ı nmak. ibâd (A.) [عباد] kullar.

ibâdât (A.) [عبادات] ibadetler.

ibâdet (A.) [عبادت] klluk, tap ı nma. ibâdet etmek kulluk etmek, tap ı nmak.

ibadetgâh (A.-F.) [عبادتگاه] ibadet yeri, mabet.

ibâdethâne (A.-F.) [ه‌ناخ تدابع] ibadet edilecek yer. ibâdullah (A.) [1 [دابع l.Tanr ı ’n ı n kullar ı . 2.çok, bol. ibâhat (A.) [ت‌حابا] helal sayma, mübah görme. ibâhî (A.) [ی‌حابا] helal sayan, mübah gören. ibârât (A.) [[تارابع 1.cümleler. 2.paragraflar. ibâre (A.) [1 [ه‌رابع.cümle. 2.paragraf.

ibâret (A.) [ترابع] meydana gelen, olu ş an.

ibâte (A.) [ه‌تابا] gece yat ı rma, geceyi geçirtme, bar ı nd ı rma. ibdâ’ (A.) [عادبا] yeni bir ş ey getirme, yaratma, geli ş tirme. ibdâ’ etmek yeni bir ş ey getirmek, yaratmak, geli ş tirmek. ibdâ’kâr (A.-F.) [راکعادبا] yarat ı c ı , yenilik getiren. ibhâm (A.) [ماهبا] belirsizlik.

ibhâmât (A.) [تاماهبا] belirsizlikler.

ibkâ (A.) [1 [اقبا.devaml ı l ı k kazand ı rma. 2.s ı n ı fta b ı rakma. ibkâ etmek devaml ı l ı k kazand ı rmak, ya ş atmak. ibkâen (A.) [عاقبا] eski yerinde b ı rakarak. ibl (A.) [ابل] deve.

iblâ ğ (A.) [1 [اغلابا.bildirme. 2.ula ş t ı rma. iblîs (A.) [اسیلبا 1 [. ş eytan. 2.hileci. iblîsâne (A.-F.) [ه‌ناسیلبا] ş eytanca. ibn (A.) [ابن] o ğ ul.

ibrâ’ (A.) [اءابرا] aklanma. ibrâ’ etmek aklanmak.

ibrâm (A.) [ماربا] zorlama.

ibrânâme (A.-F.) [ەمانربا] aklanma belgesi. ibrâz (A.) [زاربا] gösterme. ibrâz edilmek gösterilmek. ibrâz etmek göstermek.

ibre (A.) [1 [ەربا.i ğ ne. 2.gösterge. ibret (A.) [تربع] hayat dersi.

ibretâmîz (A.-F.) [زیمآ تربع] ibret verici, ders verici. ibretbah ş (A.-F.) [ش‌خب تربع] ibret verici.

ibreten (A.) [ة ربع] ibret olsun diye, ibret olarak.

ibrîk (A.) [ق‌ربا] ibrik, ı br ı k, su, ş arap gibi s ı v ı konulan kap. ibri ş im (F.) [م‌شربا] ipek, ibri ş im.

ibtâl (A.) [لاطبا] geçersiz k ı lma, kald ı rma, bozma. ibtâl edilmek geçersiz k ı l ı nmak, kald ı r ı lmak, bozulmak. ibtâl etmek geçersiz k ı lmak, kald ı rmak, bozmak.

ibtidâ (A.) [1 [ادتبا.ilkin, önce. 2.ba ş lang ı ç. 3.ba ş lama. ibtidâ’ etmek ba ş lamak.

ibtidâ’î (A.) [1 [ائادتبا.ilkel. 2.ilkokul. ibtidâr (A.) [رادتبا] ba ş lama, giri ş me. ibtidâr edilmek ba ş lanmak, giri ş ilmek. ibtidâr etmek ba ş lamak, giri ş mek. ibtihâc (A.) [جاهتبا] sevinme.

ibtilâ (A.) [لاتبا] tutkunluk, müptelal ı k, dü ş künlük.

ibtinâ (A.) [1 [ابتنا.bina etme. 2.dayanma. 3.bina edilme. ibtinâ etmek 1.kurmak. 2.dayanmak. ibtinâ’en (A.) [ابتناءً] dayanarak. ibzâr (A.) [ابزار] gösterme.

îcâb (A.) [ايجاب] gerekme, gerek.

îcâbât (A.) [ايجابات] gereklilikler, gerekler. icâbet (A.) [1 [اجابت.kabul edilme. 2.uyma. icâbet etmek uymak, muvafakat etmek.

îcâd (A.) [1 [ايجاد.var etme, yaratma. 2.icat.

îcâd edilmek 1.var edilmek, yarat ı lmak. 2.icat edilmek, bulu ş yap ı lmak. îcâd etmek 1.var etmek, yaratmak. 2.icat etmek, bulu ş yapmak. icâleten (A.) [اجالةً] aceleyle, acele olarak.

îcâr (A.) [1 [ايجار.kiralama. 2.kiraya verme. 3.kira. îcâr edilmek kiraya verilmek. îcâr etmek kiraya vermek.

icâre (A.) [اجارة] kira geliri.

îcâz (A.) [ايجاز] veciz anlatma, özlü söyleme.

icâzet (A.) [1 [اجازة.izin. 2.mezuniyet belgesi, diploma. icâzetnâme (A.-F.) [اجازة نامه] diploma. icbâr (A.) [اجبار] zorlama. icbâr edilmek zorlanmak. icbâr etmek zorlamak.

iclâl (A.) [اجلال] ululama.

icmâ’ (A.) [اجماع] bir araya getirme.

icmâl (A.) [1 [اجمال.özetleme. 2.özet. 3.toplam. icmâl edilmek öçetlenmek. icmâl etmek özetlemek.

icmâlen (A.) [اجمالا] özetle, özetleyerek. icmâlî (A.) [اجمالی] derli toplu, özet halinde.

icrâ (A.) [1 [اجرا.yürütme, yapma, yerine getirme. 2.yap ı lma, yerine getirilme, yürütülme.

icrâ edilmek yürütülmek, yap ı lmak, yerine getirilmek. icrâ etmek yürütmek, yapmak, yerine getirmek. icrâât (A.) [اجراآت] yap ı lanlar.

ictihâd (A.) [1 [اجتهاد.çal ı ş ma, çabalama. 2.görü ş . 3.dinî kaynaklar ı ş ı ğ ı nda görü ş bildirme.

ictimâ’ (A.) [1 [اجتماع.toplanma, bir araya gelme, toplant ı . 2.toplum. ictimâ’ etmek toplanmak, bir araya gelmek.

ictimâât (A.) [اجتماعات] toplant ı lar, bir araya geli ş ler. ictimâî (A.) [اجتماعی] toplumsal, sosyal, toplumbilimsel. ictimâile ş me (A.-T.) sosyalle ş me, sosyalizasyon. ictimâîle ş mek sosyalle ş mek.

ictimâiyyât (A.) [اجتماعیات] sosyoloji, toplumbilim. ictimâiyyâtç ı (A.-T.) sosyolog, toplumbilimci.

ictimâiyyûn (A.) [اجتماعیون] sosyologlar, toplumbilimciler. ictinâb (A.) [اجتناب] kaç ı nma, uzak durma, çekinme. ictinâb etmek kaç ı nmak, uzak durmak, çekinmek.

ictisâr (A.) [راستجا] yüreklenme, cesaret bulma. ictisâr etmek cesaretlenmek, cesaret bulmak. îd (A.) [ديع] bayram.

îd -i adhâ [ديع اضحى] kurban bayram ı .

îd -i f ı tr [رطف ديع] ramazan bayram ı , ş eker bayram ı . idâme (A.) [ادامه] devam ettirme, sürdürme. idâme edilmek sürdürülmek, devam edilmek.

idâre (A.) [1 [اداره.döndürme. 2.çekip çevirme, yönetme. 3.devlet dairesi. 4.yönetim.

idâre -i maslahat etmek i ş leri öyle veya böyle idare etmek. idâre -i örfiyye [اداره عرفيه] s ı k ı yönetim.

idârehâne (A.-F.) [اداره خانه] yönetim bürosu. idârî (A.) [ادارى] yönetimsel. idbâr (A.) [ادبار] talihsizlik.

iddiâ (A.) [1 [ادعا.dü ş üncesinde ı srar etme. 2.dava etme. 3.inat.

idhâl (A.) [1 [ادخال.içeri alma, sokma. 2.yurt d ı ş ı ndan getirme, d ı ş al ı m, ithal. idhâl edilmek 1.içeri al ı nmak, sokulmak. 2.d ı ş al ı m yap ı lmak.

idhâl etmek 1.içeri almak, sokmak. 2.yurt d ı ş ı ndan getirmek, d ı ş al ı m yapmak, ithal etmek.

idhâlât (A.) [ادخالات] ithalat, d ı ş al ı m mallar ı . îdiyye (A.) [عيديه] bayraml ı k, bayram bah ş i ş i. idmân (A.) [1 [ادمان.al ı ş t ı rma. 2.spor, egzersiz. idrâk (A.) [[ادراك

1.kavrama, anlama. 2.eri ş me. idrâk edilmek 1.kavranmak, anla ş ı lmak. 2.ya ş anmak.

idrak etmek1.kavramak, anlamak. 2.ya ş amak, görmek. idrâr (A.) [راردا] sidik.

îfâ (A.) [1 [ایفا.yapma, yerine getirme. 2.ödeme. îfâ edilmek 1.yap ı lmak, yerine getirilmek. 2.ödenmek. îfâ etmek 1.yapmak, yerine getirmek. 2.ödemek. îfâ -y ı vazife [ایفای وظیفه] görev yapma.

îfâ -y ı vazife etmek görev yapmak, görevini yerine getirmek. ifâdât (A.) [افادات] ifadeler.

ifâde (A.) [افاده] söylem, anlat ı m, dile getirme.

ifâde edilmek anlat ı lmak, belirtilmek, dile getirilmek. ifâde etmek anlatmak, belirtmek, dile getirmek. ifâkat (A.) [اف اق ت] iyile ş me. ifâkat bulmak iyile ş mek.

ifâze (A.) [1 [افاضه.ta ş ma. 2.bereketlendirme. iffet (A.) [عفت] namusluluk, namus dü ş künlü ğ ü. ifhâm (A.) [افهام] anlatma. ifhâm etmek anlatmak.

iflâh (A.) [افلاح] rahata erme, kurtulma. iflâh etmek ondurmak, dertten kurtarmak. iflâh olmak iyile ş mek, kurtulmak.

iflâs (A.) [افلاس] her ş eyini yitirme, bitip tükenme. ifnâ (A.) [افناء] yok etme.

ifrâ ğ (A.) [افراغ] dökme, bo ş altma.

ifrât (A.) [افراط] a ş ı r ı ya kaçma.

ifrâtkâr (A.-F.) [افراطکار] a ş ı r ı ya kaçan. ifratperestî (A.) [افراط پرستی] a ş ı r ı c ı l ı k.

ifrâz (A.) [1] افراز.parçalara bölme. 2.parselleme. 3.salg ı . ifraz edilmek salg ı lanmak, ç ı kar ı lmak.

ifrâzât (A.) [1] افراضات.salg ı lar. 2.parsellemeler. ifrît (A.) [عفریت] mitolojik canavar.

ifsâd (A.) [1] افساد.bozma. 2.bozgunculuk yapma. ifsâd etmek bozmak, fesada sürüklemek. if ş â (A.) [افشا] aç ı ğ a vurma. if ş â edilmek aç ı ğ a vurulmak. if ş â etmek aç ı ğ a vurmak.

if ş ât (A.) [افشاآت] aç ı ğ a vurmalar.

iftâr (A.) [1] افطار.oruç açma. 2.Ramazan ay ı nda verilen ak ş am yeme ğ i. iftâr etmek oruç açmak.

iftâriyye (A.) [افطاریه] iftarl ı k, iftar için haz ı rlanan yiyecek. iftihâr (A.) [افتخار] övünme, k ı vanma, k ı vanç. iftihar etmek övünmek, gurur duymak. iftihâr etmek övünmek, k ı vanç duymak. iftikâr (A.) [افتقار]yoksulluk çekme.

iftirâ (A.) [افترا] birine i ş lemedi ğ i suçu y ı kma. iftirâk (A.) [افتراق] ayr ı l ı k.

iftirâs (A.) [افتراس] parçalama.

iftitâh (A.) [1 [افتتاح.aç ı l ı ş . 2.ba ş lama. iftizâh (A.) [افتضاح] rezillik, skandal.

i ğ birâr (A.) [اغبرار] k ı r ı lma, al ı nma, gücenme.

i ğ fâl (A.) [1 [اغفال.aldatma, kand ı rma. 2. ı rza geçme. i ğ fâl edilmek 1.aldat ı lmak, kand ı r ı lmak. 2. ı rz ı na geçilmek. i ğ fâl etmek 1.aldatmak, kand ı rmak. 2. ı rz ı na geçmek. i ğ lâk (A.) [اغلاق] üstü kapal ı konu ş ma. i ğ lât (A.) [اغلاط] yan ı ltma.

i ğ mâz (A.) [اغماض] görmezden gelme, göz yumma.

i ğ nâ (A.) [اغنا] zengin etme, kimseye muhtaç olmayacak hale getirme. i ğ râk (A.) [1 [اغراق.bo ğ ma. 2.abartma.

i ğ tinâm (A.) [1 [اغتنام.ganimet bilme. 2.ganimet alma. i ğ ti ş â ş (A.) [اغتشاش] kar ı ş ı kl ı k, karga ş a, anar ş i. i ğ ti ş â ş ât (A.) [اغتشاشات] kar ı ş ı kl ı klar, anar ş iler. i ğ vâ (A.) [اغوا] azd ı rma, ayartma. i ğ vâ etmek azd ı rmak, ayartmak.

ihâle (A.) [احاله] havale etme, b ı rakma.

îhâm (A.) [ايهام] iki anlama gelen kelimenin uzak anlam ı n ı kasdetme. ihânet (A.) [خيانت] hainlik.

ihâta (A.) [1 [احاطه.kavrama. 2.ku ş atma, sarma. ihâta edilmek çevrelenmek, sar ı lmak, ku ş at ı lmak. ihâta etmek 1.kavramak. 2.ku ş atmak, sarmak. ihbâr (A.) [اخبار] bildirme, haber verme.

ihbar etmek bildirmek, haber vermek.

ihbârnâme (A.-F.) [ههانرابخا] bildiri ka ğ ı d ı . ihdâ (A.) [اهدا] hediye etme. ihdâ edilmek hediye edilmek. ihdâ etmek hediye etmek.

ihdâs (A.) [ثادحا] kurma, olu ş turma, meydana getirme. ihdâs edilmek kurulmak, olu ş turulmak, meydana getirilmek. ihdâs etmek kurmak, olu ş turmak, meydana getirmek. ihdas olunmak kurulmak, olu ş turulmak, konulmak. ihfâ (A.) [افخا] gizleme, saklama. ihfâf (A.) [افافخا] hafife alma. ihkâk (A.) [اقاقحا] hakk ı n ı verme.

ihkâk - ı hak [اقاقحا قح] hakk ı n ı verme. ihlâ (A.) [الاخا] bo ş altma.

ihlâk (A.) [اكلاها] helak etme, yok etme, öldürme. ihlâl (A.) [الالخا] bozma, lekeleme, halel getirme. ihlâl edilmek bozulmak, halel getirilmek. ihlâl etmek bozmak, halel getirmek. ihlâs (A.) [اصلاخا] içtenlik, dürüstlük.

ihmâl (A.) [الامها] önemsememe, savsaklatma. ihmâlkâr (A.-F.) [راكلامها] ihmalci.

ihrâc (A.) [1 [اجارخا.ç ı kartma. 2.d ı ş sat ı m, yurt d ı ş ı na gönderme. ihrâc edilmek 1.ç ı kar ı lmak. 2.d ı ş sat ı m yap ı lmak, ihraç edilmek.

ihrâc etmek 1.ç ı karmak. 2.d ı ş sat ı m yapmak, ihraç etmek. ihrac olunmak ç ı kar ı lmak.

ihrâcât (A.) [1 [ارخاجات.ç ı karmalar. 2.d ı ş sat ı mlar. ihrâk (A.) [قارحا] yakma. ihrak edilmek yak ı lmak. ihrak olunmak yak ı lmak.

ihrâm (A.) [مارحا] hac zaman ı giyilen beyaz giysi. ihrâz (A.) [زارحا] kazanma, elde etme. ihraz etmek kazanmak, elde etmek. ihsâ (A.) [اصحا] sayma.

ihsâî (A.) [ىئاصحا] say ı m ile ilgili, istatistik. ihsâiyyât (A.) [اتايئاصحا] istatistik. ihsâiyye (A.) [هيئاصحا] istatistik. ihsân (A.) [1 [انسحا.ba ğ ı ş . 2.iyilik. ihsâs (A.) [اسسحا] hissettirme.

ihtâr (A.) [راطخا] uyar ı , hat ı rlatma. ihtâr edilmek uyar ı lmak, hat ı rlat ı lmak. ihtâr etmek uyarmak, hat ı rlatmak. ihticâc (A.) [اجتجا] kan ı t gösterme.

ihtidâ (A.) [اد تها] hidayete erme, müslüman olma. ihtidâ etmek hidayete ermek, müslüman olmak. ihtifâ (A.) [افتخا] gizlenme.

ihtifâl (A.) [الافتحا] anma töreni.

ihtikâr (A.) [راكتحا] vurgun.

ihtilâc (A.) [1 [اجلاتخا.ç ı rp ı nma. 2.se ğ irme. ihtilâf (A.) [افلاتخا] uyu ş mazl ı k.

ihtilâfat (A.) [اتافلاتخا] uyu ş mazl ı klar.

ihtilâl (A.) [1 [اللاتخا.bozukluk, ar ı za. 2.ihtilal. ihtilâlat (A.) [1 [اتلالاتخا.bozukluklar. 2.ihtilaller. ihtilâm (A.) [املاتحا] dü ş azma, ş eytan aldatmas ı .

ihtilâs (A.) [اسلاتخا] zimmetine para geçirme, para çalma. ihtilât (A.) [1 [اطلاتخا.kar ı ş ma. 2.görü ş me, kayna ş ma. ihtilât etmek kar ı ş mak.

ihtimâl (A.) [1 [الامتحا.olas ı l ı k. 2.yüklenme. 3.belki. ihtimal ki (A.-F.) [اهكالامتحا] belki de, muhtemelen. ihtimal vermek sanmak, tahmin etmek. ihtimâlât (A.) [اتالامتحا] olas ı l ı klar. ihtimâm (A.) [امامتها] özen.

ihtinâk (A.) [اقانتخا] bo ğ ulma. ihtirâ (A.) [اعارتخا] icat, bulu ş . ihtirâat (A.) [اتاعارتخا] bulu ş lar. ihtirak (A.) [اقارتحا] yanma.

ihtirâm (A.) [امارتحا] sayg ı duyma, hürmet etme. ihtirâmen (A.) [امارتحا] sayg ı yla, sayg ı duyarak. ihtirâs (A.) [اصارتحا] a ş ı r ı h ı rs.

ihtirâz (A.) [ازارتحا] kaç ı nma, çekinme, uzak durma, geri durma.

ihtirâz etmek kaç ı nmak, çekinmek, uzak durmak, geri durmak. ihtisâr (A.) [l راصتخ] k ı saltma, özetleme. ihtisâr edilmek k ı salt ı lmak, özetlenmek. ihtisâr etmek k ı saltmak, özetlemek.

ihtisâren (A.) [اراصتخا] özetle, k ı saltarak, k ı saca. ihtisâs (A.) [صاصتخا] uzmanl ı k. ihti ş âm (A.) [ماشتحا] görkem. ihtitâm (A.) [ماتتخا] sona erme. ihtivâ (A.) [اوتحا] içerme. ihtivâ etmek içermek.

ihtiyâc (A.) [1 [اجايتحا.gereksinim2.yoksulluk. ihtiyâcât (A.) [اتاجايتحا] gereksinimler. ihtiyâl (A.) [لايتحا] hile yapma.

ihtiyâr (A.) [1 [رايتخا.seçme. 2.seçilme. 3.seçme hakky. 4.ya ş l ı . ihtiyârî (A.) [يرايتخا] ki ş isel seçime ba ğ l ı , iste ğ e ba ğ l ı . ihtiyât (A.) [1 [اطايتحا.tedbirli davran ı ş . 2.yedek.

ihtiyâten (A.) [اطايتحا] tedbirli davranarak, ihtiyatl ı olarak. ihtiyatkâr (A.-F.) [اراک طايتحا] tedbirli, ihtiyatl ı . ihtizâr (A.) [راضتحا] can çeki ş me. ihtizâz (A.) [زازتها] titreme, titreyi ş . ihvân (A.) [ناوخا] dostlar.

ihyâ (A.) [1 [ايحا.diriltme, ya ş atma. 2.canl ı l ı k kazand ı rma. 3.geceyi ibadet ederek geçirme.

ihyâ olunmak ya ş at ı lmak, canland ı r ı lmak.

ihzâr (A.) [1 [راضحا.ça ğ ı rma, huzura getirme. 2.haz ı rlama. 3.haz ı rlanma. ihzar etmek 1.haz ı rlamak. 2.getirmek. ihzârî (A.) [يراضحا] haz ı rlay ı c ı . ik’âd (A.) [داعقا] oturtma. îkâ (A.) [لقيا] yapma.

îka etmek vermek, b ı rakmak. ikâb (A.) [باقع] ceza.

ikâl (A.) [1 [لاقع.ba ğ . 2.köstek, pranga.

ikâme (A.) [1 [اهماقا.kald ı rma. 2.oturma. 3.yerine koyma. ikâme etmek yerine koymak.

ikâmet (A.) [1 [اتماقا.oturma. 2.namaza durma. ikâmetgah (A.-F.) [اهگتماقا] oturma yeri. îkâz (A.) [1 [اظاقيا.uyand ı rma. 2.uyarma. îkâz edilmek uyar ı lmak. îkâz etmek uyarmak.

ikbâl (A.) [1 [لابقا.talih. 2.mutluluk. ikdâm (A.) [امادقا] giri ş im.

iklîm (A.) [1 [اميلقا.ülke, yer, diyar. 2.co ğ râfî ya ş am ko ş ullar ı . ikmâl (A.) [1 [لامكا.tamamlama, bitirme. 2.bütünleme. ikmâl edilmek tamamlanmak, bitirilmek. ikmâl etmek tamamlamak, bitirmek. iknâ (A.) [اعانقا] raz ı etme.

iknâ etmek raz ı etmek.

ikrâh (A.) [اهراكا] tiksinme, i ğ renme. ikrâh etmek tiksinmek, i ğ renmek.

ikrâhen (A.) [اهاراكا] tiksinerek, i ğ renerek.

ikrâm (A.) [1 [امراكا.cömertlik. 2.sunma, arma ğ an etme.

ikrâmiyye (A.) [1 [اهيمراكا.bah ş i ş . 2.ikrâm olarak verilen para veya e ş ya. ikrâr (A.) [1 [ارارقا.itiraf. 2.dile getirme. 3.kabullenme. ikrâr etmek 1.itiraf etmek. 2.dile getirmek. 3.kabullenmek. ikrâz (A.) [اضارقا] borçland ı rma, borç verme. iksîr (A.) [ريئكا] ola ğ anüstü etkileri olan ş urup. iktibâs (A.) [اسابتقا] al ı nt ı . iktibâs edilmek al ı nmak.

iktibâs etmek al ı nt ı yapmak, ödünç almak. iktibâsât (A.) [اتاسابتقا] al ı nt ı lar. iktidâ (A.) [ادتقا] uyma. iktidâ etmek uymak.

iktidâr (A.) [1 [ارادتقا.güçlülük, kudret. 2.görev ba ş ı ndaki yönetim. iktifâ (A.) [افتكا] yetinme. iktifâ edilmek yetinilmek. iktifâ etmek yetinmek.

iktihâl (A.) [الاحتكا] sürme çekme.

iktirâh (A.) [اهارتقا] içinden gelerek konu ş ma. iktirân (A.) [انارتقا] yak ı nla ş ma, yakla ş ma.

iktisâ (A.) [اكتسا] giyinme, bürünme. iktisâ etmek giymek

iktisâb (A.) [اكتساب] kazanma, çal ı ş arak kazanma. iktisâb etmek kazanmak. iktisâb eylemek kazanmak.

iktisâd (A.) [1 [اقتصاد.tutum. 2.ekonomi. iktisâdî (A.) [اقتصادي] ekonomik.

iktisâdiyyât (A.) [اقتصاديات] ekonomi.

iktisâdiyyûn (A.) [اقتصاديون] iktisatç ı lar, ekonomistler. iktisâr (A.) [اقتصار] k ı saltma.

iktitâf (A.) [اقتطاف] derme, dev ş irme, seçme. iktizâ (A.) [1 [اقتضا.gerekme. 2.ihtiyaç. iktizâ etmek gerekmek. ilâ (A.) [الى] –e kadar.

ilâc (A.) [1 [علاج.ilaç. 2.tedavi. 3.çare.

ilâcnâpezîr (A.-F.) [علاج ناپذیر] tedavi edilmez. ilâh (A.) [الخ] ve benzerleri, ve di ğ erleri. ilâh (A.) [اله] tanr ı , ilah. ilâhe (A.) [الهه] tanr ı ça.

ilâhî (A.) [1 [الهى.tanr ı sal. 2.ilahî, dinî ş ark ı . ilâhî (A.) [الهى] Tanr ı m.

ilâhiyyât (A.) [الهيات] tanr ı bilim, teoloji. ilânihâye (A.) [الى نهايه] sonuna kadar.

ilâvât (A.) [تاولاء] ilaveler, ekler. ilâve (A.) [هولاء] ek. ilave etmek eklemek.

ilâveten (A.) [ة ولاء] ek olarak, yan ı s ı ra. ilel (A.) [[لىلء 1.hastal ı klar. 2.sebepler. ilelebed (A.) [الى الابد] sonsuza dek. ilgâ (A.) [الغل] la ğ vetme, kald ı rma. ilgâ eylemek la ğ vetmek, kald ı rmak.

ilhâd (A.) [الحاد] dinden ç ı kma, dinsizlik.

ilhâk (A.) [1 [الحاق.katma, kar ı ş t ı rma. 2.kat ı lma. ilhak olunmak kat ı lmak. ilhâm (A.) [الهام] esin.

ilhâmât (A.) [الهامات] ilhamlar, esinler. ilim (A.) [ملء] ilim.

ilkâ (A.) [القل] atma, b ı rakma. ilkâ etmek atmak.

ilkâh (A.) [القاح] a ş ı lama, dölleme.

illâ (A.) [1 [الا. -den ba ş ka. 2.ille de, mutlaka. 3.yoksa, aksi takdirde. illet (A.) [1 [تلء.hastal ı k. 2.sebep. illî (A.) [ىلء] nedensel.

illiyyet (A.) [تيلء] nedensellik. ilm (A.) [ملء] bilim.

ilmî (A.) [ىملء] bilimsel.

ilmiyye (A.) [ەيملع] din bilginleri.

ilsâk (A.) [اقلصا] biti ş tirme, yap ı ş t ı rma, kavu ş turma. iltibâs (A.) [اسابتلا] benzerlik. ilticâ (A.) [اجتلا] s ı ğ ı nma.

ilticâgâh (A.-F.) [اهاگاجتلا] s ı ğ ı nak, s ı ğ ı nma yeri.

iltifat (A.) [1 [اتافتلا.dönme. 2.ilgi gösterme. 2.gönül alma. iltihâb (A.) [1 [ابابهتلا.alevlenme. 2.yang ı . iltihak (A.) [اقاحتلا] kat ı lma. iltihak etmek kat ı lmak.

iltihâm (A.) [امامهتلا] yara kapanmas ı . iltimâs (A.) [ا اسامتل] kay ı rma.

iltisâk (A.) [اقاصتلا] kavu ş ma, yap ı ş ma. iltisak etmek kavu ş mak.

iltiyâm (A.) [امايتلا] yara iyile ş mesi.

iltizâm (A.) [1 [امازتلا.gerekli görme. 2.taraf tutma. iltizâz (A.) [اذاختلا] lezzet alma. ilzâm (A.) [امازلا] susturma.

îmâ (A.) [اميا] dolayl ı anlat ı m, i ş aret. îmâ etmek i ş aret etmek, göstermek. imâd (A.) [دامع] direk. imâl etmek yapmak.

imâle (A.) [اماله] k ı sa heceyi uzun okuma.

imâm (A.) [1 [امام.namaz k ı ld ı ran. 2.önder, lider. 3.Hz. Ali’nin soyundan gelen.

îmân (A.) [نامیا] inanma. iman etmek inanmak.

imâret (A.) [1 [ترامع.a ş evi. 2.bay ı nd ı rl ı k. imdâd (A.) [دادم] yard ı m isteme, imdat. imhâ (A.) [1 [احم.yok etme. 2.yok edilme. imhâ edilmek yok edilmek. imhâ etmek yok etmek.

imkân (A.) [انکم] olanak.

imlâ (A.) [1 [ام.doldurma. 2.yaz ı bilgisi. 3.yaz ı imrâr (A.) [ارم] geçirme.

imsâk (A.) [اساک] orucun ba ş lang ı ç saati.

imsâkiyye (A.) [اهیکاسم] oruca ba ş lama ve oruç açma saatlerini gösteren çizelge.

imtidad etmek uzanmak.

imtihân (A.) [1 [انحتم.s ı nav. 2.deneme. imtinâ (A.) [اعنتم] kaç ı nma.

imtinâ etmek kaç ı nmak, geri durmak.

imtisâl (A.) [1 [اثتم.boyun e ğ me. 2.verilen i ş i yapma. imtiyâz (A.) [1 [ایتم.ayr ı cal ı k. 2.kapitülasyon. imtizâc (A.) [ازتم] uyu ş ma, uzla ş ma. imtizâc etmek uyu ş mak, uzla ş mak. în (F.) [ین] bu.

in’âm (A.) [1 [امعن.ba ğ ı ş , ihsan. 2.bah ş i ş .

in’ikâd (A.) [1 [ا داقعن.ba ğ lanma. 2.toplanma. in’ikâs (A.) [ساكعها] yan ı yma.

in’itâf (A.) [1 [ا فاطعن.bükülme. 2.dönme. in’itâf etmek çevrilmek, dönmek. inâd (A.) [داند] inat.

inân (A.) [نانء] dizgin.

inâre (A.) [ا ران ه] ayd ı nlatma. inâyât (A.) [تاىانء] iyilikler. inâyet (A.) [تىانء] iyilik.

incizâb (A.) [ا بانجن] cazibeye kap ı lma. ind (A.) [[ىدنء 1.kat. 2.görü ş . 3.yan.

indî (A.) [ىدنء] ki ş isel, ki ş inin kendi kan ı s ı na dayanan. indifâ (A.) [ا عافدن] püskürme. indifâ etmek püskürmek. ineb (A.) [بنء] üzüm.

infâk (A.) [ا قافن] geçindirme, nafakaland ı rma. infâz (A.) [ا نافن] uygulama, yerine getirme, yapma. infiâl (A.) [ا لاعفن] k ı r ı lma, gücenme. infikâk (A.) [ا كاكفن] ayr ı l ı ş . infilâk (A.) [ا قلافن] patlama.

infirâd (A.) [ا دارفن] bir ba ş ı na kalma. infirâd ettirilmek bir ba ş ı na b ı rak ı lmak. infisâl (A.) [ا لاصفن] ayr ı lma.

inhibât (A.) [انهبطا] dü ş ü ş . inhidâm (A.) [انهدما] y ı k ı lma.

inhilâl (A.) [1 [انحلال.çözülme, ayr ı ş ma. 2.da ğ ı lma. inhimâk (A.) [انهماك] a ş ı r ı dü ş künlük.

inhinâ (A.) [1 [انحناء.e ğ ri, yay. 2.k ı vr ı lma, bükülme, yay ş eklini alma. inhirâf (A.) [انحراف] sapma. inhiraf olunmak dönülmek.

inhisâf (A.) [1 [انخساف.ay tutulmas ı . 2.geli ş imini yitirmek, parlakl ı ğ ı n ı kaybetmek.

inhisâr (A.) [انحصار] tekel.

inhitat (A.) [انحطاط] çökü ş , dü ş ü ş .

inhizâm (A.) [انهزام] bozguna u ğ rama. inkâr (A.) [انكار] yads ı ma, reddetme. inkâr edilmek yads ı nmak. inkâr etmek yads ı mak.

ink ı lâb (A.) [1 [انقلاب.devrim. 2.de ğ i ş im, dönü ş üm. ink ı lâb etmek dönü ş mek.

ink ı râz bulmak tükenmek, çökmek.

ink ı tâ (A.) [انقطاع] kesilme, kesintiye u ğ rama. ink ı yâd (A.) [انقياد] ba ğ lanma, boyun e ğ me. ink ı zâ (A.) [انقضاء] geçip gitme. inkibâz (A.) [انقباض] kab ı zl ı k.

inkirâz (A.) [انقراض] çökme, tükeni ş .

inkisâm (A.) [انقسام] bölünme. inkisâm etmek bölünmek.

inkisâr (A.) [1 [انكسار.ilenme, beddua etme. 2.k ı r ı lma. inki ş âf (A.) [1 [انكشاف.ortaya ç ı kma. 2.geli ş im, geli ş me. inki ş af bulmak geli ş mek. inki ş af etmek geli ş mek.

insâf (A.) [انصاف] ac ı ma.

insânî (A.) [1 [انسانى.insanl ı k. 2.insan ile ilgili.

insaniyu’l-merkez (A.) [انسانى المركز] insan merkezli. insâniyyet (A.) [انسانيت] insanl ı k. insibab etmek dökülmek.

insicâm (A.) [انجسام] düzen, s ı ra. insiyâk (A.) [انياق] içgüdü.

insiyâkî (A.) [انياقى] içgüdüsel.

insücin (A.) [انس و جن] insanlar ve cinler.

in ş â (A.) [1 [انشاء.yapma. 2.güzel yaz ı yazma. 3.kompozisyon. in ş iâb (A.) [1 [انشعاب.bölünme. 2.dallanma. in ş ikâk (A.) [انشقاق] yar ı lma, bölünme. in ş ikâk etmek yar ı lmak, bölünmek.

in ş irâh (A.) [انشراح] aç ı lma, ferahlama.

intâc (A.) [1 [انتاج.sonuçland ı rma. 2.do ğ urma. intâc etmek 1.sonuçland ı rmak. 2.do ğ urmak. intâk (A.) [انطاق] konu ş turma.

intânî (A.) [انتانى] mikroplu.

intibâ (A.) [1 [انطباع.izlenim. 2.bas ı lma. intibâh (A.) [انتباه] uyan ı ş . intibâk (A.) [انطباق] uyum.

intifâ (A.) [انطفاء] ate ş in sönmesi. intifâ’ (A.) [انتفاع] yararlanma.

intihâ (A.) [1 [انتهاء.son. 2.sona erme.

intihâb (A.) [1 [انتخاب.seçme. 2.seçilme. 3.seçim. intihâb edilmek seçilmek. intihab eylemek seçmek.

intihâbât (A.) [انتخابات] seçimler.

intihâl (A.) [انتحال] bir ba ş kas ı n ı n eserini sahiplenme. intihâr (A.) [انتحار] kendini öldürme, can ı na k ı yma. intihâr etmek kendini öldürmek, can ı na k ı ymak. intikâd (A.) [انتقاد] ele ş tiri, tenkit.

intikâl (A.) [1 [انتقال.göçme, ta ş ı nma. 2.kavrama. 3.miras geçmesi. intikal etmek geçmek

intikâm (A.) [انتقام] öc. intikam almak öc almak.

intikâmcû (A.-F.) [انتقام جو] intikamc ı .

intisâb (A.) [1 [انتساب.bir yere mensup olma. 2.bir yere ba ğ lanma, bir yerde çal ı ş maya ba ş lama.

inti ş âr (A.) [1 [انتشار.yay ı lma. 2.yay ı nlanma. 3.üreme.

inti ş âr etmek 1.yay ı lmak. 2.yay ı nlanmak. intizâ’ (A.) [انتزاع] söküp alma. intizâm (A.) [انتظام] düzen.

intizamperver (A.-F.) [انتظام پرور] düzeni seven, düzenli, tertipli. intizâr (A.) [انتظار] bekleme, bekleyi ş . intizâr etmek beklemek.

inzâl (A.) [انزال] indirme.

inzibât (A.) [انضباط] zapturapt alt ı nda bulunma, düzen. inzimâm (A.) [انضمام] eklenme.

inzivâ (A.) [انزوا] kö ş esine çekilme, tek ba ş ı na ya ş ama. inzivagâh (A.-F.) [انزواگاه] kö ş eye çekilme yeri, inziva yeri. irâ’e (A.) [ارائه] gösterme. irâ’e etmek göstermek.

îrâd (A.) [1 [ایراد.getirme, söyleme. 2.gelir, kazanç. irâde (A.) [1 [ارادهistek. 2.buyruk. irâdet (A.) [ارادت] isteme, istek. îrânî (F.) [ایرانی] İ ranl ı .

ircâ’ (A.) [ارجاع] eski haline döndürme, çevirme. ircâ’ etmek döndürmek, çevirmek. irfân (A.) [1 [عرفان.bilme. 2.kültür.

irfanperver (A.-F.) [عرفان پرور] kültürlü. irs (A.) [[ارث 1.miras. 2.soyaçekim, kal ı t ı m. irsâl (A.) [ارسال] gönderme.

irsen (A.) [اثرا] kal ı t ı msal, miras yoluyla. irsî (A.) [اثرى] kal ı t ı msal.

irsiyyet (A.) [اثريت] kal ı t ı msall ı k, irsîlik.

ir ş âd (A.) [ارشاد] hidayete erdirme, do ğ ru yolu gösterme. ir ş âd etmek hidayete erdirmek, do ğ ru yolu göstermek. irtiâ ş (A.) [ارتعاش] titreme.

irtibât (A.) [ارتباط] ba ğ lant ı , ili ş ki, ilgi.

irticâ (A.) [1 [ارتجاع.geriye dönü ş . 2.gericilik. irticakâr (A.-F.) [ارتجاعكار] gerici.

irticâlen (A.) [ارتجالا] dü ş ünmeden söyleyerek. irtidâd (A.) [ارتداد] dinden ç ı kma. irtifâ (A.) [ارتفاع] yükseklik.

irtihâl (A.) [1 [ارتحال.göçme. 2.ölüm. irtihâl etmek ölmek.

irtikâ (A.) [1 [ارتقا.yükselme. 2.yüksek mevkiye gelme. irtikâb (A.) [ارتكاب] suç i ş leme.

irtisam etmek resmedilmek, izi dü ş mek. irti ş â (A.) [ارتشا] rü ş vet yeme. irtizâk (A.) [ارتزاق] r ı z ı klanma.

irzâ (A.) [ارضا] ikna etme, raz ı etme. irzâ’ (A.) [ارضاع] emzirme, süt verme. is’âd (A.) [اصعاد] yükseltme.

is’âd etmek yükseltmek, ç ı kartmak.

is’âd olunmak yükseltilmek.

is’af olunmak yerine getirilmek. is’âr (A.) [اسعار] fiyat belirleme.

isâbet (A.) [اصابت] rastgelme. 2.tutarl ı l ı k. isâet (A.) [اساءت] kötülük etme.

îsâl (A.) [ایصال] kavu ş turma, ula ş t ı rma. isâl etmek ula ş t ı rmak.

isâle (A.) [اسالہ] ak ı tma.

isbât (A.) [اثبات] kan ı tlama.

isbât - ı vücûd etmek bir yerde bulunmak, varl ı ğ ı n ı göstermek. îsevî (A.) [عیسوی] H ı ristiyan.

îseviyyet (A.) [عیسویت] H ı ristiyanl ı k. isfenc (F.) [اسفنج] sünger.

ishâl (A.) [اسهال] sürgün, c ı rc ı r olma.

iskân (A.) [1 [اسکان.yerle ş tirme. 2.yerle ş tirilme. iskân edilmek yerle ş tirilmek. iskân etmek yerle ş tirmek. iskat (A.) [اسقاط] dü ş ürme. iskât (A.) [اسکات] susturma. iskât etmek susturmak.

islâm (A.) [1 [اسلام.müslümanl ı k. 2.müslüman. islâmiyyet (A.) [اسلامیت] müslümanl ı k. ism (A.) [اسم] ad.

ismet (A.) [1 [ﺕﻤﺼﻋ.masumluk. 2.haramdan kaç ı nma. isnâ’a ş er (A.) [ﺮﺸﻋ ىﻨﺜا] oniki.

isnâd (A.) [1 [اﺪﻨﺴا.dayama, yükleme. 2.iftira. isneyn (A.) [ﻦﻴﻨﺜا] pazartesi. isrâf (A.) [اﻑﺮﺴا] savurganl ı k.

istî’âb (A.) [اﺐﻋﺎﺒﺘﺴا] kapasite, al ı m gücü, s ı ğ ı d ı rma. isti’câl (A.) [اﻞﺠﻌﺘﺴا] aceleci davran ı ş .

isti’fâ (A.) [1 [اﻑﻌﺘﺴا.aff ı n ı isteme. 2.görevinden ayr ı lma. isti’kâf (A.) [اﻑﺎﻜﻌﺘﺴا] bir yere kapanma. isti’lâm (A.) [اﻡﻼﻌﺘﺴا] bilgi isteme.

isti’mâl (A.) [1 [اﻞﻌﻤﺘﺴا.kullanma. 2.kullan ı lma. 3.yap ı lma. isti’mâl edilmek kullan ı lmak. isti’mâl etmek kullanmak.

istiâne (a.) [اﻩﻧﺎﻌﺘﺴا] yard ı m isteme. istiâne olunmak yard ı m istenmek. istib’âd (A.) [اﺪﻌﺒﺘﺴا] uzak görme. istibdâd (A.) [اﺪﺒﺘﺴا] bask ı rejimi.

istibdâdkâr (A.-F.) [اﺮﻜﺎﺒﺘﺴا] bask ı c ı . isticâbet (A.) [اﺖﺒﺎﺠﺘﺴا] kabul edilme. isticvâb etmek sorgulamak.

istid’â (A.) [1 [اﺎﻋﺪﺘﺴا.dilekçe. 2.yalvararak isteme. istid’ânâme (A.-F.) [اﻩﻤﺎﻧﺎﻌﺪﺘﺴا] dilekçe. istîdâd (A.) [اﺪﻌﺘﺴا] yetenek.

istidlâl (A.) [استدلال] delil ile hüküm çıkarma, akıl yürütme, delillerinin şığında yargıda bulunma.

istifâdebahş (A.-F.) [استفاده بخش] yararlı.

istifhâm (A.) [1 [استفهام.sorma. 2.soru i ş areti. istifrâğ (A.) [استفراغ] kusma. istifrâğ etmek kusmak.

istifsâr etmek açıklama istemek.

istigâse (A.) [استغاثه] yardım isteme.

istiğnâ (A.) [1 [استغنا.kimseye muhtaç olmama. 2.eyvallah etmeme. 3.tokgözlülük.

istiğrâk (A.) [1 [استغراق.dalma, gömülme. 2.boğulma. 3.kendinden geçme. istihâle (A.) [1 [استحاله.baş kalaşım, değişim. 2.imkansızlık.

istihâre (A.) [استخاره] bir iş in nasıl sonuçlanacağını anlamak için ibadetten sonra uykuya yatma.

istihâse (A.) [استحاثه] fosille şme.

istihbâr (A.) [استخبار] duyum, haber alma.

istihbârât (A.) [استخبارات] duyumlar, haber almalar. istihdâf (A.) [استهداف] hedef edinme. istihdaf eylemek hedef edinmek.

istihdâm (A.) [استخدام] hizmete alma.

istihfâf (A.) [استخفاف] hafife alma, küçümseme.

istihfâfkâr (A.-F.) [استخفاف کار] hafife alan, küçümseyen. istihfafkârlı k (A.-F.-T.) küçümseme, hafife alma. istihkak (A.) [1] استحقاق.hak etme. 2.hak edilmi ş ş ey.

istihkâm (A.) [1 [استحكام.sa ğ laml ı k. 2.siper. istihkâr (A.) [استحقار] a ş a ğ ı lama. istihlâk (A.) [استهلاك] tüketim. istihlâk etmek tüketmek, harcamak.

istihmâm (A.) [استحمام] banyo yapma, y ı kanma.

istihrâc (A.) [1 [استخراج.ç ı karma. 2.hüküm ç ı karma. 3.anket. istihrâc etmek ç ı karmak.

istihsâl (A.) [1 [استحصال.elde etme. 2.elde edilme. 3.üretim. istihsân (A.) [استحسان] güzel bulma, be ğ enme. istihyâ (A.) [استحياء] utanma. istihzâ (A.) [استهزاء] alay. istihzâ etmek alay etmek.

istihzâr (A.) [1 [استحضار.haz ı rlama. 2.haz ı rlanma. 2.huzura ça ğ ı rma. istikâmet (A.) [1 [استقامت.do ğ ruluk. 2.dürüstlük. 3.yön. istikamet vermek yön vermek. istikbâh (A.) [استباح] ay ı plama.

istikbâl (A.) [1 [استقبال.kar ş ı lama. 2.gelecek. 3.k ı bleye dönme. istikbal etmek kar ş ı lamak.

istikbâr (A.) [استكبار] büyüklenme. istikfâf (A.) [استكفاف] yetinme. istiklâl (A.) [استقلال] ba ğ ı ms ı zl ı k. istikmâl (A.) [استكمال] tamamlama.

istikrâh (A.) [استكراه] i ğ renme, tiksinme.

istikrâh etmek i ğ renmek, tiksinmek. istikrâr (A.) [ارارقتسا] kararl ı l ı k. istikrâz (A.) [اضارقتسا] borçlanma.

istik ş âf (A.) [افاشكتسا] ke ş if çal ı ş mas ı yapma. istîlâ (A.) [لايتسا] yay ı lma, ele geçirme. istîlâ etmek yay ı lmak, ele geçirmek.

istilzâm (A.) [امازلتسا] gerekme, gerektirme. istilzâm etmek gerekmek, gerektirmek. istilzâm eylemek gerektirmek.

istimâ’ (A.) [اعامتسا] dinleme, kulak verme. istimâ’ etmek kulak vermek, dinlemek. istimdâd (A.) [ادامتسا] yard ı m isteme. istimhâl (A.) [الاهمتسا] ek süre isteme. istimlâk (A.) [اكلامتسا] kamula ş t ı rma. istimlâk edilmek kamula ş t ı r ı lmak. istimlâk etmek kamula ş t ı rmak.

istimnâ’ (A.) [اعانمتسا] mastürbasyon. istimrâr (A.) [ارارمتسا] süreklilik.

istinâd (A.) [1 [اداناتسا.dayanma. 2.güvenme. istinâd etmek dayanmak.

istinâden (A.) [1 [اداناتسا.dayanarak. 2.güvenerek. istinadgâh (A.-F.) [اهاگداناتسا] dayanak.

istînâf (A.) [استئناف] üst mahkemeye ba ş vurarak alt mahkemenin karar ı n ı n feshini isteme.

istinbât (A.) [استنباط] anlam ç ı karma, hüküm ç ı karma. istinkâf (A.) [استنكاف] çekimserlik. istinkâf etmek çekimser kalmak.

istin ş âk (A.) [استنشاق] buruna su çekme. istintâk (A.) [استنطاق] sorgulama.

istintâk etmek sorgulamak, sorguya çekmek. istirâhat (A.) [استراحت] dinlenme. istirâhat etmek dinlenmek.

istirâk- ı sem’ etmek kulak misafiri olmak. istirdâd (A.) [استرداد] geri isteme, geri alma. istirdâd edilmek geri al ı nmak. istirdâd etmek geri almak.

istirhâm (A.) [استرحام] rica etme, yalvararak isteme. istirhâm etmek rica etmek, yalvararak istemek. istirhamkâr (A.-F.) [استرحامكار] yalvar ı rcas ı na. istirkab etmek çekememek.

istiskâ (A.) [1 [استسقا.ya ğ mur duas ı na ç ı kma. 2.vücutta su toplanmas ı . istiskâl (A.) [استقلال] ho ş kar ş ı lamama, yüz vermeme. istisnâ (A.) [استثنا] kural d ı ş ı .

istisnâ’î (A.) [استثنائى] kural d ı ş ı . isti ş âre (A.) [استشاره] dan ı ş ma.

isti ş âre etmek dan ı ş mak.

isti ş hâd (A.) [1 [ا داهشتس.kan ı t gösterme. 2.örnek verme. isti ş hâd yapmak örnek vermek. istitâat (A.) [ا ت عاطتس] güç. istitâr (A.) [ا راتتس] örtünme.

istitrâden (A.) [ا ادارطتس] s ı ras ı gelmi ş ken. istivâ (A.) [1 [ا اوتس.e ş itlik. 2.düzlük.

istiz’âf (A.) [ا فاعضتس] zay ı f dü ş ürme, zay ı f görme. istîzâh (A.) [ا حاضيتس] gensoru. istîzân (A.) [ا ناذيتس] izin isteme. isyân (A.) [ن ايصع] ba ş kald ı r ı .

î ş (A.) [1 [ش يء.ya ş ama. 2.e ğ lenme, gününü gün etme. i ş ’âr (A.) [ا راعش] bildirme, gösterme. i ş âa (A.) [ا ه عاش] duyurma, yayma. i ş ârât (A.) [ا تاراش] i ş aretler.

i ş âret (A.) [1 [ا تراش.gösterme. 2.alamet. 3.iz. i ş âreten (A.) [ا راش ة] i ş aret ederek.

i ş bâ’ (A.) [1 [ا عابش.doyurma. .doldurma.

i ş gâl (A.) [1 [ا لاغش.me ş gul etme. 2.ele geçirme. i ş gal etmek 1.me ş gul etmek. 2.ele geçirmek. i ş hâd (A.) [ا داهش] tan ı k getirme.

i ş kence (F.) [ا ه جنكش] ac ı verme, eziyet etme.

i ş mi’zâz (A.) [1 [ا زازئمش.surat ek ş itme. 2.ürperme.

i ş râk (A.) [1 [اقارش.do ğ ma. 2.ayd ı nlatma. i ş râkî (A.) [اىقارش] Pisagorcu.

i ş ret (A.) [1 [ترشع.içki. 2.içki alemi. i ş rîn (A.) [نىرشع] yirmi.

i ş tiâl (A.) [الاعتش] alevlenme, yalazlanma, parlama, tutu ş ma. i ş tibâh (A.) [امابتش] ku ş kuya dü ş me. i ş tigâl (A.) [الاغتش] u ğ ra ş ı .

i ş tigâl etmek u ğ ra ş mak, me ş gul olmak. i ş tihâ (A.) [اهتش] i ş tah.

i ş tihâengîz (A.) [اهتش انيگز] i ş tah aç ı c ı , i ş tah verici. i ş tihâr (A.) [اهتش را] me ş hur olma. i ş tihâr etmek me ş hur olmak. i ş tikâk (A.) [اقاقتش] türeme. i ş timâl (A.) [امتش ال] kapsama. i ş tirâ (A.) [ارتش] sat ı n alma. i ş tirâ etmek sat ı n almak.

i ş tirâk (A.) [1 [اكارتش.kat ı l ı m. 2.ortakl ı k. i ş tirâkiyye (A.) [اهيكارتش] komünizm.

i ş tiyâk (A.) [اقايتش] ş evklenme, ş evk duyma. î ş ü nû ş etmek yiyip içmek, gününü gün etmek. i ş ve (A.) [موشع] cilve, naz, eda. i ş vebâz (A.-F.) [زاب موشع] i ş veli. i ş veger (A.-F.) [رگ موشع] i ş veli.

i ş vekâr (A.-F.) [راک موشع] i ş veli, ş ivekâr. it’âm (A.) [ماعطا] doyurma, yemek verme. itâat (A.) [تاعاطا] uyma, boyun e ğ me. itâat etmek uymak, boyun e ğ mek.

itâb (A.) [باتع] azarlama, paylama, ç ı k ı ş ma. itâle (A.) [هلاطا] uzatma. itbâ (A.) [اعابتا] tabi k ı lma. itfâ (A.) [افطا] söndürme. itfâ etmek söndürmek.

itfâiyye (A.) [هيئافطا] yang ı n söndürme te ş kilat ı .

ithâf (A.) [1 [افاحتا.hediye etme. 2.eser sahibinin eserini birine veya bir kurulu ş a manen hediye etmesi.

ithâm (A.) [امهتا] suçlama, töhmet alt ı nda b ı rakma. itham etmek suçlamak.

itibâr (A.) [رابتعا] sayg ı nl ı k.

itibar etmek 1.de ğ erlendirmek, dikkate almak. itibâren (A.) [ارابتعا] –den beri.

itibârî (A.) [1 [يرابتعا.göz karar ı . 2.var say ı lan. itibariyle (A.-T.) bak ı m ı ndan.

itidâl (A.) [لادتعا] denge, ölçülü olma. itikâd (A.) [داقتعا] inanç. itikâd etmek inanmak.

itikâdât (A.) [تاداقتعا] inançlar.

itikadiyât (A.) [تايداقتعا] inançla ilgili ş eyler. itikadperverlik (A.-F.-T.) inanç besleme.

itilâf (A.) [1 [فلائتا.uzla ş ma, görü ş birli ğ ine varma. 2.al ı ş ma. itilafkâr (A.-F.) [راكفلائتا] uzla ş t ı r ı c ı , birle ş tirici. itimâd (A.) [دامتعا] güven. itimâd edilmek güvenilmek. itimâd etmek güvenmek.

itimâden (A.) [ادامتعا] güvenerek.

itimâdnâme (A.-F.) [ەمانىدامتعا] güven mektubu. itinâ (A.) [انتعا] özen.

itinâ edilmek özen gösterilmek. itinâ etmek özen göstermek.

itinakâr (A.-F.) [راكانتعا] özen gösteren, itinal ı .

itirâf (A.) [1 [افرتعا.saklad ı ğ ı ş eyi söyleme. 2.hakk ı n verme. itisâf (A.) [فاستعا] yolsuzluk. itiyâd (A.) [دايتعا] al ı ş kanl ı k.

itiyâd kesb etmek al ı ş kanl ı k kazanmak.

itizâm - ı mâ lâ yelzem [امزلى لا ام مازتلا] abesle i ş tigal etmek. itkân (A.) [1 [انقتا.emin olma. 2.sa ğ lamla ş t ı rma.

itlâf (A.) [افلاتا] öldürme, telef etme, ortadan kald ı rma. itmâm (A.) [امامتا] tamamlama, bitirme. itmâm edilmek tamamlanmak, bitirilmek. itmâm etmek tamamlamak, bitirmek.

itmînân (A.) [نانيمطا] emin olma, kendine güvenme. ittibâ (A.) [اعابت] uyma, izleme. ittibâ etmek uymak, izlemek.

ittibâen (A.) [اعابتا] uyarak, izleyerek, ard ı ndan giderek. ittifâk (A.) [اقافت] birle ş me.

ittifâken (A.) [اقافتا] tesadüfen, rastgele. ittifâkî (A.) [اىقافت] tesadüfî. ittihâd (A.) [اداحت] birlik.

ittihâd - ı islâm [اداحت اسلام] panislamizm. ittihâm (A.) [امهت] töhmet alt ı nda kalma.

ittihâz (A.) [1 [اذاخت.alma. 2.kabul etme. 3.kullanma. 4.de ğ erlendirme. ittihâz edilmek 1.al ı nmak. 2.kabul edilmek. 3.kullan ı lmak. 4.de ğ erlendirilmek. ittihâz etmek 1.almak. 2.kabul etmek. 3.kullanmak. 4.de ğ erlendirmek. ittikâ (A.) [اكت] dayanma, yaslanma. ittikâ etmek dayanmak, yaslanmak.

ittisâ (A.) [1 [اعاست.geni ş lik. 2.geni ş leme.

ittisâl (A.) [1 [اصاتل.birle ş me, kavu ş ma. 2.biti ş ik. ityân (A.) [ايات] getirme.

ivaz (A.) [عوض] kar ş ı l ı k, bedel.

ivazan (A.) [اعوض] kar ş ı l ı ğ ı nda, kar ş ı l ı k olarak. iyâbüzihâb (A.) [باهذ و بايع] gidi ş geli ş . iyâl (A.) [ايال] han ı m, e ş .

iyân (A.) [ايان] aç ı k, ayan beyan.

iz’âc etmek rahats ı z etmek.

iz’âf (A.) [اضعاف] zay ı flatma.

iz’ân (A.) [1 [اذعان.kavray ı ş . 2.terbiye. iz’ân etmek ak ı l etmek. izâbe (A.) [اذابه] eritme.

izâe (A.) [اضائه] ayd ı nlatma. izâfe (A.) [اضافه] ekleme.

izâfet (A.) [1 [اضافت.ilgi, ba ğ . 2.tamlama. izâfeten (A.) [اضافة] ek olarak, yan ı s ı ra. izâfî (A.) [اضافى] göreceli.

izâfiyyet (A.) [اضافيت] görecelilik. îzâh (A.) [اضاح] aç ı klama. îzâh edilmek aç ı klanmak. îzâh etmek aç ı klamak.

îzâhât (A.) [اضاحات] aç ı klamalar.

îzâhât vermek aç ı klamada bulunmak, aç ı klama yapmak. îzâhen (A.) [اضاحا] aç ı klayarak.

izâle (A.) [1 [ازاله.yok etme. 2.giderme. izâle edilmek 1.yok edilmek. 2.giderilmek. izâle etmek 1.yok etmek. 2.gidermek. izâm (A.) [اعظام] büyükler, ulular. izâr (A.) [ازار] pe ş temal. izâr (A.) [اذار] yanak.

izdihâm (A.) [امحدزا] a ş ı r ı kalabal ı k, a ş ı r ı y ı ğ ı lma. izdivâc (A.) [اجاودزا] evlilik.

izdiyâd (A.) [ادايدزا] art ı ş , ço ğ alma. îzed (F.) [دزيا] Tanr ı .

izhâr (A.) [اراهظا] gösterme.

izhâr etmek göstermek, belli etmek, aç ı ğ a vurmak. izin (A.) [انذا] izin.

izkâr (A.) [اراكذا] zikretme, dile getirme, hat ı rlatma. izlâl (A.) [الالاذا] alçaltma.

izmihlâl (A.) [الالاحمضا] yok olma. izn (A.) [انذا] izin.

izz (A.) [1 [زعا.de ğ er. 2.yücelik.

izzet (A.) [1 [تزعا.de ğ er. 2.yücelik. 3.sayg ı .

ژ

jâj (F.) [ژاژ] anlams ı z söz, z ı rva.

jâjhây (F.) [ژاژخای] bo ş bo ğ az, zevzek. jâle (F.) [ژاله] çiy, ş ebnem. jeng (F.) [ژنگ] pas.

jengâr (F.) [ژنگار] pas. jerf (F.) [ژرف] derin.

jerfâ (F.) [ژرفا] derinlik.

jerfbîn (F.) [ژرف بین] ayr ı nt ı l ı dü ş ünen, dikkatli. jinde (F.) [1 [ژندەی.y ı rt ı k, eski. 2.yamal ı h ı rka.

jindepû ş (F.) [1 [ژندەپۆش.yamal ı h ı rka giyen. 2.dervi ş . jiyân (F.) [1 [ژیان.kükremi ş . 2.k ı zg ı n. jülîde (F.) [ژولیدە] da ğ ı n ı k, kar ı ş ı k.

K

ka’b (A.) [1 [بعك.a ş ı k kemi ğ i. 2.tavla zar ı . 3.küp. ka’r (A.) [1 [رعق.derinlik. 2.çukur. 3.dip. kabâ (A.) [ابق] cübbe.

kabahat (A.) [تحابق] suç, kusur.

kabâih (A.) [حئابق] suçlular, kabahatliler. kabâil (A.) [لئابق] kâbileler.

kabîh (A.) [حيبق] çirkin, ho ş olmayan. kâbil (A.) [[لباق 1.mümkün. 2.yetenekli. kabîl (A.) [لييبق] gibi, benzeri.

kâbil olmak mümkün olmak, elvermek. kâbile (A.) [هلباق] ebe.

kabîle (A.) [هليبق] boy, kâbile.

kâbil-i k ı yas [لباق سايق] k ı yaslanabilir, kar ş ı la ş t ı r ı labilir. kâbiliyet (A.) [تيلباق] yetenek.

kâbiliyyât (A.) [تايلباق] yetenekler. kâbin (F.) [نيباك] mehir. kabir (A.) [ربق] mezar. kabl (A.) [لبق] önce.

kablelmîlad (A.) [لبق lدلايمل] milattan önce. kablettârih (A.) [لبق lتاريخ] tarih öncesi.

kablettarihî (A.) [ما قبل التاريخي] tarih öncesi. kabr (A.) [قبر] mezar kabir.

kabristan (A.-F.) [قبرستان] mezarl ı k. kabul (A.) [قبول] 1.kabul etme. 2.alma. kâbûs (A.) [كابوس] karabasan. kabz (A.) [قبض] tutma, kavrama. kabza (A.) [قبضه] sap. kâc (F.) [كاج] çam. kad (A.) [قد] boy. kadd (A.) [قد] boy.

kadeh (A.) [قدح] 1.bardak. 2.içki kadehi. kadem (A.) [قدم] 1.ad ı m. 2.ayak.

kademe (A.) [قدمه] 1.basamak. 2.derece. kader (A.) [قدر] ilahî takdir.

kadh (A.) [قدح] kötüleme, k ı nama. kad ı (A.) [قاضي] dinî yarg ı ç.

kadid (A.) [قديد] 1.kurutulmu ş et, kadit. 2.canl ı cenaze. kâdilkudât (A.) [قاضي القضات] ba ş kad ı . kadim (A.) [قديم] eski.

kadîmen (A.) [قديما] eskiden. kâdir (A.) [قادر] güçlü.

kadîr (A.) [قدير] çok güçlü.

kadirdân (A.-F.) [قادردان] de ğ erbilir.

kadir ş inâs (A.-F.) [سانشردق] de ğ erbilir. kadir ş inasl ı k (A.-F.-T.) de ğ erbilirlik.

kadr (A.) [1 [ردق.de ğ er. 2. ş eref. 3.derece. kadrdân (A.-F.) [نادردق] de ğ erbilir. kadr ş inâs (A.-F.) [سانشردق] de ğ erbilir. kafâ (A.) [افق] ba ş .

kafes (F.) [1 [سفق.kafes. 2.pencere kafesi. kâffe (A.) [هفاک] tümü, hepsi. kâfi (A.) [یفاک] yeterli.

kâfile (A.) [1 [هلفاق.kervan. 2.topluluk, kafile. kafiyeperdâz (A.-F.) [زادرپ هیفاق] ş air. kâ ğ ı d (F.) [دغاک] ka ğ ı t.

kâh (F.) [خاک] kö ş k, kas ı r. kâh (F.) [ماک] saman.

kahbe (A.) [1 [هبحق.fahi ş e, 2.alçak, namussuz. kâhgil (F.) [لگماک] s ı va.

kahhar (A.) [راهق] kahredici.

kah ı r (A.) [1 [رهق.yok etme. 2.çok üzülme. kâhil (A.) [لماک] tembel.

kâhin (A.) [نماک] gaipten haber veren, kehanette bulunan. kâhir (A.) [رماق] kahreden, yok eden.

kahpe (A.) [1 [هبحق.fahi ş e. 2.alçak, namussuz. kahr (A.) [1 [رهق.yok etme. 2.çok üzülme.

kahraman (F.) [نامرهق] yi ğ it kahrübâ (A.) [ابرهاک] kehribar. kaht (A.) [طحدق] k ı tl ı k. kahve (A.) [هوهق] kahve. kâid (A.) [دئاق] komutan.

kâide (A.) [1 [هدعاق.kural. 2.temel, esas.

kâideten (A.) [ة دعاق] kural olarak, esas itibar ı yla. kâil (A.) [1 [لئاق.söyleyen. 2.raz ı olan. kâil olmak raz ı olmak.

kâim (A.) [1 [مئاق.ayakta. 2.yerine geçen. 3.dik. kâim olmak (A.-T.) yerine geçmek.

kâime (A.) [1 [همئاق.ka ğ ı t para. 2.ferman.

kâimmakam (A.) [1 [مامقم مئاق.kaymakam. 2.yerine geçen. kâin (A.) [نئاک] bulunan, yer alan. kâinât (A.) [[تانئاک 1.evren. 2.dünya. kâkül (F.) [لکاک] perçem. kâl (A.) [لاق] söz, laf.

kal’ (A.) [علق] koparma, sökme. kal’a (A.) [هعلق] kale

kâlâ (F.) [1 [لاک.mal. 2.kuma ş . kalb (A.) [1 [بلق.yürek. 2.gönül. kalb (A.) [بلق] de ğ i ş tirme.

kalb etmek dönü ş türmek, de ğ i ş tirmek.

kalbî (A.) [1 [قلبی.yürekten. 2.kalp ile ilgili.

kalbüd (F.) [1 [کالبد.beden. 2.kal ı p. 3.kireç kal ı p ı .
kalbzen (A.-F.) [قلب زن] kalpazan.

kalem (A.) [1 [قلم.kalem. 2.keski. 3.büro.

kalemkârî (A.-F.) [1 [قلمکاری.nakka ş l ı k. 2.kalem i ş i.
kalemrev (A.-F.) [قلمرو] ülke, diyar, topraklar. kâl ı b (A.) [1 [قالب.kal ı p. 2.beden. kalil (A.) [قلیل] az.

kallâ ş (A.) [قلاش] kalle ş . kalyân (F.) [قلیان] nargile.

kâm (F.) [1 [کام.damak. 2.arzu. kamer (A.) [قمر] ay.

kameriyye (A.) [قمریه] çardak. kâmet (A.) [قامت] boy.

kâmil (A.) [1 [کامل.tam. 2.olgun. 3.bilgili.

kâmilen (A.) [کاملا] tamamen, büsbütün, tümüyle. kamîs (A.) [قمیص] gömlek. kâmkâr (F.) [کامکار] mutlu. kamus (A.) [قاموس] sözlük. kâmyâb (F.) [کامیاب] mutlu.

kân (F.) [1 [کان.maden oca ğ ı . 2.yurt, ocak. kanâat (A.) [قناعت] yetinme. kanaat etmek yetinmek.

kanât (A.) [قنات] yeraltı su kanalı . kand (A.) [قند] şeker.

kâni (A.) [قانع] yetinen, kanaat eden. kâni etmek ikna etmek. kâni olmak ikna olmak.

kannâd (A.) [قناد] şekerci. kantar (A.) [قنطار] baskül.

kanun (A.) [1] [قانون.yasa. 2.yol yordam.

kânûn (A.) [1] [کانون.ocak. 2.mangal. 3.Aralık ve Ocak ayları . kanunî (A.) [1] [قانونی.yasal. 2.kanun çalan. 3.yasa koyucu. kâr (F.) [کار] iş .

kâr etmek iş lemek, tesir etmek.

karâbet (A.) [قرابت] yakınlık, akrabalık. karâin (A.) [قرائن] ipuçları , karineler.

karar (A.) [1] [قرار.durma. 2.devamlılık. 3.yeterli ölçü. karargîr (A.-F.) [قرارگیر] karar verilmiş . karargîr olmak karara bağlanmak. kârbân (F.) [کاربان] kervan. kârd (F.) [کارد] bıçak.

kârdân (F.) [کاردان] iş bilir.

kârgâh (F.) [کارگاه] iş lik, iş yeri. kârger (F.) [کارگر] iş çi. karha (A.) [قرحه] yara.

kârhane (F.) [1 [کارخانه.fabrika. 2.i ş lik. kâr- ı kadim [کار قدیم] eski el i ş i. kâri’ (A.) [قارئ] okuyucu.

kâri’în (A.) [قارئین] okuyucular. kâria (A.) [قارئه] bayan okuyucu. karîb (A.) [قریب] yak ı n.

karîben (A.) [قریبا] yak ı nda.

karîha (A.) [قریحه] dü ş ünme gücü. karin (A.) [[قرین 1.yak ı n. 2.e ş dost. karîne (A.) [قرینه] ipucu.

kâriz (F.) [کاریز] yeralt ı su kanal ı . karn (A.) [[قرن 1.boynuz. 2.yüzy ı l.

kâr ş inâs (F.) [کارشناس] uzman, i ş ten anlayan. karûre (A.) [قاروره] idrar ş i ş esi, ördek. kârvan (F.) [کاروان] kervan.

karvanserây (A.) [کاروان سرای] kervansaray. karye (A.) [قریه] köy. karz (A.) [قرض] borç.

kârzâr (F.) [کارزار] sava ş .

kasab (A.) [1 [قصب. ş eker kam ı ş ı . 2.nefes borusu. 3.ince keten. kasaba (A.) [قصبه] kasaba. kasâid (A.) [قصائد] kasideler.

kasâvet (A.) [1 [قساوت.kat ı l ı k, sertlik. 2.keder.

kasd (A.) [1 [دصقة.kas ı t. 2.dövme. kasden (A.) [اصقة] kas ı tl ı olarak. kâse (F.) [1 [ەساک.çanak, kâse. kâse-i ser [رس عەساک] kafatas ı .

kâselîs (F.) [ساەیل س] çanak yalay ı c ı . kasem (A.) [مسقة] yemin. kas ı r (A.) [رصقة] kö ş k.

kâsib (A.) [باسک] kazanan.

kâsid (A.) [1 [داصاق.ulak. 2.kasteden. kaside (A.) [ەدیصقة] kaside.

kasîdeserâ (A.-F.) [ارس ەدیصقة] kaside ş airi. kasîr (A.) [ریصقة] k ı sa.

kasr (A.) [رصقة] kas ı r, kö ş k. kassab (A.) [باصقة] kasap.

kassar (A.) [راصقة] çama ş ı rc ı , ç ı rp ı c ı .

kasvet (A.) [1 [توسقة.kat ı l ı k. 2.gönül darl ı ğ ı . kasvet basmak gönlü daralmak. kâ ş (F.) [شاک] ke ş ke.

kâ ş âne (F.) [1 [کاشانەه.yuva. 2.mâlikâne. kâ ş î (F.) [کاشی] çini, fayans. kâ ş if (A.) [کاشف] ke ş feden. kâ ş ki (F.) [کاشکی] ke ş ke.

kat’ (A.) [1 [عطق.kesme. 2.kesilme.

kat’an (A.) [اعطاق] kesinlikle. kat’en (A.) [اعطاق] kesinlikle. kat’î (A.) [ىعطاق] kesin.

kat’î sûrette kesin olarak, kesinlikle. kat’iyet (A.) [تىيعطاق] kesinlik.

kat’iyyen (A.) [1 [ايعطاق.kesinlikle. 2.asla. katarât (A.) [تارطاق] damlalar. katf (A.) [فطاق] dev ş irme.

kât ı beten (A.) [ةبطاق] asla, kesinlikle. kâti’ (A.) [عطاق] kesen, kesici. kâtib (A.) [بتاكا] yaz ı c ı . kâtil (A.) [لتاق] öldüren. katil (A.) [لتق] öldürme. kâtip (A.) [بتاكا] yaz ı c ı .

katl (A.) [لتق] öldürme, katil. katre (A.) [هرطاق] damla.

kavâfil (A.) [لفاوق] kafileler.

kavâid (A.) [دعاوق] kurallar, kâideler. kavânîn (A.) [نىناوق] kanunlar. kavî (A.) [ىوق] güçlü.

kavim (A.) [موق] topluluk, ulus. kavis (A.) [سوق] yay.

kaviyü’l-bünye (A.) [ىوق الهينبل] sa ğ lam yap ı l ı .

kavl (A.) [قول] söz.

kavm (A.) [قوم] kavim, topluluk. kavmî (A.) [قومی] kavme dayalı . kavmiyet (A.) [قومیت] kavimlik. kavs (A.) [قوس] yay.

kay’ (A.) [قیء] kusma.

kayd (A.) [1 [قید.ba ğ . 2.zincir. 3.kayıt.

kazâ (A.) [1 [قضا.ilahî takdir. 2.kadılık. 3.kaza. 4.ilçe. kazâî (A.) [قضائی] yargı ile ilgili. kazârâ (A.-F.) [قضارا] tesadüfen.

kazâyâ (A.) [قضایا] meseleler, problemler. kâzî (A.) [قاضی] kadı .

kâzib (A.) [کاذب] yalancı .

kaziyye (A.) [1 [قضیه.mesele. 2.önerme.

ke’enlemyekün (A.) [کأن لم یکن] olmamış çasına, yok sayarak. ke’s (A.) [1 [کأس.çanak. 2.kadeh. kebed (A.) [کبد] karaciğer. kebîr (A.) [کبیر] büyük. kebş (A.) [کبش] koç. kebûd (F.) [کبود] mavi.

kebûter (F.) [کبوتر] güvercin. kec (F.) [کج] eğri.

kecbîn (F.) [کجبین] şaşı .

keçel (F.) [لچک] kel. kedd (A.) [دک] emek.

keder (A.) [1 [ردک.üzüntü. 2.bulan ı kl ı k.

kedernâk (A.-F.) [کانردک] üzüntülü, kederli. kedhüda (F.) [ادخدک] kâhya. kedû (F.) [ودک] kabak. kef (F.) [فک] köpük.

kefâlet (A.) [تالفک] kefillik. kefçe (F.) [هچفک] kepçe. kefel (A.) [لفک] kalça.

kefere (A.) [هرفک] kafirler. keff (A.) [1 [فک.aya. 2.avuç. keffe (A.) [هفک] kefe.

kefgîr (F.) [ریگفک] kevgir.

kefil (A.) [لیفک] kefil, kefalet eden. kef ş (F.) [شفک] ayakkab ı . keftâr (F.) [راتفک] s ı rtlan. kefter (F.) [رتفک] güvercin.

kehânet (A.) [تاهنک] falc ı l ı k, kahinlik. kehene (A.) [هنهک] kahinler. kehf (A.) [فهک] ma ğ ara.

kehhâl (A.) [1 [الحک.göze sürme çeken. 2.göz hekimi. kehke ş an (F.) [نانشکهک] samanyolu.

kej (F.) [ژکی] e ğ ik, e ğ ri. kejdüm (F.) [مدژکی] akrep.

kelâ ğ (F.) [غلاک] karakarga, kuzgun. kelâm (A.) [م لاک] söz.

kelâm- ı kadim [م ی دق م لاک] Kur’ân.

kelâm- ı kibâr [رابک م لاک] büyük insanlar ı n özlü sözleri.
kelb (A.) [بلک] köpek.

kelimât (A.) [تاملک] kelimeler, sözcükler. kelime (A.) [ه ملک] sözcük. kelle (F.) [ه لک] ba ş .

kem (F.) [م ک] az, eksik.

kemâbî ş (F.) [ش ی ب ام ک] az çok, a ş a ğ ı yukar ı .

kemâfissâb ı k (A.) [ق ب ا س ل ا ی ف ا م ک] eskiden oldu ğ u gibi.
kemâkân (A.) [ن ا ک ا م ک] eskiden oldu ğ u gibi. kemâl (A.) [ل ا م ک] olgunluk, mükemmellik. kemal-i dikkatle (A.-F.-T.) büyük bir dikkatle. kemâl-i ihtimâm ile büyük bir özenle.
kemân (F.) [1 [ن ا م ک .yay. 2.keman.

kemânebrû (F.) [و ر ب ا ن ا م ک] ka ş ı yay gibi olan sevgili.
kemanke ş (F.) [ش ک ن ا م ک] okçu, yay çeken. kemâyenba ğ î (A.) [ی غ ب ن ی ا م ک] gerekti ğ i gibi. kemend (F.) [د ن م ک] kement.

kemend-i zülf (F.) [ف ل ز د ن م ک] saçlar ı n ı n kemendi.

kemer (F.) [ڕەمک] bel.

kemerbend (F.) [ڕەمبەند]] bel kay ı ş ı . kemîn (F.) [کەمین] pusu, tuzak. kemmiyet (A.) [کەمیەت] nicelik. kemmiyet (A.) [کەمیەت] nicelik.

kemter (F.) [1 [کەمتەر.daha az. 2.de ğ ersiz. kemyâb (F.) [کەمیاب] az bulunur.

kenâr (F.) [1 [کەنار.k ı y ı . 2.kenar, yan.

kenef (A.) [1 [کەنەف.çevre. 2.s ı ğ ı nacak yer. kenîse (A.) [کەنیسە] kilise. kenîz (F.) [کەنیز] cariye. kenz (A.) [کەنز] hazine. ker (F.) [کەر] sa ğ ı r.

kerâhet (A.) [کەراهەت] i ğ renme tiksinme.

kerâmet (A.) [1 [کەرامەت.cömertlik, kerem. 2.velîlerin gösterdikleri ola ğ and ı ş ı hal.

kerân (F.) [کەران] uç, k ı y ı . kere (A.) [کەرە] kez.

kerefs (F.) [کەرەفس] kereviz. kerem (A.) [کەرەم] cömertlik.

kerem k ı lmak kerem etmek, iyilik etmek. keremkâr (A.-F.) [کەرەمکار] cömert.

kerhen (A.) [کەرهەن] istemeyerek, i ğ renerek.

kerîh (A.) [ەیرک] i ğ renç.

kerîm (A.) [1 [مریرک.cömert. 2.yüce. kerîme (A.) [ەمیرک] k ı z çocuk. kerkes (A.) [سکرک] akbaba. kerrât (A.) [تارک] defalar. kerre (A.) [مرک] defa.

kerûbî (A.) [یبورک] büyük melek. kervan (F.) [ناورک] kafile, kervan. kervansaray bk. karvanserây. kes (F.) [سک] ki ş i, kimse.

kesâd (A.) [داسک] sürümsüz, kesat.

kesâfet (A.) [1 [تفاثک.yo ğ unluk. 2.çokluk. kesâlet (A.) [تلاسک] tembellik, gev ş eklik. kesb (A.) [بسک] çal ı ş arak kazanma. kesbî (A.) [یبسک] çal ı ş arak elde edilen. kese (F.) [ەسیک] torba, küçük torba.

kesîf (A.) [1 [فیثک.yo ğ un. 2.kal ı n. 3.koyu. kesîr (A.) [ریثک] çok, bol.

kesîrü’l-istimâl (A.) [لامعتسلاریثک] çok kullan ı lan. kesret (A.) [ترثک] çokluk, bolluk. kesretle : (A.-T.) çokça, bolca. kesretli (A.-T.) çok, fazla.

ke ş f (A.) [فشک] ke ş if, bulma, ortaya ç ı karma.

ke ş if (A.) [فشكه] ke ş fetme, bulma.

ke ş kûl (F.) [1 [لوكشكه.dilenci çana ğ ı . 2.ke ş kül, bir tür tatl ı . ke ş meke ş (F.) [شكمشكه] karga ş a, çeki ş me. ke ş tî (F.) [ىتشكه] gemi.

ke ş tîbân (F.) [نابيتشكه] kaptan.

ketif (A.) [1 [فتكه.omuz. 2.kürek kemi ğ i. ketm (A.) [مكه] gizleme, saklama. kettân (A.) [ناتكه] keten.

ketûm (A.) [موتكه] s ı r saklayan, a ğ z ı s ı k ı . kevâkib (A.) [بكاوكه] y ı ld ı zlar. kevkeb (A.) [بكوكه] y ı ld ı z. kevkebe (A.) [هبكوكه] gösteri ş . kevn (A.) [نوكه] varl ı k.

kevser (A.) [1 [رثوكه.cennet. 2.cennetteki bir havuz. keyd (A.) [ديكه] hile, düzen. keyf (A.) [فيكه] keyif, afiyet.

keyfe mâ ittafak (A.) [فيكه ام اتفق] rastgele. keyfiyet (A.) [تيفيكه] nitelik keyfiyyet (A.) [تيفيكه] nitelik. keyhân (F.) [ناهيكه] dünya.

keyvan (F.) [ناويكه] Satürn, Zuhal. kezâ (A.) [اذكه] ayn ı ş ekilde, böylece. kezâlik (A.) [كاذلكه] ayn ı ş ekilde.

kezzâb (A.) [باذكا] çok yalanc ı . k ı bâb (A.) [بابق] kubbeler. k ı bel (A.) [لبق] taraf, yön.

k ı ble (A.) [1 [هلبق.Kâbe taraf ı . 2.güney. 3.güney rüzgar ı . k ı btî (A.) [ىطبق] çingene. k ı dem (A.) [مدق] eskilik. k ı dve (A.) [هودق] önder. k ı lâ’ (A.) [علاق] kaleler. k ı llet (A.) [تلق] azl ı k.

k ı râat (A.) [تئارق] okuma. k ı râat etmek okumak.

k ı râathâne (A.-F.) [1 [تئارق خانه. kahvehane. 2.okuma salonu. k ı ran (A.) [1 [نارق.yak ı nla ş ma. 2.iki gezegenin ayn ı burçta birbirine yakla ş mas ı .

k ı rba (A.) [هبرق] deriden yap ı lm ı ş su kab ı . k ı rtâsiye (A.) [هيساطرق] ka ğ ı t i ş leri. k ı sas (A.) [هصق] k ı ssalar, hikayeler. k ı sm (A.) [مسق] k ı s ı m, bölüm. k ı smen (A.) [امسق] bir k ı sm ı .

k ı smet (A.) [1 [تمسق.nasip, pay. 2.bölme. k ı ssa (A.) [1 [هصق.öykü, f ı kra. 2.olay. k ı st (A.) [1 [طسق.taksit. 2.parça.

k ı stas (A.) [1 [ساطسق.ölçü. 2.terazi.

k ı ş r (A.) [ڕشق] kabuk. k ı t’a (A.) [ەعطق] parça.

k ı tal (A.) [1 [لاتق.sava ş . 2.birbirini öldürme. k ı yafet (A.) [تفایق] k ı l ı k, görünüm.

k ı yâm (A.) [1 [مایق.kalkma. 2.ayaklanma.

k ı yam etmek ba ş kald ı rmak, isyan etmek, ayaklanmak. k ı yamet (A.) [1 [تمایق.mah ş er günü. 2.gürültü pat ı rt ı . k ı yas (A.) [سایق] kar ş ı la ş t ı rma, mukayese. k ı ymet (A.) [تمیق] de ğ er.

k ı ymet vermek de ğ er vermek.

k ı ymetbilmez (A.-T.) de ğ er bilmeyen. k ı ymetdar (A.-F.) [رادتمیق] de ğ erli. k ı yr (A.) [ریق] katran, zift. k ı yye (A.) [هیق] okka.

kibar (A.) [رابک] büyükler.

kibr (A.) [ربک] büyüklük taslama, ş i ş inme. kifayet (A.) [1 [تیافک.yeterli olma. 2.yararl ı l ı k. kifâyetsizlik (A.-T.) yetersizlik.

kihâlet (A.) [1 [تلاحک.göz hekimli ğ i. 2.sürmecilik. kîl (A.) [لیق] söz.

kilâb (A.) [بلاک] köpekler. kîle (A.) [هلیک] kile.

kilîsa (F.) [اسیلک] kilise.

kilk (F.) [کلک] kam ı ş kalem.

kîlükâl (A.) [لاق و لیق] dedikodu. kilye (A.) [هیلک] böbrek.

kimyâger (A.-F.) [رگایمیک] kimyac ı . kimyevî (A.) [ىویمیک] kimyasal.

kinâyeâmîz (A.-F.) [زیمآ هىانک] kinayeli. kindar (F.) [رادنیک] kinci. kînecû (F.) [وج هنیک] kinci.

kirâm (A.) [1 [مارک.yüce ki ş iler. 2.cömertler. kirâren (A.) [ارارک] defalarca. kirbâs (A.) [سابرک] bez.

kirm (F.) [مرک] kurt, kurtçuk.

kirm-i ebrî ş em [مشىربا مرک] ipek böce ğ i. kirm-i ş ebefruz [ز ورفا بش مرک] ate ş böce ğ i. kîse (F.) [[هسیک 1.torba, kese. 2.para kesesi. kisve (A.) [موسک] giysi.

kisvet (A.) [1 [توسک.giysi. 2.güre ş çi kisbeti. kî ş (F.) [شیک] din.

ki ş t (F.) [تشک] ekin.

ki ş tzar (F.) [رازتشک] tarla. ki ş ver (F.) [روشک] ülke.

ki ş verkü ş â (F.) [اشکروشک] fatih, ülkeler alan. kitâb (A.) [باتک] kitap.

kitâbe (A.) [1 [كتابه.mezar ta ş ı yaz ı s ı . 2.yaz ı t. kitabhâne (A.-F.) [كتابخانه] kütüphane. kitmân (A.) [كتمان] s ı r saklama, ketumluk. kitmân etmek saklamak.

kiyâset (A.) [كياست] zekilik, uyan ı kl ı k. kizb (A.) [كذب] yalan. köhne (F.) [كهنه] eski.

kubh (A.) [قبح] çirkinlik. kubûr (A.) [قبور] mezarlar. kûçe (F.) [كوچه] sokak.

kudât (A.) [قضات] kad ı lar. kûdek (F.) [كودك] çocuk. kudemâ (A.) [قدما] eskiler. kudret (A.) [قدرت] güç. kudsî (A.) [قدسى] kutsal.

kudsiyân (A.-F.) [قدسيان] melekler. kudsiyet (A.) [قدسيت] kutsall ı k.

kudsiyet ş iken (A.-F.) [قدسيت شكن] kutsall ı ğ ı bozan; kutsal olan ş eylere kar ş ı sayg ı s ı z.

kudûm (A.) [1 [قدوم.gelme. 2.kudüm.

kudûmzen (A.-F.) [قدوم زن] kudüm çalan. kûfe (F.) [كوفه] küfe. kufl (A.) [قفل] kilit.

kûfte (F.) [1 [کوفتە.ezik. 2.köfte. kûh (F.) [کوه] da ğ .

kûhân (F.) [کوهان] hörgüç.

kûhistan (F.) [کوهستان] da ğ l ı k. kuhl (A.) [کحل] göz sürmesi.

kulel (A.) [1 [کلل.kuleler. 2.doruklar. kullâb (A.) [کلاب] kanca, çengel. kulle (A.) [1 [کلە.kule. 2.doruk. kulûb (A.) [کولوب] kalpler. kumâr (A.) [کمار] kumar. kumâ ş (A.) [کماش] kuma ş . kumrî (A.) [کمری] kumru. kûr (F.) [کور] kör.

kurʼa (A.) [کرعە] kurʼa, ad çekme. kurâ (A.) [کرا] köyler.

kurâze (A.) [کرازە] k ı r ı nt ı , döküntü. kurb (A.) [[کرب 1.yak ı nl ı k. 2.yak ı n. kûre (F.) [کورە] kuyumcu oca ğ ı . kûrî (F.) [کوری] körlük.

kurrâ (A.) [کرا] Kurʼân okuyucular. kurs (A.) [کرص] yuvarlak.

kurûn (A.) [1 [کورن.yüzy ı llar. 2.ça ğ lar.

kurûn-i kadîme (F.) [کورن کدیمە] eski ça ğ lar.

kurûn-i ûlâ [قرون اولى] ilkça ğ .

kurûn-i vüstâ [قرون وسطى] ortaça ğ . kûs (F.) [كوس] kös, büyük davul. kûse (F.) [كوسه] köse.

kusûr (A.) [1 [قصور.kas ı rlar. 2.eksiklik, hata, ihmal. kusur eylemek ihmalde bulunmak, hata yapmak. kû ş e (F.) [كوشه] kö ş e. kû ş i ş (F.) [كوشش] çaba. kû ş k (F.) [كوشك] kö ş k.

kût (A.) [قوت] az ı k, yiyecek. kûtah (F.) [كوتاه] k ı sa.

kûtahnazar (F.-A.) [كوتاه نظر] k ı t görü ş lü, basiretsiz. kutb (A.) [قطب] kutup. kutn (A.) [قطن] pamuk. kutr (A.) [قطر] çap.

kuûd (A.) [قعود] oturma.

kuvâ (A.) [قوا] güçler, kuvvetler. kuvve (A.) [قوه] güç, kuvvet.

kuvve-i muhayyile [قوه ء مخيله] hayal gücü. kuvve-i müeyyide [قوه ء مؤيده] yapt ı r ı m gücü. kuvvet (A.) [قوت 1 [.güç. 2.askerî güç.

kûy (F.) [1 [كوى.köy. 2.sokak. 3.sevgilinin evinin bulundu ğ u yer. kuyûd (A.) [1 [قيود.ba ğ lar. 2.kay ı tlar.

kuyûdat (A.) [تادويق] kay ı tlar. kuzât (A.) [تاضق] kad ı lar. kûze (F.) [هزوک]] testi.

kübrâ (A.) [اربک] en büyük. küdûr (A.) [رودک] kederler.

küdûret (A.) [1 [ترودک.bulan ı kl ı k. 2.tasa. küffar (A.) [رافک] kafirler.

küfr (A.) [1 [رفک.kafirlik. 2.küfür. küfrbâz (A.-F.) [زابرفک] küfürbaz. kühen (F.) [نهک] eski. külah (F.) [هلاک] ş apka. külbe (F.) [هبلک] kulübe.

küleh (F.) [هلک] külah, ş apka.

külfet (A.) [1 [تفلک.zahmet. 2.merasim. küll (A.) [لک] tüm, bütün.

küllî (A.) [1 [یلک.genel. 2.çok.

külliyyen (A.) [ایلک] tamamen, tümü. günc (F.) [جنک] kö ş e.

küngüre (F.) [هرگنک] ş erefe. künh (A.) [هنک] as ı l, öz. künûn (F.) [نونک] ş imdi.

künûz (A.) [زونک] hazineler. küre (A.) [هرک] küre.

küre-i arz [ضرا ءمرک] yerküre, dünya. kürevî (A.) [یورک] küresel. kürre (F.) [1 [مرک.s ا pa. 2.tay.

kürsî (A.) [1 [کرسی.kürsü, taht. 2.ba ş kent.

küsûf (A.) [1 [فوثک.güne ş tutulmas ا . 2.tutulma. küsûr (A.) [1 [روسک.kesirler. 2.parçalar. kü ş ad (F.) [[داشک 1.açma. 2.aç ا lma, aç ا l ا ş . kü ş âd etmek aç ا l ا ş yapmak, açmak. kü ş tî (F.) [یتشک] güre ş .

küttâb (A.) [باتک] kâtipler, yaz ا c ا lar. kütüb (A.) [بتک] kitaplar.

kütübhâne (A.-F.) [هناخبتک] kütüphane.

L

lâ (A.) [1 [لا.hay ı r. 2.yoktur.

la’l (A.) [1 [لعل.al. 2.lal ta ş ı . 3.k ı rm ı z ı dudak. lâakal (A.) [لاقل] en az ı ndan, hiç olmazsa. lâbe (F.) [لابه] yalvarma. lâbis (A.) [لابس] giyen. lâbis olmak giymek.

lâbüd (A.) [لابد] gerekli, laz ı m. lâcerem (A.) [لاجرم] ku ş kusuz. lâcverd (F.) [لاجورد] lacivert. lâdînî (A.) [لادینی] laik, din d ı ş ı . lâf (F.) [لاف] söz.

lafazan (F.) [لافزن] geveze. laf ı z (A.) [لفظ] söz.

lâfügüzâf (F.) [لاف و گزاف] bo ş söz, z ı rva. lafz (A.) [لفظ] söz, laf ı z.

lafzî (A.) [لفظی] laf ı z ile ilgili, söz ile ilgili. lâgar (F.) [لاغر] zay ı f, c ı l ı z.

la ğ v (A.) [1 [لغو.kald ı rma. 2.bo ş una.

la ğ vedilmek (A.-T.) 1.kald ı r ı lmak. 2.hükümsüz k ı l ı nmak. la ğ vetmek (A.-T.) 1.kald ı rmak. 2.hükümsüz k ı lmak.

la ğ volmak (A.-T.) 1.kald ı r ı lmak. 2.hükümsüz kalmak. la ğ volunmak (A.-T.) 1.kald ı r ı lmak. 2.hükümsüz k ı l ı nmak. la ğ z (A.) [زغل] sürçme.

la ğ zi ş (F.) [شزغل] sürçme, kayma. lahd (A.) [لحد] mezar, lahit. lahika (A.) [هقحلا] ek. lahm (A.) [لحم] et.

lahn (A.) [1 [لحن.uyum. 2.tav ı r. 3.dil. laht (F.) [لخت] parça.

lâhûtî (A.) [لاهوتی] ilahî. lahza (A.) [لحظه] an, lahza. laîn (A.) [لعین] lanetlenmi ş . lakab (A.) [لقب] lakap.

lâkayd (A.) [لاقید] kay ı ts ı z.

lâkaydî (A.) [لاقیدی] kay ı ts ı zl ı k. lâkin (A.) [لکن] ancak, ne var ki. laklâk (A.) [لاقلاق] leylek. laklaka (A.) [لقلقه] bo ş laf. lâl (F.) [لال] dilsiz.

lâle (F.) [لاله] lale çiçe ğ i.

lâlekâ (F.) [1 [لاکل.pabuç. 2.taç, ibik. lâlettayin (A.) [لاعلی التعیین] geli ş igüzel. lâlezar (F.) [لاله زار] lale bahçesi.

lâmehâle (A.) [لاحم له] ister istemez, çaresiz. lâmekan (A.) [لامكان] mekans ı zl ı k. lâmi’ (A.) [لامع] parlayan. lâmia (A.) [لامعه] parlayan.

lâmise (A.) [لامسه] dokunma duyusu. lâne (F.) [لانه] yuva.

lanet (A.) [لعنت] lanet, beddua. lâsiyyema (A.) [لاسيما] özellikle. lâ ş e (F.) [لاشه] le ş .

lâ ş ehâr (F.) [لاشه خاور] le ş yiyen. latif (A.) [لطيف] ho ş , yumu ş ak. latife (A.) [لطيفه] ş aka.

latife etmek (A.-T.) ş aka yapmak. latifegû (A.-F.) [لطيفه گو] ş akac ı . latme (A.) [لطمه] tokat.

lâubali (A.) [لاابالى] kay ı ts ı z, gams ı z. lâubalîlik (A.-T.) kay ı ts ı zl ı k, gams ı zl ı k. lây (F.) [1 [لاى.çamur. 2.tortu.

lâya’kil (A.) [لايعقل] kendinde olmayan. lâyemut (A.) [لايموت] ölümsüz.

lâyenkat ı (A.) [لاينقطع] kesintisiz, sürekli.

lâyetecezza (A.) [لايتجزا] parçalanmaz, ayr ı lmaz. lâyetegayyer (A.) [لايتغير] de ğ i ş mez.

lâyetenâhi (A.) [لا ىهانتى] sonsuz.

lâyetezelzül (A.) [لا ىتزلزل] sars ı lmaz. lâyiha (A.) [لا ىحه] tasar ı . lâyuad (A.) [لا ىدعه] say ı s ı z.

lâzevâl (A.) [لا وزلا] yok olmaz, ölümsüz. lâz ı m (A.) [[مزلا 1.gerekli. 2.geçi ş siz. lâz ı me (A.) [لا زمه] gerekli. leâli (A.) [لئالى] inciler. leb (F.) [لب] dudak.

lebâleb (F.) [لبالب] a ğ z ı na kadar dolu. leben (A.) [لبن] süt.

leb-i derya (F.) [لب ايرد] sahil, deniz kenar ı . lecâcet (A.) [تجاجل] inat. lecûc (A.) [جوجل] inatç ı .

ledünnî (A.) [لدنى] Tanr ı s ı rlar ı yla ilgili. leffen (A.) [لفل] ili ş ikte.

leh (A.) [له] yan, yana, yarar ı na.

lehv (A.) [1 [لهو.oyun. 2.yarar ı olmayan i ş ler. leîm (A.) [لميئل] alçak.

leîmâne (A.-F.) [لميئانه] alçakça. leked (F.) [1 [لكد.tekme. 2.çifte. lekedâr (F.) [لكه راد] lekeli. lem’a (A.) [لمعه] par ı lt ı .

lemeân (A.) [لمعان] par ı ldama. lemeât (A.) [لمعات] par ı lt ı lar. lems (A.) [لمس] dokunma.

lemyezel (A.) [1 [لم یزل.yok olmayan, kal ı c ı . 2.Tanr ı . leng (F.) [لنگ] aksak, topal. lerzân (F.) [لرزان] titrek. lerzi ş (F.) [لرزش] titreme.

le ş ker (F.) [1 [لشکر.asker. 2.ordu.

letâfet (A.) [1 [لطافت.ho ş luk. 2.yumu ş akl ı k. 3.güzellik. letâif (A.) [لطائف] ş akalar, f ı kralar, latifeler. levâh ı k (A.) [لواحق] ekler. levâyih (A.) [لوایح] tasar ı lar.

levâz ı m (A.) [لوازم] gereçler, gerekli ş eyler.

levend (F.) [1 [لوند.Osmanl ı deniz eri. 2.ayya ş . 3.zampara. 4.kabaday ı . levh (A.) [لوح] levha.

levha (A.) [لوحه] plaka, tabela. levn (A.) [1 [لون.renk. 2.tür. levs (A.) [لوث] pislik.

levze (A.) [1 [لوزه.badem. 2.bademcik. leyâlî (A.) [لیالی] geceler. leyl (A.) [لیل] gece. leyle (A.) [لیله] gece. leylî (A.) [لیلی] yat ı l ı .

leylünehâr (A.) [ليل و نهار] gece gündüz. leyyin (A.) [ليّن] yumu ş ak. lezâiz (A.) [تاذل] lezzetler. lezîz (A.) [ذيذ] lezzetli.

lezzât (A.) [1 [تاذل.lezzetler. 2.zevkler. lezzet (A.) [[تذل 1.lezzet, tad. 2.zevk. libas (A.) [لباس] giysi. licâm (F.) [لجام] gem. lifâfe (A.) [لفافه] sarg ı .

ligâm (F.) [1 [لگام.gem. 2.dizgin. lihâf (A.) [لحاف] yorgan. lihye (A.) [لحيه] sakal.

lîk (F.) [ليك] ama ancak.

likâ (A.) [1 [لقا.bulu ş ma. 2.yüz. lîme (F.) [ليمه] parça. lîmû (F.) [وميل] limon. lisân (A.) [لسان] dil.

lisanî (A.) [لسانى] dil ile ilgili. lisâniyyat (A.) [لسانيات] dilbilim. lise (A.) [لثه] di ş eti.

livâ (A.) [لوا] sancak, bayrak.

livata (A.) [لواطه] kulamparal ı k, o ğ lanc ı l ı k. liyakat (A.) [لياقت] yara ş ma.

lu’bet (A.) [تبعل] oyuncak.

lu’betbaz (A.-F.) [زابتبعل] kuklac ı . luâb (A.) [باعل] salya.

lugât (A.) [1 [تاغل.sözlük. 2.kelimeler. lugat (A.) [[تغل 1.söz. 2.sözlük. 3.kelime. lugaz (A.) [زغل] bilmece. lukme (A.) [همقل] lokma.

lûle (F.) [1 [ولـه.boru. 2.lüle, ka ğ ı t külah. lutf (A.) [1 [فطل.iyilik, lütuf. 2.güzellik. lutfeylemek ilgi göstermek, iyilik etmek. lutfkâr (A.-F.) [راكفطل] lütuf sahibi.

lutufdîde (A.-F.) [فطل مديده] iyilik görmü ş , lütuf görmü ş . lutufkâr (A.-F.) [راكفطل] lütuf sahibi. lü’lü (A.) [ؤلؤل] inci. lübb (A.) [بل] öz.

lücce (A.) [1 [جل.kalabal ı k. 2.gümü ş . 3.deniz, engin su. lüknet (A.) [تنكل] dil tutuklu ğ u.

lüle (F.) [1 [ولـه.boru. 2.lüle, ka ğ ı t külah. lüzum (A.) [موزل] gereklilik, laz ı m olma. lüzum görmek gerekli bulmak.

M

mâ (A.) [ام] su. mâ (F.) [ام] biz.

ma’âyib (A.) [معايب] kusurlar, ay ı plar. ma’ber (A.) [معبر] geçit. ma’ni (A.) [معنى] anlam. ma’raz (A.) [معرض] sergi.

ma’reke (A.) [معركه] sava ş alan ı . ma’ ş erî (A.) [معشرى] kollektif.

maâbid (A.) [معابد] mabetler, ibadet yerleri. maâbir (A.) [معابر] geçitler.

maâd (A.) [1 [معاد.dönü ş yeri. 2.ahiret.

mâadâ (A.) [عامدا] d ı ş ı nda, -den ba ş ka, ba ş ka, öte, yan ı s ı ra. maâdin (A.) [معادن] madenler.

maalesef (A.) [معالأسف] ne yaz ı k ki.

maalmemnûniye (A.) [معالممنونيه] seve seve. maânî (A.) [معانى] anlamlar.

maârif (A.) [1 [معارف.bilimler. 2.kültür. 3.Millî E ğ itim B akanl ı ğ ı . maarif nezareti millî e ğ itim bakanl ı ğ ı . maâ ş (A.) [1 [معاش.geçim. 2.ayl ı k.

maatteessüf (A.) [مع التأسف] ne yaz ı k ki, üzülerek, maalesef. maazâlik (A.) [مع ذلک] bununla birlikte. maâzallah (A.) [ناعم ا] Allah esirgesin.

mâba’dut-tabîa (A.) [مابعدالطبيعه] fizik ötesi, do ğ a ötesi. mâba’duttabîiyye (A.) [مابعدالطبيعيه] metafizik, do ğ a ötesi. mâbad (A.) [مابعد] sonraki.

mâbad ı var (A.-T.) devam edecek, sürecek, arkas ı var. mabed (A.) [1 [معبد.tap ı nak. 2.ibadethane. mâbeyn (A.) [1 [مابين.aras ı . 2.padi ş ah saray ı . mabud (A.) [معبود] ibadet edilen,

mâcera (A.) [1 [ماجرا.cereyan eden. 2.serüven. mâceraperest (A.-F.) [ماجراپرست] macerac ı .

maceraperestî (A.-F.) [ماجراپرستی] macerac ı l ı k, maceraperestlik. mâdâmülhayat (A.) [مادامالحياة] ömür boyu.

madde be madde (A.-F.) [مادهبمادهه] madde madde. maddî (A.) [1 [مادی.madde ile ilgili. 2.materyalist. maddiyet (A.) [مادیت] maddîlik.

maddiyye (A.) [1 [مادیه.madde ile ilgili. 2.matetaryalist. mâde (F.) [ماده] di ş i.

mâdelet (A.) [معدلت] adalet.

madeniyyât (A.) [معدنيات] madencilik bilimi, mineraloji. mâder (F.) [مادر] anne.

maderî (F.) [يردام] anne ile ilgili, ana taraf ı .

271

mâderzâd (F.) [دازردام] anadan do ğ ma. mâdiyân (F.) [نایدام] k ı srak. madûd (A.) [دودعم] say ı l ı . madûd olmak say ı lmak.

mâdum (A.) [مودعم] yok olmu ş . mâdumiyet (A.) [تیمودعم] yokluk. mâdun (A.) [نودام] ast, a ş a ğ ı da, alt. mâfevk (A.) [قوفام] üst, üstü, yukar ı s ı . mafsal (A.) [لصفم] eklem. magâre (A.) [هراغم] ma ğ ara.

ma ğ âk (F.) [1 [کاغم.çukur. 2.mezar.

ma ğ âzî (A.) [1 [یزاغم.sava ş lar, gazalar. 2.sava ş öyküleri. ma ğ bûn (A.) [نوبغم] aldat ı lm ı ş .

ma ğ dûr (A.) [رودغم] haks ı zl ı ğ a u ğ ram ı ş .

ma ğ dur etmek haks ı zl ı ğ a u ğ ratarak zor durumda b ı rakmak. ma ğ dur olmak haks ı zl ı ğ a u ğ ramayarak zor durumda kalmak. ma ğ duriyet (A.) [تیرودغم] haks ı zl ı ğ a u ğ rama, ma ğ dur olma. ma ğ firet (A.) [ترفغم] yarl ı gama. ma ğ firet etmek yarl ı gamak.

ma ğ fur (A.) [روفغم] yarl ı ganm ı ş .

ma ğ lata (A.) [هطلغم] laf salatas ı , yan ı ltmaca. ma ğ lub (A.) [بولغم] yenik.

ma ğ mûm (A.) [مومغم] gaml ı , kederli.

ma ğ rib (A.) [1 [بـرغم.bat ı . 2.ak ş am namaz ı . 3.Kuzeybat ı Afrika. 4.Fas. ma ğ rur (A.) [رورغم] gururlu, kendini be ğ enmi ş . ma ğ rûr olmak gururlanmak.

ma ğ rûrane (A.-F.) [ەنارورغم] gururlanarak, kendini be ğ enerek. ma ğ sub (A.) [بـوصغم] gaspedilmi ş . ma ğş u ş (A.) [شوشغم] kar ı ş m ı ş .

ma ğ z (F.) [1 [زغم.beyin. 2.iç, öz. 3.ilik. ma ğ zûb (A.) [بـوضغم] gazaba u ğ rat ı lm ı ş . mâh (F.) [ماه] ay.

mahabbet (A.) [تـبحم] sevgi. mahabbet eylemek sevmek.

mahâfil (A.) [1 [لـفاحم.mahfiller. 2.toplant ı yerleri. mahâkim (A.) [مـكاحم] mahkemeler. mahal (A.) [لـحم] yer. mahall (A.) [لـحم] yer.

mahallî (A.) [1 [لـحمی.yerel. 2.yerli. mahalliye (A.) [ەیلحم] yerel. mâhâne (F.) [ەناماه] ayl ı k. mahâret (A.) [تراهم] beceri. mâhasal (A.) [لـصح ام] sonuç.

mahâsin (A.) [نـاحسن] iyilikler, güzellikler. mâhazar (A.) [رضحام] haz ı rda olan. mahâzin (A.) [نزاخم] mahzenler.

mahâzîr (A.) [ريزاحم] sak ı ncalar. mahbes (A.) [سبحم] hapishane.

mahbûb (A.) [1 [بوبحم.sevilen. 2.sevgili.

mahbus (A.) [1 [سوبحم.hapsedilmi ş . 2.hapishane. mahcûb (A.) [1 [بوجحم.örtülmü ş . 2.utangaç. mahcûb etmek utand ı rmak. mahcûb olmak utanmak.

mahcûbiyet (A.) [تيبوجحم] utangaçl ı k. mahcûz (A.) [ظوجحم] hacizli. mahcûz olmak haczedilmek.

mahdud (A.) [دود حم] s ı n ı rl ı , kas ı tl ı . mahdum (A.) [مودخم] o ğ ul. mâhe (F.) [ماه] matkap.

mahfaza (A.) [هظفحم] kutu, kap. mahfî (A.) [ىفخم] gizli.

mahfil (A.) [1 [لفحم.toplant ı yeri. 2.cami mahfili. mahfiyyen (A.) [ايفخم] gizlice.

mahfuz (A.) [ظوفحم] korunmu ş , saklanm ı ş . mâh- ı nev (F.) [ون ام] hilal, ay.

mâh- ı sipihr [ام رهپس] ay, gökyüzündeki ay. mâhî (F.) [امى] bal ı k.

mahir (A.) [رام] becerili, maharetli. mahiyet (A.) [تيام] as ı l, esas, içyüzü.

mahkûk (A.) [كوكحم] kaz ı lm ı ş , kaz ı larak yaz ı lm ı ş , yontulmu ş . mahkum (A.) [موكحم] hüküm giymi ş . mahkûm etmek hüküm giydirmek. mahkum olmak hüküm giymek. mahlas (A.) [صلخم] takma ad.

mahlû (A.) [عولخم] tahttan indirilmi ş . mahluk (A.) [قولخم] yarat ı k.

mahlul (A.) [ل ولحم] erimi ş , çözülmü ş , hallolmu ş . mahlut (A.) [طولخم] kar ı ş ı k.

mahmûd (A.) [1 [دومحم.övülmü ş . 2.hamd edilmi ş . mahmul (A.) [لومحم] yüklü.

mahmur (A.) [رومخم] uykulu, bayg ı n.

mâhpâre (F.) [1 [ماه پاره.ay parças ı . 2.çok güzel. mahrec (A.) [جر خم] ç ı k ı ş yeri.

mahrem (A.) [1 [مرحم.nikah dü ş meyen. 2.gizli. mâhru (F.) [وره ام] ay yüzlü, güzel yüzlü. mahruk (A.) [قورحم] yan ı k, yanm ı ş . mahrûkat (A.) [تاقورحم] yakacak. mahrum (A.) [مورحم] yoksun. mahrum etmek yoksun b ı rakmak. mahrum olmak yoksun kalmak.

mahrumiyet (A.) [تيمورحم] yoksunluk, mahrumluk. mahrut (A.) [طورخم] koni.

mahsûb (A.) [بوسحم] hesap edilen. mahsûl (A.) [لوصحم] ürün, sonuç. mahsur (A.) [روصحم] ku ş at ı lm ı ş .

mahsus (A.) [1 [صوصخم.özgü, ayr ı lm ı ş . 2.bilerek. mahsûs (A.) [صوصخم] hissedilen, hissedilir.

mah ş er (A.) [1 [رشحم.k ı yamet yeri. 2.a ş ı r ı kalabal ı k. mâhtâb (F.) [باتهام] mehtap. mahtûm (A.) [موتخم] mühürlü.

mahtût (A.) [1 [طوطخم.yaz ı l ı . 2.çizili. mahv (A.) [[وحم 1.yok etme. 2.yok olma. mahvetmek (A.-T.) yok etmek.

mahz (A.) [ضحم] s ı rf, sade, tam.

mahzar (A.) [1 [رضحم.huzur, kat. 2.görünü ş . mahzun (A.) [نوزحم] hüzünlü. mahzun etmek hüzünlendirmek. mahzun olmak hüzünlenmek.

mahzûnane (A.-F.) [هنانوزحم] hüzünlü bir halde. mahzur (A.) [روذحم] sak ı nca.

mahzur görmek sak ı ncal ı bulmak.

mahzûzat (A.) [تاظوظحم] ho ş a gidecek ş eyler. mâî (A.) [1 [ىئام.su ile ilgili. 2.mavi. mâ-i mukattar [رطقم عام] dam ı t ı k su. mâide (A.) [هدئام] sofra.

mâil (A.) [1 [لئام.e ğ ilimli, istekli. 2.e ğ imli, meyilli. 3.çalan. mâil olmak e ğ ilim göstermek.

maî ş et (A.) [تشيعم] geçim, dirlik.

maiyyet (A.) [تيعم] birlik, beraberlik, yan ı nda bulunma. mak’ad (A.) [1 [دعقم.makat, k ı ç. 2.minder. makâbir (A.) [رباقم] mezarlar, kabirler. mâkabl (A.) [لبقام] önceki, önü.

mâkablettârih (A.) [لبقام لاتاريخ] tarih öncesi. makâl (A.) [لاقم] söz.

makam (A.) [1 [ماقم.yer. 2.kat, huzur. 3.musikî makam ı makâmat (A.) [تاماقم] makamlar.

makarr (A.) [1 [رقم.ba ş kent. 2.merkez. makâs ı d (A.) [دصاقم] maksatlar. makber (A.) [ربقم] mezar. makbere (A.) [هربقم] mezar.

makbul (A.) [لوبقم] kabul edilen, be ğ enilen. makbuz (A.) [1 [ضوبقم.al ı nm ı ş . 2.al ı nd ı belgesi. makdem (A.) [مدقم] gelme, geli ş .

makdur (A.) [1 [رودقم.güç. 2.elden gelen. makes (A.) [سكعم] yans ı ma yeri.

makes bulmak (A.-T.) yans ı mak, yans ı yacak yer bulmak. makes olmak (A.-T.) yans ı tmak, yans ı ma yeri olmak.

makhûr (A.) [1 [روهقم.kahrolmu ş , yenilmi ş . 2.gazaba u ğ ram ı ş .

mâkiyan (F.) [نایکام] tavuk. makrun (A.) [نورقم] yak ı n. maksad (A.) [دصقم] amaç.)

maksûd (A.) [دوصقم] istenilen, maksat. makta (A.) [[عطقم 1.kesim yeri. 2.kesit.)

maktel (A.) [1 [لتقم.öldürme yeri. 2.ünlü birinin ölümü üzerine yaz ı lan ş iir. maktû (A.) [1 [عوطقم.kesilmi ş , kesik. 2.pazarl ı k yap ı lmaz. maktül (A.) [لوتقم] öldürülen. maktül olmak öldürülmek.

mâkul (A.) [لوقعم] akla uygun.

makûlat (A.) [تلاوقعم] aklî bilgiler. makûle (A.) [هلوقم] kategori.

makûs (A.) [1 [سوکعم.ters. 2.u ğ ursuz. mal (A.) [[م ا ل 1.mal. 2.servet. mâlâmâl (F.) [لامالام] dopdolu.

mâlî (A.) [1 [مالی.mal ile ilgili. 2.maliye ile ilgili. mâlihulya (Yun.-A.) [مالی خولیا] melankoli. mâlik (A.) [مالک] sahip.

mâlikiyet (A.) [مالکیت] sahip olma.

maliye (A.) [مالیه] devletin gelir ve gider i ş lerini takip eden bakanl ı k ve ona

ba ğ l ı daireler.

malûl (A.) [لولعم] özürlü, hastal ı kl ı .

malûlen (A.) [لاولعم] sakatlanm ı ş olarak, özürlü olarak.

malûlîn (A.) [ںيلولعم] hastalar, sakatlar. malûm (A.) [مولعم] bilinen.

malûm olmak anla ş ı lmak, bilinmek. malûmat (A.) [تامولعم] bilgi.

malûmatfurû ş (A.-F.) [شورف تامولعم] bilgiçlik taslayan. malûmatfurû ş luk (A.-F.-T.) bilgiçlik taslama. malûmatfurû ş luk etmek bilgiçlik taslamak. mâmafih (A.) [هيفام عم] bununla birlikte. mâmelek (A.) [كلمام] sahip olunan.

mamûl (A.) [1 [لومعم.yap ı lm ı ş , imal edilmi ş . 2.al ı ş ı lm ı ş . mamûlat (A.) [تلاومعم] imal edilenler. mamûlün fevkinde al ı ş ı lm ı ş ı n ötesinde.

mamûr (A.) [رومعم] bay ı nd ı r, imar edilmi ş .

mamûr edilmek bay ı nd ı rla ş t ı r ı lmak, imar edilmek. mamûr etmek bay ı nd ı rla ş t ı rmak. mamûr olmak bay ı nd ı r olmak.

mamûre (A.) [هرومعم] bay ı nd ı r yer. mamûriyet (A.) [تيرومعم] bay ı nd ı rl ı k. mana (A.) [ىنعم] anlam.

manaland ı rmak anlam kazand ı rmak.

manen (A.) [1 [انعم.mana yolu ile. 2.gönülden. mânend (F.) [دنام] gibi.

manevî (A.) [1 [ىونعم.anlam ile ilgili. 2.ruh ile ilgili.

maneviyat (A.) [1 [تایونعم.manaya dayal ı ş eyler. 2.moral de ğ erler. mani (A.) [یىنعم] engel. mani olmak engel olmak. mânia (A.) [ەعنام] engel.

manidar (A.-F.) [راد یىنعم] anlaml ı .

mans ı b (A.) [بىصنم] devlet memuriyetindeki makam. mans ı bdar (A.-F.) [رادبىصنم] makam sahibi devlet memuru. mansur (A.) [روصنم] Tanr ı ’n ı n yard ı m ı yla zafer kazanan. mant ı kan (A.) [اقطنم] mant ı k bak ı m ı ndan. mant ı kî (A.) [یىقطنم] mant ı kl ı .

mant ı kiyyûn (A.) [نویقطنم] mant ı kç ı lar, mant ı k bilginleri. manzar (A.) [1 [رظنم.seyir yeri. 2.görünü ş . 3.yüz. manzara (A.) [ەرظنم] görünüm.

manzum (A.) [موظنم] nazmedilmi ş . manzûmât (A.) [تاموظنم] manzumeler.

manzûme (A.) [1 [ەموظنم.dizilmi ş . 2.vezinli söz, ş iir. 3.sistem. manzur (A.) [1 [روظنم.bak ı lan. 2.dikkat çeken. manzur olmak görülmek, göze çarpmak. mâr (F.) [رام] y ı lan.

maraz (A.) [ضرم] hastal ı k.

marazî (A.) [یىضرم] hastal ı kl ı , hastalkla ilgili. mârgîr (F.) [ریگرام] y ı lanc ı , y ı lan tutan.

marifet (A.) [1 [تفرعم.bilme. 2.ustal ı k, beceri. 3.arac ı .

mariz (A.) [ضیرم] hasta.

mârpîç (F.) [چیپرام] marpuç, nargile marpucu. maruf (A.) [1 [فورعم.bilinen. 2.ünlü, tan ı nm ı ş . marûf olmak tan ı nmak, bilinmek.

maruz (A.) [1 [ضورعم.arzedilen, sunulan. 2.kar ş ı kar ş ı ya kalma, tutulma. maruz olmak kar ş ı kar ş ı ya kalmak.

maruzat (A.) [تاضورعم] sunulanlar, arzedilecek ş eyler. mâsabak (A.) [قبسام] geçen, geçmi ş . masâri (A.) [ع راصم] dizeler, m ı sralar. masârif (A.) [فراصم] harcamalar.

masdar (A.) [1 [ردصم.ç ı k ı ş yeri, kaynak. 2.masdar. mâsebak (A.) [قبسام] geçen, geçmi ş . mashara (A.) [هرخسم] soytar ı .

mâsiva (A.) [1 [اسوی.Tanr ı ’n ı n d ı ş ı ndaki varl ı klar. 2.dünyaya özgü her ş ey. masiyet (A.) [1 [تیصعم.günah. 2.isyan. maskat (A.) [1 [طقسم.dü ş ü ş yeri.

maskat- ı re’s [سأر طقسم] do ğ um yeri.

maslahat (A.) [1 [تحلصم.i ş . 2.dirlik düzenlik.

maslahatgüzar (A.-F.) [رازگ تحلصم] elçi ad ı na devlet i ş lerini yürüten. masnû (A.) [1 [عونصم.yapma, yapay. 2.sanatl ı . masraf (A.) [فرصم] harcama, gider. masrû (A.) [عورصم] saral ı .

masrûf (A.) [فورصم] harcanm ı ş .

masruf olmak harcanmak. mass (A.) [مص] emme.

massetmek emmek, çekmek. mâst (F.) [ماست] yo ğ urt.

mastaba (A.) [1 [مصطبه.meyhane. 2.sedir.

masum (A.) [1 [معصوم.suçsuz, günahs ı z. 2.küçük çocuk. masumane (A.-F.) [معصومانه] masumca.

masume (A.) [1 [معصومه.suçsuz, günahs ı z. 2.küçük k ı z çocu ğ u. masumiyet (A.) [معصومیت] masumluk, suçsuzluk. masûn (A.) [مصون] korunmu ş , saklanm ı ş . masûn kalmak korunmak, zarar gelmemek. mâ ş e (F.) [ماشه] ma ş a.

ma ş er (A.) [مشعر] toplum.

ma ş erî (A.) [مشعری] kollektif, ortakla ş a.

mâ ş ı ta (A.) [ماشطه] kad ı n makyajc ı s ı , kad ı n kuaförü. mâ ş î (A.) [ماشی] yürüyen.

mâ ş iyen (A.) [ماشیا] yürüyerek. ma ş r ı k (A.) [مشرق] do ğ u.

ma ş ûk (A.) [مشوق] (erkek) sevgili. ma ş uka (A.) [مشوقه] (bayan) sevgili. matbaa (A.) [مطبعه] bas ı mevi. matbah (A.) [مطبخ] mutfak.

matbû (A.) [1 [مطبوع.bas ı l ı . 2.ho ş a giden, ho ş .

matbûat (A.) [1 [تاعوبطم.bas ı n. 2.bas ı l ı ş eyler. mâtem (A.) [مـتام] yas.

mâtem tutmak yas tutmak.

mâtemdar (A.-F.) [رادمـتام] yasl ı . mâtemî (A.-F.) [ىـمـتام] yasl ı . mâtemli (A.-T.) yasl ı .

mâtemserâ (A.-F.) [ارسمـتام] yas tutulan ev. mâtemzede (A.-F.) [هدز مـتام] yasl ı .

matla (A.) [1 [علطم.do ğ u ş yeri. 2.kaside ve gazelin ilk beyti. matlab (A.) [1 [بلطم.konu. 2.istek.

matlub (A.) [1 [بولطم.istenilen, aranan. 2.alacak. matlûb etmek istemek.

matrûd (A.) [دورطم] kovulmu ş .

matrû ş (A.) [1 [شورطم.sakals ı z. 2.t ı ra ş lanm ı ş . matuf (A.) [فـوطعم] yönelik, çevrili. matûh (A.) [هوتعم] bunak, bunam ı ş .

matûhe (A.) [هـوتعم] bunak, bunam ı ş (bayan). mâvaka (A.) [عقوام] olup biten.

mâverâ (A.) [1 [اروام.öte, ötesinde. 2.ahiret, öbür dünya. mavt ı n (A.) [نـطوم] yurt tutulan yer.

mâye (F.) [1 [ماىه.maya. 2.para. 3.mal. 4.güç.

mâyedar (F.) [1 [راد ماىه.mayal ı . 2.paral ı . 3.mal sahibi. 4.güçlü. mâyi (A.) [عىام] s ı v ı .

283

mayûb (A.) [1 [بوبیعم.kusurlu. 2.ay ı planm ı ş .

mazanna (A.) [1 [هنظم.ermi ş san ı lan.2.zan alt ı ndaki. mazarrat (A.) [1 [تىرضم.zarar verme. 2.zarar. mazarrât (A.) [تارضم] zararlar. mazbata (A.) [هطبضم] tutanak.

mazbata tanzim etmek tutanak düzenlemek.

mazbut (A.) [1 [طوبضم.zaptedilmi ş . 2.kayda geçirilmi ş . 3.derli toplu. 4.sa ğ lam. mazbutat (A.) [تاطوبضم] kayda geçirilenler. mazeret (A.) [ترذعم] özür.

mazerethâh (A.-F.) [هاوخ ترذعم] özür dileyen.

mazhar (A.) [1 [رهظم.ortaya ç ı k ı ş yeri. 2. ş ereflenme, nail olma. mazhar olmak kar ş ı la ş mak, nail olmak. mâzi (A.) [ىضام] geçmi ş , geçmi ş zaman.

mazlum (A.) [1 [مولظم.zulme u ğ ram ı ş . 2.sesiz sedas ı z. mazlumâne (A.-F.) [هنامولظم] mazlumca.

mazlûmiyet (A.) [1 [تيمولظم.mazlumluk, zulme u ğ ram ı ş l ı k. 2.sesiz sedas ı z

olma.

mazmaza (A.) [هضمضم] gargara.

mazmaza yapmak gargara yapmak, a ğ ı zda su çalkalamak. mazmun (A.) [1 [نومضم.kavram. 2.ince söz. maznun (A.) [نونظم] zanl ı .

maznun olmak zan alt ı nda kalmak.

mazrub (A.) [1 [بورضم.dövülen. 2.çarp ı lan.

mazruf (A.) [1 [فورظم.kaba konulan. 2.zarfl ı . mâzu (F.) [وزام] maz ı .

mazûl (A.) [لوزعم] görevden al ı nm ı ş , azledilmi ş . mazul olmak görevden al ı nmak, azledilmek. mazur (A.) [روذعم] özürlü.

me’vâ (A.) [اوأم] s ı ğ ı nma yeri. me’yûs (A.) [سوىأم] umutsuz. me’yûs etmek umutsuz b ı rakmak. me’yûs olmak umudunu yitirmek. meâb (A.) [بآم] s ı ğ ı nma yeri.

meâd (A.) [1 [داعم.dönü ş yeri. 2.ahiret. meâhiz (A.) [ذخآم] kaynaklar. meâl (A.) [لآم] anlam.

meâric (A.) [جراعم] merdivenler.

meâsî (A.) [1 [صاعمى.isyanlar. 2.günahlar. meâyib (A.) [باىاعم] kusurlar, ay ı plar.

mebâd (F.) [دابم] sak ı n, aman sak ı n, olmaya. mebâdâ (F.) [ادابم] sak ı n, aman sak ı n, olmaya. mebâdî (A.) [يدابم] ilkeler, prensipler. mebâhis (A.) [ثحابم] konular, bahisler.

mebânî (A.) [1 [نابمى.temeller. 2.yap ı lar, binalar. mebde’ (A.) [1 [أدبم.ba ş lang ı ç noktas ı . mebde-i tarih [خيرات أدبم] tarih ba ş lang ı c ı .

mebhas (A.) [1 [مبحث.bölüm, fas ı l. 2.bilim. mebhûs (A.) [مبحوث] bahsedilen. mebhût (A.) [مبهوت] ş a ş k ı n.

mebla ğ (A.) [1 [مبلغ.tutar. 2.para. mebnâ (A.) [مبنى] bina.

mebnî (A.) [1 [مبنى.dayanan. 2.bina edilmi ş . mebsût (A.) [مبسوط] yayg ı n, aç ı k.

mebsûten (A.) [مبسوطا] yayg ı n olarak.

mebus (A.) [1 [مبعوث.gönderilmi ş . 2.milletvekili. 3.ölümden sonra dirilen. mebzûl (A.) [مبذول] bol.

mebzûlen (A.) [مبذولا] bolca.

mebzûliyet (A.) [مبذوليت] bolluk. mec’ûl (A.) [مجعول] yapay.

mecâl (A.) [1 [مجال.güç, kuvvet. 2.f ı rsat. mecâlis (A.) [مجالس] meclisler.

mecâmi (A.) [مجامع] toplant ı yerleri.

mecânîn (A.) [مجانين] mecnunlar, ç ı lg ı nlar.

mecbûr (A.) [1 [مجبور.zorunlu. 2.zora ko ş ulmu ş . mecbûrî (A.) [مجبوري] zorunlu.

mecbûriyet (A.) [مجبوريت] zorunluluk. meccânen (A.) [مجانا] paras ı z olarak. meccânî (A.) [مجاني] paras ı z. mecd (A.) [مجد] ululuk.

mecelle (A.) [مجلة] dergi.

mechûl (A.) [مجهول] bilinmeyen.

mechûlât (A.) [مجهولات] bilinmeyenler. mechûliyet (A.) [مجهوليت] bilinmezlik.

mechûlünneseb (A.) [مجهول النسب] onun bunun çocu ğ u. mecîd (A.) [مجيد] ulu.

meclis (A.) [مجلس] toplant ı yeri.

meclisefrûz (A.-F.) [مجلس افروز] meclisi ayd ı nlatan, meclisi ş enlendiren. meclûb (A.) [1] [مجلوب.celbedilmi ş . 2.a ş ı k, tutkun. mecma’ (A.) [مجمع] toplant ı yeri. mecmû’ (A.) [مجموع] toplam, tümü.

mecmûa (A.) [1] [مجموعة.dergi. 2.küçük risale veya farkl ı kitaplar ı n bir araya

getirildi ğ i eser.

mecmûan (A.) [مجموعا] toplam olarak.

mecnûn (A.) [1] [مجنون.delice seven. 2.cinli. 3.Leyla’n ı n a ş ı ğ ı . mecnûnâne (A.-F.) [مجنونانه] ç ı l ğ ı nca, delicesine. mecrâ (A.) [1] [مجرا.su yata ğ ı . 2.yol, güzergah. mecrûh (A.) [مجروح] yaral ı .

mecrûhîn (A.) [مجروحين] yaral ı lar.

mecûsî (A.) [مجوسى] ate ş perest, ate ş e tapan.

meczûb (A.) [1 [مجذوب.cezbedilmi ş . 2.Tanrı sevgisiyle cezbeye kap ılan. 2.deli. med’uv (A.) [مدعو] davetli.

med’uvvîn (A.) [مدعوین] davetliler.

medâfin (A.) [مدافن] mezarlar.

medâr (A.) [1 [مدار.yörünge 2.dönence. 3.vesile, vas ı ta. 4.yard ı mc ı . medâric (A.) [مدارج] merdivenler. medâris (A.) [مدارس] medreseler. medd (A.) [1 [مد.uzatma. 2.çekme.

meddâh (A.) [1 [مداح.çok öven. 2.meddah. meded (A.) [مدد] yard ı m, medet.

mededhâh (A.-F.) [مددخواه] yard ı m isteyen.

mededkâr (A.-F.) [مددکار] yard ı m eden, yard ı mc ı .

mededres (A.-F.) [مدرس] yard ı ma ko ş an, imdada ko ş an. medenî (A.) [1 [مدنی. ş ehirli. 2.uygar. 3.görgülü. 4.Medineli. medenîle ş mek uygarla ş mak.

medeniyyet (A.) [مدنیت] uygarl ı k. medfa (A.) [مدفع] top.

medfen (A.) [مدفن] mezar, defin yeri.

medfû (A.) [1 [مدفوع.ç ı kar ı lm ı ş . 2.d ı ş k ı . 3.para kasas ı ndan ç ı km ı ş . medfûn (A.) [مدفون] gömülü, defnedilmi ş . medfûn edilmek gömülmek. medh (A.) [مدح] övgü.

medhal (A.) [1 [مدخل.giri ş . 2.giri ş yeri. 3.ba ş lang ı ç. 4.dehalet. medhaldâr (A.-F.) [مداخلدار] parma ğ ı olan, müdahale etmi ş olan. medhaldar bulunmak (A.-F.-T.) parma ğ ı olmak; müdahalesi bulunmak. medhedilmek övülmek.

medhetmek övmek.

medhiye (A.) [مدحیه] övgü.

medhiyyât (A.) [مدحیات] övgüler.

medhû ş (A.) [مدهوش] deh ş ete kap ı lm ı ş . medîd (A.) [1 [مدید.uzun. 2.çekilmi ş . medîde (A.) [1 [مدیده.uzun. 2.çekilmi ş . medîha (A.) [مدیحه] övgü ş iiri, kaside.

medîhagû (A.-F.) [مدیحه گو] övgü ş airi, kaside ş airi. medîne (A.) [1 [مدینه. ş ehir. 2.Medine. medînetünnebî (A.) [مدینة النبی] Medine. medînetüsselam (A.) [مدینة السلام] Ba ğ dat. medlûl (A.) [مدلول] kan ı t olarak gösterilen. medresevî (A.) [مدرسوی] medrese ile ilgili.

medrûs (A.) [1 [مدروس.eski, y ı rt ı k p ı rt ı k. 2.ders olarak verilen. medyûn (A.) [مدیون] borçlu.

mefâhîm (A.) [مفاهیم] mefhumlar.

mefâhir (A.) [مفاخر] övünülecek ş eyler. mefâs ı l (A.) [مفاصل] eklemler. mefâtih (A.) [مفاتیح] anahtarlar. mefhar (A.) [مفخر] övünç kayna ğ ı . mefhum (A.) [مفهوم] kavram. mefhûm olmak anla ş ı lmak.

mefkûd (A.) [1 [مفقود.kay ı p. 2.yok olmu ş .

mefkûd olmak 1.kaybolmak. 2.yok olmak. mefkûre (A.) [ەروکفم] ülkü, ideal.

mefkûrevî (A.) [یوروکفم] ülkü ile ilgili. meflûc (A.) [جولفم] felçli.

meflûc olmak felç olmak, k ı m ı ldayamaz hale gelmek. meflûciyet (A.) [1 [تیجولفم.felçlilik. 2.k ı p ı rdayamama. mefrû ş (A.) [شورفم] dö ş enmi ş . mefrû ş at (A.) [تاشورفم] dö ş eme. mefrûz (A.) [زورفم] ay ı r ı lm ı ş .

mefrûz (A.) [ضورفم] farzedilmi ş .

meftûh (A.) [1 [حوتفم.aç ı k. 2.fethedilmi ş . 3.fethal ı . meftûn (A.) [نوتفم] tutkun, a ş ı k. meftûn etmek a ş ı k etmek.

meftûn olmak a ş ı k olmak, tutulmak. meftûniyet (A.) [تینوتفم] tutkunluk. meger (F.) [1 [رگم.me ğ er. 2.oysa. meges (F.) [سگم] sinek.

me ğ âk (F.) [1 [کاغم.çukur. 2.mezar. meh (F.) [ەم] ay.

mehâbet (A.) [تباهم] heybetlilik.

mehâlik (A.) [کلاهم] tehlikeli yerler. mehâr (F.) [راهم] yular, dizgin. mehaz (A.) [ذخأم]] kaynak.

mehbil (A.) [لبهم] rahim yolu. mehd (A.) [دهم] be ş ik.

mehekk (A.) [کحم] mihenk ta ş ı . mehîb (A.) [بیهم] heybetli. mehl (A.) [لهم] süre tan ı ma.

mehleke (A.) [هکلهم] tehlikeli yer.

mehlikâ (F.-A.) [هم لقل] ay yüzlü, güzel yüzlü. mehpare (F.) [1 [هم راپ.ay parças ı . 2.güzel yüzlü. mehpeyker (F.) [ریکیپ هم] güzel yüzlü, parlak yüzlü. mehr (A.) [رهم] mehir.

mehrû (F.) [ورهم] ay yüzlü, güzel yüzlü. mehtâb (F.) [باتهم] mehtap, ay ı ş ı ğ ı . mehûz (A.) [نوخأم] al ı nm ı ş .

mehve ş (F.) [1 [شوهم.ay gibi, ay kadar güzel. 2.güzel yüzlü. mekân (A.) [1 [ناکم.yer. 2.ev.

mekâre (A.) [هراکم] kiral ı k binek veya yük hayvan ı . mekâreci (A.-T.) binek veya yük hayvan ı kiralayan. mekârim (A.) [مراکم] cömertlikler. mekâtîb (A.) [بیتاکم] mektuplar. mekâtib (A.) [باتاکم] okullar.

mekâtib-i âliye [هیلاع باتاکم] yüksekokullar.

mekâtib-i askeriye [هیرکسع باتاکم] askerî okullar. mekhûl (A.) [لوحکم] sürmeli.

meknûn (A.) [1 [مكنون.dizili. 2.gizli. mekr (A.) [مكر] hile.

mekrûh (A.) [مكروه] i ğ renç.

meks (A.) [مكث] duralama, duraklama. meksur (A.) [مكسور] k ı r ı k.

mek ş ûf (A.) [مكشوف] ke ş fedilmi ş . mekteb (A.) [[مكتب 1.okul. 2.ekol. mekteb-i âlî [مكتب عالى] yüksekokul.

mekteb-i harbiye [مكتب حربيه] harp okulu. mekteb-i i’dâdî [مكتب اعدادى] lise. mekteb-i ibtidâî [مكتب ابتدائى] ilkokul. mekteb-i rü ş dî [مكتب رشدى] ortaokul.

mekteb-i sultânî [مكتب سلطانى] Galatasaray Lisesi. mektep (A.) [مكتب] okul.

mektub (A.) [1 [مكتوب.yaz ı l ı . 2.mektup. mektûbat (A.) [مكتوبات] mektuplar.

mektûbî (A.) [مكتوبى] valilik özel kalem müdürü. mektûm (A.) [مكتوم] gizli. melabe (A.) [ملعبه] oyuncak. melâbis (A.) [ملابس] giysiler. melah (F.) [ملخ] çekirge.

melahat (A.) [ملاحت] yüz güzelli ğ i.

melâhide (A.) [ملاحده] dinsizler, tanr ı tan ı mazlar.

melâik (A.) [ملائك] melekler. melâike (A.) [ملائكه] melekler.) melâl (A.) [ملال] s ı k ı nt ı , usanma. melalli (A.-T.) s ı k ı nt ı l ı .

melanet (A.) [ملعنت] melunluk.

melce (A.) [ملجأ] s ı ğ ı nak, s ı ğ ı nacak yer. melekât (A.) [ملكات] yetiler. meleke (A.) [ملكه] yeti.

meleksîmâ (A.) [ملك سيما] melek yüzlü güzel. melekût (A.) [ملكوت] ruhlar alemi. melfûfen (A.) [ملفوف] ili ş ikte.

melhûz (A.) [ملحوظ] dü ş ünülen, öngörülen. melik (A.) [ملك] padi ş ah. mellah (A.) [ملاح] gemici.

melsûk (A.) [ملصوق] yap ı ş ı k. melûf (A.) [ملفوف] al ı ş ı k.

melun (A.) [ملعون] lanet olas ı .

memâlik (A.) [1 [ممالك.ülkeler. 2.topraklar, diyarlar. memât (A.) [مماتم] ölüm.

memduh (A.) [ممدوح] övülmü ş . memer (A.) [ممر] geçit.

memhûr (A.) [مموهر] mühürlü.

memleket (A.) [1 [مملكت.ülke. 2. ş ehir.

memlûk (A.) [كولمم] köle. memnû (A.) [عونمم] yasak. memnûa (A.) [ەعونمم] yasak.

memnûiyet (A.) [تيعونم] yasak olma hali. memnûn (A.) [1 [نونمم.mutlu, raz ı . 2.sevinçli.

memnun etmek 1.mutlu edilmek, raz ı edilmek. 2.sevindirilmek. memnuniyet (A.) [تينونمم] memnunluk. memûl (A.) [لومأم] umulan, beklenilen.

memur (A.) [1 [رومأم.görevli. 2.devlet memuru. memurîn (A.) [نيرومأم] memurlar, görevliler. memûriyet (A.) [تيرومأم] memurluk. memzuc (A.) [جوزمم] kar ı ş ı k. men (F.) [نم] ben.

men’ (A.) [عنم]

1.engel olma, al ı koyma. 2.engel olunma, al ı konulma.

3.yasaklama. 4.yasaklanma. men’ edilmek yasaklanmak.

men’ etmek 1.engel olmak, al ı koymak. 2.yasaklamak. men’ olunmak yasaklanmak.

menâbi’ (A.) [عبانم] kaynaklar.

menâfi’ (A.) [عفانم] menfaatler, ç ı karlar, yararlar.

menâk ı b (A.) [بقانم] menk ı beler, övgüye de ğ er özellikler. menâm (A.) [1 [مانم.uyku. 2.rüya. menâre (A.) [ەرانم] minare.

menâs ı b (A.) [مناصب] makamlar. menât ı k (A.) [مناطق] bölgeler. menâz ı r (A.) [مناظر] manzaralar.

menâzil (A.) [1 [منازل.konaklar. 2.a ş amalar. menba (A.) [1 [منبع.kaynak. 2.p ı nar. menfâ (A.) [منفی] sürgün.

menfaat (A.) [منفعت] ç ı kar, yarar.

menfaatperest (A.-F.) [منفعت پرست] ç ı karc ı . menfâl ı k (A.-T.) sürgün hayat ı .

menfez (A.) [منفذ] nüfuz etme yeri, delik, yar ı k, giri ş veya ç ı k ı ş yolu.

menfî (A.) [منفی]

1.olumsuz. 2.hep olumsuz dü ş ünen, her ş eye olumsuz

yakla ş an. 3.sürgüne gönderilmi ş . menfur (A.) [منفور] nefret edilen. menhî (A.) [منهی] yasaklanm ı ş . menhiyat (A.) [منهیات] yasaklar. menhus (A.) [منحوس] u ğ ursuz. meni (A.) [منی] sperma. menî (F.) [منی] benlik.

menî’ (A.) [منیع] a ş ı lmaz, sarp, geçit vermez.

menkabe (A.) [منقبه] ünlü ki ş ilerin ya ş amlar ı na ili ş kin ve ço ğ u gerçekle

ba ğ da ş maz öyküler.

menkûha (A.) [منکوحه] nikahl ı han ı m, e ş .

menkul (A.) [1 [لوقنم.nakledilen. 2.anlat ı lan, rivayet edilen. menkû ş (A.) [شوقنم] nak ı ş l ı , i ş lemeli, desenli.

mensûb (A.) [بوصنم] nispet edilen, ait, ba ğ l ı . mensûbîn (A.) [نيبوصنم] mensuplar.

mensubiyet (A.) [تيبوصنم] mensup olma, ba ğ l ı olma. mensûc (A.) [جوسنم] dokunmu ş .

mensûcât (A.) [1 [تاجوسنم.dokumalar. 2.dokuma sektörü. mensûh (A.) [خوسنم] hükümsüz. mensûr (A.) [روثنم] düzyaz ı . men ş e (A.) [اشنم] köken..

men ş ur (A.) [1 [روشنم.ferman. 2.prizma. menus (A.) [1 [سونأم.al ı ş ı lm ı ş . 2.al ı ş k ı n. menût (A.) [طونم] ba ğ l ı .

menzil (A.) [1 [لزنم.konak. 2.ev. 3.bir günde gidilebilen yol. menzil al ı nmak yol al ı nmak. menzil almak yol almak.

menzilgâh (A.-F.) [هاگلزنم] konak yeri. mer'î (A.) [ىئرم] yürürlükte, geçerli. mera (A.) [ىعرم] otlak.

merâkiz (A.) [زكارم] merkezler.

merâm (A.) [مارم] amaç, anlat ı lmak istenen ş ey. merâret (A.) [ترارم] ac ı l ı k.

merâsî (A.) [ىثارم] a ğ ı tlar, mersiyeler. merâsim (A.) [1 [مسارم.törenler. 2.tören. merâtib (A.) [باتارم] rütbeler, mertebeler.

merbut (A.) [طوبرم] ba ğ l ı .

merbûtiyet (A.) [1 [تيطوبرم.ba ğ l ı l ı k. 2.dü ş künlük, a ş ı r ı ilgi. mercân (A.) [ناجرم] mercan. merci (A.) [عجرم] ba ş vuru yeri. merd (F.) [1 [درم.adam. 2.yi ğ it. merdâne (F.) [ادرمانه] yi ğ itçe.

merdiven (F.) [نابدرن] merdiven.

merdûd (A.) [دودرم] reddedilmi ş , kabul edilmemi ş .
merdum (F.) [1 [مدرم.insan. 2.halk. 3.gözbebe ğ i.
merdumharl ı k (F.-T.) insan eti yeme, yamyaml ı k..
merdüm (F.) [1 [مدرم.insan. 2.halk. 3.gözbebe ğ i.
merdümek (F.) [مدرمک] gözbebe ğ i.

merdümgiriz (F.) [مرمگریز] insanlardan kaçan. merdümhar (F.) [مدرم راوخ] insan yiyen, yamyam. merdümî (F.) [مدرمی 1 [.insanl ı k. 2.yi ğ itlik. meremmet (A.) [مرمت] onar ı m. meremmet etmek onarmak. merg (F.) [گرم] ölüm.

mergub (A.) [بوغرم] ra ğ bet edilen, aran ı lan, istenilen.
merhale (A.) [1 [مرحله.a ş ama. 2.konak, menzil. merhamet (A.) [مرحمت] ac ı ma. merhamet etmek ac ı mak.
merhametli (A.-T.) ac ı yan.

merhametsiz (A.-T.) ac ı mas ı z.

merhem (A.) [مرهم] pomad, yara kremi. merhemsâz olmak çare bulmak. merhûm (A.) [مرحوم] (erkek) ölü. merhûme (A.) [مرحومه] (bayan) ölü.

merhun (A.) [1 [مرهون.rehinli, ipotekli. 2.zamana ba ğ l ı , bir ş eye ba ğ l ı . merih (A.) [مریخ] Mars. merkad (A.) [مرقد] mezar.

merkeb (A.) [1 [مرکب.binit. 2.e ş ek.

merkum (A.) [مرقوم] ad ı geçen, an ı lan; yaz ı lm ı ş . merkûz (A.) [مرکوز] dikili, dikilmi ş . mermi (A.) [مرمی] kur ş un.

mermûz (A.) [1 [مرموز.gizemli. 2.rumuzlu. merrât (A.) [مرات] defalar. merre (A.) [مره] defa.

mersiye (A.) [مرثیه] a ğ ı t, mersiye.

mertebe (A.) [1 [مرتبه.derece. 2.miktar. merzagî (A.) [مرزغی] batakl ı k.

merzüban (F.) [1 [مرزبان.s ı n ı r muhaf ı z ı . 2.s ı n ı r beyi. mesâ (A.) [مسا] ak ş am.

mesâcid (A.) [مساجد] mesçitler. mesafe (A.) [مسافه] uzakl ı k. mesâha (A.) [مساحه] ölçüm.

mesai (A.) [مساعى] çal ı ş ma, çal ı ş malar. mesâib (A.) [مصائب] musibetler. mesâil (A.) [مسائل] meseleler.

mesâkîn (A.) [1 [مساكين.yoksullar. 2.miskinler. mesâkin (A.) [مساكن] konutlar.

mesâme (A.) [مسامه] derideki küçük delikler. mesârif (A.) [مصارف] harcamalar. mesâvî (A.) [مساوى] kötülükler. mescid (A.) [مسجد] mesçit.

mesdûd (A.) [مسدود] kapal ı , set çekili, t ı kal ı .

mesel (A.) [1 [مثل.örnek. 2.özlü söz. 3.ö ğ retici hikaye. meselâ (A.) [مثلا] örne ğ in.

mesele (A.) [1 [مسئله.mesele, konu. 2.sorun. 3.problem. meserrât (A.) [مسارات] sevinçler. meserret (A.) [مسرت] sevinç. mesh (A.) [مسخ] silme, s ı vama. meshetmek silmek, s ı vamak.

meshûr (A.) [مسحور] büyülenmi ş . meshûr etmek büyülemek. meshûr olmak büyülenmek. mesîh (A.) [مسيح] İ sa.

mesîhî (A.) [مسيحى] H ı ristiyan.

mesîhiyyet (A.) [مسيحيت] H ı ristiyanl ı k.

mesîr (A.) [1 [مسير.seyir yeri. 2.güzergah. mesîre (A.) [مسيره] gezinti yeri. mesken (A.) [مسكن] konut. mesken etmek yurt tutmak.

mesken ittihaz etmek (A.-T.) yurt tutmak, mesken edinmek. meskenet (A.) [مسكنت] miskinlik.

meskûkât (A.) [مسكوكات] madenî paralar, sikkeler. meskûn (A.) [مسكون] yerle ş ilmi ş , iskan edilmi ş . meslah (A.) [مسلخ] mezbaha.

meslek (A.) [1 [مسلك.yol, tarz. 2.sistem. 3.u ğ ra ş ı , meslek. meslûl (A.) [مسلول] veremli.

mesmû (A.) [مسموع] duyulan, i ş itilen.

mesmûat (A.) [مسموعات] duyulanlar, i ş itilenler. mesmûm (A.) [مسموم] zehirli.

mesned (A.) [1 [مسند.dayanak. 2.makam.

mesnevîhan (A.-F.) [مثنوی خوان] mesnevi okuyan. mesruk (A.) [مسروق] çal ı nm ı ş . mesrûr (A.) [مسرور] sevinçli.

mesrûrane (A.-F.) [مسرورانه] sevinçle. messah (A.) [مساح] ölçümcü. mest (F.) [مست] sarho ş , mest. mestâne (F.) [مستانه] sarho ş ça. mestî (F.) [مستی] sarho ş luk.

mest-i harâb (F.-A.) [بارخ تسم] körkütük sarho ş . mest-i harâb olmak körkütük sarho ş olmak. mestûr (A.) [روتسم] örtülü, gizli, kapal ı . mestûr (A.) [روطسم] yaz ı l ı .

mesud (A.) [1 [دوعسم.mutlu, saadetli. 2.kutlu.

mesûdâne (A.-F.) [هنادوعسم] mesutça, bahtiyarl ı kla. mesuliyet (A.) [تيلوئسم] sorumluluk. me ş ’al (A.) [لعشم] me ş ale.

me ş ’um (A.) [موئشم] u ğ ursuz, ş om. me ş ’ûr (A.) [روعشم] bilinçli, ş uurlu. me ş âgil (A.) [لغاشم] u ğ ra ş lar. me ş âhîr (A.) [ريهاشم] ünlüler. me ş âil (A.) [لعاشم] me ş aleler.

me ş akkat (A.) [تقشم] s ı k ı nt ı , güçlük.

me ş akkat çekmek s ı k ı nt ı çekmek, güçlü ğ e katlanmak. me ş âmm (A.) [ماشم] burun. me ş âr ı k (A.) [قراشم] do ğ ular. me ş âyih (A.) [خىاشم] ş eyhler.

me ş bû (A.) [1 [عوبشم.dolu. 2.tok, doygun. me ş cer (A.) [رجشم] a ğ açl ı k. me ş cere (A.) [هرجشم] a ğ açl ı k. me ş gale (A.) [هلغشم] u ğ ra ş ı .

me ş gûliyet (A.) [تيلوغشم] i ş güç.

me ş hed (A.) [دهشم] ş ehit dü ş ülen yer. me ş her (A.) [رهشم] sergi, sergilenen yer. me ş hûd (A.) [دوهشم] görülmü ş , gözlenmi ş . me ş hûd olmak görülmek, gözlenmek. me ş hûn (A.) [نوحشم] dolu.

me ş hûr (A.) [روهشم] ünlü, tan ı nm ı ş , bilinen.

me ş îhat (A.) [1 [تخیشم. ş eyhlik. 2. ş eyhlik makam ı . me ş k (A.) [1 [قشم.yaz ı örne ğ i. 2.temrin. me ş k (F.) [کشم] k ı rba.

me ş kûk (A.) [کوک شم] ş üphe götürür.

me ş kûkiyyet (A.) [تیکوکشم] ş üphe götürme. me ş kûr (A.) [روکشم] övülen, be ğ enilen.

me ş reb (A.) [1 [برشم.yarat ı l ı ş , tabiat. 2.içme yeri. me ş rebe (A.) [هبرشم] ma ş rapa. me ş rû (A.) [عورشم] yasal.

me ş rûbât (A.) [تابورشم] içilecek ş eyler.

me ş rûh (A.) [حورشم] aç ı klanm ı ş , ş erhedilmi ş . me ş rûhât (A.) [تاحورشم] aç ı klamalar. me ş rûiyyet (A.) [تیعورشم] yasall ı k. me ş rût (A.) [طورشم] ko ş ullu. me ş rut olunmak ş art ko ş ulmak.

me şş âte (A.) [هطاشم] gelin süsleyen. me ş veret (A.) [تروشم] dan ı ş ma.

me ş veret etmek dan ı ş mak. metâ (A.) [عاتم] mal, e ş ya.

metâli (A.) [عاطلم] do ğ u ş yerleri. metânet (A.) [تانتم] dayan ı kl ı l ı k.

metbû (A.) [عوبتم] uyulan, izinden gidilen, tâbi olunan. metin (A.) [نيتم] sa ğ lam, dayan ı kl ı . metn (A.) [نتم] yaz ı ya dökülmü ş bilgi. metremik'ab (A.) [بعكم ورتم] metreküp. metrûk (A.) [كورتم] terkedilmi ş .

metrûkat (A.) [تاكورتم] miras olarak b ı rak ı lanlar, geride b ı rak ı lanlar. metrûkiyete u ğ ramak (A.-T.) terkedilmek, metruk b ı rak ı lmak. mev'ize (A.) [هظعوم] ö ğ üt.

mev'ûd (A.) [1 [دوعوم.vaat edilmi ş . 2.vadeli. mevâd (A.) [داوم] maddeler.

mevârid (A.) [دراوم] konular, hususlar, yerler. mevc (A.) [جوم] dalga. mevce (A.) [هجوم] dalga.

mevcûd (A.) [1 [دوجوم.var. 2.haz ı r. 3.varl ı k. mevcûdât (A.) [تادوجوم] varl ı klar.

mevcûdiyet göstermek varl ı k göstermek.

mevcûdiyyet (A.) [تيدوجوم] var olma, varl ı k. meveddet (A.) [تدوم] sevgi. mevhibe (A.) [هبوم] ba ğ ı ş .

mevhûm (A.) [موهوم] vehmedilmi ş , as ı ls ı z, kuruntuya dayal ı . mevki (A.) [1 [موقع.durum, konum. 2.yer. mevkib (A.) [موكب] alay, kafile.

mevkif (A.) [1 [موقف.durak. 2.istasyon.

mevki-i rüchan (A.-F.) [موقع رجحان] tercih mevkii. mevkûf (A.) [موقوف] vakfedilmi ş . mevkufleh (A.) [موقوف له] vakfeden.

mevlâ (A.) [1 [مولى.Tanr ı . 2.efendi. 3.velî. 4.köle azat eden. mevlid (A.) [1 [مولد.do ğ um yeri, do ğ u ş yeri. 2.mevlüt. mevsuk (A.) [موثوق] güvenilir, belgeye dayanan.

mevsûkiyet (A.) [موثوقيت] güvenilirlik, belgeye dayanma. mevsûm (A.) [موسوم] adland ı r ı lm ı ş . mevt (A.) [موت] ölüm. mevtâ (A.) [موتا] ölüler.

mevtâî (A.) [موتائى] ölümcül. mevt ı n (A.) [موطن] yurt. mevzi (A.) [موضع] yer.

mevzi’î (A.) [موضعى] yerel. mevzû (A.) [موضوع] konu.

mevzu-i bahis (A.-F.) [موضوع بحث] sözkonusu. mevzun (A.) [1 [موزون.biçimli, düzgün. 2.vezinli. mey (F.) [1 [مى. ş arap. 2.içki. meyân ı nda (F.-T.) aras ı nda.

meydân (A.) [ناديم] alan.

meygûn (F.) [نوگيم] ş arap rengi.

meyhâne (F.) [ەناخيم] ş arap içilen yer, içkievi. meyhâr (F.) [راوخيم] içkici. meyil (A.) [ليم] istek, e ğ ilim. meyil vermek e ğ ilim göstermek. meykede (F.) [ەدكيم] meyhane.

meyl (A.) [1 [ليم.e ğ im. 2.e ğ ilim, istek. 3.yatk ı nl ı k. meyl etmek (A.-T.) e ğ ilmek.

meymene (A.) [ەنميم] sa ğ kanat. meymûn (A.) [نوميم] u ğ urlu. meysere (A.) [ەرسيم] sol kanat. meyt (A.) [تيم] ölü.

meyus (A.) [سوىأم] umutsuz, üzgün. meyvedâr (F.) [راد ەويم] me ş veli.

meyyâl (A.) [1 [ليايم.e ğ imli. 2.e ğ ilimli. meyyit (A.) [تيم] ölü.

mezâhib (A.) [ەب اذم] mezhepler. mezâlim (A.) [ملاظم] zulümlerr.

mezâmin (A.) [1 [نامضم.kavramlar. 2.incelikler. 3.semboller. mezargâh (A.-F.) [ەاگرازم] mezar yeri. mezâri (A.) [عرازم] tarlalar.

mezâyâ (A.) [ايازم] meziyetler, üstünlükler.

mezbele (A.) [مزبلة] çöplük, döküntü alanı . mezbuh (A.) [مذبوح] bo ğ azlanmı ş . mezbûr (A.) [مزبور] an ı lan, belirtilen. mezc (A.) [مزج] kar ı ş t ı rma. mezcetmek (A.-T.) kar ı ş t ı rmak. mezellet (A.) [مذلة] dü ş künlük.

mezheb (A.) [1 [مذهب.yol. 2.mezhep. 3.ekol. mezîd etmek (A.-T.) artt ı rmak, ço ğ altmak.

meziyyât (A.) [مزيات] meziyetler, üstünlükler. meziyyet (A.) [مزية] üstünlük.

mezkûr (A.) [مذكور] zikredilen, belirtilen, ad ı geçen. mezmûm (A.) [مذموم] kötülenmi ş , ay ı planmı ş . mezra (A.) [مزرع] tarla.

mezra’a (A.) [مزرعة] tarla. mezrû (A.) [مزروع] ekili.

mezun (A.) [1 [مأذون.izinli. 2.diplomal ı .

mezunen (A.) [مأذونا] izin alarak, izinli olarak. m ı kraz (A.) [مقراض] makas.

m ı ntaka (A.) [1 [منطقة.bölge, m ı nt ı ka. 2.iklim ku ş a ğ ı . m ı sbah (A.) [مصباح] kandil.

m ı sdak (A.) [مصداق] ölçüt, kriter. m ı sra (A.) [مصرع] dize.

m ı trak (A.) [1 [مطرق.de ğ nek. 2.tokmak. 3.çekiç.

m ı zrab (A.) [بـرضم] m ı zrap. m ı zrak (A.) [قارزم] karg ı .

miâd (A.) [داعيم] bulu ş ma yeri. micmer (A.) [ر مجم] buhurdan.

midevî (A.) [يودعم] mideyi yormayan. midhat (A.) [ت حدم] övgü. mie (A.) [ەئام] yüz.

miftah (A.) [ح اتفم] anahtar. mi ğ fer (A.) [ر فغم] tulga. mîh (F.) [خيم] çivi.

mihekk (A.) [ک حم] mihenk ta ş ı . mihen (A.) [ن حم] s ı k ı nt ı lar. mihmân (F.) [نامهم] konuk.

mihmannevaz (F.) [زاون نامهم] misafirsever. mihmannevazl ı k (F.-T.) misavirseverlik. mihmannüvaz (F.) [زاون نامهم] misafirsever. mihmânserâ (F.) [ارس نامهم] misafirhane. mihnet (A.) [ت نحم] s ı k ı nt ı , ac ı , dert. mihr (F.) [[ر هم 1.sevgi. 2.güne ş . mihrak (A.) [قارحم] odak.

mihrbân (F.) [نابرهم] sevgi dolu, ş efkatli.

mihter (F.) [1 [ر تهم.daha büyük. 2.büyük insan. mihver (A.) [روحم] eksen.

mik’ab (A.) [مبعكم] küp.

mîkat (A.) [1 [ميقات.bulu ş ma yeri. 2.bulu ş ma zaman ı . mikdar (A.) [1 [مقدار.miktar. 2.de ğ er. 3.derece. mikraz (A.) [مقراض] makas.

mikyas (A.) [مقياس] ölçek, ölçü. mil (A.) [1 [ميل. ş i ş . 2.yol i ş areti. mîlâd (A.) [ميلاد] do ğ um günü.

milel (A.) [1 [ملل.milletler. 2.dinler. milhafe (A.) [مفحلة] yorgan. milk (A.) [ملك] mülk.

millet (A.) [1 [ملت.din. 2.ulus. millî (A.) [ملى] ulusal.

milliyetperver (A.-F.) [ملیت پرور] milliyetçi, nasyonalist. milliyetperverlik (A.-F.-T.) milliyetçilik, nasyonalizm. milliyye (A.) [ملية] ulusal. mîna (F.) [مينا] mine.

minba’d (A.) [من بعد] bundan sonra.

minelkadim (A.) [من القديم] eskiden beri. minen (A.) [منن] minnetler. minkale (A.) [منقلة] iletki. minkar (A.) [منقار] gaga.

minka ş (A.) [منقاش] c ı mb ı z.

minnetdâr (A.-F.) [منتدار] minnet alt ı nda kalan.

min ş âr (A.) [راشنم] b ı çk ı .

minvâl (A.) [لاونم] tarz, yol. mir’ât (A.) [تآرم] ayna.

mirâc (A.) [جارعم] miraç, gö ğ e a ğ ma. mîrahur (A.-F.) [روخآریم] imrahor. miralay (F.-T.) [یلاآریم] albay.

mirâren (A.) [ارارم] defalarca, birçok kez. mirashâr (A.-F.) [راوخ ثاریم] mirasyedi. mirliva (F.-A.) [اولریم] tu ğ general.

mirsâd (A.) [داصرم] gözlemevi, gözlem yeri. mirvaha (A.) [هحورم] yelpaze. mirza (F.) [ازریم] beyzade. mîsak (A.) [قاثیم] sözle ş me. misal (A.) [ ] örnek.

misal almak örnek almak. misâli (A.-T.) gibi. misillü (A.-T.) gibi.

miskin (A.) [1 [نیکسم.zavall ı , uyu ş uk. 2.cüzzaml ı . miskîn (F.) [نیکسم] misk sürülmü ş , miskli. misl (A.) [[لثم 1.gibi. 2.kat. mî ş în (F.) [نیشیم] me ş in.

mithara (A.) [مرهطم] matara. mîvedar (F.) [راد هویم] meyval ı .

miyâh (A.) [ماىم] sular.

miyân (F.) [1 [نايم.orta. 2.bel. 3.ara. miyâr (A.) [رايعم] ölçü.

mizâc (A.) [جازم] huy, tabiat, mizaç.

mîzan (A.) [1 [نازيم.terazi. 2.ölçü. 3.terazi burcu. 4.mah ş er günü, k ı yamet

günü.

mû (F.) [وم] k ı l.

muhafazakâr (A.-F.) [راک ەظفاحم] tutucu.

mu‘arrif (A.) [1 [فىرعم.tan ı tan, sunan, bildiren. 2.hay ı r sahiplerinin adlar ı n ı

okuyan müezzin.

mu’cizât (A.) [تازجعم] mucizeler.

mu’cizegû (A.-F.) [1 [وگ ەزجعم.mucizeler anlatan. 2.mucize gibi söyleyen. mu’tâ (A.) [1 [ىطعم.veri. 2.verilen, verilmi ş . mu’tâd (A.) [داتعم] al ı ş ı lm ı ş . mu’tâde (A.) [ەداتعم] al ı ş ı lm ı ş . mu’tiyat (A.) [تايطعم] veri.

muabbir (A.) [ربعم] rüya yorumcusu.

muaccel (A.) [1 [لجعم.pe ş in. 2.acele edilmi ş . muaddil (A.) [لدعم] denk.

muâdele (A.) [معادله] denklem. muâdelet (A.) [معادلت] denklik. muâdil (A.) [معادل] denk, e ş de ğ er.

muâfiyet (A.) [1 [معافيت.muaf tutulma. 2.ba ğ ı ş ı kl ı k. muâhede (A.) [معاهده] ahitle ş me, antla ş ma.

muâhede yapmak antla ş ma yapmak.

muâhedenâme (A.-F.) [ەمان ەدەاعم] antla ş ma metni. muâheze (A.) [ەذخاؤم] ç ı k ı ş ma, azarlama, paylama. muahhar (A.) [رخؤم] sonraki, daha sonraki, geç. muakkib (A.) [بقعم] takip eden, izleyen. mualla (A.) [یلعم] yüce, yüksek. muallak (A.) [قلعم] as ı l ı , havada.

muallakiyet (A.) [تیقلعم] havada kalma, as ı l ı kalma, hükümsüz olma. muallim (A.) [ملعم] ö ğ retmen.

muallimât (A.) [تاملعم] bayan ö ğ retmenler. muallime (A.) [ەملعم] bayan ö ğ retmen. muallimîn (A.) [نیملعم] ö ğ retmenler. muamelat (A.) [تلاماعم] i ş lemler.

muamele (A.) [1 [ەلماعم.i ş lem. 2.davran ı ş . muamma (A.) [امعم] bilmece.

muanber (A.) [رنبعم] ho ş kokulu, amberli. muânid (A.) [دناعم] inatç ı . muannid (A.) [دنعم] inatç ı .

muâraza (A.) [ەضراعم] çat ı ş k ı .

muâr ı z (A.) [ضراعم] kar ş ı t, itirazc ı . muarrâ (A.) [یرعم] ar ı nm ı ş . muâs ı r (A.) [رصاعم] ça ğ da ş . muas ı rla ş mak ça ğ da ş la ş mak.

muâ ş aka (A.) [ەقشاعم] sevi ş me.

muâvaza (A.) [ەضواعم] de ğ i ş toku ş . muavenet (A.) [تنواعم] yard ı m. muavenet etmek yard ı m etmek. muavin (A.) [نواعم] yard ı mc ı .

muayede (A.) [ەدىاعم] bayramla ş ma. muayyen (A.) [نيعم] belirli.

muazzam (A.) [مظعم] azametli, ulu.

muazzeb (A.) [بذعم] ac ı çeken, azap çeken. muazzez (A.) [زىزعم] de ğ erli, aziz.

mubass ı r (A.) [ىرصبم] okul düzenini sa ğ layan görevli. mûcez (A.) [زجوم] derli toplu, özlü. mûcib (A.) [[بجوم 1.gereken. 2.sebep. mûcib olmak sebep olmak.

mûcid (A.) [دجوم] icat eden, mucit. mudhike (A.) [ەكحضم] gülünç.

mufassalan (A.) [لاصفم] ayr ı nt ı l ı olarak. mugâlata (A.) [ەطلاغم] yan ı ltmaca. muganni (A.) [ىنغم] ş ark ı c ı .

muganniye (A.) [ەينغم] bayan ş ark ı c ı . mugâyeret (A.) [تىرىاغم] z ı tl ı k, ayk ı r ı l ı k. mugayir (A.) [ىرىاغم] ayk ı r ı , z ı t.

mugîlân (A.>F.) [نلايغم] deve dikeni.

mu ğ ber (A.) [ربغم] k ı rg ı n, gücenik. mu ğ ber olmak k ı r ı lmak, gücenmek. mu ğ fil (A.) [لفغم] aldatan, aldat ı c ı . mu ğ lak (A.) [قلغم] karma ş ı k, çapra ş ı k.

mu ğ lakiyet (A.) [تيقلغم] karma ş ı kl ı k, çapra ş ı kl ı k. muhabbet (A.) [تبحم] sevgi.

muhabere (A.) [مرباخم] haberle ş me. muhabir (A.) [رباخم] haberci. muhâceret (A.) [تراجاهم] göç.

muhacim (A.) [1 [مجاهم.sald ı ran. 2.sald ı rgan. muhacir (A.) [راجاهم] göçmen.

muhaddir (A.) [ردخم] uyu ş turucu. muhaddis (A.) [ثدحم] hadis bilgini. muhafaza (A.) [مظفاحم] koruma.

muhafaza etmek korumak, saklamak.

muhafaza olunmak korunmak, saklanmak. muhafazakâr (A.-F.) [راک مظفاحم] tutucu. muhafazakârl ı k (A.-F.-T.) tutuculuk. muhaffef (A.) [فـفخم] hafifletilmi ş . muhaffif (A.) [فـفخم] hafifletici. muhâf ı z (A.) [ظفاحم] koruyucu.

muhâkemat (A.) [1 [تامكاحم.hüküm yürütmeler. 2.yarg ı lamalar. muhakeme (A.) [1 [ممكاحم.hüküm yürütme. 2.yarg ı lama.

muhakkak (A.) [1 [مقحق.do ğ ru. 2.kesin. 3.mutlaka. muhakk ı k (A.) [مقحق] ara ş t ı rmac ı , tahkik edici. muhâl (A.) [لاحم] imkans ı z.

muhalefet (A.) [تفلاخم] kar ş ı dü ş üncede olma. muhallil (A.) [للحم] hülleci.

muhammen (A.) [نمخم] tahmin edilen. muhammer (A.) [رمخم] mayal ı .

muhammes (A.) [1 [سمخم.be ş li. 2.be ş gen. 3.be ş dizeli ş iir. muhannens (A.) [ثنخم] kalle ş . muhannet (A.) [طنحم] kalle ş .

muhannetlik etmek kalle ş lik etmek, edilik etmek. muharebat (A.) [تابراحم] harpler, muharebeler. muharebe (A.) [هبراحم] harbetme, sava ş . muharib (A.) [براحم] sava ş ç ı .

muharremât (A.) [تامرحم] dinî yasaklar. muharrer (A.) [رحم] yaz ı l ı .

muharrib (A.) [برخم] tahrip edici, y ı k ı c ı . muharrik (A.) [قرحم] yak ı c ı . muharrir (A.) [رحم] yazar.

muhasara (A.) [احم صرهم] sarma, ku ş atma. muhasara etmek sarmak, ku ş atmak. muhasib (A.) [باحسم] muhasebeci. muhassala (A.) [هلصحم] sonuç.

muhassas (A.) [مصصخم] tahsis edilmi ş , özgü. muhât (A.) [طاحم] çevrili, ku ş at ı lm ı ş .

muhatara (A.) [1 [مرطاخم.tehlike. 2.zarar, ziyan. muhavere (A.) [مرواحم] konu ş ma. muhayyel (A.) [لييخم] hayal edilen. muhayyile (A.) [مليخم] hayal gücü.

muhayyirülukûl (A.) [لوقعلاريحم] ak ı llara durgunluk veren. muhbir (A.) [ربخم] haber veren, haberci. muh ı k (A.) [قحم] hakl ı . muhib (A.) [بحم] seven.

mûhi ş (A.) [شحوم] korkunç, korkutucu. muhit (A.) [[طيحم 1.çevre. 2.saran, ku ş atan. muhtâc (A.) [1 [جاتحم.ihtiyaç sahibi. 2.yoksul. muhtariyet (A.) [تيراتخم] özerklik. muhtasar (A.) [رصتخم] k ı sa, özlü. muhtasaran (A.) [ارصتخم] k ı saca. muhtekir (A.) [ركتحم] vurguncu.

muhtelefünfîh (A.) [هيف فلتخم] ihtilafl ı . muhtelif (A.) [فلتخم] türlü. muhtelit (A.) [طلتخم] kar ı ş ı k.

muhterem (A.) [مرتحم] sayg ı n, sayg ı de ğ er. muhterik olmak yanmak.

muhteriz (A.) [زرتحم] kaç ı nan, uzak duran.

muhte ş em (A.) [مشتحم] görkemli, ihti ş aml ı . muhteva (A.) [اوتحم] içerik.

muhtevî (A.) [ىوتحم] içeren, içine alan. muhtevî olmak içermek, içine almak. muhteviyat (A.) [تاىوتحم] içindekiler. muhyî (A.) [ىيحم] hayat veren.

mukâbil (A.) [1 [لباقم.kar ş ı l ı ğ ı nda. 2.kar ş ı l ı k. mukaddem (A.) [1 [مدقم.önde. 2.önce, önceki. mukaddemâ (A.) [امدقم] önceden. mukadderat (A.) [تاردقم] yazg ı . mukaddes (A.) [سدقم] kutsal.

mukaddesat (A.) [تاسدقم] kutsal de ğ erler. mukaddime (A.) [1 [هدقم.giri ş . 2.önsöz. mukallid (A.) [دلقم] taklitçi. mukanna (A.) [عنقم] peçeli.

mukannin (A.) [نىنقم] yasa koyucu. mukarreb (A.) [برقم] yak ı n.

mukarrer (A.) [1 [رىرقم.kararla ş t ı r ı lm ı ş . 2.kesin. mukarrerat (A.) [تارىرقم] kararlar. mukass ı r (A.) [رىصقم] kusurlu. mukattar (A.) [رىطقم] dam ı t ı lm ı ş .

mukavelat (A.) [تلاواقم] sözle ş meler. mukavele (A.) [هلواقم] sözle ş me.

mukavelename (A.-F.) [ەمان ەلواقم] sözle ş me metni.) mukavemet (A.) [تەمواقم] kar ş ı koyma, direnme. mukavemet etmek kar ş ı koymak, direnmek.

mukavim (A.) [مواقم] kar ş ı koyan, direnen, dirençli. mukavvî (A.) [ىوقم] güç veren.

mukâyese (A.) [ەسىاقم] k ı yaslama, kar ş ı la ş t ı rma.

mukayyed (A.) [1 [ديقم.ba ğ l ı , zincire vurulmu ş . 2.kay ı tl ı . mukayyi (A.) [عىيقم] kusturucu. muk ı rr (A.) [رقم] itirafç ı .

mukîm (A.) [ميقم] oturan, yerle ş ik. mukni (A.) [عنقم] ikna edici.

muktebes (A.) [سبتقم] al ı nt ı yap ı lm ı ş . muktedâ (A.) [ادتقم] uyulan. muktedî (A.) [ىدتقم] uyan. muktedî olmak uymak.

muktedir (A.) [ردتقم] güçlü, iktidarl ı . muktesid (A.) [دصتقم] tutumlu, iktisatl ı .) muktezî (A.) [ىضتقم] gereken.

mûmâileyh (A.) [ىمىم الىه] an ı lan, ad ı geçen. mûmâileyhim (A.) [ىمىم الىهم] ad ı geçenler. mumza (A.) [ى ضمم] imzal ı , imzalanm ı ş . munfas ı l (A.) [لصفنم] ayr ı .

munis (A.) [سنوم] cana yak ı n, al ı ş ı lm ı ş .

munkalib (A.) [منقلب] de ğ i ş en, dönü ş en. munkalib olmak de ğ i ş mek, dönü ş mek.

munkar ı z (A.) [منقرض] y ı k ı lan, çöken, sönen. munkar ı z olmak y ı k ı lmak, çökmek, sönmek. munsarif (A.) [منصرف] vazgeçen. munsarif olmak vazgeçmek. munsif (A.) [منصف] insafl ı .

muntab ı k (A.) [منطبق] uygun, uyumlu.

muntazam (A.) [منتظم] düzenli, düzgün, intizaml ı . muntazaman (A.) [منتظما] düzenli olarak. muntaz ı r (A.) [منتظر] bekleyen. munzam (A.) [منضم] ek. mûr (F.) [مور] kar ı nca.

murabba (A.) [1 [مربع.dörtgen. 2.kare.

murabbau şş ekl (A.) [مربع الشكل] dörtgen ş eklinde, kare ş eklinde. murâd (A) [مراد] istek, arzu. murâfaa (A.) [مرافعه] duru ş ma. murahhas (A.) [مرخص] delege.

murakabe (A.) [1 [مراقبه.denetim. 2.kendi iç dünyas ı na dalma. murak ı b (A.) [مراقب] denetçi. murakka (A.) [مرقع] yamal ı .

murassa (A.) [مرصع] de ğ erli ta ş larla süslenmi ş . murg (F.) [مرغ] ku ş .

murûr etmek geçmek.

murzia (A.) [مرضعه] sütanne.

musâb (A.) [مصاب] yakalanm ı ş , tutulmu ş , u ğ ram ı ş . musâb olmak yakalanmak, tutulmak. musadif (A.) [مصادف] rastlayan. musâfaha (A.) [مصافحه] tokala ş ma.

musâfaha etmek tokala ş mak, el s ı k ı ş mak.

musahabe (A.) [مصاحبه] konu ş ma, sohbet etme. musahhah (A.) [مصحح] düzeltilmi ş .

musahib (A.) [1] [مصاحب.arkada ş , sohbet arkada ş ı . 2.padi ş ah ı n özel i ş lerine

bakan.

musalaha (A.) [مصالحه] bar ı ş .

musanna 1.gösteri ş li. 2.usta elinden ç ı km ı ş . musannif (A.) [مصنف] yazar, kitap yazar ı .

musarra (A.) [مصرع] iki m ı sra ı birbiriyle kafiyelendirilmi ş beyit. musattah (A.) [مسطح] düz.

musavver (A.) [1] [مصور.resimli. 2.tasvir edilmi ş . musavvir (A.) [مصور] ressam. mushaf (A.) [مصحف] Kur'ân.

musîbet (A.) [1] [مصيبت.bela. 2. ş irret, u ğ ursuz. mûsikî ş inas (A.-F.) [موسيقى شناس] müzisyen. musir (A.) [مصر] ı srarc ı , ı srar eden.

musirrane (A.-F.) [مصرانه] ı srarla, ı srar ederek.

mustakim (A.) [ميقتسم] do ğ ru, düz, dosdo ğ ru. mû ş (F.) [شوم] fare.

mu ş amma (A.) [عمشم] mu ş amba.

mû ş ikâfâne (F.) [هنافاكشوم] k ı l ı k ı rk yararak. mu ş t (F.) [1 [تشم.yumruk. 2.avuç.

muta’ass ı b (A.) [بصعتم] taassup gösteren, a ş ı r ı tutucu, yobaz. mutab ı k (A.) [قباطم] uyan, uyumlu. mutâlebât (A.) [تابلاطم] istekler.

mutâlebe (A.) [1 [هبلاطم.istek. 2.isteme, talep. mutâlebe etmek istemek, talep etmek.

mutantan (A.) [1 [نطنطم.tantanal ı . 2.gösteri ş li. mutarriden (A.) [ادرطم] biteviye.

mutasarr ı f (A.) [فرصتم] sancak beyi. mutasavv ı fâne (A.-F.) [هنافوصتم] sûfice.

mutâva’at (A.) [تاعواطم] ba ş e ğ me, boyun e ğ me, itaat. mutavatt ı n (A.) [نطوتم] yurt tutmu ş .

mutayebe (A.) [هبىاطم] ş akala ş ma, birbirine f ı kra anlatma. mutazammin (A.) [نمضتم] içeren. mutazarr ı r (A.) [ررضتم] zarar gören. mutazarr ı r olmak zarar görmek.

muteber (A.) [1 [ربتعم.itibarl ı . 2.geçerli.

mutedil (A.) [1 [لدتعم.yl ı man. 2.mülayim, ho ş görülü. mutekid (A.) [دقتعم] inanan, inanc ı nda olan.

mutemed (A.) [مدمتعم] güvenilir.

mutî (A.) [مطيع] itaat eden, boyun e ğ en. mutî olmak itaat etmek, boyun e ğ mek. mutlak (A.) [مطلق] kesin.

mutlaka (A.) [مطلقا] kesinlikle, zorunlu olarak, kay ı ts ı z ş arts ı z. mutrib (A.) [1 [مطرب.çalg ı c ı . 2. ş ark ı c ı . muttas ı l (A.) [متصل] sürekli, durmadan. muvacehe (A.) [مواجهه] kar ş ı , yüzyüze. muvaffak (A.) [موفق] ba ş ar ı l ı .

muvaffak olmak ba ş armak, ba ş ar ı l ı olmak. muvaffakiyet (A.) [موفقيت] ba ş ar ı .

muvaffakiyet ihraz etmek ba ş ar ı göstermek. muvaf ı k gelmek uygun olmak.

muvahhi ş (A.) [موحش] korkutucu. muvakkar (A.) [موقر] a ğ ı rba ş l ı . muvakkat (A.) [موقت] geçici.

muvakkaten (A.) [موقتا] geçici olarak. muvâsalat (A.) [مواصلات] varma, ula ş ma. muvâsalat etmek ula ş mak, varmak.

muvâzaten (A.) [موازاتا] paralel olarak. muvazene (A.) [موازنه] denge.

muvazene-i umûmiye kanunu bütçe kanunu. muvazenesiz (A.-T.) dengesiz.

muvazi (A.) [يزاوم] paralel. muvazzaf (A.) [ڤظوم] görevli. muzaffer olmak zafer kazanmak.

muzafferiyet (A.) [تىرڤظم] zafer kazanma. muzdarip (A.) [برطضم] ı zd ı rapl ı , ac ı çeken. muzdarip etmek ı zd ı rap vermek, üzmek. muz ı r (A.) [رضم] zararl ı , muzur. muzlim (A.) [ملظم] karanl ı k.

muztarib (A.) [برطضم] ac ı çeken, ı zd ı rapl ı . mübadele (A.) [ەلدابم] de ğ i ş toku ş , al ı ş veri ş . mübahesat (A.) [تاثحابم] tart ı ş malar. mübahese (A.) [ەثحابم] tart ı ş ma. mübahese olunmak tart ı ş ı lmak.

mübala ğ a (A.) [1 [ەغلابم.abartma. 2.abart ı . mübala ğ a edilmek abart ı lmak. mübala ğ a etmek abartmak.

mübarek (A.) [كرابم] kutlu, bereketli.

mübareze (A.) [1 [ەزرابم.u ğ ra ş ı , mücadele. 2.sava ş . mübareze etmek mücadele etmek.

müba ş eret olunmak giri ş ilmek, i ş e ba ş lanmak. mübâyaa (A.) [ەعىابم] sat ı n alma.

mübâyaa edilmek al ı nmak, sat ı n al ı nmak. mübâyaa etmek almak, sat ı n almak.

mübdi (A.) [عدبم] yenilik getiren, yeni bir ş ey bulan. mübe şş ir (A.) [رشبم] müjdeci, müjdeleyen. mübhem (A.) [مهبم] belirsiz.

mübin (A.) [نيبم] aç ı klayan, aç ı klay ı c ı . mübrem (A.) [مربم] kaç ı n ı lmaz, zorunlu. mübremle ş mek kaç ı n ı lmaz bir hal almak.

mübtedi (A.) [1 [ىدتبم.ba ş layan. 2.ilkokula ba ş layan ö ğ renci. mübtela (A.) [لاتبم] u ğ ram ı ş , tutulmu ş , yakalanm ı ş . mübtela olmak u ğ ramak, tutulmak, yakalanmak. mübtenî (A.) [ىنتبم] dayanan.

mübtezel (A.) [1 [لختبم.ele aya ğ a dü ş mü ş . 2.orta mal ı . 3.çok bulunan. mücadele (A.) [هلداجم] sava ş ı m. mücavir (A.) [رواجم] kom ş u.

mücazat (A.) [1 [تازاجم.cezaland ı rma. 2.kar ş ı l ı k verme. mücbir (A.) [ربجم] zorlay ı c ı . müceddid (A.) [ددجم] yenilikçi. mücehhez (A.) [زهجم] donanm ı ş . mücellâ (A.) [لاجم] cilal ı . mücellid (A.) [دلجم] ciltçi.

mücerreb (A.) [برجم] deneyimli.

mücerred (A.) [1 [درجم.bekar. 2.soyut. mücmelen (A.) [لامجم] özetle. mücrim (A.) [مرجم] suçlu.

müctemi’ (A.) [عمتجم] derli toplu. müdafaa (A.) [ەعفادم] savunma. müdahale (A.) [ەلخادم] kar ı ş ma.

müdahene (A.) [ەنهادم] ya ğ c ı l ı k, yardakç ı l ı k. müdavim (A.) [موادم] devam eden. müddeî (A.) [[ىعدم 1.davac ı . 2.inatç ı . müddet (A.) [تدم] süre.

müddet-i muvakkata [تدم تقوم ەتقوم] geçici süre. müddet-i tahsiliye [تدم تحصيليەتقوم] ö ğ renim süresi. müdevver (A.) [رودم] yuvarlak. müdhi ş (A.) [شەدم] deh ş et verici. müdhi ş e (A.) [ەشەدم] deh ş et verici. müdrik (A.) [كردم] idrak eden. müdrik olmak idrak etmek.

müebbeden (A.) [ادبؤم] ömür boyu.

müellefat (A.) [تافلؤم] telif edilmi ş yap ı tlar. müellif (A.) [فلؤم] yazar.

müesses (A.) [سسؤم] kurulu, kurulmu ş .

müessesat (A.) [تاسسؤم] kurumlar, kurulu ş lar, müesseseler. müessese (A.) [ەسسؤم] kurum, kurulu ş . müessif (A.) [فسؤم] üzücü.

müessir (A.) [1[رثؤم.etkileyici, etkili. müessiriyet (A.) [تىرثؤم] etkileme gücü.

müessis (A.) [سسؤم] kurucu. müeyyide (A.) [مدیؤم] yapt ı r ı m.

müfekkire (A.) [مرکفم] dü ş ünme gücü. müfid (A.) [دیفم] yararl ı .

müflis (A.) [1 [سلفم.iflas etmi ş . 2.sefil. müfreze (A.) [مزرفم] askerî birlik. müfrit (A.) [طرفم] a ş ı r ı .

müfsid (A.) [دسفم] bozucu.

müftehir (A.) [رختفم] iftihar eden.

müftekir (A.) [1 [رقتفم.yoksul. 2.ba ğ l ı , muhtaç. müfteri (A.) [ىرتفم] iftirac ı . müheyya (A.) [ایهم] haz ı r.

müheyyic (A.) [جیهم] heyecan verici. mühim (A.) [مهم] önemli.

mühimmat (A.) [تامهم] sava ş malzemesi. mühimme (A.) [همهم] önemli.

mühlet (A.) [تلهم] tan ı nm ı ş süre. mühlet vermek süre tan ı mak. mühlik (A.) [کلهم] öldürücü. mühr (F.) [رهم] mühür.

mühtedî (A.) [ىدتهم] islam dinini kabul etmi ş . mühtez (A.) [زتهم] titrek.

mühürdar (F.) [رادرهم] özel kalem müdürü.

müje (F.) [مژه] kirpik.

müjgan (F.) [1 [مژگان. kirpik. 2.kirpikler. mükâfat (A.) [مکافات] ödül.

mükâleme (A.) [مکالمه] konu ş ma. mükâtebe (A.) [مکاتبه] yaz ı ş ma. mükedder (A.) [مکدر] kederli.

mükemmelen (A.) [مکملا] tam olarak, mükemmel olarak. mükemmeliyet (A.) [مکملیت] mükemmellik. mükerrer (A.) [مکرر] tekrarlanm ı ş , yinelenmi ş . mükerreren (A.) [مکررا] tekrar tekrar. mükeyyif (A.) [مکیف] keyif verici. mükteseb (A.) [مکتسب] kazan ı lm ı ş .

müktesebat (A.) [مکتسبات] bilgi birikimi. müktesebe (A.) [مکتسبه] kazan ı lm ı ş .

mülakat (A.) [1 [ملاقات.bulu ş ma. 2.görü ş me. mülâki olmak 1.kar ş ı la ş mak. 2.görü ş mek. mülayim (A.) [ملایم] yumu ş ak.

mülazemet etmek 1.devam etmek. 2.staj yapmak. 3.bir i ş le ilgilenmek. mülaz ı m (A.) [ملازم] te ğ men.

mülaz ı m- ı evvel [ملازم اول] üste ğ men. mülaz ı m- ı sâni [ملازم ثانی] te ğ men. mülevven (A.) [ملون] rengarenk. mülevves (A.) [ملوث] kirli.

mülga (A.) [لغلم] kald ı r ı lm ı ş .

mülhakat (A.) [1 [تاقحلم.ekler. 2.bir yere ba ğ l ı olan ba ş ka yerler. mülk (A.) [1 [کلم.yurt. 2.kazanç getiren ta ş ı nmaz. mülteci (A.) [یجتلم] s ı ğ ı nmac ı .

mültefit (A.) [تفتلم] iltifat eden, güleryüzlü. mülûk (A.) [کولم] melikler.

mümane’et (A.) [تعنامم] engelleme. mümaselet (A.) [تلثامم] benzerlik. mümasil (A.) [لثامم] benzer, and ı ran. mümasil olmak berbirine benzemek.

mümâ ş at (A.) [تاشامم] uysall ı k, suyuna gitme, alttan alma. mümessil (A.) [1 [لثمم.temsilci. 2.s ı n ı f temsilcisi. mümeyyiz (A.) [1 [زیمم.katip. 2.s ı nava giren ö ğ retmen. mümeyyize (A.) [مزیمم] t ı rnak i ş areti. mümin (A.) [نمؤم] inanan, iman eden.

müminîn (A.) [نینمؤم] inananlar, iman edenler. mümkin (A.) [نکمم] mümkün. mümsik (A.) [کسمم] elis ı k ı . mümtaz (A.) [زاتمم] seçkin.

mümtehin (A.) [نحتمم] s ı nav yapan, s ı nayan. mümteni (A.) [عنتمم] imkans ı z.

mümzâ (A.) [یضمم] imzal ı , imzalanm ı ş . mün’adim olmak yok olmak.

mün’akid (A.) [دقعنم] yap ı lm ı ş , imzalanm ı ş , kabul edilmi ş . mün’akis (A.) [سكعنم] yans ı tan.

mün’im (A.) [1 [معنم.Tanr ı . 2.velînimet. münâcat (A.) [تاجانم] Tanr ı ’ya yakarma.

münâdi (A.) [1 [يدانم.müezzin. 2.tellal, ç ı ğ ı rtkan. münaf ı k (A.) [قفانم] ikiyüzlü, nifak sokucu. münâkalat (A.) [تلاقانم] ta ş ı mac ı l ı k. münâkasa (A.) [هصقانم] aç ı k eksiltme. münâka ş a [1 [هشقانم.tart ı ş ma. 2.irdeleme. münâk ı z olmak (A.-T.) çeli ş mek.

münakka ş (A.) [شقنم] nak ı ş l ı , i ş lemeli, desenli. münasebat (A.) [تابسانم] münasebetler. münatif (A.) [فطعنم] çevrilmi ş ,yönelik. münatif olmak çevrilmek.

münâvebeten (A.) [بوانم ة] dönü ş ümlü olaram. münaza’ât (A.) [تاعزانم] çat ı ş malar, çeki ş meler. münbais (A.) [ثعبنم] ileri gelen, kaynaklanan. münbit (A.) [تبنم] verimli.

müncemid (A.) [دمجنم] donuk. müncer olmak sonuçlanmak.

mündemic (A.) [جمدنم] içinde yer alan, içinde bulunan. mündericât (A.) [تاجردنم] içindekiler. münderis olmak izi kalmamak.

münebbih (A.) [ھبنم] uyar ı c ı , uyand ı r ı c ı . münekkid (A.) [دقنم] ele ş tirmen.

münevver (A.) [1 [روىنم.ayd ı nlanm ı ş , parlak. 2.ayd ı n fikirli. münevver eylemek ayd ı nlatmak. münfail olmak gücenmek, al ı nmak.

münferid (A.) [1 [دىرفنم.ayr ı , tek ba ş ı na. 2.tektük. münhal (A.) [1 [لىحنم.bo ş , aç ı k. 2.çölülmü ş . münhas ı r (A.) [ىرصحنم] dönük, ait, yönelik. münhas ı ran (A.) [اىرصحنم] s ı rf, sadece. münhedim olmak y ı k ı lmak, yok olmak. münhezim (A.) [مزھنم] bozguna u ğ ram ı ş . münhezim olmak bozguna u ğ ramak.

müneccim (A.) [مجنم] y ı ld ı zbilimci, astrolog. münkas ı m (A.) [مسقنم] bölünmü ş .

münkas ı m olmak bölünmek, bölünmü ş olmak. münker (A.) [ىركنم] inkâr edilen. münkesir (A.) [ىرسكنم] k ı r ı k. münkesir olmak k ı r ı lmak.

münkir (A.) [ىركنم] inkâr eden. münselib olmak kalmamak.

müntahab (A.) [ىبختنم] seçilmi ş , seçkin. müntahabat (A.) [تىابخ تنم] seçki, antoloji. müntakim (A.) [مقتنم] intikam alan.

münteha (A.) [ناهتنم] son.

müntehi olmak sona ermek, son bulmak.

müntesib (A.) [بسنتنم] mensup, intisab etmi ş . müntesip bk. müntesib.

münte ş ir (A.) [رشنتنم] yayg ı n.

müphem (A.) [م هبم] belirsiz, belli belirsiz.

müptelâ (A.) [لاتبم] u ğ ram ı ş , tutulmu ş , yakalanm ı ş . müptelâ olmak tutulmak, yakalanmak, u ğ ramak. mürâat (A.) [تاعارم] gözetme.

müracaat (A.) [تعجارم] ba ş vuru. 2.geri dönü ş . müracaat etmek 1.ba ş vurmak. 2.geri dönmek. müradif (A.) [فدارم] e ş anlaml ı . mürai (A.) [ىئارم] ikiyüzlü.

müraselât (A.) [تلاسارم] mektupla ş malar. mürasele (A.) [هلسارم] mektupla ş ma. mürde (F.) [هدرم] ölü.

mürebbî (A.) [ىبرم] e ğ itmen, e ğ itici.

müreccah (A.) [حجرم] tercih sebebi, tercih edilir. müreffeh (A.) [هفرم] refah içinde, bolluk içinde.

mürekkeb (A.) [1 [بكرم.olu ş an, bile ş en. 2.mürekkep.

müretteb (A.) [1 [بترم.düzenlenmi ş , tertip edilmi ş . 2.dizilmi ş . mürettib (A.) [بترم] dizgici.

mürevvic (A.) [جورم] revaç veren, propagandas ı n ı yapan.

mürg (F.) [غرم] ku ş .

mürgâb (F.) [1 [باغرم.ördek. 2.kurba ğ a.

mürid (A.) [1 [مرید.buyuran. 2. ş eyhe ba ğ l ı ki ş i, mürit. mürit bk. murid.

mür ş id (A.) [1 [مرشد. ş eyh. 2.do ğ ru yolu gösteren, ir ş ad eden. mürteci (A.) [مرتجع] gerici.

mürted (A.) [مرتد] islam dininden ç ı kan. mürtefi (A.) [مرتفع] yüksek.

mürtehen (A.) [مرتهن] rehinli, ipotekli. mürtei ş (A.) [مرتعش] titrek.

mürtekib (A.) [مرتکب] kötü bir i ş yapan, i ş leyen. mürte ş î (A.) [مرتشی] rü ş vetçi, rü ş vet yiyen. mürûr (A.) [مرور] geçme, geçip gitme, geçi ş . mürûr -i zaman [زمان مرور] zaman ı n ak ı ş ı . mürûr etmek geçmek.

mürûr eylemek 1.geçmek. 2.u ğ ramak.

mürüvvet (A.) [1 [مروت.insanl ı k. 2.iyilik. müsaade (A.) [1 [مساعده.izin. 2.yard ı m. müsaade edilmek izin verilmek. müsaade etmek izin vermek.

müsaadekâr (A.-F.) [مساعده کار] yard ı mc ı , izin verici. müsaadekârl ı k (A.-F.-T.) yard ı mc ı olma, izin verme. müsabaka (A.) [مسابقه] yar ı ş ma.

müsab ı k (A.) [قباسم] yar ı ş mac ı .

müsademe (A.) [1 [ەمداصم.çarp ı ş ma. 2.çat ı ş ma. müsadere (A.) [ەرداصم] mal varl ı ğ ı na el koyma. müsadere edilmek mal varl ı ğ ı na el konulmak. müsadere etmek mal varl ı ğ ı na el koymak. müsâdif (A.) [فداصم] rastlar, rastlayan. müsafir (A.) [1 [رفاسم.yolcu. 2.konuk.

müsâhelekârl ı k (A.-F.-T.) kolayl ı k gösterme. müsaid (A.) [دعاسم] uygun.

müsalaha (A.) [ەحلاصم] bar ı ş yapma.

müsalemetkâr (A.-F.) [راک تەلاسم] bar ı ş ç ı l. müsâmaha (A.) [ەحماسم] ho ş görü.

müsâmahakâr (A.-F.) [راک ەحماسم] ho ş görülü.

müsamere (A.) [1 [ەرماسم.gece e ğ lencesi. 2.okul piyesi. müsâvat (A.) [تاواسم] e ş itlik. müsâvats ı zl ı k (A.-T.) e ş itsizlik.

müsbet (A.) [تبثم] olumlu, pozitif.

müsebbib (A.) [ببسم] yol açan, sebep olan. müseccel (A.) [لجسم] tescilli.

müsekkin (A.) [ن کسم] sakinle ş tirici, yat ı ş t ı r ı c ı . müsekkit (A.) [تکسم] susturucu. müsellah (A.) [حلسم] silahl ı .

müselleme (A.) [ەملسم] herkes taraf ı ndan kabul edilmi ş .

müselles (A.) [مثلث] üçgen.

müsellesat (A.) [مثلثات] trigonometri.

müsellesü şş ekl (A.) [مثلث الشكل] üçgen ş eklinde. müselmân (A.) [مسلمان] müslüman. müselsel (A.) [مسلسل] zincirleme. müsemma (A.) [مسمى] adland ı r ı lm ı ş .

müshil (A.) [1 [مسهل.kolayla ş t ı ran. 2.ishal edici. müsin (A.) [مسن] ya ş l ı .

müskirat (A.) [مسكرات] sarho ş edici ş eyler. müslim (A.) [مسلم] müslüman.

müsmir (A.) [1 [مثمر.verimli. 2.iyi sonuç veren. müsmiriyet (A.) [مثمريت] verimlilik. müsrif (A.) [مسرف] savurgan.

müsta’mere (A.) [مستعمره] sömürge. müstab'ed (A.) [مستبعد] uzak.

müsta'fî (A.) [مستفعى] istifa etmi ş , istifa eden. müsta ğ nî (A.) [مستغنى] doygun, eyvallah etmeyen. müstahak (A.) [مستحق] hak kazanm ı ş .

müstahdem (A.) [مستخدم] çal ı ş an, hizmet eden.

müstahdemîn (A.) [مستخدمين] çal ı ş anlar, hizmet edenler. müstaid (A.) [مستعد] yetenekli. müstakil (A.) [مستقل] ba ğ ı ms ı z.

müstakillen (A.) [مستقلا] ba ğ ı ms ı z olarak, ayr ı ca.

müstakraza (A.) [ەضرقتسم] borç al ı nan.

müstamel (A.) [1 [لمعتسم.kullan ı lm ı ş . 2.kullan ı lan. müstant ı k (A.) [قطنتسم] sorgu yarg ı c ı . müste’cir (A.) [رجأتسم] kirac ı . müstebân olmak anla ş ı lmak. müstebid (A.) [دبتسم] despot. müstefid olmak yararlanmak.

müstehlik (A.) [كلهتسم] tüketici. müstehzi (A.) [یزهتسم] alayc ı .

müstemleke (A.) [ەكلمتسم] sömürge, koloni. müstenid (A.) [دنتسم] dayanan.

müsteniden (A.) [ادنتسم] dayanarak. müsterih (A.) [یحرتسم] gönlü rahat.

müstesnâ (A.) [1 [یىنثتسم.apayr ı . 2.d ı ş ı nda haricinde. müste ş ar (A.) [راشتسم] dan ı ş man.

müste ş rik (A.) [قرشتسم] do ğ ubilimci, oryantalist. müsvedde (A.) [ەدوسم] taslak.

mü ş a’ ş a (A.) [عشعشم] gösteri ş li, ş a ş aal ı . mü ş abehet (A.) [تهباشم] benzerlik. mü ş abih (A.) [ەباشم] benzer.

mü ş ahedât (A.) [تادەاشم] gözlemler. mü ş âhede (A.) [ەدەاشم] gözlem. mü ş âhede edilmek gözlemlenmek.

mü ş âhede olunmak gözlemlenmek. mü ş ahhas (A.) [صخشم] somut. mü ş arik (A.) [كراشم] ortak.

mü ş arünileyh (A.) [راشم lهيل] an ı lan, ad ı geçen. mü ş avere (A.) [هرواشم] dan ı ş ma. mü ş avere etmek dan ı ş mak.

mü ş ekkel (A.) [لكشم] biçimli, kal ı pl ı . mü ş erref olmak ş eref kazanmak. mü ş evve ş (A.) [شوشم] kar ı ş ı k. mü ş fik (A.) [قفشم] ş efkatli. mü ş ir (A.) [ريشم] mare ş al. mü ş kil (A.) [لكشم] güç, zor.

mü ş kilât (A.) [تلاكشم] güçlükler, zorluklar. mü ş kilat çekmek zorluk çekmek, s ı k ı nt ı çekmek. mü ş kilpesend (A.-F.) [دنسپ لكشم] güç be ğ enen. mü ş t (F.) [[تشم 1.yumruk. 2.avuç. mü ş tail (A.) [لعتشم] alevli.

mü ş tak (A.) [قاتشم] çok isteyen, can atan. mü ş tehir (A.) [رهتشم] ünlü.

mü ş teki (A.) [ىكتشم] ş ikayetçi.

mü ş temilat (A.) [تلامتشم] eklentiler, ek yap ı lar. mü ş tereken (A.) [اكرتشم] ortakla ş a.

mütalaa (A.) [1 [هعلاطم.okuma. 2.görü ş . 3.inceleme.

mütareke (A.) [ەكراتم] b ı rak ı ş ma, kar ş ı l ı kl ı silah b ı rakma. müteaddid (A.) [ددعتم] birçok. müteaffin (A.) [ىنفعتم] koku ş mu ş .

müteahhid (A.) [دهعتم] taahhüt eden, üstlenen. müteakib (A.) [ىبقاعتم] ard ı ndan. müteallik (A.) [ىقلعتم] ilgili, ili ş kin. müteallim (A.) [ىملعتم] ö ğ renci. müteammim (A.) [ىممعتم] yayg ı n. müteannid (A.) [دنعتم] inatç ı .

müteârife (A.) [ەفراعتم] kan ı tlanmak gerektirmeyecek kadar aç ı k. müteass ı b (A.) [ىبصعتم] taassup gösteren. mütebahhir (A.) [ىرحبتم] derin bilgi sahibi.

mütebahhirane (A.-F.) [ەنارحبتم] derinlemesine. mütebaki (A.) [ىقابتم] kalan, geriye kalan. mütebariz (A.) [زرابتم] aç ı k seçik, belirgin. mütebasb ı s (A.) [صىبصبتم] yaltakç ı , yardakç ı .

mütebessim (A.) [ىمسبتم] gülümseyen, tebessüm eden. mütecânis (A.) [سىناجتم] ayn ı cinsten, homojen.

mütecâviz (A.) [1 [زواجتم.a ş k ı n. 2.sald ı rgan, tecavüzkâr. 3.sark ı nt ı l ı k eden,

tecavüzcü.

müteceddid (A.) [1 [ددجتم.yenilikçi. 2.yenile ş en. mütecellî (A.) [ىلجتم] görünen, tecelli eden. mütecessis (A.) [سىسجتم] merakl ı , merak eden.

mütecessisâne (A.-F.) [ەنانسسجتم] merak ederek, merakl ı . mütedair (A.) [رئادتم] ili ş kin.

mütedeyyin (A.) [نىدتم] dindar, dinine dü ş kün. müteehhil (A.) [لەأتم] evli. müteellim (A.) [ملأتم] elemli. müteessif (A.) [فسأتم] üzgün. müteessif olmak üzülmek.

müteessifâne (A.-F.) [ەنافسأتم] üzgün, esefli. müteessir (A.) [1 [رثأتم.üzgün. 2.etkilenen. müteessir olmak 1.üzülmek. 2.etkilenmek.

müteezzî (A.) [يذأتم] eziyet çekmi ş , eza görmü ş . müteezzi etmek ac ı çektirmek.

mütefekkir (A.) [1 [ركفتم.dü ş ünür. 2.dü ş ünceli.

mütefekkirane (A.-F.) [ەناركفتم] dü ş ünceli dü ş ünceli. mütefelsifâne (A.-F.) [ەنافسلفتم] bir filozof gibi.

mütefennin (A.) [نىنفتم] fen bilimleri ile u ğ ra ş an, teknik ile u ğ ra ş an. müteferrik (A.) [قىرفتم] da ğ ı n ı k.

mütefessih (A.) [خسفتم] bozulmu ş , koku ş mu ş , çürümü ş . mütegallib (A.) [بىلغتم] zorba.

mütegâyir (A.) [رىاغتم] birbirine z ı t.

mütehaccir (A.) [رجحتم] ta ş la ş m ı ş , fosille ş mi ş . mütehalif (A.) [فىلاختم] birbirine uymayan. mütehammil (A.) [لىمحتم] dayanan.

müteharrî (A.) [ىرحتم] ara ş t ı r ı c ı , ara ş t ı ran.

müteharrik (A.) [كرحتم] hareket eden, k ı p ı rdayan. mütehass ı s (A.) [صصختم] uzman. mütehassir (A.) [رسحتم] özlem duyan. mütehassis (A.) [سسحتم] duygulu. mütehâ ş i (A.) [ىشاحتم] çekingen. mütehavvil (A.) [لوحتم] de ğ i ş ken.

mütehayyir (A.) [ريحتم] ş a ş k ı n, ş a ş ı rm ı ş . mütekâbil (A.) [لباقتم] kar ş ı l ı kl ı . mütekâbile (A.) [هلباقتم] kar ş ı l ı kl ı .

mütekâbilen (A.) [لاباقتم] kar ş ı l ı kl ı olarak. mütekaddim (A.) [مدقتم] geçmi ş , eski. mütekaid (A.) [دعاقتم] emekli.

mütekamil (A.) [لماكتم] olgun, tam, geli ş mi ş .

mütekebbir (A.) [ربكتم] kendini be ğ enmi ş , ş i ş inen, büyüklenen. mütekeddir (A.) [ردكتم] kederli.

mütekellim (A.) [1 [ملكتم.konu ş an. 2.birinci tekil ş ah ı s. mütelebbis (A.) [سبلتم] giyinmi ş , ku ş anm ı ş .

mütelevvin (A.) [نولتم] renkten renge giren, yanar döner. mütemadi (A.) [يدامتم] sürekli.

mütemadiyen (A.) [ايدامتم] sürekli olarak.

mütemayil (A.) [1 [لىامتم.e ğ imli. 2.e ğ ilimli, yönelik. mütemeddin (A.) [ندمتم] uygar.

mütemellik (A.) [کلمتم] dalkavuk, yardakç ı .

mütemerkiz (A.) [زکرمتم] bir merkezde toplanma.
mütemevvic (A.) [جومتم] dalgal ı .

mütemevvil (A.) [لومتم] varl ı kl ı , zengin.

mütemmim (A.) [1 [ممتم.tamamlay ı c ı . 2.tümleç.
mütenâhi (A.) [ىهانتم] sona eren.

mütenasib (A.) [بسانتم] uygun, uyumlu. mütenavib (A.) [بوانتم] dönü ş ümlü.

mütenâz ı r (A.) [1 [رظانتم.birbirine bakan. 2.simetrik.

müteneffizân (A.-F.) [ناذفنتم] etkili ki ş iler, nüfuz sahipleri, sözü geçenler. mütenevvi (A.) [عونتم] çe ş itli, türlü türlü.
müteradif (A.) [فدارتم] e ş anlaml ı .

müterafik (A.) [1 [قفارتم.refakat eden. 2.kar ı ş ı k, bir arada. mütercem (A.) [مجرتم] çevrilmi ş , tercüme edilmi ş . mütercim (A.) [مجرتم] çevirmen.

mütesadif (A.) [فداصتم] rastlayan, tesadüf eden. mütesâvi (A.) [یواستم] e ş it.

mütesâviyen (A.) [ایوا ستم] e ş it olarak.

müteselli (A.) [ىلستم] teselli bulan, avunan. müteselli olmak teselli bulmak, avunmak. müteselsil (A.) [لسلستم] zincirleme.

müteselsilen (A.) [متسلسلا] zincirleme olarak, birbirinin ardı sıra. müte ş âir (A.) [مشاعر] şair geçinen, şair müsveddesi.

müte ş ebbis (A.) [1 [ثبشتم.giri ş en, te ş ebbüs eden. 2.giri ş imci. müte ş ekkî (A.) [یکشتم] ş ikayetçi.

müte ş ekkil (A.) [لکشتم] olu ş mu ş , te ş ekkül etmi ş . müte ş ekkir (A.) [رکشتم] ş ükran borçlu. müte ş ettit (A.) [تتشتم] kar ı ş ı k, da ğ ı n ı k. mütetebbi (A.) [عبتتم] ara ş t ı rmac ı . mütevakk ı f (A.) [فقوتم] ba ğ l ı .

mütevaliyen (A.) [ایلاوتم] sürekli olarak.

mütevatt ı n (A.) [نطوتم] yerle ş ik, yurt tutmu ş . mütevâz ı (A.) [عضاوتم] alçakgönüllü.

mütevâz ı yâne (A.-F.) [هنایضاوتم] alçakgönüllülükle. mütevazin (A.) [نزاوتم] oranl ı , uyumlu, dengeli. müteveccih (A.) [هجوتم] dönük, yönelik.

müteveccihen (A.) [1 [هجوتما.dönük olarak. 2.bir yere gitmek üzere. müteveffâ (A.) [افوتم] ölmü ş , ölü.

mütevekkil (A.) [لکوتم] tevekkül eden her i ş ini Tanr ı ’n ı n iradesine b ı rakan. mütevellî (A.) [یلوتم] bir vakf ı n üst yöneticisi.

mütevellid (A.) [1 [دلوتم.do ğ an. 2.ileri gelen, kaynaklanan. müteverrim (A.) [مروتم] veremli, verem hastas ı .

müteyakk ı z (A.) [ظقیتم] uyan ı k, teyakkuz durumunda olan. mütezâyid (A.) [دیازتم] artan, ço ğ alan. mütezelzil (A.) [لزلزتم] sars ı lan.

mütezelzil olmak 1.sars ı lmak. 2.bozulmak.

340

müttefik (A.) [متفق] birlik olmu ş , ittifak yapm ı ş . müttehid (A.) [متحد] birle ş ik.

müvekkil (A.) [موکل] vekalet veren. müverrah (A.) [مورخ] tarihli.

müverrih (A.) [مورخ] tarihçi, tarih yazar ı . müverrihin (A.) [مورخین] tarihçiler. müyesser olmak gerçekle ş mek.

müzaheret (A.) [مظاهرت] destek, yard ı m, arka ç ı kma.

müzahrefat (A.) [1 [مزخرفات.pislikler, süprüntüler, döküntüler. müzakere (A.) [مذاکره] görü ş me.

müzayede (A.) [مزایده] aç ı k artt ı rma. müzehheb (A.) [مذهب] alt ı n yald ı zl ı . müzekker (A.) [مذکر] eril.

müzevvir (A.) [مزور] arabozucu.

müzeyyen (A.) [مزین] süslü, ziynetli. müzmin (A.) [مزمن] kronik, süre ğ en.

N

nâ (F.) [نا] olumsuzluk eki. na’l (A.) [نعل] nal.

na’lbend (A.-F.) [بندنعل] nalbant. na’lbur (A.-F.) [بربلعن] nalbur. na’lçe (A.-F.) [چلعن] nalça. na’nâ’ (A.) [نعانعن] nane.

na’re (A.) [نعرن] nara, hayk ı rma. na’ ş (A.) [نعش] naa ş , cenaze.

na’t (A.) [1 [نعت.övme. 2.Hz. Muhammed’i övücü ş iir. nââ ş nâ (F.) [نانشآ نا] yabanc ı .

naat (A.) [1 [نعت.övme. 2.Hz. Muhammed’i övücü ş iir. nâb (F.) [نبا] saf, halis, kat ı ş ı ks ı z. nâbecâ (F.) [نابجا] yersiz.

nâbehre (F.) [1 [نابهرم.nasipsiz. 2.soysuz.

nâbekâr (F.) [1 [نابكار.hay ı rs ı z. 2.i ş e yaramaz. nâbîna (F.) [نابينا] kör.

nâbûd (F.) [1 [نابود.yok. 2.yokluk. 3.peri ş an. nabz (A.) [نبض] nab ı z.

nabzgîr (A.-F.) [نبض گير] nabza göre ş erbet veren.

nâcî (A.) [ناجى] kurtulan.

nâcins (F.-A.) [ناجنس] soysuz, cinsi bozuk.

nâçâr (F.) [1 [ناچار.çaresiz, sorunda. 2.ister istemez. nâçîz (F.) [ناچيز] de ğ ersiz, önemsiz. nâdân (F.) [1 [نادان.cahil. 2.hödük.

nâdânl ı k (F.-T.) 1.cahillik. 2.hödüklük. nâdî (A.) [ندا] seslenen, ça ğ ı ran. nâdim (A.) [ندام] pi ş man. nâdim etmek pi ş man etmek. nâdim olmak pi ş man olmak. nâdir (A.) [نادر] az bulunur.

nâdirât (A.) [نادرات] az bulunur ş eyler. nâdire (A.) [نادره] az bulunur. nâdiren (A.) [نادرا] nadir olarak.

nâehl (F.-A.) [ناهل] ehil olmayan, ehliyetli olmayan. nâf (F.) [ناف] göbek.

nafaka (A.) [نفقه] geçim paras ı .

nâfe (F.) [1 [نافه.ceylan ı n göbe ğ inden ç ı kan misk. 2.sevgilinin saç ı . nâfercâm (F.) [نافرجام] sonu iyi olmayan, yarars ı z. nâf ı a (A.) [نافعه] bay ı nd ı rl ı k i ş leri.

nâf ı a müdüriyeti bay ı nd ı rl ı k müdürlü ğ ü. nâf ı a nâz ı r ı bay ı nd ı rl ı k bakan ı .

nâf ı a nezareti bay ı nd ı rl ı k bakanl ı ğ ı .

nâf ı a vekâleti bay ı nd ı rl ı k bakanl ı ğ ı .

nâfile (A.) [1 [نافلهٔ.bo ş una. 2.nafile namaz ı , farz d ı ş ı nda k ı l ı nan namaz. nâfiz (A.) [نافذ] etkileyici, nüfuz edici, i ş leyici. nâgâh (F.) [ناگاه] ans ı z ı n.

nâgehan (F.) [ناگهان] ans ı z ı n. na ğ amât (A.) [تامغن] na ğ meler. na ğ me (A.) [نغمه] ezgi, melodi. na ğ z (F.) [نازغن] güzel, ho ş . nâhak (F.-A.) [ناحق] haks ı z.

nâhalef (F.-A.) [نافلخان] hay ı rs ı z evlat. nahçîr (F.) [نخچیر] av hayvan ı .

nâhencâr (F.) [ناجنهار] do ğ ru olmayan, uygun olmayan. nâhid (F.) [ناهید] Venüs, Çulpan, Zühre. nahif (A.) [نحیف] c ı f ı z.

nâhiye (A.) [1 [ناحیهٔ.yöre, bölge. 2.bucak. 3.taraf. nahl (A.) [نخل] hurma a ğ ac ı . nahl (A.) [نحل] bal ar ı s ı .

nahlistan (A.-F.) [نخلستان] hurmal ı k. nâho ş (F.) [ناخوش] ho ş olmayan. nahs (A.) [نحس] u ğ ursuzluk. nâhudâ (F.) [ناخدا] kaptan. nâhudâ (F.) [ناخدا] Allahs ı z. nâhun (F.) [ناخن] t ı rnak.

nahv (A.) [1 [نحو.sözdizimi. 2.taraf. 3.gibi. nahvet (A.) [نحوت] böbürlenme.

nahvî (A.) [نحوی] gramerci, nahiv uzman ı . nâib (A.) [1 [نائب.vekil. 2.kad ı , yarg ı ç.

nâil (A.) [نائل] eri ş en, kavu ş an, murada eren. nail olmak murad ı na ermek, kavu ş mak, eri ş mek. nâim (A.) [نائم] uyuyan. nâka (A.) [ناقه] di ş i deve.

nakd (A.) [1 [نقد.nakit. 2.madeni para. nakden (A.) [نقدا] pe ş in olarak.

nâkes (F.) [1 [ناکس.soysuz, i ş e yaramaz. 2.pinti, nekes. nâk ı s (A.) [1 [ناقص.eksik. 2.eksi. nak ı ş (A.) [نقش] desen.

nakib (A.) [1 [نقیب. ş eyh yard ı mc ı s ı . 2.reis vekili. nâkil (A.) [1 [ناقل.ta ş ı ma, nakil. 2.anlatan, nakleden. nakîsa (A.) [نقیصه] kusur. nakîse (A.) [نقیصه] kusur.

nakkad (A.) [نقاد] ele ş tirmen.

nakkal (A.) [نقال] nakleden, öykü veya masal anlatan. nakkare (A.) [1 [نقاره.davul. 2.dümbelek. nakl (A.) [[نقل 1.nakil, anlatma. 2.ta ş ı ma. nakledilmek 1.anlat ı lmak. 2.ta ş ı nmak.

naklen (A.) [نقلا] naklederek, nakil yolu ile.

nakletmek 1.anlatmak. 2.ta ş ı mak. nakliyat (A.) [تايلقن] ta ş ı mac ı l ı k. nakliye (A.) [هيلقن] ta ş ı ma.

nak ş (A.) [1 [شقن.nak ı ş , desen. 2.resim. 3.duvar resmi. nak ş edilmek i ş lenmek. nak ş etmek i ş lemek.

nâkus (A.) [سوقان] çan.

nakz (A.) [1 [ضقن.yok sayma. 2.bozma, çözme. nâlân (F.) [نلان] inleyen. nâlân etmek inletmek. nâlân olmak inlemek. nâle (F.) [هلان] inilti.

nâlende (F.) [هدنلان] inleyen.

nâm (F.) [1 [مان.ad. 2.ad ı nda, adl ı . 3.ün, ş öhret. nam vermek ad vermek, adland ı rmak. nâmahdud (F.-A.) [دودحمان] s ı n ı rs ı z.

nâmahrem (F.-A.) [مرحمان]

1.mahrem olmayan. 2.nikah dü ş meyen ki ş i.

3.yabanc ı .

nâmahsus (F.-A.) [سوسحمان] hissedilmeyen. nâmakbul (F.-A.) [لوبقمان] makbul olmayan. nâmakul (F.-A.)) [لوقعمان] makul olmayan. nâmalûm (F.-A.) [مولعمان] bilinmeyen. nâmâver (F.) [روآ مان] ünlü, sanl ı .

namaz (F.) [زامن] namaz.

namazgâh (F.) [هاگزامن] namazl ı k, üstü aç ı k mesçit. nâmberdar (F.) [رادربمان] ünlü, sanl ı . nâmcû (F.) [وجمان] yi ğ it.

nâmdar (F.) [رادمان] ünlü, naml ı . nâme (F.) [[همان 1.mektup. 2.kitap.

nâme’mûl (F.-A.) [لومأمان] umulmayan, beklenmedik. nâmefhûm (F.-A.) [مووهفمان] anla ş ı lmaz.

nâmer’î (F.-A.) [یئرمان] görülmeyen, görülmez. nâmerd (F.) [درمان] alçak, a ş a ğ ı l ı k, namert.

nâmesbûk (F.-A.) [قوبسمان] olmam ı ş , geçmemi ş , cereyan etmemi ş . nâm ı na (F.-T.) ad ı na.

nâmî (F.) [یمان] ünlü, naml ı .

nâmurad (F.-A.) [دارمان] murad ı na ermemi ş .

nâmus (A.<Yun.) [1 [سومان. ı rz. 2.dürüstlük. 3.yasa. nâmuskâr (A.-F.) [راکسوما ن] namuslu.

namuskârane (A.-F.) [ماومسکاراںه] namusluca, namuslulara yak ı ş ı r. nâmüsaid (F.-A.) [دعاسمان] uygun olmayan. nâmütenahi (F.-A.) [یهانتمان] sonsuz, engin. nâmver (F.) [رومان] ünlü.

namzed (F.) [1 [دزمان.aday. 2.ni ş anl ı . nân (F.) [نان] ekmek.

nâpâyidar (F.) [رادیاپان] kalıcı olmayan.

nâpervâ (F.) [اورپان] korkusuz, pervas ı z. nâr (A.) [ران] ate ş . nâr (F.) [ران] nar.

nârencî (F.) [رانجی] turuncu.

nâres (F.) [سران] ham, olgunla ş mam ı ş .

nâresâ (F.) [1 [راس.ham. 2.uygun olmayan. nârevâ (F.) [اوران] yak ı ş ı k almaz. narh (F.) [خرن] nark.

nâs (A.) [ناس] insanlar.

nasâra (A.) [اراصن] H ı ristiyanlar. nasâyih (A.) [حایصن] ö ğ ütler.

nasib (A.) [1 [بیصن.pay. 2.Tanr ı ’n ı n kula verdi ğ i. nasihat (A.) [حیصن] ö ğ üt. nâsipas (F.) [ناسپاس] nankör. nâsiye (A.) [ناصیه] al ı n.

nasrâni (A.) [رانصن] H ı ristiyan. nass (A.) [نص] kesinlik.

nâsûtî (A.) [ناسوتی] insanl ı k ile ilgili.

nâ ş î (A.) [ناشی] ileri gelen, kaynaklanan, dolay ı . nâ ş inas (F.) [ناشناس] yabanc ı . nâ ş ir (A.) [ناشر] yay ı nc ı .

nâtamam (F.-A.) [نامتام] tamamlanmam ı ş , yar ı m kalm ı ş . nât ı k (A.) [ناطق] konu ş an.

nât ı ka (A.) [ەقطان] konu ş ma gücü.

nât ı kaperdâz (A.-F.) [زادرپ ەقطان] düzgün ve etkili konu ş an. nats (A.) [سطن] nadas.

natûk (A.) [قوطن] düzgün konu ş an. nâtüvân (F.) [ناوتان] güçsüz, zay ı f. nâv (F.) [1 [وان.gemi. 2.kay ı k. nâvdan (F.) [نادوان] oluk. nâvek (F.) [کوان] ok.

nây (F.) [1 [یان.ney. 2.kam ı ş . nâyçe (F.) [ەچیان] küçük ney. nâyî (F.) [ییان] neyzen.

nâyzen (F.) [نزیان] neyzen.

naz (F.) [1 [زان.i ş ve, cilve. 2.kapris. 3.naz. naza çekmek nazlanmak. nâzan (F.) [نازان] nazl ı .

nazar (A.) [1 [رظن.bak ı ş . 2.ilgi gösterme, iltifat etme. 3. bak ı ş aç ı s ı . nazaran (A.) [ارظن] göre, nispetle, bak ı l ı rsa.

nazargâh (A.-F.) [1 [ەاگرظن.bak ı ş yeri. 2.bak ı lan yer. nazar- ı ş übhe [ەهبش رظن] ş üpheli göz, ş üpheli bak ı ş . nazar ı nda (A.-T.) göre, fikrince, gözünde. nazarî (A.) [یرظن] teorik.

nazariyat (A.) [تایرظن] teoriler, nazariyeler. nazariye (A.) [ەیرظن] teori.

nazariyyat (A.) [نظریات] teoriler, nazariyeler. nâzende (F.) [نازندە] nazl ı .

nâzenin (F.) [1] نازنین.nazl ı . 2.narin.

nâz ı m (A.) [1] منظم.düzenleyen. 2.nazmeden. nâz ı r (A.) [1] ناظر.bakan. 2.nezaret eden. nâz ı rl ı k (A.-T.) bakanl ı k. nazif (A.) [نظیف] temiz.

nâzik (F.) [1] نازک.ince. 2.kibar.

nâzikâne (F.) [نازکانە] kibarca, nazikçe. nâzil (A.) [نازل] inen. nâzil olmak inmek.

nazile (A.) [1] نازلە.nezle. 2.inmi ş . 3.s ı k ı nt ı . nazîr (A.) [نظیر] benzer.

nazm (A.) [1] نظم.dizme. 2.düzenleme, tertip etme. 3.vezinli ve kafiyeli söz

söyleme.

nazmen (A.) [نظما] manzum olarak. nâzperver (F.) [نازپرور] nazl ı , naz eden.

nâzperverde (F.) [نازپروردە] nazl ı , naz içinde büyümü ş . nebât (A.) [نبات] bitki.

nebat (F.) [نبات] nöbet ş ekeri.

nebâtât (A.) [1] نباتات.bitkiler. 2.botanik. nebatî (A.) [نباتی] bitkisel. neberd (F.) [نبرد] sava ş .

nebî (A.) [نبی] peygamber. nebîre (A.) [نبیره] torun.

necabet (A.) [نجابت] soyluluk. necâset (A.) [نجاست] pislik.

necîb (A.) [نجیب] soylu, asil, ki ş izade. necîs (A.) [نجیس] pis. necm (A.) [نجم] y ı ld ı z.

nedâmet (A.) [ندامت] pi ş manl ı k. nedâmet getirmek pi ş man olmak.

nedim (A.) [1 [ندیم.padi ş ahlar ı n ve yüksek rütbeli devlet ricalinin sohbet

arkada ş ı . 2.güzel hikaye anlatan.

nedret (A.) [ندرت] azl ı k. nef' (A.) [نفع] ç ı kar, yarar.

nefâis (A.) [نفائس] de ğ erli ve nefis eserler. nefâset (A.) [نفاست] nefislik. nefer (A.) [1 [نفر.ki ş i. 2.asker.

nefh etmek nefes vermek, kazand ı rmak. nefha (A.) [نفحه] üfürme.

nefîr (A.) [نفیر] boynuzdan yap ı lm ı ş boru. nefrin (F.) [نفرین] lanet, ilenç.

nefs (A.) [1 [نفس.nefis, can. 2.kendi. 3.iç.

nefs- i emmâre [نفس امّاره] kötülükleri emreden nefis. nefs-i (A.-F.) [نفسِ] içinde.

nefsî (A.) [1 [ىسفن.nefis ile ilgili. 2.subjektif. neftî (F.) [ىتفن] petrol ye ş ili. nefy (A.) [ ] sürgün.

nehâr (A.) [راهن] gündüz.

nehârî (A.) [يراهن] yat ı l ı olmayan okul. nehc (A.) [[جهن 1.yol. 2.kast te ş kilat ı . neheng (F.) [گنهن] timsah.

nehiy (A.) [1 [ىهن.olumsuzluk. 2.yasaklama. nehr (A.) [رهن] ı rmak, nehir.

nehy (A.) [1 [ىهن.olumsuzluk. 2.yasaklama. nehy etmek yasaklamak. nejad (F.) [دلژن] soy, ı rk.

nekahet (A.) [تهلقن] hastal ı ktan sonraki tehlikeli geçi ş dönemi. nekbet (A.) [1 [تبكن.talihsizlik. 2.felaket. nekes (F.) [1 [سكن.hay ı rs ı z. 2.elis ı k ı . nem (F.) [مم] rutubet.

nemâ (A.) [1 [امن.geli ş me, büyüme, serpilme. 2.faiz. nemed (F.) [دمن] keçe.

nemedpû ş (F.) [شوپدمن] dervi ş . nemek (F.) [كمن] tuz. neml (A.) [لمن] kar ı nca. nemnâk (F.) [كانمن] nemli. neng (F.) [گنن] ar, utanma.

nerd (F.) [نرد] tavla.

nerm (F.) [نرم] yumu ş ak.

nermin (F.) [نرمین] yumu ş ak. nesc (A.) [نسج] doku. neseb (A.) [نسب] soy.

nesh (A.) [1 [نسخ.hükümsüz k ı lma. 2.nesih yaz ı . nesîm (F.) [نسیم] meltem, esinti. nesl (A.) [نسل] ku ş ak, nesil. nesr (A.) [نثر] düzyaz ı .

nesren (A.) [انثر] düzyaz ı ile. nesrin (F.) [نسرین] yaban gülü. nessac (A.) [نساج] dokumac ı .

nesteren (F.) [نسترن] yaban gülü.

ne ş ’et (A.) [نشئت] kaynaklanma, ileri gelme, do ğ ma, do ğ u ş . ne ş ’et etmek kaynaklanmak, ileri gelmek. ne ş at (A.) [نشاط] sevinç.

ne ş îde (A.) [1 [نشیده. ş iir. 2.besteli ve güfteli eser. ne ş r (A.) [1 [نشر.yayma. 2.yay ı nlama. 3.yay ı nlanma. ne ş r etmek 1.yaymak. 2.yay ı nlamak. ne ş r olunmak yay ı nlanmak. ne ş riyat (A.) [نشریات] yay ı n.

ne ş v ü nemâ (A.) [نشو و نما] serpilme, geli ş me, büyüme. ne ş v ü nemâ bulmak geli ş mek, yay ı lmak.

ne ş ve (A.) [ەوشن] sevinç.

ne ş vedâr (A.-F.) [راد ەوشن] ne ş eli. ne ş veyâb olmak ne ş elenmek. netâic (A.) [ج ئاتن] sonuçlar. netîce (A.) [ەجیتن] sonuç.

netice ç ı karmak sonuç ç ı karmak, sonuca varmak. netîcepezîr olmak sonuçlanmak. nev (F.) [1 [ون.yeni. 2.taze, körpe. nev’ (A.) [عون] tür, nevi, çe ş it.

nev’an mâ (A.) [ام اعون] bir bak ı ma. nevâ (F.) [اون] ses.

nevâde (F.) [ەداون] torun.

nevâdir (A.) [رداون] nadir olan de ğ erli e ş yalar. nevâle (A.) [1 [ەلاون.k ı smet. 2.az ı k. nevâz (F.) [زاون] ok ş ayan.

nevâzi ş (F.) [شزاون] ok ş ama. nevâzi ş eylemek ok ş amak.

nevbahar (F.) [راهبون] ilkbahar. nevbet (A.) [ت بون] s ı ra, nöbet.

nevcivan (F.) [ناوجون] delikanl ı , genç.

nevdevlet (F.-A.) [ت لودون] sonradan görme. neve (F.) [ەون] torun. nevha (A.) [ەحون] a ğ ı t.

nevi (A.) [عون] tür, çe ş it. nevid (F.) [ںدی] müjde. nevin (F.) [ںین] yeni. nevm (A.) [مون] uyku.

nevmîd (F.) [ںیمون] umutsuz.

nevmîd etmek umutsuzlu ğ a dü ş ürmek. nevmîd olmak umutsuzlu ğ a kap ı lmak. nevnihal (F.) [ںونهال] genç fidan. nevres (F.) [سرون] yeti yeti ş mi ş .

nevruz (F.) [1 [زورون.yeni gün. 2.nevruz.

nevruziye (F.-A.) [هیزورون] nevruz için yaz ı lan kaside. nevzad (F.) [1 [دازون.yeni do ğ mu ş . 2.bebek. neyistan (F.) [ںاتسین] sazl ı k, kam ı ş l ı k. neyzâr (F.) [رازین] sazl ı k, kam ı ş l ı k. neyzen (F.) [نزین] ney üfleyen.

nez’ edilmek (A.-T.) ay ı r ı lmak, çekip at ı lmak, sökülmek. nez’ (A.) [1 [عزن.can çeki ş me. 2.sökme, koparma, zorla alma. nez’ eylemek ay ı rmak, çekip atmak, sökmek, koparmak. nezâfet (A.) [ںتفاظن] temizlik.

nezâket (Osmanl ı ca>A.) [1 [ںتکازن.incelik. 2.hassasl ı k. nezâret (A.) [1 [تراظن.naz ı rl ı k. 2.gözetme. nezd (F.) [1 [دزن.yan, yan ı . 2.kat. nezih (A.) [هیزن] temiz.

nezr (A.) [نذر] adak. nezr etmek adamak.

n ı sf (A.) [نصف] yar ı , yar ı m.

n ı sf - ı ahîr [نصف اخیر] son yar ı s ı .

n ı sfunnehâr (A.) [نصف النهار] meridyen. niam (A.) [نعم] nimetler. nida etmek seslenmek.

nidâ eylemek seslenmek, duyurmak. nidâ’ (A.) [ندا] ses.

nifâk (A.) [نفاق] ikiyüzlülük. nigâh (F.) [نگاه] bak ı ş . nigâh eylemek bakmak.

nigâr (F.) [1 [نگار.sevgili. 2.resim. nigeh (F.) [نگه] bak ı ş .

nigîn (F.) [1 [نگین.yüzük. 2.yüzük ka ş ı . 3.mühür. nihâd (F.) [نهاد] yarat ı l ı ş , tabiat. nihâl (F.) [نهال] fidan.

nihân (F.) [1 [نهان.gizli. 2.gizlice.

nihan olmak gizlenmek, saklanmak, kaybolmak. nihayet (A.) [نهایت] son. nihayet bulmak sona ermek. nijâd (F.) [نژاد] soy.

nîk (F.) [نیک] iyi, güzel.

nikab (A.) [باقن] peçe.

nikbin (F.) [نيبكين] iyimser. nilgun (F.) [نوگلين] lacivert.

nîm (F.) [1 [مين.yar ı . 2.yar ı m. 3.buçuk. nîm muzlim (F.-A.) [مظلم مين] lo ş .

nîm cahilî (F.-A.) [مين جاهلى] yar ı cahil, yar ı cahilî. nimet (A.) [1 [نعمت.iyilik. 2.yiyecek. nîm resmî (F.-A.) [رسمى مين] yar ı resmî. nîreng (F.) [1 [نيرنگ.afsun. 2.hile, düzen. nisâ (A.) [نسا] kad ı nlar.

nisâb (A.) [1 [نصاب.aranan s ı n ı r. 2.sermaye. nisâr (A.) [ناثر] saçma. nisâr etmek saçmak.

nisbet (A.) [1 [نسبت.oran. 2.oranla. nisbî (A.) [نسبى] göreceli. nisvân (A.) [نسوان] kad ı nlar.

nisyân (A.) [1 [نسيان.unutma. 2.unutulma.

ni ş an (F.) [1 [نشان.iz. 2.belirti. 3.ni ş an yeri. 4.devlet madalyas ı . ni ş âne (F.) [نشانه] belirti, i ş aret.

ni ş angâh (F.) [نشانگاه] ni ş an tahtas ı . ni ş în (F.) [نشين] oturan.

niyâbet (A.) [نيابت] naiplik, vekillik. niyâm (F.) [نيام] k ı n.

niyâz (F.) [1 [زاين.yalvarma. 2.dua. niyâz etmek 1.yalvarmak. 2.rica etmek. niyâzmend (F.) [مندزاين] muhtaç. niyyet (A.) [ته ين] niyet.

nizâ (A.) [عازن] kavga, çeki ş me. nizâm (A.) [ماظن] düzen.

nizâm bulmak düzene girmek.

nizâmname (A.-F.) [ه مان ماظن] tüzük. nîze (F.) [1 [مزين.m ı zrak. 2.süngü. nohudî (F.) [يدوخن] nohut rengi.

noksân (A.) [1 [ناصقن.eksiklik. 2.kusur. 3.eksik. nokta-i nazar [ظرن عه طقن] görü ş aç ı s ı , bak ı m. nuhbe (A.) [ه بخن] seçkin.

nukât (A.) [طاقن] noktalar, hususlar. nukud (A.) [دوقن] nakitler.

nukû ş (A.) [ش وقن] nak ı ş lar, i ş lemeler. nur (A.) [رون] ı ş ı k.

nuranî (A.) [ونارن ى] nurlu, ı ş ı kl ı . nush (A.) [ح صن] ö ğ üt, nasihat. nusrat vermek üstünlük vermek.

nusret (A.) [1 [ت رصن.Tanr ı ’n ı n yard ı m ı . 2.üstünlük. nû ş etmek içmek.

nû ş in (F.) [ن يش ون] tatl ı .

nutfe (A.) [ەفطن] sperma.

nutk (A.) [1 [قطن.nutuk, söylev. 2.konu ş ma. nuzzâr (A.) [راظن] naz ı rlar.

nübüvvet (A.) [تويبن] peygamberlik.

nücum (A.) [1 [موجن.y ı ld ı zlar. 2.astoroloji. nüfus (A.) [1 [سوفن.nefisler. 2.insanlar.

nüfuz (A.) [1 [نوفن.etki etme, i ş leme. 2.etki gücü. nüfuz etmek i ş lemek, etki etmek. nükhet (A.) [تهكن] koku.

nükte (A.) [ەتكن] ince anlam.

nüktedan (A.-F.) [ناد ەتكن] zarif insan, nükteli sözler bilen. nümayan (F.) [نامىان] görünen. nümayan olmak görünmek. nümayi ş (F.) [شىامن] gösteri. nümune (F.) [ەنومن] örnek. nüsah (A.) [خسن] nüshalar.

nüsha (A.) [1 [ەخسن.yaz ı l ı belge. 2.muska. 3.süreli yay ı n say ı s ı . nüve (A.) [مون] çekirdek. nüvid (F.) [دىون] müjde.

nüzhet (A.) [تەزن] gezinti, gezip dola ş ma. nüzul (A.) [1 [لوزن.inme. 2.felç. 3.konaklama.

Ö

ömr (A.) [عمر] ömür.

örf (A.) [عرف] gelenek, âdet. örfen (A.) [عرفا] gelene ğ e göre. örfî (A.) [عرفی] geleneksel.

örfî idare [عرفی اداره] s ı k ı yönetim.

örfiyyât (A.) [عرفیات] gelenekle ilgili ş eyler. ö ş r (A.) [عشر 1 [.onda bir. 2.ö ş ür vergisi. özr (A.) [1 [عذر.özür. 2.bahane. 3.engel. özrhâh (A.-F.) [عذرخواه] özür dileyen.

P

pâ (F.) [پا] ayak.

pâbend (F.) [پابند] ayak ba ğ ı .

pâbercâ (F.) [پاجرپا] yerinde, duran, ayakta duran.

pâberikâb (F.-A.) [پاکرپا] gitmek üzere, hareket etmek üzere. pâbeste (F.) [پاستەپا] aya ğ ı ba ğ l ı . pâbirehne (F.) [پاپرەنە] yal ı nayak. pâbûsî (F.) [پاپوسی] ayak öpme. pâcâme (F.) [پاجامە] pijama. pâçe (F.) [پاچە] paça.

pâd ş âh (F.) [پادشاه] padi ş ah.

pâd ş âhî (F.) [پادشاهی] padi ş ahl ı k. pâdzehr (F.) [پازهر] panzehir. paha (F.) [پاها]de ğ er, k ı ymet. pâk (F.) [پاک] temiz.

pâkbâz (F.) [1 [پاکباز.fedai. 2.can ı n ı hiçe sayan a ş ı k. pâkdâmen (F.) [پاک دامن] iffetli. pâkîze (F.) [پاکیزە] temiz. paklanmak temizlenmek.

pâlân (F.) [پالان] semer, palan.

pâlânduz (F.) [زود نلاپ] semerci.

pâmâl (F.) [لامپ] ezilmek, çi ğ nenmek.

pâmâl olmak ezilmek, çi ğ nenmek, ayaklar alt ı nda kalmak. pâpû ş (F.) [شوپپ] pabuç.

paralamak parçalamak, parça parça etmek. paralanmak parça parça olmak. pârçe (F.) [هچرپ] parça. pâre (F.) [هرپ] parça.

pâre pâre (F.) 1.parça parça. 2.paramparça. pârelenmek parça parça olmak. pars (F.) [سرپ] İ ran, Pers ülkesi. pars (F.) [سرپ] panter. pârsâ (F.) [اسرپ] sofu. pârsî (F.) [یسرپ] farsça.

pâsban (F.) [نابسپ] bekçi, gece bekçisi. pâ ş (F.) [ش پ] saçan, serpen. pây (F.) [1 [یپ.ayak. 2.dip. pâyân (F.) [نایپ] son.

pâyâns ı z (F.-T.) sonsuz, bitmez tükenmez, engin. pâybend (F.) [1 [دنبیپ.ayak ba ğ ı . 2.engel. pâybûsî (F.) [یسوبیپ] ayak öpme.

pâydâr (F.) [رادیپ] kal ı c ı , sa ğ lam, sürekli, devaml ı . pâye (F.) [1 [هیپ.rütbe, derece. 2.basamak.

pâyende (F.) [1 [پایندە.kal ı c ı , sürekli. 2.payanda, destek. pâyidar (F.) [پایدار] kal ı c ı , sa ğ lam, sürekli, devaml ı . pâyin (F.) [پایین] a ş a ğ ı .

pâyitaht (F.) [پایتخت] ba ş kent. pâyîz (F.) [پایيز] güz.

pâykûb (F.) [پایکوب] dans eden.

pâzâr (F.) [1 [بازار.çar ş ı , pazar. 2.al ı ş veri ş . pazar eylemek al ı ş veri ş yapmak. peder (F.) [پدر] baba.

pederâne (F.) [پدرانە] babaca.

pederî (F.) [1 [پدری.babal ı k. 2.babaya ait, baba taraf ı . peder ş âhî (F.) [پدرشاهی] ataerkil.

pehlevân (F.) [1 [پهلوان.yi ğ it. 2.pehlivan. pehlivan bk. pehlevân.

pehlû (F.) [پهلو] bö ğ ür, yan. pehn (F.) [پهن] geni ş .

pehnâver (F.) [1 [پهنوار.engin. 2.geni ş .

pejmürde (F.) [1 [پژمردە.solgun. 2.da ğ ı n ı k. 3.y ı rt ı k. pelas (F.) [1 [پلاس.kilim. 2.çul.

peleng (F.) [1 [پلنگ.leopar. 2.kaplan. pelîd (F.) [پلید] kirli.

penah (F.) [پناه] s ı ğ ı nma.

penahgâh (F.) [پناهگاه] s ı ğ ı nacak yer, s ı ğ ı nak.

penâhî (F.) [ناهی] s ı ğ ı nma.

penbe (F.) [1 [پنبه.pamuk. 2.pembe. penc (F.) [پنج] be ş .

pence (F.) [پنجه] pençe. pencidü bk. pencüdü. pencise bk. pencüse.

penciyek bk. pencüyek.

pencüdü (F.) [پنج و دو] be ş ve iki. pencüse (F.) [پنج و سه] be ş ve üç. pencüyek (F.) [پنج و یک] be ş ve bir. pençe (F.) [پنجه] pençe. pend (F.) [پند] ö ğ üt.

pendname (F.) [پندنامه] ö ğ üt kitab ı . penîr (F.) [پنیر] peynir.

per (F.) [1 [پر.kanat. 2.ku ş lar ı n iri tüyü, yelek.

perakende (F.) [1 [پراکنده.da ğ ı n ı k. 2.toptan olmayan.

perçem (F.) [1 [پرچم.kakül. 2.yele. 3.bayrak. 4.bayrak püskülü. perdedar (F.) [پرده دار] kap ı görevlisi. perend (F.) [پرند] atlas.

perende (F.) [1 [پرنده.ku ş . 2.takla. perest (F.) [پرست] tapan.

perestâr (F.) [1 [پرستار.tapan. 2.besleme. 3.dalkavuk.

perestîde (F.) [1 [پرستیده.tap ı n ı lan. 2.taparcas ı na sevilen, sevgili.

peresti ş (F.) [1 [پەرستش.tap ı nma. 2.taparcas ı na sevme. peresti ş gâh (F.) [پەرستش] mabet, tap ı nak.

peresti ş kâr (F.) [1 [پەرستشکار.tapan. 2.taparcas ı na seven. peresti ş kârâne (F.) [پەرستشکار انە] taparcas ı na. perestû (F.) [پەرستو] k ı rlang ı ç. pergâl (F.) [پەرگال] pergel. pergâr (F.) [پەرگار] pergel.

perhizkâr (F.) [پەرهیزکار] sak ı nan.

perîçihre (F.) [1 [پەری چەهر.peri kadar güzel yüzlü. perihan (F.) [پەری خان] peri padi ş ah ı .

perîpeyker (F.) [پەری پەیکەر] peri kadar güzel yüzlü.

perî ş an (F.) [1 [پەریشان.da ğ ı n ı k. 2.kötü durumda, peri ş an. peri ş an olmak darmada ğ ı n olmak.

perî ş anhal (F.-A.) [پەریشان حال] hali peri ş an olan. perîve ş (F.) [پەری شو] peri gibi güzel. perniyân (F.) [پەرنیان] i ş lemeli atlas. pertavs ı z (F.) büyüteç. pertev (F.) [پەرتو] ı ş ı k.

pertevsuz (F.) [پەرتوسوز] büyüteç. pervâ (F.) [[پەروا 1.çekinme. 2.korku.

pervâne (F.) [1 [پەروانە.pervane böce ğ i. 2.f ı r ı ldak, pervane. 3.ulak. pervâneve ş (F.) [پەروانە شو] pervane gibi.

pervâs ı z (F.-T.) [1 [پەروازس.çekinmeyen. 2.korkmayan.

pervaz (F.) [1 [زاورپ.uçma. 2.saçak.

perver (F.) [رورپ] yeti ş tiren, e ğ iten, büyüten, besleyen. perverde etmek beslemek, gütmek. perverdigâr (F.) [راگدرورپ] Tanr ı . pervin (F.) [نیورپ] Ülker, Süreyya. pes (F.) [سپ] arka.

pesend (F.) [دنسپ] be ğ enen.

pesendîde (F.) [هدیدنسپ] be ğ enilmi ş , makbul. pesmânde (F.) [هدنام سپ] arta kalan.

peszinde (F.) [هدنز سپ] geriye kalan, ya ş ayan son örnekler. pe ş îman (F.) [نامیش پ] pi ş man. pe ş in (F.) [نیشیپ] önceden. pe ş m (F.) [مشپ] yün.

pe şş e (F.) [هشپ] sivrisinek.

pe şş ebend (F.) [دنب هشپ] cibinlik.

pe ş temal (F.) [لامتشپ] pe ş temal, hamam havlusu. peyâm (F.) [مایپ] haber.

peyamber (F.) [ربمایپ] peygamber. peydâ (F.) [ادیپ] ortada, aç ı kta.

peyderpey (F.) [یپ رد یپ] pe ş pe ş e, ardy s ı ra. peygam (F.) [ماغیپ] haber.

peygamber (F.) [1 [ربمغیپ.peygamber. 2.haberci. peyk (F.) [کیپ] ulak.

peykân (F.) [ناکیپ] temren.

peyke (F.) [ەکیپ] sedir, kanepe. peyker (F.) [ڕکیپ] yüz.

peymâ (F.) [امیپ] yol alan, kateden, ölçen. peymâne (F.) [ەنامیپ] kadeh. pîl (F.) [لیپ] fil.

pinhan (F.) [ناهنپ] gizli, sakl ı .

pîr (F.) [1 [ڕیپ.ya ş l ı . 2.tarikat kurucusu. pîrahen (F.) [ن‌هاریپ] gömlek, mintan. pîrâye (F.) [ەیاریپ] süs.

pîrezen (F.) [نز ەریپ] ya ş l ı kad ı n. pistan (F.) [ناتسپ] meme. piste (F.) [ەتسپ] f ı st ı k.

pî ş (F.) [1 [ڕیپ.ön. 2.yan. 3.huzur. 4.önce. pî ş ânî (F.) [ی‌ناشیپ] al ı n. pî ş dar (F.) [رادشیپ] öncü.

pî ş e (F.) [1 [ەشیپ.meslek. 2.sanat. 3.huy.

pî ş ekâr (F.) [1 [ەشیپ ڕاک.sanatç ı . 2.meslek sahibi. 3.ortaoyununda oyunu

ba ş latan sanatç ı .

pî ş gâh (F.) [1 [ەاگشیپ.ön. 2.huzur. pî ş gîr (F.) [ڕیگشیپ] pe ş kir. pî ş în (F.) [ن‌یشیپ] pe ş in.

pî ş va (F.) [اوشیپ] önder, lider.

piyâde (F.) [هدایپ]

1.yaya, yürüyen. 2.askerlikte piyade s ı n ı fy. 3.satranç

ta ş lar ı ndan paytak.

piyâle (F.) [1 [پایلەـ.kadeh. 2. ş arap kadehi.

post (F.) [1 [پستـ.hayvan derisi. 2.post. 3.makam. postîn (F.) [نیتسپ] kürk.

postni ş in (F.) [1 [پست ـن یشن.postta oturan. 2.pîre vekaletle postta oturan, tekke

ş eyhi.

pûd (F.) [دوپ] argaç, dokumada enine dokunulan ip. puhte (F.) [هتخپ] pi ş mi ş , pi ş kin, olgun. pul (F.) [لوپ] para.

pûlâd (F.) [دلاوپ] çelik, polat. pulat (F.) [دلاوپ] çelik, polat. pur (F.) [رپ] dolu. pûr (F.) [روپ] o ğ ul.

pû ş (F.) [شوپ] giyen, örten.

pû ş îde (F.) [1 [پوشیدەـ.örtülü. 2.gizli. 3.kapal ı . 4.örtü. pûte (F.) [هتوپ] pota.

pûyân (F.) [1 [پوىانـ.ko ş an, h ı zla giden. 2.geçip giden. pûyân olmak geçip gitmek. pûzi ş (F.) [شزوپ] özür. pür (F.) [رپ] dolu.

pürhûn (F.) [نوخرپ] kan dolu, kanl ı .

pürsükût (F.-A.) [پرسکوت] derin sessizlik içinde. pürz (F.) [پرز] hav, kuma ş hav ı .

püser (F.) [ڕسپ] o ğ ul.

pü ş t (F.) [1 [پشت.arka. 2.s ı rt. 3.homoseksüel erkek. pü ş tîban (F.) [1 [پشتبان.destek. 2.destek veren.

R

ra’d (A.) [دعر] gökgürültüsü. ra’nâ (A.) [انعر] güzel, ho ş . ra’ ş e (A.) [هشعر] titreme. ra’ ş e vermek titretmek.

ra’ ş edâr (A.-F.) [راد هشعر] titrek, titreyen. rabb (A.) [[بر 1.Tanr ı , Allah. 2.efendi.

rabbânî (A.) [1 [بانى.tanr ı sal, ilahî. 2.Tanr ı ’dan ba ş ka bir ş ey dü ş ünmeyen. rabbî (A.) [بى] Tanr ı m.

râb ı ta (A.) [1 [باظه.ba ğ , ili ş ki, temas. 2.s ı ra, düzen. râb ı tadar (A.-F.) [راد هطبار] ba ğ lant ı l ı , ilintili. râbi (A.) [عبار] dördüncü.

râbian (A.) [اعبار] dördüncüsü. rabt (A.) [طبر] ba ğ lama.

rabt edilmek ba ğ lanmak, tutturulmak. rabt etmek ba ğ lamak, tutturmak.

rabt olunmak ba ğ lanmak, tutturulmak, ili ş kilendirilmek. râci (A.) [1 [اجى.rica eden. 2.ümitli.

raci olmak (A.-T.) ait olmak, dönük olmak, yönelik olmak. râci’ (A.) [1 [اجع.hakk ı nda. 2.dönen.

racîm (A.) [ميجر] ta ş lanm ı ş , recmedilmi ş . radde (A.) [1 [هدار.derece. 2.civar.

ra ğ bet (A.) [1 [تبغر.istek. 2.ilgi duyma. ra ğ bet etmek ilgi duymak. râh (F.) [هار] yol.

râhib (A.) [بهار] rahip.

rahîm (A.) [1 [ميحر.merhametli. 2.merhamet eden Tanr ı . rahl (A.) [لحر] semer.

rahm (A.) [محر] ac ı ma, merhamet. rahm etmek ac ı mak, merhamet etmek. rahm (A.) [محر] rahim, döl yata ğ ı .

rahman (A.) [نامحر] merhametli Tanr ı .

rahmet (A.) [1 [تمحر.ac ı ma, merhamet. 2.ya ğ mur. râhname (F.) [همانهار] yol haritas ı .

rahne (F.) [1 [هنخر.yar ı k, gedik. 2.bozukluk. rahnedar etmek 1.gedik açmak. 2.zarar vermek.

rahnedar olmak 1.yar ı lmak, gedik aç ı lmak. 2.bozulmak, zarar görmek. rahnüma (F.) [امنهار] yol gösteren, k ı lavuz. rah ş an (F.) [نامشخر] parlak.

rah ş ende (F.) [هدنشخر] parlayan.

raht (F.) [1 [تخر.ev e ş yas ı . 2.ko ş um tak ı m ı . rahvar (F.) [راوهار] at ı n e ş kin yürümesi. râhzen (F.) [نزهار] yol kesen, haydut.

raiyyet (A.) [تيعر] halk, hükümdar tebas ı .

râk ı m (A.) [1 [مقار.yazan. 2.deniz seviyesinden yükseklik. rakîb (A.) [بيقر] rakip.

râkib (A.) [1 [بكار.binen. 2.binici. râkib olmak binmek.

râkiben (A.) [ابكار] binerek. râkid (A.) [دكار] durgun.

rakik (A.) [1 [قيقر.ince. 2.hassas. 3.köle. rakkas (A.) [صاقر 1 [.dansç ı . 2.sarkaç. rakkase (A.) [هصاقر] dansöz, çengi. raks (A.) [صقر] dans. raks etmek dans etmek.

râm (F.) [مار] itaat eden, boyun e ğ en. râm etmek boyun e ğ dirmek, itaat ettirmek. râm olmak boyun e ğ mek, itaat etmek.

ramak (A.) [1 [رمق.çok az. 2.son nefeslik hayat. ramak kalmak çok az bir ş ey kalmak.

ramazaniye (A.) [رمضانيه] ramazan kasidesi.

raptetmek (A.-T.) ba ğ lamak, tutturmak, ili ş kilendirmek. rasad (A.) [1 [رصد.gözlem. 2.gözetleme. rasad edilmek gözlemlenmek.

rasad etmek 1.gözlem yapmak. 2.gözetlemek. rasadhane (A.-F.) [رصدخانه] gözlemevi.

rasadî (A.) [رصدی] gözlemle ilgili.

râsih (A.) [1 [راسخ.derin din bilgisi olan. 2.temeli sa ğ lam olan. rassad (A.) [راصد] gözlemci, gözlem yapan. râst (F.) [1 [راست.do ğ ru. 2.düz. 3.sa ğ .

râstbin (F.) [راست بین] gerçekçi, do ğ rular ı gören. râstgû (F.) [راست گو] do ğ ru sözlü.

râstperverâne (F.) [راست پروره] do ğ ruluktan yana.

ratbüyâbis (A.) [1 [رطب و یابس.ya ş ve kuru. 2.dü ş ünmeden konu ş an, bo ş bo ğ az. râtib (A.) [راطب] nemli, rutubetli. râtibe (A.) [راتبه] ayl ı k, maa ş .

ratl (A.) [1 [رطل.hemen hemen bir litrelik s ı v ı ölçe ğ i. 2.kadeh. rauf (A.) [رؤف] esirgeyici.

râvi (A.) [1 [راوی.rivayet eden. 2.anlatan, hikaye eden. ravza (A.) [روضه] bahçe.

ravza-i mutahhara [روضه مطهره] Hz. Muhammedin mezar ı n ı n bulundu ğ u yer. rây (A.) [1 [رای.fikir. 2.oy. râyât (A.) [رایات] sancaklar. rayb (A.) [ریب] ku ş ku, ş üphe. râyet (A.) [رایت] sancak.

râygân (F.) [رایگان] paras ı z, bedava. râyic (A.) [رایج] yayg ı n, revaçta. râyiha (A.) [رایحه] koku.

râyihadar (A.-F.) [رایحه دار] kokulu.

râz (F.) [زار] s ı r.

râz ı k (A.) [قزار] r ı z ı k veren Tanr ı . râzi (A.) [راضى] r ı za gösteren. re’fet (A.) [تفأر] esirgeme.

re’s (A.) [1 [سأر.ba ş . 2.ba ş kan.

re’sen (A.) [اسأر] do ğ rudan do ğ ruya, dan ı ş maks ı z ı n. re’sülmal (A.) [سأر الملل] sermaye, anapara, kapital. re’y (A.) [يأر] görü ş . reâya (A.) [اىاعر] halk. rebî’ (A.) [عيبر] bahar.

recâ (A.) [1 [راج.ümit. 2.rica.

recm (A.) [رجم] ta ş lama, ta ş a tutma. recm edilmek ta ş lanarak öldürülmek. recül (A.) [رجل] erkek.

recül-i siyasî [رجل سياسى] politikac ı . recüliyyet (A.) [رجليت] erkeklik.

redd (A.) [1 [در.geri çevirme. 2.inkar etme. redd ü cerh etmek reddedip çürütmek.

ref’ (A.) [1 [عفر.kald ı rma. 2.giderme. 3.yüceltme. refâh (A.) [هافر] bolluk. refâkat (A.) [تقافر] e ş lik. refâkat etmek e ş lik etmek.

refakatinde e ş li ğ inde, beraberinde.

reff (A.) [فر] raf.

refî’ (A.) [عيفر] yüksek, yüce. refik (A.) [قيفر] arkada ş , yolda ş .

refîka (A.) [هقيفر] e ş , zevce, hayat arkada şı . reft (F.) [تفر] gidi ş .

reftâr (F.) [1 [رانتفر.gidi ş . 2.davranı ş . reg (F.) [گر] damar.

regzen (F.) [نز گر] hacamatçı . reh (F.) [ەر] yol.

rehâ (F.) [اهر] kurtulu ş .

rehâkâr (F.) [راكاهر] kurtarıcı .

rehavet (A.) [1 [تواخر.gev ş eklik. 2.tembellik. rehavetkâr (A.-F.) [راكتواخر] rehavet verici. rehber (F.) [ربهر] kılavuz. rehgüzâr (F.) [راذگهر] geçit.

rehîn (A.) [نيهر] rehinli, ipotekli. rehn (A.) [نهر] rehin.

rehnüma (F.) [امنهر] yol gösterici. reis (A.) [سيئر] ba ş kan.

rekâket (A.) [1 [تكاكر.kekemelik. 2.söz kusuru. rekz (A.) [زكر] dikme. rekz edilmek dikilmek. rekz etmek dikmek.

remîde (F.) [رمیده] ürkmü ş .

remiz (A.) [1 [رمز.sembol, i ş aret, rumuz. reml (A.) [[رمل 1.kum. 2.remil, falc ı l ı k. remmal (A.) [رمال] falc ı .

remz (A.) [1 [رمز.sembol, i ş aret. 2.imal ı konu ş ma. renc (F.) [رنج] s ı k ı nt ı , zahmet, me ş akkat.

rencber (F.) [1 [رنجبر.s ı k ı nt ı çeken. 2.amele, yrgat. rencîde (F.) [رنجیده] incinmi ş . rencîde etmek incitmek. rencîde olmak incinmek. rencûr (F.) [رنجور] hasta. reng (F.) [رنگ] renk.

rengâreng (F.) [رنگارنگ] renkli, renk renk. rengin (F.) [1 [رنگین.renkli. 2.ho ş , haval ı . resâ (F.) [راسا] olgun.

resâil (A.) [1 [رسائل.risaleler. 2.dergiler.

resm (A.) [1 [رسم.resim. 2.çizme. 3.foto ğ raf. 4.tören. 5.usül. 6.vergi. resm -i geçit geçit töreni.

resm-i kü ş âd [رسم کشاد] aç ı l ı ş töreni.

resmen (A.) [1 [رسما.resmî olarak.. 2.kesinlikle. resmiyet bk. resmiyyet.

resmiyete dökmek resmîle ş tirmek, resmîlik kazand ı rmak. resmiyyet (A.) [رسمیت] resmîlik.

resul (A.) [1 [رسول.elçi. 2.peygamber. re ş ehat (A.) [تاحرش] s ı z ı nt ı lar.

re ş id (A.) [1 [رشيد.ergin, bülu ğ a ermi ş . 2.do ğ ru yolda giden. re ş k (F.) [رشک] k ı skançl ı k.

re ş kâver (F.) [رشک روآ] k ı skand ı r ı c ı .

retküfetk (A.) [رتق و فتق] bir i ş i iyi idare etme. revâ (F.) [اور] uygun, lay ı k.

revâb ı t (A.) [ابطاور] ba ğ lar, ilgiler, ili ş kiler. revac (A.) [جاور] yayg ı nl ı k, revaç, sürüm. revaç bk. revac.

revak (A.) [1 [قاور.sundurma. 2.çardak. revân (F.) [[ناور 1.giden. 2.akan. 3.ruh. revan olmak gitmek, yola koyulmak. revgan bk. rugan

revi ş (F.) [1 [شو ر.gidi ş . 2.tarz, yöntem. revnak (A.) [رونق] parlakl ı k.

revnak vermek canl ı l ı k kazand ı rmak.

revnakbah ş (A.-F.) [رونق بخش] parlakl ı k veren, canl ı l ı k kazand ı ran. revnakdar (A.-F.) [رادقنور] revnakl ı . revzen (F.) [نزور] pencere. re'y (A.) [1 [رأي.görü ş . 2.oy. reyhan (A.) [ناحير] fesle ğ en. rez (F.) [زر] asma.

rezâil (A.) [لئاذر] rezaletler. rezâlet (A.) [تالذر] rezillik.

rezzak (A.) [قازر] r ı z ı kland ı ran.

r ı dvan (A.) [1 [ناوضر.cennet. 2.cennetin kap ı c ı s ı . r ı hlet (A.) [1 [تلحر.göçü ş . 2.ölme.

r ı zâ (A.) [1 [اضر.raz ı l ı k, memnunluk. 2.istek. r ı zk (A.) [قزر] r ı z ı k.

riâyet (A.) [1 [تىاعر.uyma. 2.sayma. riâyet etmek 1.uymak. 2.saymak. riâyetkâr (A.-F.) [راكتىاعر] sayg ı l ı .

ribâ (A.) [ابر] tefecinin ald ı ğ ı a ş ı r ı faiz. ribâhar (F.-A.) [راوخابر] tefeci.

ribat (A.) [1 [طابر.konak. 2.han, kervansaray. 3.tekke. ric’at (A.) [1 [تعجر.geri dönü ş . 2.geri çekilme. ricakâr (A.-F.) [راكاجر] ricas ı , yalvar ı rcas ı na.

ricâl (A.) [1 [لاجر.erkekler. 2.üst düzeyde bulunanlar. ridâ (A.) [1 [ادر.örtü. 2.h ı rka. 3.dervi ş postu. rie (A.) [هئر] akci ğ er.

rihlet (A.) [1 [تلحر.göç. 2.ölme. rihlet etmek 1.göçmek. 2.ölmek.

rikâb (A.) [1 [باكر.üzengi. 2.huzur, kat.

rikkat (A.) [1 [تقر.incelik, hassasl ı k. 2.ac ı ma. rind (F.) [رند] dünyay ı umursamayan.

rî ş (F.) [1 [ریش.yara. 2.sakal. 3.kök. rî ş e (F.) [ەشیر] kök, saçakl ı kök.

rî ş hand (F.) [دنخشیر] b ı y ı k alt ı ndan gülü ş . ri ş vet (A.) [رشوت] rü ş vet.

rivâyât (A.) [تایاور] rivayetler, söylentiler.

rivâyet (A.) [1 [تیاور.nakletme, hikaye etme. 2.söylenti. riyâ (A.) [ایر] ikiyüzlü.

riyâkâr (A.-F.) [راکایر] ikiyüzlü.

riyâkârâne (A.-F.) [ەناراکایر] ikiyüzlüce. riyakarl ı k (A.-F.-T.) ikiyüzlülük. riyâset (A.) [یاست] ba ş kanl ı k. riyâset etmek ba ş kanl ı k yapmak. riyâz (A.) [ضایر] bahçeler.

riyâzet (A.) [یاضت] nefsinin isteklerine boyun e ğ meden ya ş ama. riyâzî (A.) [1 [یاضی.matematikçi. 2.matematiksel. riyâziyat (A.) [یاضیات] matematik. riyâziyatç ı (A.-T.) matematikçi.

riyâziyyûn (A.) [ین یاضیو] matematikçiler. rû (F.) [ور] yüz.

rub’ (A.) [ربع] çeyrek, dörtte bir. rûbah (F.) [ەابور] tilki.

rubaiyat (A.) [تایعابر] rubailer. rûbeh (F.) [ەبور] tilki.

rûberû (F.) [وربور] yüzyüze. rugan (F.) [روغن] ya ğ . rûh (A.) [حور] can, ruh. ruh (F.) [خر] yanak, yüz. ruham (A.) [مماخر] mermer. ruhbân (A.) [رهبان] papazlar.

ruhbâniyyet (A.) [رهبانیت] ruhbanl ı k. rûhefza (A.-F.) [افزا حور] cana can katan. rûhî (A.) [1 [روحی.ruh ile ilgili. 2.ruhsal. rûhiyyat (A.) [روحیات] psikoloji. ruhsâr (F.) [رخسار] yüz. ruhsat (A.) [رخصت] izin.

ruk’a (A.) [1 [رقعه.pusula. 2.dilekçe. 3.yama. rumûz (A.) [رموز] i ş aretler, semboller.

rû ş en (F.) [1 [روشن.ayd ı nl ı k. 2.aç ı k, a ş ikar. rû ş en k ı lmak aç ı klamak, söylemek. rutûbet (A.) [رطوبت] nem. rûy (F.) [روی] yüz.

rûy-i zemin (F.) [1 [روی زمین.yeryüzü. 2.yer. rûz (F.) [[روز 1.gün. 2.gündüz.

rûz -i cezâ [روز جزا] k ı yamet günü. rûze (F.) [روزه] oruç.

rûzgâr (F.) [روزگار] zaman.

rûznâmçe (F.) [روزنامچه] yevmiye defteri. rûzü ş eb (F.) [روز و شب] gündüz gece. rü’yet (A.) [رؤیت] görme. rübab (A.) [ربابر] rebap.

rübai (A.) [رباعی] dörtlük, rubai. rüchan (A.) [رجحان] üstünlük. rücû (A.) [رجوع] geri dönme.

rüesâ (A.) [رؤسا] ba ş kanlar, reisler. rüfekâ (A.) [رفقا] arkada ş lar.

rükn (A.) [1 [رکن.direk, sütun. 2.esas. rüsum (A.) [[رسوم 1.vergi. 2.tören.

rüsûmat (A.) [رسومات] gümrük idaresi. rüsvâ /y (F.) [رسوایی] rezil.

rü ş d (A.) [1 [رشد.geli ş me. 2.erginlik. 3.do ğ ru yolda gidi ş . rü ş vet (A.) [رشوت] rü ş vet. rüya (A.) [رؤیا] dü ş .

rüzgâr (F.) [1 [روزگار.zaman. 2.devir.

S

sâ’î (A.) [ساعى] çal ı ş an, gayret eden. sâ’î olmak çal ı ş mak, gayret etmek. sa’leb (A.) [ثعلب] tilki.

sa’y (A.) [سعى] çal ı ş ma, çaba gösterme. saâdet (A.) [تداعس] mutluluk.

saâdetbah ş (A.-F.) [تداعس بخش] mutluluk veren. saâdetmend (A.-F.) [تداعس مند] mutlu, bahtiyar.

sabâ (A.) [1 [صبا.meltem, gündo ğ usunden esen yel. 2.sabâ makam ı . sabâvet (A.) [توابص] çocukluk.

sâb ı k (A.) [1 [ساباق.eski. 2.bir önceki.

sâb ı ka (A.) [1 [ساباقه.geçmi ş te kalan suç. 2.bir insan ı n geçmi ş teki hali. sâb ı küzzikr (A.) [ساباق الذكر] an ı lan, zikredilen. sab ı r (A.) [صبر] dayanma, kendini tutma. sabî (A.) [1 [صبى.bebek. 2.küçük çocuk. sâbi’ (A.) [ساباع] yedinci.

sâbi’an (A.) [ساباعا] yedincisi, yedinci olarak. sâbi’î (A.) [صابئى] y ı ld ı za tapan. sâbir (A.) [صابر] sab ı rl ı .

sâbit (A.) [1 [ثابت.kan ı tlanm ı ş . 2.yerinde duran. sabr (A.) [صبر] sab ı r.

sabûh (A.) [حوبص] sabah içilen ş arap. sabun (A.) [نوباص] sabun.

sabûr (A.) [روبص] çok sab ı rl ı . sâcid (A.) [دجاس] secde eden. sad (F.) [دص] yüz. sadâ (A.) [ادص] ses.

sadâkat (A.) [تقادص] ba ğ l ı l ı k.

sadâret (A.) [رادص] sadrazaml ı k.

sadâretpenah (A.-F.) [هانپ رادص] sadrazam. sâdât (A.) [تاداس] seyyitler.

sâde (F.) [1 [هداس.basit. 2.yal ı n. 3.süssüz. 4.sadece. saded (A.) [ددص] konu, as ı l mesele.

sâdedil (F.) [1 [هداس لد.saf, temiz yürekli. 2.ebleh, bön. sâdedilâne (F.) [هداس لادنه] safça. sadef (A.) [فدص] sedef.

sâdelevh (F.-A.) [هداس حول] saf, temiz yürekli.

sademat (A.) [1 [تامدص.sadmeler, çarpmalar, darbeler. 2.musibetler. sâd ı k (A.) [1 [قداص.yürekten ba ğ l ı olan. 2.do ğ ru. sâd ı külkavl (A.) [قداص الوقل] do ğ ru sözlü. sâd ı r (A.) [رداص] ç ı kan.

sâd ı r olmak 1.ç ı kmak, meydana gelmek. 2.imzadan ç ı kmak. sâdire (A.) [هرداص] ç ı kan. sâdis (A.) [سداس] alt ı nc ı .

sâdisen (A.) [ساداس] alt ı nc ı s ı , alt ı nc ı olarak.

sadme (A.) [1 [صدمه.çarpma, vurma, toku ş ma. 2.musibet. sadpâre (F.) [صدپاره] yüz parça.

sadr (A.) [1 [صدر.gö ğ üs. 2.ba ş . 3.ba ş kö ş e. 4.sadrazam. sadra ş ifa vermek i ş e yaramak, rahatlatmak. sadr- ı a’zam [صدر اعظم] sadrazam.

sadr- ı esbak [صدر اسبق] eski sadrazam. sadsâl (F.) [صدسال] yüzy ı l.

sâf (A.) [1 [صاف.temiz, ar ı , halis. 2.aç ı k. saf (A.) [صف] s ı ra.

safâ (A.) [1 [صفا.safl ı k. 2.gönül rahatl ı ğ ı , gönlün ş en olmas ı . safâ eylemek ş enlenmek.

safâbah ş (A.-F.) [صفابخش] gönüle rahatl ı k veren. safahât (A.) [صفحات] a ş amalar.

safbeste (A.-F.) [صف بسته] s ı ralanm ı ş , s ı ra olmu ş . safder (A.-F.) [صفدر] dü ş man saflar ı n ı yaran, sava ş ç ı .

safderûn (A.-F.) [1 [صاف درون.saf, yüre ğ i temiz. 2.ebleh, bön. safderûnâne (A.-F.) [صاف درونانه] safça.

safdil (A.-F.) [1 [صاف دل.yüre ğ i temiz. 2.saf.

safdilâne (A.-F.) [1 [صاف دلانه.yürek temizli ğ i ile. 2.safça. safdillik (A.-F.-T.) 1.yürek temizli ğ i. 2.safl ı k. saff (A.) [

صف] s ı ra, dizi, saf.

safha (A.) [1 [صفحه.a ş ama. 2.düz olan yüz. 3.sayfa.

sâfî (A.) [ىفاص] temiz, ar ı , halis. sâfil (A.) [لفاس] a ş a ğ ı , a ş a ğ ı da. safîr (A.) [ريفص] ı sl ı k.

safra (A.) [1 [هرفص.öd. 2.sar ı . safsâf (A.) [فاصفص] sö ğ üt.

safsata (A.) [هطسفس] do ğ ru olmad ı ğ ı halde do ğ ru gibi gösterilen dü ş ünce veya

söz.

saf ş ikâf (A.-F.) [فاكش فص] dü ş man saflar ı n ı yaran sava ş ç ı . saf ş iken (A.-F.) [ىنكش فاص] dü ş man saflar ı n ı yaran sava ş ç ı . safvet (A.) [توفص] safl ı k, temizlik, ar ı l ı k. sâgar (A.) [رغاس] kadeh, içki kadehi.

sagîr (A.) [1 [ريغص.küçük. 2.küçük çocuk. sa ğ r (A.) [رغث] s ı n ı r, hudut.

sahâ (A.) [هخاس] cömertlik, eliaç ı kl ı k. sâha (A.) [هحاس] alan.

sahâbe (A.) [هباحص] Hz. Muhammed’in sohbetlerine kat ı lan müslüman. sahâbî (A.) [ىباحص] Hz. Muhammed’in sohbetlerini kat ı lan müslüman. sahâif (A.) [فئاحص] sayfalar. sahâkâr bk. sehâkâr.

sahâra (A.) [1 [يراحص.çöller. 2.k ı rlar. sahâvet bk. sehâvet.

sahbâ (A.) [ابهص] ş arap.

sahhaf (A.) [فاحص] kitapç ı .

sahî (A.) [سخی] cömert, eliaç ı k. sâhib (A.) [صاحب] sahip.

sâhibcemâl (A.-F.) [صاحب جمال] güzel yüzlü, güzel. sâhibe (A.) [صاحبه] bayan sahip.

sâhibkemal (A.-F.) [صاحب کمال] olgun insan.

sâhibkerâmet (A.-F.) [صاحب کرامت] keramet sahibi. sâhibk ı ran (A.-F.) [صاحب قارن] muzaffer hükümdar. sâhibnazar (A.-F.) [صاحب نظر] görü ş sahibi, deneyimli. sahife (A.) [صحیفه] sayfa.

sahih (A.) [1 [صحیح.do ğ ru. 2.gerçek. sâhil (A.) [ساحل] k ı y ı .

sâhilhane (A.-F.) [ساحل خانه] yal ı .

sâhir (A.) [1 [ساحر.büyücü. 2.büyüleyici. sahleb (A.) [ثعلب] sâlep.

sahn (A.) [1 [صحن.avlu. 2.bo ş luk. 3.sahne. 4.üstü kubbeli alan. sahr (A.) [صخر] kaya.

sahra (A.) [1 [صحرا.çöl. 2.k ı r. sahre (A.) [صخره] kaya.

saht (F.) [1 [سخت.çok. 2.kat ı . 3. ş iddetli. 4.güç.

sahte (F.) [1 [ساخته.yapay, yapma. 2.düzmece. 3.kalp, sahte. sahtekâr (F.) [1 [ساخته کار.sahteci. 2.kalpazan. sahtiyan (F.) [سختیان] i ş lenmi ş cilal ı deri. sahûr (A.) [سحور] sahur.

sâib (A.) [ئاصب] isabetli.

sâibî (A.) [ئاصبى] y ı ld ı za tapan.

sâid (A.) [ساعد] kol, bilek ile dirsek aras ı . sâik (A.) [سائق] sevk eden. sâika (A.) [ساقئه] y ı ld ı r ı m.

sâil (A.) [1 [سائل.dilenci. 2.soran. 3.akan. sâim (A.) [صائم] oruçlu.

sâir (A.) [1 [سائر.di ğ er. 2.gezen.

sâirfilmenâm (A.) [سائر فى المنام] uyurgezer. saiy (A.) [سعى] çal ı ş ma, çaba. sâk (A.) [1 [ساق.bald ı r. 2.sap.

sakâmet (A.) [1 [ساقامت.sakatl ı k. 2.yanl ı ş l ı k. sâkeyn (A.) [ساقين] ikizkenar.

sâkeyn-i ş ibh-i münharif [ساقين شبه منحرف] yamuk. sakf (A.) [1 [سقف.tavan. 2.çat ı .

sâk ı b (A.) [1 [ثاقب.delici. 2.parlak y ı ld ı z.

sâk ı t (A.) [1 [ساقط.dü ş ük, dü ş ük cenin. 2.dü ş en. sâk ı t olmak dü ş mek.

sâkî (A.) [1 [ساقى.içki sunan. 2.saka.

sakil (A.) [1 [ثقيل.a ğ ı r. 2.ho ş olmayan, yak ı ş mayan. sakim (A.) [سقيم] hastal ı kl ı , sakat.

sâkin (A.) [1 [ساكن.yerle ş ik. 2.kendi halinde. sâkit (A.) [ساكت] suskun.

sakka (A.) [ساقه] saka. sâl (F.) [سال] y ı l.

salâbet (A.) [صلابت] sa ğ laml ı k.

salâh (A.) [1 [صلاح.düzgünlük, yolunda gitme. 2.bar ı ş . 3.dine ba ğ l ı l ı k. salâhiyet (A.) [صلاحیت] yetki..

salâhiyetdâr (A.-F.) [صلاحیت دار] yetkili. salât (A.) [صلات] namaz.

sâldîde (F.) [1 [سال دیده.ya ş l ı . 2.deneyimli. salib (A.) [صلیب] haç. salîbî (A.) [صلیبی] haçl ı .

sâlifüzzikr (A.) [سالف الذکر] zikredilen, an ı lan. sâlih (A.) [صالح] dinin kurallar ı na uyan. sâlik (A.) [سالک] tarikat mensubu.

sâlim (A.) [1 [سالم.sa ğ , esenlik içinde. 2.sa ğ lam. sâlimen (A.) [سالما] sa ğ salim. sâlis (A.) [ثالث] üçüncü.

sâlisen (A.) [ثالثا] üçüncüsü, üçüncü olarak. sâlnâme (F.) [سالنامه] y ı ll ı k. sâlûs (F.) [سالوس] iki yüzlü.

sâmân (F.) [1 [سامان.zenginlik. 2.huzur. 3.düzen. sâmî (A.) [سامی] yüce.

sâmi’ (A.) [سامع] dinleyen.

sâmia (A.) [سامعه] i ş itme duyusu.

samîmâne (A.-F.) [صمیمانه] içtenlikle. samîmî (A.) [صمیمی] içten.

samimiyet (A.) [صمیمیت] içtenlik. sâmin (A.) [ثامن] sekezinci.

sâminen (A.) [ثامنا] sekizincisi, sekizinci olarak. sanâyi (A.) [صنایع] sanatlar.

sanâyi -i nefîse [صنایع نفیسه] güzel sanatlar. sandûk (A.) [صندوق] sand ı k.

sandukdar (A.-F.) [صندوقدار] veznedar. sanem (A.) [[صنم 1.put. 2.put kadar güzel. sânevî (A.) [ثانوی] ikinci. sânî (A.) [ثانی] ikinci.

sâni’ (A.) [1 [صانع.yarat ı c ı , Tanr ı . 2.yapan. saniye (A.) [ثانیه] ikinci.

sâniyen (A.) [ثانیا] ikincisi, ikinci olarak. sâr (A.) [ثار] öc.

sarâhat (A.) [صراحت] aç ı kl ı k. sarâhaten (A.) [صراحة] aç ı kça. sârban (F.) [ساربان] kervanc ı .

sarf (A.) [1 [صرف.harcama. 2.gramer. sarf olunmak harcanmak.

sarfiyat (A.) [1 [صرفیات.harcamalar. 2.salg ı lar. sârî (A.) [سارق] bula ş ı c ı .

sarîh (A.) [صريح] aç ı k, ku ş ku götürmeyen. sarîhan (A.) [صريحا] aç ı kça. sârik (A.) [قراس] h ı rs ı z. sârim (A.) [مراص] keskin. sarsar (A.) [صرصر] f ı rt ı na. sath (A.) [سطح] yüzey, sat ı h.

sathî (A.) [سطحى] yüzeysel, üstünkörü. satl (A.) [سطل] kova.

satvet (A.) [سطوت] güçlülük.

savâb (A.) [1 [باوث.do ğ ru. 2.dürüstlük. savb (A.) [بوص] yön.

savlet (A.) [صولت] ak ı n, sald ı r ı . savm (A.) [صوم] oruç.

savmaa (A.) [1 [صومعه.manast ı r. 2.mabet. savt (A.) [صوت] ses. sayd (A.) [صيد] av.

saydgâh (A.-F.) [صيدگاه] avlak. sâye (F.) [سايه] gölge.

sâyeban (F.) [1 [سايبان.gölgelik. 2.çad ı r. sâyedar (F.) [دار سايه] gölgeli. sayf (A.) [صيف] yaz.

sayfiye (A.) [صيفيه] yazl ı k. sayha (A.) [صيحه] hayk ı r ı ş .

sâyis (A.) [ساىىس] seyis. saykal (A.) [لىقيص] cila.

saykalkâr (A.-F.) [رادلىقيص] yald ı zc ı . sayyad (A.) [دايص] avc ı .

saz (F.) [زاس] enstrüman, saz. se (F.) [هس] üç.

seb’ (A.) [عبس] yedi.

seb’in (A.) [نيعبس] yetmi ş . seb’ûn (A.) [نوعبس] yetmi ş . sebak (A.) [قبس] ders.

sebât (A.) [تابث] yerinden k ı m ı ldamama, karar ı ndan vazgeçmeme. sebâtkâr (A.-F.) [راكتابث] sebat eden. sebâyidü (F.) [ود ابهس] üç ve iki.

sebbâbe (A.) [هابس] i ş aret parma ğ ı , ş ehadet parma ğ ı . sebeb (A.) [ببس] sebep, neden. sebebiyet (A.) [تيببس] sebep olma. sebebiyet vermek sebep olmak. sebed (A.) [دبس] sepet.

sebîke (A.) [هكيبس] külçe.

sebil (A.) [1 [لىيبس.yol. 2.su da ğ ı t ı m yeri, sebil. sebk (A.) [كبس] üslup.

sebkat (A.) [تقبس] geçme.

seblâ (A.) [لابس] uzun kirpikli göz.

sebt (A.) [ثبت] kayda geçirme. sebt edilmek kayda geçirilmek. sebt etmek kayda geçirmek. sebû (F.) [وبس] testi.

sebük (F.) [1 [کبس.hafif. 2.k ı vrak, çevik. 3.çabuk. sebükma ğ z (F.) [زم کبس] dangalak. sebükmizac (F.-A.) [جازم کبس] hoppa. sebükpây (F.) [ای پ کبس] aya ğ ı na çabuk.

sebükser (F.) [1 [کبس رس.dangalak. 2.a ş a ğ ı l ı k. sebz (F.) [زبس] ye ş il.

sebze (F.) [1 [مزبس.çimenlik. 2.sebze.

sec’ (A.) [عجس] seci sanat ı . Düzyaz ı da kafiyelendirme sanat ı . secâyâ (A.) [اجسا] karakterler.

secdegâh (A.-F.) [مدجس گاه] secde edilen yer. seciyevî (A.) [ویجسی] karakter ile ilgili. seciyye (A.) [هیجس] karakter. seciyyesiz (A.-T.) karaktersiz. sedâ (A.) [ادص] ses.

sedânüvis (A.-F.) [1 [ادص نویس.teyp. 2.gramofon. sedâyâ (A.) [ایادث] memeler.

sedd (A.) [1 [دس.set. 2.baraj. 3.engel. 3.kapama, t ı kama. 4.kapat ı lma. sedd edilmek örtülmek, örülmek, kapat ı lmak. seddâd (A.) [1 [دادس.t ı kaç. 2.tampon.

sedefî (A.) [1 [صدفی.sedefli. 2.sedef ile ilgili. 3.sedef rengi. sedy (A.) [ثدی] meme.

sefâhat (A.) [سفاحت] sefihlik, zevk ve e ğ lence dü ş künlü ğ ü. sefâin (A.) [سفائن] gemiler. sefâlet (A.) [سفالت] sefillik.

sefâret (A.) [سفارت] elçilik, büyükelçilik.

sefârethâne (A.-F.) [سفارت خانه] elçilik binas ı , elçilik. sefer (A.) [1 [سفر.yolculuk. 2.sava ş . 3.kez.

seferber (A.-F.) [1 [سفر بر.sava ş a gönderilmi ş . 2.sava ş a haz ı rlanm ı ş . seferberlik (A.-F.-T.) sava ş a haz ı rlanma hali, sava ş hali. seferî (A.) [1 [سفری.yolcu. 2.sava ş ile ilgili. seffâh (A.) [1 [سفاح.kandökücü. 2.cömert. seffâk (A.) [سفاک] kandökücü. sefîd (F.) [سفید] beyaz, ak.

sefih (A.) [سفیه] zevk ve e ğ lence dü ş künü. sefil (A.) [1 [سفیل.a ş a ğ ı l ı k. 2.yoksul.

sefile (A.) [1 [سفیله.a ş a ğ ı l ı k kad ı n. 2.yoksul kad ı n. 3.orospu. sefîne (A.) [1 [سفینه.gemi. 2. ş iir mecmuas ı . sefir (A.) [سفیر] elçi.

sefirikebir (A.-F.) [سفیر کبیر] büyükelçi. seg (F.) [سگ] köpek.

segâbi (F.) [سگ آبی] kunduz.

sehâ (A.) [سخا] cömertlik, eliaç ı kl ı k.

sehâb (A.) [سحاب] bulut.

sehâbâlûd (A.-F.) [سحاب آلود] bulutlu. sehâkâr (A.-F.) [سخاکار] cömert, eliaç ı k. sehâkârl ı k (A.-F.-T.) cömertlik, eliaç ı kl ı k. sehâvet (A.) [سخاوت] cömertlik, eliaç ı kl ı k. sehergâh (A.-F.) [سحرگاه] seher vakti.

seherhîz (A.-F.) [سحرخیز] seher vakti kalkan. sehhâr (A.) [سحار] büyüleyici.

sehî (F.) [1] [سهی].fidan gibi. 3.düz, do ğ ru.

sehîkad (F.-A.) [سهی قد] servi boylu, düzgün boylu. sehîkâmet (F.-A.) [سهی قامت] servi boylu, düzgün boylu. sehîm (A.) [سهیم] pay sahibi. sehl (A.) [سهل] kolay.

sehm (A.) [1] [سهم].pay. 2.ok. sehm (F.) [سهم] korkunç.

sehmgîn (F.) [سهمگین] korkunç. sehmnâk (F.) [سهمناک] korkunç. sehv (A.) [سهو] yan ı lg ı .

sehven (A.) [سهوا] yanl ı ş l ı kla.

sehviyyât (A.) [1] [سهویات].yanl ı ş l ı klar. 2.yan ı lg ı lar. sekene (A.) [سکنه] oturanlar, sâkinler. sekiz z ı l ı 'l ı (T.-A.) sekizgen, sekiz kenarl ı . sekr (A.) [سکر] sarho ş luk.

sekrâver (A.-F.) [روآ ىركس] sarho ş luk veren. sekte (A.) [1 [هتكس.durma. 2.kesilme.

sekte vermek durgunluk vermek, sekteye u ğ ratmak. sektedâr etmek durdurmak, sekteye u ğ ratmak. selâmet (A.) [سلامت] esenlik. selâs (A.) [ثلاث] üç. selâse (A.) [هثلاث] üç.

selâset (A.) [سلاست] ak ı c ı l ı k. selâsil (A.) [سلاسل] zincirler. selâsîn (A.) [ىنيثلاث] otuz. selâsûn (A.) [ىنوثلاث] otuz.

selâtîn (A.) [ىنيطلاس] sultanlar.

selb (A.) [1 [سلب.kapma, kendine çekme. 2.inkâr etme.

selb etmek 1.kapmak, çekmek, almak. 2.inkâr etmek. 3.yok etmek. selcûkî (A.) [ىقوجلاس] Selçuklu.

selef (A.) [سلف] öncekiler, önceki görevliler. selh (A.) [سلخ] deri yüzme.

selhhâne (A.-F.) [سلخ خانه] kesim yeri, mezbaha, salhane. selîka (A.) [هقيلاس] güzel konu ş ma ve yazma yetene ğ i. selim (A.) [ميلاس] sa ğ lam.

selîmülkalb (A.) [ميلاس القلب] temiz yürekli. selîs (A.) [سيلاس] ak ı c ı . selle (A.) [سلاه] sele.

sellebâf (A.-F.) [سلەباف] sepetçi. sem (A.) [سم] zehir.

sem’ (A.) [1 [سمع.i ş itme. 2.kulak. semâ (A.) [سما] gökyüzü.

semâcet (A.) [سماجت] çirkinlik.

semâhâne (A.-F.) [سماخانە] mevlevî dervi ş lerinin semâ ettikleri özel mekan. semahat (A.) [سماحت] iyilikseverlik. semân (A.) [ثمان] sekiz.

semânun (A.) [ثمانون] seksen. semâvât (A.) [سماوات] gökler.

semâvî (A.) [1 [سماوی.gök ile ilgili. 2.tanr ı sal. semdâr (A.-F.) [سمدار] zehirli. semek (A.) [سمک] bal ı k.

semen (A.) [ثمن] de ğ er, k ı ymet. semen (A.) [سمن] semizlik. semen (F.) [سمن] yasemin.

semenber (F.) [سمنبر] yasemin gö ğ üslü. semend (F.) [سمند] güzel ve çevik at.

semer (A.) [1 [ثمر.meyva. 2.ürün. 3.sonuç.

semerât (A.) [1 [ثمرات.meyvalar. 2.ürünler. 3.sonuçlar. semere (A.) [1 [ثمرة.meyva. 2.ürün. 3.sonuç. semere vermek 1.meyva vermek. 2.sonuç vermek.

semeredâr (A.-F.) [1 [ثمرة دار.meyval ı . 2.ürün veren. 3.sonuç veren.

semî (A.) [عیمس] çok iyi i ş iten. semîn (A.) [نیمث] de ğ erli.

semin (A.) [نیمس] semirmi ş , semiz. semmûr (A.) [رومس] samur. semra (A.) [ارم س] esmer.

semt (A.) [1 [متس.taraf. 2.yöre. 3.mahalle. senâ (A.) [انث] övgü. senâ etmek övmek.

senâgû (A.-F.) [وگانث] öven.

senâhân (A.-F.) [ناوخانث] öven. senâkâr (A.-F.) [راکانث] öven. senâya (A.) [ایانث] ön di ş ler. sencîde (F.) [هدیجن س] tart ı l ı . sene (A.) [هنس] y ı l.

sene -i hicriyye [هنس عهجرىه] hicrî y ı l. sene -i kameriyye [هنس عهرمق ىه] kamerî y ı l. sene -i mîlâdiyye [هنس < هىدلايم] miladî y ı l. sene -i ş emsiyye [هنس عهىسمش ىه] ş emsî y ı l. senebesene (A.-F.) [هنس ىه نسب ه] y ı ldan y ı la. sened (A.) [1 [دنس.belge. 2.tapu. senedât (A.) [تادنس] belgeler. senevât (A.) [تاونس] y ı llar. senevî (A.) [ىونس] y ı ll ı k.

seng (F.) [گنس] ta ş .

sengdil (F.) [لد گنس] ta ş yürekli, ac ı mas ı z. sengdilâne (F.) [ەنلاد گنس] ac ı mas ı zca. sengîn (F.) [1 [نیگنس.a ğ ı r. 2.ta ş tan. senglâh (F.) [خلاگنس] ta ş l ı k arazi. sengt ı ra ş (F.) [شارت گنس] ta ş ustas ı . seniyye (A.) [ەینس] ulu, yüce. sepîd (F.) [دیپس] beyaz, ak.

sepîdedem (F.) [مد ەدیپس] tan a ğ art ı s ı . ser (F.) [[رس 1.ba ş . 2.ba ş kan. 3.uç. serâ (A.) [ارژ] toprak. serâ (F.) [ارس] saray.

serâb (A.) [بارس] serap.

serâ ğ âz (F.) [زاغآرس] ba ş lang ı ç. serâir (A.) [رئارس] s ı rlar.

serâmed (F.) [دمآرس] ileri gelen, önde gelen.

serâmedân (F.) [نادمآ رس] ileri gelenler, önde gelenler. serâpâ (F.) [اپارس] ba ş tan aya ğ a, bir ba ş tan bir ba ş a, tüm. serâperde (F.) [1 [ەدرپاراس.saray perdesi. 2.ota ğ . serâser (F.) [رسارس] bir ba ş tan bir ba ş a.

serâsîme (F.) [ەمیسارس] afallam ı ş , sersemle ş mi ş .

serasker (F.-A.) [1 [رکسعرس.ba ş komutan. 2.savunma bakan ı , harbiye naz ı r ı .

seraskerî (F.-A.) [1 [ىرىكسعرس.ba ş komutanl ı k. 2.savunma bakanl ı ğ ı , harbiye

naz ı rl ı ğ ı .

serây (F.) [ياىرس] saray.

serbeser (F.) [ىرسىبرس] bir ba ş tan bir ba ş a. serbest (F.) [1 [ىتسىبرس.özgür. 2.kay ı ts ı z. serbestî (F.) [ىىتسىبرس] serbestlik.

serbesücûd (F.-A.) [دوجسىب ىرس] aln ı secdede. serbülend (F.) [دىنلىبرس] ba ş ı yüce, yüceba ş l ı ..

serçe ş me (F.) [1 [ىەمشچىرس.kaynak. 2.p ı narba ş ı . 3.önder. serd (A.) [دىرس] düzgün dile getirme. serd (F.) [1 [دىرس.so ğ uk. 2.sert, ha ş in. serd etmek dile getirmek.

serdâr (F.) [1 [رادىرس.önder. 2.komutan, ba ş komutan. serden geçmek ba ş ı ndan vazgeçmek, ölümü göze almak. serefrâz (F.) [1 [زاىرفاىرس.ba ş ı yüce. 2.ba ş ta gelen. serencâm (F.) [1 [مىاجنىاىرس.son. 2.ba ş a gelen olay. seretân (A.) [ىناطىرس] yengeç. serfirâz (F.) [زاىرفىرس] ba ş ı yüce.

serfürû (F.) [ورفىرس] ba ş ı önde, ba ş ı e ğ ik, itaat eden.

serfürû etmek 1.itaat etmek. 2.ba ş ı n ı e ğ mek. 3.dü ş ünceye dalmak. sergerdân (F.) [1 [نادىرگىرس.avare, aylak. 2. ş a ş k ı n. sergüze ş t (F.) [ىتىشذگىرس] macera, serüven. serhad (F.-A.) [دحىرس] s ı n ı r.

serheng (F.) [سرهنگ] çavu ş . serî (A.) [سریع] h ı zl ı . serîr (A.) [سریر] taht.

serîülintikal (A.) [سریع الانتقال] k ı vrak zekal ı . seriyye (A.) [سریه] müfreze.

serkâtib (F.-A.) [سرکاتب] ba ş kâtip.

serkerde (F.) [1 [سرکرده.lider, ba ş . 2.eleba ş ı . serke ş (F.) [سرکش] dikkafal ı , inatç ı .

serke ş î (F.) [سرکشی] dikkafal ı l ı k, inatç ı l ı k. serkûy (F.) [سرکوی] sokak ba ş ı , mahalle ba ş ı . serlevha (F.-A.) [سرلوحه] ba ş l ı k. sermâ (F.) [1 [سرما.so ğ uk. 2.k ı ş .

sermâye (F.) [1 [سرمایه.anapara. 2.genelev kad ı n ı . sermâyedâr (F.) [سرمایه دار] sermaye sahibi, kapitalist. sermed (F.) [سرمد] ebedî, sürekli. sermest (F.) [سرمست] sarho ş .

sermestî (F.) [سرمستی] sarho ş luk.

sermuharrir (F.-A.) [سرمحرر] ba ş yazar.

sermüneccim (F.-A.) [سرمنجم] müneccimba ş ı . sernâme (F.) [سرنامه] mektup ba ş l ı ğ ı .

sernigun (F.) [سرنگون] ba ş a ş a ğ ı , tepetakla.

sernigûn olmak tepetakla olmak, ba ş a ş a ğ ı gelmek, yenilmek. sernüvi ş t (F.) [سرنوشت] yazg ı , al ı n yaz ı s ı .

serpu ş (F.) [شوپرس] ba ş l ı k. serrâc (A.) [جارس] saraç.

serrâchâne (A.-F.) [جارس خانه] saraçhane. serserî (F.) [1 [سرسری.aylak. 2.anlams ı z. ser ş âr (F.) [سرشار] dolu, a ğ z ı na kadar dolu. sertâpâ (F.) [سرتاپا] ba ş tan aya ğ a, ba ş tanba ş a. sertâser (A.) [سرتاسر] ba ş tanba ş a. serv (F.) [سرو] servi, selvi.

serv -i bülend [سرو بلند] boyu servi gibi düzgün ve uzun olan sevgili. serv -i h ı râmân [سرو خرامان] sal ı narak yürüyen sevgili.

serv -i nihâl [1 [سرو نهال.fidan gibi düz servi. 2.servi boylu güzel. serv -i revân [1 [سرو روان.yürüyen servi. 2.yürüyen servi boylu güzel. servendâm (F.) [سروندام] servi boylu. server (F.) [سرور] önder, lider, ba ş .

serverân (F.) [سروران] önderler, liderler, ba ş lar. servet (A.) [1 [ثروت.zenginlik, varl ı k. 2.ekonomi. servistân (F.) [سروستان] servilik.

servkadd (F.-A.) [سروقد] servi boylu. serzeni ş (F.) [سرزنش] sitem, ba ş a kakma. serzeni ş kâr (F.) [سرزنشکار] sitem edici. setr (A.) [ستر] örtme, gizleme.

setr etmek örtmek, gizlemek, kamufle etmek.

settâr (A.) [1 [ستار.örten. 2.günahlar ı örten Tanr ı .

sevâb (A.) [1 [باوث.sevap. 2.hay ı r, iyilik. sevâbit (A.) [تباوث] y ı ld ı zlar.

sevâd (A.) [1 [داوس.karal ı k. 2.karalama, yazma. sevâhil (A.) [لحاوس] k ı y ı lar. sevb (A.) [بوث] giysi.

sevdâ (A.) [1 [ادوس.kara, siyah. 2.insan yap ı s ı nda bulunan dört maddeden biri. sevdâzede (F.) [هدزادوس] sevdal ı . seviyye (A.) [هىوس] düzey. sevk (A.) [قوس] gönderme.

sevk -i tabi’î [قوس طبيعى] içgüdü.

sevk etmek göndermek, yönlendirmek, götürmek. sevkülcey ş (A.) [قوس الجيش] strateji. sevkülcey ş î (A.) [الجيشى قوس] stratejik.

sevr (A.) [1 [روث.bo ğ a. 2.öküz. 3.bo ğ a burcu. seyâhat (A.) [تحايس] gezi.

seyelân (A.) [نلايس] ak ı ş , akma. seyf (A.) [فيس] k ı l ı ç.

seyfiyye (A.) [هيفيس] asker kesimi. seyl (A.) [ليس] sel.

seylâb (A.-F.) [بلايس] sel suyu. seylâbe (A.-F.) [هبلايس] sel suyu.

seylhîz (A.-F.) [زيخليس] su ta ş k ı n ı , ta ş k ı n.

seyr (A.) [1 [ريس.seyir. 2.yürüme. 3.gezi. 4.izleme.

seyr etmek izlemek.

seyrân (A.) [ناریس] gezinme.

seyrangâh (A.-F.) [ەاگنارىس] gezinti yeri. seyrfilmenâm (A.) [ىس رىف ىا لمنام] uyurgezer. seyrüsefer (A.) [رفس و رىس] trafik, gidi ş geli ş . seyyâh (A.) [1 [ىاىس ح.gezgin. 2.turist.

seyyâhin (A.) [1 [ىنىحاىس.gezginler. 2.turistler. seyyâl (A.) [ىاىس ل] ak ı ş kan.

seyyâle (A.) [1 [ىاىس ەل.ak ı nt ı . 2.s ı v ı .

seyyar (A.) [1 [راىس.ta ş ı nabilir. 2.gezen. seyyârât (A.) [تاراىس] gezegenler. seyyâre (A.) [راىس ه] gezegen.

seyyiât (A.) [1 [ىس ئات.günahlar. 2.kötülükler. 3.olumsuzluklar. seyyib (A.) [ىب ىئ] dul kad ı n.

seyyibât (A.) [ت ابىئ] dul kad ı nlar. seyyibe (A.) [ه بىئ] dul kad ı n.

seyyid (A.) [1 [ىس دىه.Hz. Hasan’yn soyundan gelen. 2.efendi. 3.a ğ a. 4.ba ş kan. seyyie (A.) [1 [ىس ئىه.günah. 2.kötülük. sezâ (F.) [لزس] lay ı k, yara ş ı r.

sezâvar (F.) [راولزس] lay ı k, yara ş ı r. s ı bt (A.) [طبس] torun.

s ı byân (A.) [ناىىص] çocuklar. s ı dd ı k (A.) [ق ىدص] sözünün eri.

sıdk (A.) [1 [صدق.do ğ ruluk. 2.kalp temizli ğ i. sıfat (A.) [صفت] özellik, vasıf.

sıfât (A.) [صفات] özellikler, vasıflar. sıfır (A.) [صفر] sıfır.

sığâr (A.) [صغار] küçükler. sığar (A.) [صغر] küçüklük.

sıhhat (A.) [1 [صحت.do ğ ruluk. 2.sa ğ lık. sıhhî (A.) [صحی] sa ğ lıkla ilgili.

sıhhiye (A.) [صحیه] sa ğ lık i ş leri dairesi. sıhr (A.) [صهر] evlilikten do ğ an akrabalık.

sıhriyet (A.) [صهریت] evlilikten do ğ an akrabalık, kan ba ğ ı. sıklet (A.) [1 [صلقت.a ğ ırlık. 2.sıkıntı.

sıklet vermek a ğ ırlık vermek, rahatsız etmek, sıkıntı vermek. sıla (A.) [صله] yakınların ziyarete gitme özlemi.

sıla -i rahm [صله رحم] yakınların ziyaret edip özlem gidermek. sıle (A.) [صله] ş aire verilen para ödülü. sımt (A.) [صمط] dizi.

sınâ’î (A.) [1 [صناعی.sanatla ilgili. 2.sanayi ile ilgili. sınâat (A.) [1 [صناعت.sanat. 2.sanayi. sınâât (A.) [صناعات] sanatlar.

sınâât - ı edebî [صناعات ادبی] edebî sanatlar. sınıf (A.) [صنف] sınıf. sırâc (A.) [صراج] kandil.

s ı rât (A.) [طارص] yol.

s ı rât - ı müstakîm [1 [مميقتسم طارص.do ğ ru yol. 2.s ı rat köprüsü. s ı rf (A.) [فرص] sadece, yaln ı z. s ı rr (A.) [سرر] giz, s ı r. s ı yâm (A.) [مايص] oruç.

s ı yânet (A.) [تايانص] koruma. sî (F.) [سى] otuz.

siâyet (A.) [تاعاسى] çeki ş tirme, dedikodu. sîb (F.) [بيس] elma.

sicill (A.) [لجس] kay ı t kütü ğ ü.

sidreni ş in (A.-F.) [ندرسه نيشن] sidretülmüntehâda oturan melek.

sidretülmüntehâ (A.) [ندرسة المنتهى] uzayda bulundu ğ u varsan ı lan ve ötesine

geçilemeyen bir a ğ aç.

sifâl (F.) [لافس] çanak çömlek.

sifâlîn (F.) [نيلافس] topraktan yap ı lm ı ş . sih (F.) [خيس] ş i ş .

sihâm (A.) [1 [مامهس.oklar. 2.paylar. sihir (A.) [رحس] büyü.

sihr (A.) [رحس] sihir, büyü.

sihrâmîz (A.-F.) [رحس زيمآ] büyüleyici.

sihrbâz (A.-F.) [1 [زابرحس.sihirbaz. 2.büyücü. sika (A.) [هقث] güvenilir ki ş i.

sikke (A.) [1 [هكس.madenî para. 2.mevlevî külah ı .

sikkîn (A.) [سكين] b ı çak.

silâhdâr (A.-F.) [سلاحدار] silahtar. sîlî (F.) [سيلى] tokat, sille.

silk (A.) [1 [سلك.dizi. 2.iplik. 3.meslek. sill (A.) [سل] verem.

sillürrie (A.) [سل الرئه] akci ğ er veremi.

silsile (A.) [1 [سلسله.zincir. 2.hanedan. 3.s ı rada ğ . 4.dizi. silsile -i merâtib [سلسله مراتب] hiyerar ş i.

sîm (F.) [1 [سيم.gümü ş . 2.gümü ş tel. 3.gümü ş para. sîmâ (F.) [1 [سيما.yüz. 2.ki ş i. sîmâb (F.) [سيماب] c ı va.

simât (A.) [1 [سماط.sofra. 2.ziyafet.

sîmber (F.) [سيمبر] gümü ş gibi beyaz gö ğ üslü. sîmîn (F.) [1 [سيمين.gümü ş ten. 2.gümü ş gibi beyaz. simsâr (A.) [سمسار] komisyoncu.

simsâriyye (A.) [سمساريه] komisyon ücreti. sîmten (F.) [سيم تن] gümü ş tenli. sîmurg (F.) [سيمرغ] zümrütüanka. sin (A.) [1 [سن.ya ş . 2.di ş . sinan (A.) [سنان] m ı zrak. sindân (F.) [سندان] örs.

sîne (A.) [1 [سينه.gö ğ üs. 2.yürek. sine (A.) [سنه] uyuklama.

sînebend (A.-F.) [حنبہ ہنیس] sütyen.

sîneçâk (A.-F.) [کاچ ہیس] gö ğ sü parçalanm ı ş , gö ğ sü yaral ı . sînezen (A.-F.) [نز ہنیس] gö ğ sünü döven. sînî (F.) [ینیس] tepsi. sinîn (A.) [ینینس] y ı llar.

sinn (A.) [1 [نس.ya ş . 2.di ş . sinnen (A.) [انس] ya ş ça.

sipâh (F.) [1 [ماپس.ordu. 2.asker. sipâri ş (F.) [شراپس] ı smarlama. sipâs (F.) [ساپس] ş ükür.

sipasgüzâr (F.) [راگز یاپس] ş ükreden. sipeh (F.) [[پہس 1.ordu. 2.asker.

sipehsâlâr (F.) [پہس لاسار] ba ş komutan. sipihr (F.) [رہپس] gökyüzü. sîr (F.) [ریس] sarm ı sak. sîr (F.) [ریس] tok.

sirâyet (A.) [تیارس] bula ş ma, geçme. sirâyet etmek geçmek, bula ş mak.

sîret (A.) [1 [تریس.hal ve gidi ş . 2.biyografi. siri ş k (F.) [کرش] gözya ş ı . siri ş t (F.) [تشرس] yarat ı l ı ş . sirkat (A.) [تقرس] h ı rs ı zl ı k. sirkat edilmek çal ı nmak.

sitâre (F.) [ستاره] y ı ld ı z. sitâyi ş (F.) [ستایش] övgü.

sitâyi ş kâr (F.) [1 [ستایشکار.övücü. 2.öven. sitebr (F.) [1 [ستبر.kal ı n. 2.yo ğ un. 3.kaba. sitem (F.) [[ستم 1.zulüm. 2.haks ı zl ı k. sitemdîde (F.) [ستم دیده] zulme u ğ ram ı ş . sitemger (F.) [ستمگر] zalim. sitemkâr (F.) [ستمکار] zalim.

sitîz (F.) [1 [ستیز.kavga. 2.çeki ş me. sitîze (F.) [[ستیزه 1.kavga. 2.çeki ş me. sitt (A.) [ست] alt ı . sitte (A.) [ستّه] alt ı .

sittîn (A.) [ستین] altm ı ş .

sittin sene [1 [ستّین سنه.altm ı ş sene. 2.belirlenemeyecek kadar uzun bir zaman. sivâ (A.) [سوا] öte, ba ş ka, gayr ı . siyâb (A.) [ثیاب] giysiler.

siyâdet (A.) [1 [سیادت.seyyidlik. 2.efendilik. siyâh (F.) [سیاه] kara.

siyâhbaht (F.) [سیاه بخت] karatalihli. siyâhî (F.) [[سیاهی 1.siyahl ı k. 2.zenci.

siyâk u sibak (A.) [سیاق و سباق] sözün geli ş i. siyâset (A.) [1 [سیاست.politika. 2.idam cezas ı . siyasî (A.) [[سیاسی 1.siyasal. 2.politikac ı .

siyasiyat (A.) [تایسایس] politika.

siyasiyûn (A.) [نویسایس] siyasetçiler, politikac ı lar. siyeh (F.) [هیس] kara, siyah.

siyyânen (A.) [انایس] e ş it olarak.

sôfî (A.) [یفوص] tasavvufla ilgilenen, mutasavv ı f. sohbet (A.) [تبحص] konu ş ma. sû (F.) [وس] yön, taraf. sû’ (A.) [عوس] kötülük. su’âl (A.) [لاؤس] soru.

su’âl eylemek soru sormak. su’âl olunmak soru sorulmak. su’âlât (A.) [تلاؤس] sorular. su’bân (A.) [نابعث] ejderha. su’ûbet (A.) [تبوعص] güçlük. suâl îrad edilmek soru yöneltmek.

sûbesû (F.) [وسبوس] her taraf, her tarafta. subh (A.) [حبص] sabah.

subh ü mesâ [حبص و سم ا] sabah ak ş am.

subhdem (A.-F.) [مد حبص] sabah vakti, sabahleyin. subhgâh (A.-F.) [هاگحبص] sabah vakti, sabahleyin. sûd (F.) [1 [دوس. kâr, kazanç. 2.yarar. sudâ’ (A.) [عادص] ba ş a ğ r ı s ı . sûdâger (F.) [رگادوس] tüccar.

sûdmend (F.) [مندوس] yararl ı .

sudûr (A.) [1 [رودص.ç ı k ı ş . 2.gö ğ üsler. sûf (A.) [فوص] yün. suffe (A.) [هفص] sofa.

sûfî (A.) [1 [یفوص.mutasavv ı f. 2.sofu.

sûfiyye (A.) [هیفوص] mutasavv ı flar, tasavvufla u ğ ra ş anlar. sufûf (A.) [فوفص] s ı ralar, saflar. sugrâ (A.) [ارغص] küçük. suhan (F.) [نخس] söz.

sûhân (F.) [نامس] törpü. suhen (F.) [نخس] söz.

sûhte (F.) [هتخس] yan ı k.

suhuf (A.) [فحص] sayfalar.

sûikasd (A.-F.) [دصق عوس] suikast, cana k ı yma. sûinazar (A.-F.) [رظن عوس] kötü gözle bak ı ş . sûiniyet (A.-F.) [تین عوس] kötü niyet.

sûizan (A.-F.) [ظن عوس] kötü kan ı ya dü ş me. sûk (A.) [قوس] çar ş ı .

sukût (A.) [طوقس] dü ş ü ş .

sulb (A.) [1 [بلص.döl, soy. 2.kat ı .

sulehâ (A.) [لحاص] salih ki ş iler, iyi amelli kullar. sulh (A.) [لحص] bar ı ş .

sulhâmîz (A.-F.) [زیمآ لحص] bar ı ş ç ı l.

sulhen (A.) [لحاص] bar ı ş yoluyla. sulta (A.) [هطلس] bask ı .

sultân (A.) [1 [سلطان.hükümdar. 2.hükümdar e ş i ve k ı z çocu ğ u. 3.sevgili. sun’ (A.) [1 [عنص.yapma. 2.yaratma. 3.güç. sun’î (A.) [عنصی] yapay. sunûf (A.) [فونص] s ı n ı flar. sûr (A.) [روس] hisar.

sûr (A.) [1 [روص.boru. 2.k ı yamette üflenecek boru. sûr (F.) [1 [روس.dü ğ ün. 2. ş enlik. sûrâh (F.) [خاروس] delik.

surahî (A.) [صراحی] sürahi.

sûret (A.) [1 [تروص.yüz. 2.çare. 3.biçim. 4.tarz. sûretâ (A.) [صوراتا] görünü ş te.

sûretger (A.-F.) [صورتگر] ressam. sûrnâ (F.) [سورنا] zurna.

surre (A.) [1 [صرة.para kesesi. 2.hükümdar taraf ı ndan Mekke’ye gönderilen

paralar ve arma ğ anlar.

sûsen (F.) [سوسن] susam.

sûsmâr (F.) [سوسمار] kertenkele.

sutûh (A.) [سطوح] yüzeyler, sat ı hlar. sutûr (A.) [سطور] sat ı rlar.

suver (A.) [1 [صور.yüzler. 2.çareler. 3.biçimler. 4.tarzlar. sûy (F.) [سوی] yön, taraf.

411

sûz (F.) [1 [سوز.yanma. 2.yakma. 3.ate ş . 4.yakan. sûzân (F.) [1 [سوزان.yak ı c ı . 2.yan ı c ı . sûzen (F.) [سوزن] i ğ ne.

sûzende (F.) [سوزنده] yak ı c ı .

sûzi ş (F.) [سوزش] yanma, yang ı . sûznâk (F.) [سوزناک] yak ı c ı . sübhan (A.) [سبحان] Tanr ı .

sübhânî (A.) [سبحانی] tanr ı sal.

sübût (A.) [1 [ثبوت.sabitle ş me. 2.gerçekle ş me. 3.kan ı tlanma. sübût bulmak gerçekle ş mek, olmak.

sücûd (A.) [سجود] secde etme, yere kapanma. südde (A.) [1 [سده.kap ı . 2.e ş ik. süedâ (A.) [سعدا] kutlu ki ş iler.

süfehâ (A.) [سفها] alçaklar, sefihler. süferâ (A.) [سفرا] elçiler, büyükelçiler.

süflî (A.) [1 [سفلی.a ş a ğ ı , a ş a ğ ı da. 2.adi, baya ğ ı . süfte (F.) [سفته] delinmi ş . süfün (A.) [سفن] gemiler. sügur (A.) [سوغور] s ı n ı rlar. sühan (F.) [سخن] söz.

sühandan (F.) [سخندان] söz bilen, sözden anlayan. sühanperdaz (F.) [سخن پرداز] a ğ z ı laf yapan. sühûlet (A.) [سهولت] kolayl ı k.

sühûnet (A.) [سخونت s ı cakl ı k.

sükkân (A.) [سکان oturanlar, sakinler. sükker (A.) [سکر ş eker.

sükûn (A.) [سکون sakinlik, hareketsizlik.

sükûnet (A.) [سکونت .sakinlik, hareketsizlik. 2.rahatl ı k. sükûnet bulmak yat ı ş mak, sakinle ş mek. sükût (A.) [سکوت] sessizlik. sülâle (A.) [سلاله] soy sop. sülâsâ (A.) [ثلاثا] sal ı .

süllem (A.) [سلم] merdiven. süls (A.) [ثلث] üçtebir.

sülûk (A.) [1 [سلوک.yola girme. 2.tarikata girme. sülüsân (A.) [ثلاثان] üçte iki. süm (F.) [سم] toynak.

sümpâre (F.) [سم پاره] z ı mpara. sümûm (A.) [سموم] zehirler. sünbâde (F.) [سنباده] z ı mpara. sünbül (F.) [سنبل] sümbül. sünbüle (A.) [سنبله] ba ş ak. sünen (A.) [سنن] sünnetler.

sünûhat (A.) [سناحوت] akla gelenler, içe do ğ anlar. sürâd ı k (A.) [سرادق] saray perdesi. sürb (F.) [1 [سرب.kur ş un. 2.kalay.

süreyya (A.) [ایرژ] Ülker, Pervin. sürfe (F.) [هفرس] öksürük.

sürh (F.) [1 [خرس.k ı rm ı z ı , k ı z ı l. 2.k ı rm ı z ı mürekkep. sürmedan (T.-F.) [نادهمرس] sürmelik. sürûd (F.) [دورس] ş ark ı , melodi. sürur (A.) [رورس] sevinç.

sürûrengîz (A.-F.) [رورس انیگز] sevinçli. sürû ş (F.) [شورس] melek.

süst (F.) [1 [سستت.gev ş ek. 2.tembel, uyu ş uk. sütre (A.) [1 [هرتس.örtü. 2.perde. sütûde (F.) [هدوتس] övülmü ş . sütûn (F.) [نوتس] direk.

sütur (F.) [1 [روتس.binek hayvan ı . 2.yük hayvan ı . süvar (F.) [1 [راوس.binmi ş . 2.binen.

süvârî (F.) [1 [یراوس.binici. 2.atl ı asker. 3.gemi kaptan ı . süyûf (A.) [فویس] k ı l ı çlar.

Ş

ş a’r (A.) [ڕعش] k ı l.

ş a’riyye (A.) [ەیڕعش] ş ehriye.

ş a’ ş a’a (A.) [1 [ەعشعش.gösteri ş . 2.parlakl ı k.

ş a’ ş a’adâr (A.-F.) [1 [ەعشعش ڕاد.gösteri ş li. 2.parlak. ş âd (F.) [داش] sevinçli.

ş âd etmek sevindirmek, mutlu etmek. ş âd olmak sevinmek, mutlu olmak. ş âdân (F.) [ناداش] sevinçli. ş âdî (F.) [یداش] sevinç.

ş âdmân (F.) [ناماداش] sevinçli. ş âdmânî (F.) [ىناماداش] sevinç. ş âdurvan (F.) [ناورداش] ş ad ı rvan.

ş afak (A.) [قفش] güne ş in do ğ aca ğ ı s ı radaki ayd ı nl ı k. ş âfi’ (A.) [اش ڤع] ş efaatçi.

ş âgird (F.) [1 [دڕگاش.ö ğ renci. 2.ç ı rak.

ş âgirdân (F.) [1 [نادڕگاش.ö ğ renciler. 2.ç ı raklar. ş âh (F.) [1 [خاش.dal. 2.boynuz.

ş âh (F.) [1 [ماش.padi ş ah. 2. ı ran ş ah ı .

ş ahâdet (A.) [1 [تداهش.tan ı kl ı k, ş ahitlik. 2. ş ehadet getirme. 3. ş ehitlik.

ş ahâdetname (A.-F.) [ەمان تداهش] diploma. ş âhân (F.) [ناماش] ş ahlar.

ş âhâne (F.) [1 [شاماناە. ş ahlara yak ı ş ı r. 2. ş ahlarla ilgili. ş ahbal (F.) [لابماش] kanattaki en uzun tüy. ş âhen ş âh (F.) [ماشنماش] ş ahlar ş ah ı .

ş âheser (F.-A.) [ماش ا ثر] üstün nitelikli eser. ş âhî (F.) [ماش ی] ş ahl ı k.

ş âhid (A.) [1 [شماد.tan ı k. 2.güzel. 3.sevgili. ş âhika (A.) [شماقە] doruk. ş ahin (F.) [شماین] ş ahin.

ş âhkâr (F.) [شماکار] ş aheser, ba ş yap ı t.

ş ahne (A.) [شحنە] güvenlik görevlisi, polis. ş âhni ş in (F.) [شماشنین] cumba. ş âhrah (F.) [شمارە] anayol.

ş âhreg (F.) [شمارگ] atardamar. ş ahs (A.) [شخص] ki ş i, ş ah ı s. ş âhsâr (F.) [شماسخار] çal ı l ı k.

ş ahsen (A.) [شخصا] bizzet, kendisi. ş ahsî (A.) [شخصی] ki ş isel.

ş ahsiyet (A.) [ش خصیت] ki ş ilik.

ş ahsüvar (F.) [ماش اوس ار] usta binici.

ş ahvar (F.) [1 [شماوار. ş ah gibi. 2.büyük inci. ş âhzade (F.) [شمازدە] ş ehzade.

ş âibe (A.) [ەبئاش] leke, kötü iz. ş aîr (A.) [ریعش] arpa.

ş âir (A.) [رعاش] ozan, ş air.

ş âiran (A.-F.) [نارعاش] ş airler.

ş âirâne (A.-F.) [ەنارعاش] romantik, ş airce. ş âire (A.) [ەرعاش] bayan ş air.

ş akâikünnumân A.) [ق عاقش ا لنامعن] gelincik. ş akî (A.) [شقی] haydut.

ş âkî (A.) [ی کاش] ş ikayetçi. ş âkir (A.) [رکاش] ş ükr eden.

ş âkird (F.) [1 [دیرکاش.ö ğ renci. 2.ç ı rak. ş akk (A.) [ق ش] yar ı k, çatlak. ş âkûl (A.) [لوکاش] çekül. ş âl (F.) [لاش] ş al.

ş âm (F.) [ماش] ak ş am.

ş âme (F.) [ەماش] ba ş örtüsü.

ş âmgâh (F.) [ەاگماش] ak ş am vakti, ak ş amüstü. ş âmî (A.) [ی ماش] ş aml ı .

ş âmih (A.) [خ ما ش] yüksek, yüce. ş âmil (A.) [لماش] kapsayan. ş âmil olmak kapsamak.

ş âmme (A.) [ەماش] koku alma duyusu.

ş ân (A.) [1 [ناش. ş öhret, ş an. 2.durum. 3.gösteri ş .

ş âne (F.) [شانه] tarak.

ş arâb (A.) [شارب] ş arap.

ş arâbî (A.) [1 [شرابی. ş arapç ı . 2. ş arap rengi. ş âri’ (A.) [شارع] yasa koyucu.

ş âribülleyli vennehâr (A.) [شارب الليل والنهار] ayya ş , gece demez gündüz demez

içki içen.

ş ârih (A.) [شارح] ş erh eden.

ş ark (A.) [1 [شرق.do ğ u. 2.Do ğ u, Do ğ u dünyas ı . ş arkan (A.) [1 [شرقا.do ğ udan. 2.do ğ usunda. ş arkî (A.) [شرقی] do ğ u, do ğ u ile ilgili. ş arkiyat (A.) [شرقيات] do ğ ubilim.

ş arkiyatç ı (A.-T.) do ğ ubilimci, oryntalist, müste ş rik. ş arkiyyûn (A.) [شرقيون] do ğ ulular.

ş art (A.) [1 [شرط.ko ş ul. 2.yemin. 3.durum. ş artiyyet (A.) [شرطيت] ko ş ulluluk.

ş artnâme (A.-F.) [شرط نامه] ş art mektubu. ş ast (F.) [شست] altm ı ş .

ş athiyyat (A.) [شطحيات] ince anlaml ı ve e ğ lendirici manzume. ş ât ı r (A.) [شاطر] ne ş eli.

ş atranc (A.) [شطرنج] satranç.

ş att (A.) [طش] ı rmak, büyük nehir.

ş âyân (F.) [ناىاش] lay ı k, yara ş ı r, yak ı ş ı k al ı r. ş âyed (F.) [داىاش] belki, ş ayet.

ş âyeste (F.) [ەتسیاش] yara ş ı r, lay ı k. ş âyestegî (F.) [ی‌گتسیاش] yara ş ma.

ş âygân (F.) [ناگیاش] yara ş ı r, yak ı ş ı k al ı r. ş âyi’ (A.) [ع‌یاش] yay ı lm ı ş . ş âyia (A.) [ەعیاش] söylenti. ş âz (A.) [ناش] kural d ı ş ı . ş e’n (A.) [نأش] i ş .

ş e’niyet (A.) [تینأش] gerçeklik, realite. ş eâmet (A.) [تەمآش] u ğ ursuzluk. ş eb (F.) [بش] gece.

ş eb -i arûs [1 [سورع بش.dü ğ ün gecesi. 2.Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî’nin

ölüm gecesi.

ş eb -i yeldâ [بش یلدا] y ı l ı n en uzun gecesi. ş ebâb (A.) [بابش] gençlik.

ş ebâhet (A.) [تەابش] benzerlik. ş ebân (F.) [نابش] geceler.

ş ebangâh (F.) [ەاگنابش] geceleyin, gece vakti. ş ebâviz (F.) [زیوابش] ishak ku ş u. ş ebbûy (F.) [بش بویی] ş ebboy.

ş ebefrûz (F.) [بش زورفا] geceyi ayd ı nlatan. ş ebeke (A.) [1 [ەکبش.a ğ . 2.bal ı k a ğ ı . 3.dokular. ş ebgerd (F.) [دیگبش] bekçi.

ş ebgîr (F.) [ریگبش] geceleri uyuyamayan, uykusuzluk çeken. 2.sabah.

ş ebîh (A.) [ھیبش] benzer, benzeyen. ş ebîhûn (F.) [نوخیبش] gece bask ı n ı .

ş ebistan (F.) [1 [ناتسبش.yatak odas ı . 2.harem dairesi. ş ebnem (F.) [مںبش] çiy.

ş ebpere (F.) [ھرپ بش] yarasa.

ş ebreng (F.) [1 [بش رنگ.siyah. 2.gece rengi. ş ebtâb (F.) [باتبش] ate ş böce ğ i.

ş eburûz (F.) [ش ب و زور] gece gündüz.

ş ebzindedâr (F.) [بش زندھ راد] geceleri ibadet eden. ş ecâat (A.) [تعاجش] cesaret, yi ğ itlik. ş ecer (A.) [رجش] a ğ aç.

ş ecere (A.) [ھرجش] soya ğ ac ı . ş ecî (A.) [عیجش] cesur, yi ğ it. ş edîd (A.) [دیدش] ş iddetli.

ş efâat (A.) [تعافش] af için arac ı l ı k etme. ş efafet (A.) [تفافش] saydaml ı k. ş efakat (A.) [تقفش] ş efkat. ş effaf (A.) [فافش] saydam.

ş efî’ (A.) [عیفش] ş efaatçi, ş efaat eden. ş efik (A.) [قیفش] mü ş fik, ş efkatli. ş eftâlû (F.) [ولاتفش] ş eftali. ş egal (F.) [لاغش] çakal.

ş eh (F.) [ھش] ş ah, padi ş ah.

ş ehâ (F.) [اهش] ey ş ah.

ş ehâdet (A.) [1 [تداهش.tan ı kl ı k. 2. ş ehitlik.

ş ehâdetnâme (A.-F.) [همان تداهش] diploma, mezuniyet belgesi. ş ehâmet (A.) [تماهش] yi ğ itlik.

ş ehbâl (F.) [لابهش] kanattaki en uzun tüy. ş ehbender (F.) [ردنبهش] konsolos.

ş ehbenderhâne (F.) [هناخ ردنبهش] konsolosluk. ş ehd (A.) [دهش] bal.

ş ehen ş âh (F.) [هاشنهش] büyük ş ah, ş ahlar ş ah ı . ş ehevât (A.) [تاوهش] ş ehvetler. ş ehîd (A.) [ديهش] ş ehit.

ş ehîr (A.) [ري هش] ünlü, me ş hur.

ş ehlâ (A.) [1 [لاهش.hafif ş a ş ı . 2.ela gözlü. ş ehni ş in (F.) [نيشنهش] cumba.

ş ehper (F.) [ريهش] ku ş kanad ı ndaki en uzun tüy. ş ehr (A.) [رهش] ay.

ş ehr (Pehlevî> F.) [رهش] kent, ş ehir.

ş ehrâ ş ûb (F.) [بوشآ رهش] ş ehir kar ı ş t ı ran.

ş ehremâneti (F.-A.-T.) 1.belediye. 2.belediye ba ş kanl ı ğ ı . ş ehremini (F.-A.-T.) belediye ba ş kan ı . ş ehrî (F.) [ىرهش] ş ehirli, kentli.

ş ehristan (F.) [شهرستان] kent, büyük ş ehir. ş ehryâr (F.) [شهریار] hükümdar, ş ah.

ş ehryârî (F.) [یرایرهش] hükümdarl ı k, ş ahl ı k. ş ehsüvar (F.) [راوسهش] binici, usta binici.

ş ehvânî (A.) [1 [یناوهش. ş ehvetle ilgili. 2. ş ehvet dü ş künü. ş ehvât (A.) [تاوهش] ş ehvetler.

ş ehvet (A.) [1 [توهش.a ş ı r ı cinsel istek. 2.a ş ı r ı istek. ş ehvetengîz (A.-F.) [توهش انیگز] ş ehvet verici. ş ehvetperest (A.-F.) [توهش ترپ] ş ehvet dü ş künü. ş ehzâde (F.) [هدازهش] ş ah çocu ğ u, ş ehzade. ş ehzâdegân (F.) [نهاگدازهش] ş ehzadeler. ş ekâvet (A.) [تواقش] haydutluk. ş eker (F.) [رکش] ş eker.

ş ekerâb (F.) [بارکش] tats ı zl ı k, k ı rg ı nl ı k.

ş ekerhand (F.) [دنخرکش] tatl ı gülü ş , sevgilinin tatl ı gülü ş ü. ş ekerleb (F.) [1 [بلرکش.tatl ı dudakl ı . 2. ş irin sözlü. ş ekîbâ (F.) [ابیکش] sab ı rl ı .

ş ekk (A.) [کش] ku ş ku, ş üphe.

ş ekl (A.) [1 [لکش. ş ekil. 2.tür. 3.resim, çizim, kroki. ş eklen (A.) [لاکش] ş ekilce.

ş eklî (A.) [یلکش] ş ekle dayanan, biçimsel. ş ekvâ (A.) [اوکش] ş ikayet, s ı zlanma. ş ekvâ etmek ş ikayet etmek.

ş ekvâ eylemek ş ikayet etmek, s ı zlanmak. ş ekvâlanmak s ı zlanmak, ş ikayetçi olmak.

ş elgam (F.) [مغلش] ş algam.

ş ellâle (A.) [ەلاش] ça ğ layan, ş elale. ş elvâr (F.) [راولش 1 [.pantolon. 2. ş alvar. ş elvârbend (F.) [ەنبراولش] uçkur.

ş em’ (A.) [1 [عمش.mum. 2.balmumu.

ş em’dan (A.-F.) [نادعمش] mumluk, ş amdan. ş emâil (A.) [ل ئامش] huylar, tav ı rlar. ş emâte (A.) [ەطامش] ş amata.

ş emîm (A.) [1 [ميمش.güzel koku. 2.güzel kokulu. ş emme (A.) [ەمش] çok az. ş ems (A.) [سمش] güne ş .

ş emsî (A.) [1 [ىسمش.güne ş le ilgili. 2.güne ş takvimi. ş emsiye (A.) [1 [ەيسمش.güne ş lik. 2. ş emsiye. ş em ş îr (F.) [ريشمش] k ı l ı ç.

ş enâat (A.) [تعانش] kötülük. ş enbe (F.) [ەبنش] cumartesi. ş enî’ (A.) [عينش] kötü, çirkin. ş er (A.) [رش] kötülük.

ş er’ (A.) [عرش] din kurallar ı .

ş er’an (A.) [اعرش] ş er’î olarak, ş eriat hükümlerine göre. ş er’î (A.) [ىعرش] ş eriat ile ilgili, ş eriata uyan. ş er’iye (A.) [ەيعرش] ş eriat ile ilgili, ş eriata uyan. ş erâbhâr (A.-F.) [راوخبارش] ş arap içen.

ş erâfet (A.) [1 [شرافت. ş ereflilik. 2.soyluluk. ş erâit (A.) [شرائط] ko ş ullar. ş erâket (A.) [شرکات] ortakl ı k. ş erâre (A.) [شرارہ] k ı v ı lc ı m.

ş erâret (A.) [شرارت] kötülük, ş erlilik. ş erâyi’ (A.) [شرایع] ş eriat hükümleri. ş erbet (A.) [شربت] ş urup.

ş eref (A.) [1 [شرف. ş eref. 2.üstünlük. 3.k ı vanç. ş erefbah ş (A.-F.) [شرفبخش] ş eref veren. ş erefsâd ı r olmak padi ş ah ı n emriyle ç ı kmak. ş erefsudûr olmak padi ş ah ı n emriyle ç ı kmak. ş erefvârid olmak ş erefle gelmek. ş erefvusûl olmak ş erefle gelmek. ş erefzâhir olmak ş erefle ç ı kmak. ş erefzuhûr olmak ş erefle ç ı kmak. ş erer (A.) [شرر] k ı v ı lc ı mlar.

ş erh (A.) [1 [شرح.açma. 2.aç ı lama. ş erha (A.) [شرحہ] dilim dilim olmu ş . ş erha ş erha dilim dilim, parçamparça.

ş eriat (A.) [1 [شریعت.din hükümleri. 2.do ğ ru yol.

ş erif (A.) [1 [شریف. ş erefli. 2.Hz. Hüseyin soyundan gelen. ş erik (A.) [1 [شریک.ortak. 2.okul arkada ş ı . ş erîr (A.) [شریر] kötü, ş irret.

ş erîta (A.) [ھطیرش] ko ş ul.

ş erm (F.) [مرش] utanç, utanma. ş ermende (F.) [ھدنمرش] utangaç.

ş ermendegî (F.) [یگدنمرش] utangaçl ı k. ş ermgîn (F.) [نیگمرش] utangaç. ş ermnâk (F.) [کانمرش] utangaç. ş ermsâr (F.) [راسمرش] utangaç.

ş err (A.) [1 [رش.kötülük. 2.kötü davran ı ş .

ş erîr (A.) [یریرش] kötü insan, kötülük eden insan. ş est (F.) [1 [تسش.okçu yüksü ğ ü. 2.olta. ş e ş (F.) [شش] alt ı .

ş e ş be ş (F.-T.) [شبِ شش] alt ı ve be ş . ş e ş cihar (F.) [راھچ شش] alt ı ve dört. ş e ş ise (F.) [ھس و شش] alt ı ve üç. ş e ş iyek (F.) [کی و شش] alt ı ve bir. ş e ş per (F.) [رپ شش] topuz.

ş e ş üdü (F.) [ود و شش] alt ı ve iki. ş e ş üm (F.) [مشش] alt ı nc ı .

ş e ş üse (F.) [ھس و شش] alt ı ve üç. ş e ş üyek (F.) [کی و شش] alt ı ve bir. ş etâret (A.) [تراطش] ne ş e. ş etm (A.) [متش] küfür, sövgü. ş etm etmek küfretmek, sövmek.

ş evâgil (A.) [لغاوش] u ğ ra ş ı lar. ş evher (F.) [ںرەوش] koca.

ş evk (A.) [1 [قوش.çok isteme. 2.sevinç. ş evket (A.) [ںتكوش] ululuk.

ş evketmeâb (A.) [ںبآم ںتكوش] yüce padi ş ah. ş evketpenâh (A.-F.) [ںاںپ ںتكوش] yüce padi ş ah. ş ey’ (A.) [عںش] ş ey.

ş ey’î (A.) [ںئيش] nesnel, objektif.

ş ey’iyet (A.) [ںتيئيش] nesnellik, objektiflik. ş eyâtin (A.) [ںيطايش] ş eytanlar.

ş eyb (A.) [ںبيش] ya ş l ı l ı k, ihtiyarl ı k. ş eydâ (F.) [ادیش] mecnun.

ş eyh (A.) [1 [خيش.ya ş l ı , ihtiyar. 2.tarikat ş eyhi. ş eyhûhet (A.) [ںتخوخيش] ya ş l ı l ı k.

ş eytanet (A.) [ںتنطيش] ş eytanl ı k, hilekârl ı k. ş eytânî (A.) [1 [ںطيشںاںى. ş eytanl ı k. 2. ş eytanca.

ş ı hne (A.) [ںەںحش] güvenlik görevlisi, inzibat görevlisi. ş ı k (A.) [ںق ش] ikiye bölünmü ş bir ş eyin her parças ı . ş i’r (A.) [ںرعش] ş iir. ş îa (A.) [ںەعيش] ş iî.

ş iâr (A.) [1 [راعش.slogan. 2.i ş aret.

ş iâr edinmek slogan haline getirmek, meslek edinmek. ş ibh (A.) [1 [ںەبش.benzeme. 2.benzer.

ş ibh-i cezîre (A.-F.) [ەبش ەریزج] yar ı mada. ş ibh-i münharif (A.-F.) [ەبش فرحنم] yamuk. ş icâ’ (A.) [عاجش] cesurlar.

ş iddet (A.) [1 [شدت.sertlik. 2.a ş ı r ı l ı k, fazlal ı k. ş iddetle (A.-T.) kesin olarak.

ş ifa bah ş etmek ş ifa vermek, iyile ş tirmek. ş ifa bulmak iyile ş mek.

ş ifâ’ (A.) [عافش] ş ifa,iyile ş me.

ş ifâbah ş (A.-F.) [شخبافش] ş ifa verme, iyile ş tirme. ş ifâbah ş olmak ş ifa vermek, iyile ş tirmek. ş ifâhane (A.-F.) [ەناخافش] hastane. ş ifâhen (A.) [افافش] sözlü olarak. ş ifâhî (A.) [یەافش] sözlü olarak.

ş ifakâr (A.-F.) [راکافش] ş ifa veren, iyile ş tiren.

ş ifânâpezîr (A.-F.) [افانپاذیر] iyile ş mez, onulmaz, ş ifa bulmaz. ş ifâresân (A.-F.) [افارساں] ş ifa veren, iyile ş tiren. ş ifâyâb (A.-F.) [افایاب] ş ifa bulan. ş ifâyâb olmak ş ifa bulmak, iyile ş mek. ş îfte (F.) [ەتفیش] delicesine a ş ı k.

ş îftedil (F.) [لد ەتفیش] gönlünü kapt ı rm ı ş , delicesine a ş ı k. ş ihâb (A.) [1 [باهش.akan y ı ld ı z, kayan y ı ld ı z. 2.k ı v ı lc ı m. ş îhe (F.) [ەهیش] ki ş neme.

ş îî (A.) [یعیش] ş iî, ş îa mezhebine mensup.

ş iirâlud (A.-F.) [دولآ رعش] ş iirli. ş îiyyet (A.) [تیعیش] ş iîlik.

ş ikâf (F.) [ ] 1 فاکش.yar ı k. 2.yaran. ş ikâr (F.) [[راکش 1.av. 2.av hayvan ı . ş ikâr etmek avlamak.

ş ikâr olmak avlanmak, av olmak. ş ikârgah (F.) [هاگراکش] avlak.

ş ikârî (F.) [1 [یراکش.avc ı . 2.av ile ilgili. ş ikâyât (A.) [تایاکش] ş ikayetler.

ş ikâyet (A.) [تایاکش] s ı zlanma, ş ikayet.

ş ikâyetnâme (A.-F.) [1 [هماناتیاکش. ş ikayet mektubu. 2. ş ikayeti konu alan

yap ı t.

ş ikem (F.) [1 [مکش.kar ı n. 2.mide. ş ikembe (F.) [هبمکش] i ş kembe.

ş ikemderd (F.) [درد مکش] kar ı n a ğ r ı s ı . ş ikemperest (F.) [تسرپ مکش] obur. ş ikemperver (F.) [روپر مکش] obur.

ş iken (F.) [1 [نکش.k ı ran. 2.k ı vr ı m, büklüm. ş ikence (F.) [هجنکش] i ş kence.

ş ikest (F.) [1 [تسکش.k ı r ı k. 2.yenilgi. 3.k ı rma. 4.k ı r ı lma. ş ikest bulmak k ı r ı lmak. ş ikest olmak k ı r ı lmak.

ş ikeste (F.) [1 [هتسکش.k ı r ı k. 2.yenik, ma ğ lup.

ş ikestebâl (F.) [1 [ەتسکش ابال.kanad ı k ı r ı k. 2.çaresiz, üzgün. ş ikestebeste (F.) [ەتسبەتسکش] k ı r ı k dökük. ş ikestedil (F.) [ەتسکش لد] gönlü yaral ı . ş ikestetâli’ (F.-A.) [ەتسکش طاع] talihsiz. ş imâl (A.) [1 [ەشمال.kuzey. 2.sol.

ş imâlen (A.) [1 [ەشمالا.kuzeyden. 2.kuzeyde.

ş imâlî (A.) [ەشمالی] kuzeye ait. kutb-i ~ kuzey kutbu. ş im ş âd (F.) [دامشمش] ş im ş ir. ş im ş ir (F.) [ریشمش] k ı l ı ç.

ş inâs (F.) [1 [ەشناس.tan ı yan. 2.bilen. 3.sayan. ş îr (F.) [ریش] arslan. ş îr (F.) [ریش] süt.

ş îrâze (F.) [1 [ەزاریش.kitap s ı rt ı ndaki kuma ş ş erit. 2.düzen. ş îrdan (F.) [نادریش] ş irden.

ş îrdil (F.) [لدریش] yi ğ it, arslan yürekli. ş îre (F.) [[ەریش 1. ş ı ra. 2.özsuyu. 3.süt. ş îrhar (F.) [راوخریش] süt çocu ğ u.

ş îrin (F.) [1 [ەریرین.tatl ı . 2. ş irin, sevimli. ş îrinkâr (F.) [ریرکنار] davran ı ş lar ı güzel. ş îrinzeban (F.) [نابز ەریرین] tatl ı dilli. ş irk (A.) [کرش] Tanr ı ’ya ortak ko ş ma. ş irket (A.) [ەتکرش] ortakl ı k.

ş îrmerd (F.) [دەرمریش] yürekli, yi ğ it.

ş îrpençe (F.) [1 [ەچنپریش.arslan pençesi. 2.s ı rtta ve boyunda ç ı kan bir tür kan

ç ı ban ı .

ş irret (A.) [1 [ترش.kötülük. 2.kötü insan. ş iryân (A.) [نایرش] atardamar. ş î ş e (F.) [ەشیش] ş i ş e. ş itâ (A.) [اتش] k ı ş .

ş itâbân (F.) [ناباتش] ko ş an, se ğ irten. ş itâbân olmak ko ş mak, se ğ irtmek.

ş itâiyye (A.) [1 [ەیئاتش.k ı ş l ı k. 2.k ı ş için yaz ı lan ş iir. ş îve (F.) [1 [ەویش.tarz, usül. 2.naz, i ş ve. 3.aksan. ş îvebaz (F.) [زاب ەویش] i ş veli.

ş îvekâr (F.) [راک ەویش] i ş veli, cilveli. ş îven (F.) [نویش] a ğ ı t. ş öhre (A.) [ەرهش] ünlü. ş öhret (A.) [ترهش] ün.

ş öhret ş iâr (A.) [ترهش راعش] ünlü. ş u’le (A.) [ەلعش] alev, ş ule.

ş u’ledar (A.-F.) [راد ەلعش] alevli, ş uleli. ş u’lereng (A.-F.) [ەلعش رنگ] alev rengi.

ş u’lever (A.-F.) [1 [رو ەلعش.alevli. 2.parlak, ayd ı nl ı k. ş uâ (A.) [عاعش] ı ş ı n.

ş uâât (A.) [تاعاعش] ı ş ı nlar. ş uabât (A.) [تابعش] ş ubeler.

ş uarâ (A.) [ارعش] ş airler.

ş ube (A.) [ەبعش] kol, dal, ş ube. ş ubede (F.) [ەدبعش] hokkabazl ı k.

ş ubedebâz (F.) [زاب ەدبعش] hokkabaz. ş uebât (A.) [ەتابعش] ş ubeler. ş ugl (A.) [لغش] i ş , u ğ ra ş ı . ş ugûl (A.) [لوغش] u ğ ra ş ı lar.

ş ûh (F.) [1 [خوش.oynak ve ne ş eli. 2.hareketlerinde serbest olan. 3. ne ş eli güzel. ş ûhme ş reb (F.-A.) [بربشم خوش] ş en ş akrak. ş ûm (F.) [موش] u ğ ursuz, ş om.

ş ûr (F.) [1 [روش.heyecan, co ş ku. 2.tuzlu. 3.gürültü. ş ûrâ (A.) [اروش] dan ı ş ma.

ş ûrbaht (F.) [تخبروش] talihsiz. ş ûre (F.) [روش] çorak.

ş ûrezâr (F.) [راز روش] çorak arazi.

ş ûrîde (F.) [1 [ەدیروش.peri ş an. 2.karasevdal ı . ş ûrîdebaht (F.) [تخب ەدیروش] talihsiz.

ş ûrîdehât ı r (F.-A.) [رطاخ ەدیروش] gönlü peri ş an, akl ı kar ı ş ı k. ş ûristân (F.) [ناتسروش] çorak arazi. ş ûri ş (F.) [شروش] karga ş a. ş urta (A.) [ەطرش] öncü asker. ş urûb (A.) [بورش] ş urup. ş urût (A.) [طورش] ko ş ullar.

ş uûbiyye (A.) [ەیبوعش] ş uûbîlik. ş uûn (A.) [1 [نوئش.i ş ler. 2.olaylar. ş uur (A.) [روعش] bilinç. ş ûy (F.) [ىوش] koca.

ş übhe (A.) [ەهبش] ş üphe.

ş übhedar (A.-F.) [راد ەهبش] ş üpheli, ku ş kulu. ş ücâ’ (A.) [عاجش] cesur.

ş ücâ’at (A.) [تعاجش] cesurluk, yi ğ itlik. ş üfeâ (A.) [اعفش] ş efaatç ı lar. ş ühedâ (A.) [ادهش] ş ehitler.

ş ühud (A.) [1 [دوهش.görme. 2.görünme. 3.tan ı klar. ş ühûr (A.) [روهش] aylar.

ş ükr (A.) [رکش] ş ükür, te ş ekkür.

ş ükrân (A.) [ناركش] te ş ekkür borcu, iyili ğ in bilinmesi.

ş ükrâne (A.-F.) [ەناركش] te ş ekkür borcu olarak, te ş ekkür alameti. ş ükrgüzar (A.-F.) [رازگركش] te ş ekkür eden. ş ükûfe (F.) [ەفوكش] çiçek.

ş ükûfezar (F.) [ر از ەفوكش] çiçe ğ i çok olan yer, çiçek bahçesi. ş ükûh (F.) [موكش] görkem, ululuk.

ş üküfte (F.) [ەتفكش] aç ı lm ı ş , çiçek açm ı ş . ş ükür (A.) [رکش] te ş ekkür, iyilik bilme. ş ümâr (F.) [1 [رامش.say ı . 2.sayan.

ş ümûl (A.) [1 [لومش.kapsam. 2.kapsama.

ş ümürde (F.) [ەدرمش] say ı l ı . ş üpü ş (F.) [ش‌پش] bit. ş ürb (A.) [بـرش] içme.

ş ürefâ (A.) [افرش] ş erifler, Hz. Muhammed soyundan gelenler. ş ürekâ (A.) [اکرش] ortaklar. ş ürû (A.) [عورش] ba ş lama.

ş ürûh (A.) [حورش] ş erhler, aç ı lamalar. ş ürûr (A.) [رورش] kötülükler. ş ürut (A.) [طورش] ko ş ullar. ş üs (F.) [س‌ش] akci ğ er. ş üst (F.) [ت‌سش] y ı kama.

ş üstü ş û (F.) [1 [وش و ت‌سش.y ı kama. 2.y ı kanma. ş ü ş (F.) [ش‌ش] karaci ğ er. ş ütür (F.) [رتش] deve.

ş ütürban (F.) [نابرتش] deveci. ş ütürdil (F.) [لدرتش] kinci.

ş ütürhâr (F.) [راوخرتش] deve dikeni. ş ütürmürg (F.) [غرمرتش] deveku ş u. ş üûn (A.) [1 [نوئش.i ş ler. 2.olaylar. ş üûnât (A.) [تانوئش] olaylar.

ş üyû (A.) [1 [عویش.yay ı lma. 2.da ğ ı lma. 3.duyulma. ş üyûh (A.) [1 [خویش. ş eyhler. 2.ihtiyarlar, ya ş l ı lar.

T

tâ (F.) [1 [ات.kat. 2.büklüm. 3.tane. tâ (F.) [ات] kadar.

ta’biye (A.) [1 [هيبعت.yerine koyma. 2.kurulu düzen. ta’biyetülcey ş (A.) [ةيبعت ةشيجلا] strateji. ta’cîl (A.) [لـيجعت] acele ettirme.

ta’dâd (A.) [1 [دادعت.sayma. 2.say ı m. 3.say ı .

ta’dâd etmek 1.saymak. 2.de ğ erlendirmek, kabul etmek. ta’dîl (A.) [1 [لـىدعت.de ğ i ş tirme. 2.do ğ rulama. ta’dîlat (A.) [تـلاىدعت] de ğ i ş tirmeler, de ğ i ş iklik. ta’dilât yapmak de ğ i ş iklik yapmak.

ta’dîlen (A.) [لاىدعت] de ğ i ş tirilerek, de ğ i ş iklik yap ı larak. ta’kîb (A.) [بـيقعت] takip, ard ı na dü ş me. ta’kîbât (A.) [تـابيقعت] kovu ş turma. ta’kîbat yapmak kovu ş turmak.

ta’kîben (A.) [ابيقعت] takip ederek, ard ı na dü ş erek. ta’lîk (A.) [1 [قـيلعت.ask ı ya alma. erteleme.

ta’lîk edilmek as ı lmak, ili ş tirilmek, tutturulmak. ta’lîl (A.) [1 [لـيلعت.sebep gösterme. 2.tümdengelim.

ta’lîm (A.) [1 [مـيلعت.ö ğ retme. 2.ö ğ renme. 3.me ş k. 4.idman, egzersiz.

ta’lîmât (A.) [تاميلعت] direktif. ta’lîmât vermek direktif vermek.

ta’lîmatname (A.-F.) [هماناتاميلعت] yönetmelik. ta’lîmhâne (A.-F.) [هناخ ميلعت] e ğ itim alan ı . ta’lîmî (A.) [ىميلعت] ö ğ retici, didaktik.

ta’mîk (A.) [1 [قيمعت.derinle ş tirme. 2.derinlemesine inceleme. ta’mîm (A.) [1 [ميمعت.genelle ş tirme. 2.genelge.

ta’mîmen (A.) [1 [اميمعت.genelle ş tirerek. 2.genelge ile. ta’mîr (A.) [ريمعت] onar ı m. ta’mîr edilmek onar ı lmak. ta’mîr etmek onarmak.

ta’mîrât (A.) [تاريمعت] onar ı m, onar ı mlar. ta’mîren (A.) [اريمعت] tamir ederek, onararak.

ta’n (A.) [نعط] ay ı plama, k ı nama, kötüleme, suçlama. ta’n edilmek ay ı planmak, k ı nanmak, kötülenmek, suçlanmak. ta’n etmek ay ı plamak, k ı namak, kötülemek, suçlamak. ta’ne (A.) [هنعط] ay ı plama, k ı nama, kötüleme, suçlama.

ta’nezen (A.-F.) [هنعط] ay ı playan, k ı nayan, kötüleyen, suçlayan. ta’rîb (A.) [بىرعت] arapçala ş t ı rma. ta’rîb edilmek arapçala ş t ı r ı lmak. ta’rîb etmek arapçala ş t ı rmak.

ta’rîf (A.) [1 [فىرعت.anlatma. 2.tan ı mlama, tan ı m. ta’rîf edilmek 1.anlat ı lmak. 2.tan ı mlanmak.

ta’rîf etmek 1.anlatmak. 2.tan ı mlamak. ta’rife (A.) [ەفرعت] çizelge.

ta’rîz (A.) [ضىرعت] laf çarpma, dokundurma, ta ş lama.

ta’tîl (A.) [1 [لىيطعت.durdurma. 2.kapatma. 3.faaliyete son verme. ta’tîlât (A.) [تلايطعت] tatiller.

ta’vîk (A.) [قىوعت] ask ı ya alma, geciktirme, erteleme, oyalama. ta’vîk edilmek geciktirilmek, ertelenmek, ask ı ya al ı nmak. ta’vîk etmek geciktirmek, ertelemek, ask ı ya almak. ta’vîz (A.) [ذىوعت] muska.

ta’vîz (A.) [1 [ضىوعت.ödün. 2.de ğ i ş tirme. ta’yîb (A.) [بىيىعت] ay ı plama.

ta’yîn (A.) [1 [نىيىعت.belirleme. 2.belirlenme. 3.atama. 4.atanma. 5.tay ı n. ta’zîb (A.) [بىذعت] azap verme.

ta’zîm (A.) [1 [مىيظعت.sayg ı gösterme. 2.ululama, yüceltme. ta’zîm etmek 1.sayg ı göstermek. 2.ululamak.

ta’zîmen (A.) [1 [امىيظعت.sayg ı göstererek. 2.ululayarak, yücelterek. ta’zîr (A.) [رىذعت] özrünü bildirme.

ta’ziye (A.) [1 [ەىزعت.ba ş sa ğ l ı ğ ı dileme. 2. ş iîlikte yas töreni. ta’ziyet (A.) [تىزعت] ba ş sa ğ l ı ğ ı dileme.

ta’ziyetnâme (A.-F.) [ەمان تىزعت] ba ş sa ğ l ı ğ ı mektubu. ta’zîz (A.) [زىزعت] aziz tutma, de ğ er verme. taab (A.) [1 [بعت.s ı k ı nt ı , zahmet. 2.yorgunluk. taabbüd (A.) [دبعت] kulluk, ibadet, tap ı nma.

taabbüd etmek kulluk etmek, tap ı nmak. taaccüb (A.) [ﺐﺠﻌﺗ] ş a ş ı rma. taaccüb etmek ş a ş ı rmak.

taaddî (A.) [1 [ﻯﺪﻌﺗ.zulüm. 2.haks ı zl ı k.

taaddî etmek 1.zulmetmek. 2.haks ı zl ı k etmek. taaddüd (A.) [1 [ﺪﺪﻌﺗ.çokluk. 2.ço ğ alma.

taadiyât (A.) [1 [ﺎﺗﻯﺪﻌﺗ.zulümler. 2.haks ı zl ı klar. taaffün (A.) [ﻦﻔﻌﺗ] koku ş ma. taaffün etmek koku ş mak.

taahhüd (A.) [ﺪﻬﻌﺗ] üstlenme. taahhüd etmek üstlenmek.

taahhüdname (A.-F.) [ﻪﻣﺎﻧ ﺪﻬ ﻌﺗ] taahhüt belgesi. taakkul (A.) [1 [ﻞﻘﻌﺗ.ak ı l erdirme. 2.ak ı l etme. taakkul etmek 1.ak ı l erdirmek. 2.ak ı l etmek. taalluk (A.) [1 [ﻖﻠﻌﺗ.ilgili olma. 2.ait olma.

taallukât (A.) [1 [ﺎﺗﻖﻠﻌﺗ.ilgili olanlar. 2.akraba, yak ı nlar. taâm (A.) [ﻡﺎﻌﻃ] yemek. taâm etmek yemek yemek.

taâmhane (A.-F.) [ﻪﻧﺎﺧ ﻡﺎﻌﻃ] yemekhane. taammuk (A.) [ﻖﻤﻌﺗ] derinle ş me. taammuk etmek derinle ş mek.

taammüd (A.) [ﺪﻤﻌﺗ] bilerek yapma.

taammüden (A.) [ﺎﺪﻤﻌﺗ] bilerek, kas ı tl ı olarak.

taammüm (A.) [تعمم] genelle ş me, yay ı lma. taammüm etmek genelle ş mek, yay ı lmak. taannüd (A.) [تعند] inat etme. taannüd etmek inat etmek.

taarruz (A.) [1 [تعرض.sald ı r ı . 2.sata ş ma. taarrüb (A.) [تعرب] arapla ş ma.

taassub (A.) [1 [تعصب.fanatiklik, kat ı yanda ş l ı k. 2.yobazl ı k. taassubkâr (A.-F.) [تعصبكار] fanatik, mutaass ı p.

taassubkârî (A.-F.) [تعصبكاري] fanatiklik, mutaass ı pl ı k, taassup. taassür (A.) [تعسر] güçle ş me. taa şş uk (A.) [تعشق] a ş ı k olma. tâat (A.) [1 [تعاط.ibadet. 2.itaat. tâat k ı lmak ibadet etmek.

taavvuk (A.) [تعوق] gecikme, oyalanma. taayYün (A.) [تعين] ortaya ç ı kma, belirme. taayYü ş (A.) [تعيش] ya ş ama. taayYü ş etmek ya ş amak.

taazzuv (A.) [تعضو] ş ekillenme, biçim alma, organ olu ş turma.

tâb (F.) [تاب]

1.güç. 2.s ı cakl ı k. 3.parlakl ı k. 4.k ı vr ı m. 5.e ğ en, büken.

6.ayd ı nlatan.

tab’ (A.) [1 [تعبط.huy. 2.bas ı m, bask ı . tab’ edilmek bas ı lmak. tab’ etmek basmak.

tab’ olunmak bas ı lmak.

tab’an (A.) [اعبط] do ğ al olarak, tabiat ı yla. tab’âniyye (A.) [هينعبط] natüralizm. tabâbet (A.) [تبابط] doktorluk. tabâhat (A.) [تخابط] a ş ç ı l ı k. tabak (A.) [قبط] tabak.

tabaka (A.) [1 [هقبط.kat. 2.katman. 3.s ı n ı f.

tabakât (A.) [1 [تاقبط.katlar. 2.katmanlar. 3.s ı n ı flar. tabakâtülarz (A.) [ضرلا ة قبط] jeoloji.

tabakhâne (A.-F.) [هناخ قبط] derilerin sepilendi ğ i yer, tabakhane. tâbân (F.) [نابات] parlak, ayd ı nl ı k.

tabasbus (A.) [صبصبت] yardakç ı l ı k, yaltaklanma. tabasbus etmek yaltaklanmak. tâbâver (F.) [روآ بات] dayan ı kl ı .

tabâyi’ (A.) [ىعابط] tabiatler, huylar. tabbâh (A.) [خابط] a ş ç ı .

tabbâl (A.) [لابط] davulcu.

tâbdar (F.) [1 [رادبات.k ı vr ı m k ı vr ı m, k ı vr ı k. 2.parlak. tâbe (F.) [هبات] tava.

tâbende (F.) [هدنبات] parlak, ı ş ı k veren. tabh (A.) [خبط] pi ş irme.

tabhâne (A.-F.) [هناخ عبط] bas ı mevi.

tâbi (A.) [1 [عبات.uyan, tabi olan. 2.boyun e ğ en.

tâbi’ (A.) [عباط] kitap basan.

tabiat (A.) [1 [تعيبط.do ğ a. 2.huy, yarat ı l ı ş . tabib (A.) [بيبط] doktor.

tabîban (A.-F.) [نابيبط] doktorlar.

tabîî (A.) [1 [ىعيبط.do ğ al. 2.do ğ al olarak. tabîiyyât (A.) [تايعيبط] do ğ a bilimleri. tâbiiyyet (A.) [تيعبات] uyruk.

tabîiyyûn (A.) [نويعيبط] natüralistler. tabir (A.) [[ريبعت 1.yorumlama. 2.terim.

tâbirat (A.) [1 [تاريبعت.yorumlar. 2.terimler. 3.deyi ş ler. tâbistan (F.) [ناتسبات] yaz.

tâbistânî (F.) [ىناتسبات] yazl ı k. tâbi ş (F.) [شبات] parlama. tabl (A.) [لبط] davul.

tablzen (A.-F.) [نز لبط] davulcu. tâbnâk (F.) [كاناتبات] parlak. tâbut (A.) [توبات] tabut.

tâc (A.) [1 [جات.taç. 2.sorguç.

tâcdâr (A.-F.) [رادجات] taç sahibi, padi ş ah. tâc ı ser (A.-F.) [رس جات] ba ş tac ı .

tacidar (A.-F.) [رادجات] taç sahibi, padi ş ah. tacir (A.) [رجات] tüccar, ticaret yapan. taciz (A.) [زيجعت] rahats ı z etme.

taciz etmek rahats ı z etmek.

tâcser (A.-F.) [برسجات] ba ş tac ı .

tâcver (A.-F.) [روجات] taçl ı , taç sahibi, padi ş ah. tadâd (A.) [1 [دادعت.say ı . 2.sayma.

tafazzul (A.) [لضفت] bilgiçlik taslama. tafra (A.) [هرفط] at ı p tutma.

tafrafurû ş (A.-F.) [شورف هدفط] at ı p tutan. tafrafurû ş luk (A.-F.-T.) at ı p tutma. tafsil (A.) [لیصفت] ayr ı nt ı l ı aç ı klama.

tafsilât (A.) [1 [تلایصفت.ayr ı nt ı l ı aç ı klama. 2.ayr ı nt ı . tafsilât vermek ayr ı nt ı l ı aç ı klamada bulunmak. tafsilât ı yla (A.-T.) bütün ayr ı nt ı lar ı yla. tafsilatl ı (A.-T.) ayr ı nt ı l ı .

tafsîlen (A.) [لایصفت] ayr ı nt ı l ı olarak. tagaddî (A.) [یدغت] beslenme. tagaddî etmek beslenmek.

tagallüb (A.) [بلغت] zorbal ı k.

tagannî (A.) [1 [ینغت.zenginlik. 2.makam ı na göre ş ark ı söyleme. tagannî etmek ş ark ı söylemek.

tagayyür (A.) [ریغت] de ğ i ş me, ba ş kala ş ma. tagazzî (A.) [یذغت] beslenme. tagazzî etmek beslenmek.

ta ğ diye (A.) [هیذغت] besleme.

ta ğ diye etmek beslemek. tâ ğ î (A.) [ىغاط] isyanc ı .

ta ğ lik (A.) [1 [قيلغت.kilit vurma. 2.kapama. ta ğ lît (A.) [طيلغت] yan ı ltma. ta ğ rîb etmek uzakla ş t ı rmak. tâ ğ un (A.) [نوغاط] az ı l ı lar.

tâ ğ ût (A.) [1 [توغاط.büyücü. 2. ş eytan.

ta ğ yîr (A.) [ريييغت] de ğ i ş tirme, ba ş kala ş t ı rma. ta ğ yîr edilmek de ğ i ş tirilmek. ta ğ yîr etmek de ğ i ş tirmek.

ta ğ yîrât (A.) [تاريييغت] de ğ i ş iklikler.

ta ğ ziye (A.) [1 [ەىذغت.besleme. 2.beslenme. tahaccür (A.) [رجحت] ta ş la ş ma. tahaccür etmek ta ş la ş mak.

tahaddüb (A.) [بدحت] tümsekle ş me.

tahaddüb etmek tümsekle ş mek, kamburla ş mak. tahaddüs (A.) [1 [سدحت.sezgi. 2.meydana gelme. tahaddüs etmek meydana gelmek, ortaya ç ı kmak. tahaddüsiyye (A.) [هيسدحت] sezgicilik. tahakkuk (A.) [ققحت] gerçekle ş me. tahakkuk etmek gerçekle ş mek.

tahakküm (A.) [مكحت] hükmetme, hükmü alt ı nda tutma. tahakküm etmek hükmetmek, hükmü alt ı nda tutmak.

tahallüs (A.) [1 [تخلص.kurtulma. 2. ş iirde mahlas kullanma. tahammur etmek mayalanmak.

tahammül (A.) [تحمل] dayanma, katlanma. tahammül etmek dayanmak, katlanmak.

tahammülfersâ (A.-F.) [تحمل فرسا] dayan ı lmaz, takat kesici. tahammür (A.) [تخمر] mayala ş ma.

tahâret (A.) [1 [تطهر.temizlik. 2.temizlenme. tahâret etmek temizlenmek.

taharrî (A.) [1 [تحری.arama. 2.ara ş t ı rma. taharrî edilmek 1.aranmak. 2.ara ş t ı r ı lmak. taharrî etmek 1.aramak. 2.ar ş t ı rmak. taharriyât (A.) [تحریات] ara ş t ı rmalar. taharriyatç ı (A.-T.) ara ş t ı rmac ı .

tahassür (A.) [1 [تحسر.özlem duyma. 2.üzülme. tahassüs (A.) [تحسس] duygulanma, hislenme. taha şş î (A.) [تشخی] ürperme.

tahattî (A.) [تخطی] haddini bilmeme, s ı n ı r ı geçme, çizgiyi geçme. tahattur (A.) [تخطر] an ı msama, hat ı rlama. tahattur etmek an ı msamak, hat ı rlamak. tahavvül (A.) [تحول] de ğ i ş im. tahavvül etmek de ğ i ş mek.

tahavvülât (A.) [تحولات] de ğ i ş imler. tahayyül (A.) [تخیل] hayal etme.

tahayyül etmek hayal etmek.

tahayyülât (A.) [تلايخت] hayal etmeler, hayale dal ı ş lar. tahayyülî (A.) [ىليخت] hayalî. tahayyür (A.) [ريحت] hayranl ı k.

tahayyür etmek hayran kalmak, ş a ş akalmak. tahcîr (A.) [ريجحت] çit çekme.

tahdîd (A.) [دىدحت] s ı n ı rland ı rma. tahdîd edilmek s ı n ı rland ı r ı lmak. tahdîd etmek s ı n ı rland ı rmak.

tahdîdât (A.) [تادىدحت] s ı n ı rland ı rmalar, k ı s ı tlamalar. tahfîf (A.) [فيفخت] hafifletme. tahfîf etmek hafifletmek. tâhir (A.) [رهاط] temiz.

tahkik (A.) [قيقحت] ara ş t ı rma, gerçe ğ i arama. tahkik edilmek ara ş t ı r ı lmak. tahkik etmek ara ş t ı rmak.

tahkîkat (A.) [تاقيقحت] ara ş t ı rmalar. tahkim (A.) [ميكحت] sa ğ lamla ş t ı rma. tahkim edilmek sa ğ lamla ş t ı r ı lmak. tahkim etmek sa ğ lamla ş t ı rmak.

tahkîmât (A.) [1 [تاميكحت.sa ğ lamla ş t ı rmalar. 2.sa ğ lamla ş t ı r ı lm ı ş yer. tahkîr (A.) [ريقحت] küçümseme, a ş a ğ ı lama. tahkîr edilmek a ş a ğ ı lanmak.

tahkîr etmek a ş a ğ ı lamak.

tahkîrâmiz (A.-F.) [زیمآ ریقحت] a ş a ğ ı lay ı c ı . tahkiye etmek anlatmak, hikaye etmek.

tahlîf (A.) [1 [فیلحت.and içirme. 2.and içme. tahlîf etmek halef b ı rakmak.

tahlîl (A.) [لیلحت] ayr ı ş t ı rma, çözümleme, analiz. tahlil etmek de ğ erlendirme yapmak, analiz yapmak. tahlîlât (A.) [تلایلحت] analizler, tahliller. tahlîs (A.) [صیلخت] kurtarma. tahlit (A.) [طیلخت] kar ı ş t ı rma.

tahliye (A.) [1 [هیلخت.bo ş altma. 2.sal ı verme. tahliye edilmek 1.bo ş alt ı lmak. 2.sal ı verilmek. tahliye etmek 1.bo ş altmak. 2.sal ı vermek.

tahmîl (A.) [1 [لیمحت.yükleme. 2.sorumluluk verme. tahmînen (A.) [انیمخت] tahminle, a ş a ğ ı yukar ı . tahmînî (A.) [ینیمخت] tahmin edilen.

tahmîr (A.) [1 [ریمخت.mayaland ı rma. 2.yo ğ urma. tahmis (A.) [1 [سیمخت.be ş leme. 2.be ş dizeye ç ı karma. tahnit (A.) [طینحت] ilaçlama.

tahrib (A.) [بیرخت] y ı kma, harap etme.

tahrîb edilmek y ı k ı lmak, bozulmak, harap edilmek. tahrîb etmek y ı kmak, bozmak, harap etmek. tahrîbât (A.) [تابیرخت] y ı kmalar, y ı k ı mlar.

tahrîbkâr (A.-F.) [راکبیرخت] tahrip edici, y ı k ı c ı , bozucu.

tahrîf (A.) [فیرحت] üstünde kalem oynatarak bozma, as ı l anlam ı n ı bozma.

tahrîfat (A.) [تافیرحت]

anlam ı ndan uzakla ş t ı racak ş ekilde üstünde kalem

oynatmalar.

tahrîk (A.) [1 [کیرحت.hareket ettirme, oynatma. 2.k ı ş k ı rtma. tahrîkâmiz (A.-F.) [زیمآ کیرحت] tahrik edici, k ı ş k ı rt ı c ı . tahrim (A.) [1 [میرحت.yasaklama. 2.yasaklanma.

tahrir (A.) [1 [ریرحت.yazma. 2.yaz ı lma. 3.kitap yazma. 4.serbest b ı rakma. tahrîr edilmek yaz ı lmak. tahrîr etmek yazmak.

tahrîr ettirilmek yazd ı r ı lmak. tahrîrî (A.) [یریرحت] yaz ı l ı .

tahris (A.) [صیرحت] h ı rsland ı rma. tahrîs etmek h ı rsland ı rmak.

tahri ş (A.) [شیرخت] t ı rmalama, kaz ı ma. tahri ş etmek t ı rmalamak.

tahsil (A.) [1 [لیصحت.elde etme. 2.ö ğ renim. tahsîlat (A.) [تلایصحت] para ve vergi toplama. tahsildar (A.-F.) [رادلیصحت] vergi memuru.

tahsin (A.) [ںيسحت] be ğ enme, güzel bulma, takdir etme. tahsis (A.) [صيصخت] özgü k ı lma, ay ı rma. tahsis edilmek ay ı r ı lmak. tahsis etmek ay ı rmak.

tahsisat (A.) [تاصيصخت] ödenek. tah ş iye (A.) [هيشحت] ha ş iye yazma. tah ş iye edilmek ha ş iye yaz ı lmak. tah ş iye etmek ha ş iye yazmak. taht (A.) [تحت] alt, a ş a ğ ı .

taht (F.) [1 [تخت.saltanat koltu ğ u. 2.saltanat makam ı . tahtânî (A.) [تحتانى] alttaki. tahte (F.) [هتخت] tahta.

tahtelarz (A.) [تحت الارض] yeralt ı . tahtelbahir (A.) [البحر تحت] denizalt ı . tahte şş uur (A.) [تحت الشعور] bilinçalt ı . tahtgâh (F.) [هاگتخت] ba ş kent. taht ı e (A.) [هئطخت] hata bulma.

tahtît-i arazi (A.-F.) [تخطيط اراضى] topo ğ rafya. tahtni ş in (F.) [نشين تخت] tahtta oturan, hükümdar. tahtü şş uûr (A.) [تحت الشعور] bilinçalt ı .

tahvil (A.) [1 [تحويل.de ğ i ş tirme. 2.borç senedi.

tahvil edilmek 1.de ğ i ş tirilmek, dönü ş türülmek.2.teslim edilmek. tahvil etmek 1.de ğ i ş tirmek. 2.teslim etmek. tahvîlât (A.) [تحويلات] tahviller, borç senetleri. tahzîr (A.) [تحذير] sak ı nd ı rma. tahzîr etmek sak ı nd ı rmak.

tâib (A.) [تائب] tövbekâr, tövbe eden.

tâife (A.) [1 [ھفئاط.zümre. 2.tayfa. 3.kavim. tâir (A.) [ىرئاط] ku ş . tâk (A.) [قاط] kemer.

tâk (F.) [کات] asma, asma kütü ğ ü.

takabbül (A.) [1 [لىبقت.kabul etme. 2.benimseyi ş . takaddüm (A.) [1 [مدقت.öncelik. 2.öne geçme. takaddüm etmek öne geçmek. takallüs (A.) [صلقت] kas ı lma. takallüs etmek kas ı lmak.

takarrüb (A.) [بىرقت] yakla ş ma, yak ı nla ş ma. takarrüb etmek yakla ş mak, yak ı nla ş mak.

takarrür (A.) [1 [ىرىرقت.karar k ı lma. 2.yerle ş me.

takarrür etmek 1.karar k ı lmak. 2.kararla ş t ı r ı lmak. 3.yerle ş mek. tâkat (A.) [تقاط] dayanma gücü.

tâkatfersâ (A.-F.) [اسىرف تقاط] takat tüketici, dayan ı lmaz. takattur (A.) [ىرطقت] damlama. takâvim (A.) [ميواقت] takvimler.

takayyüd (A.) [1 [ديقت.ba ğ lanma. 2.özen gösterme. takbîh (A.) [حيبقت] ay ı plama, çirkin görme. takbîh etmek ay ı plamak, k ı namak.

tâkçe (A.-F.) [1 [ھچقاط.küçük kemer. 2.küçük pencere. takdim (A.) [1 [مىدقت.sunma, sunu ş . 2.öne alma. takdim edilmek sunulmak.

takdim etmek sunmak.

takdime (A.) [1 [ەمدقت.sunu ş . 2.arma ğ an.

takdir (A.) [1 [ریدقت.de ğ erlendirme. 2.be ğ enme. 3.Tanr ı ’n ı n iste ğ i. takdîr edilmek 1.de ğ erlendirilmek. 2.be ğ enilmek. 3.de ğ er biçilmek. takdîr etmek 1.de ğ erlendirmek. 2.be ğ enmek. 3.de ğ er biçmek. takdîren (A.) [اریدقت] takdir ederek.

takdîrname (A.-F.) [ەمانریدقت] ba ş ar ı belgesi. takdîs (A.) [سیدقت] kutsama, ululama. tak ı yye (A.) [[ەیقت 1.gizleme. 2.sak ı nma. tâk ı yye (A.) [ەیقاط] takke.

tak ı yye yapmak 1.mezhebini gizlemek. 2.amac ı n ı gizlemek. takîb etmek izlemek.

takiben (A.) [ابیقعت] takip ederek, izleyerek. taklîd (A.) [1 [دیلقت.taklit, öykünme. 2.sahte. taklîden (A.) [ادیلقت] öykünerek, taklit ederek.

taklîl (A.) [1 [لیلقت.azaltma, k ı sma. 2.azalt ı lma, k ı s ı lma. takrîb (A.) [بیرقت] yakla ş t ı rma.

takrîben (A.) [ابیرقت] yakla ş ı k olarak. takrîbî (A.) [یبیرقت] yakla ş ı k olarak.

takrîr (A.) [1 [ریرقت.yerle ş tirme. 2.anlatma. 3.önerge. 4.sa ğ lama. takrîren (A.) [اریرقت] anlatarak. takrîz (A.) [ظیرقت] ele ş tiri.

takrîz (A.) [1 [ترقیض.borç verme. 2.kitaba be ğ eni yaz ı s ı yazma.

taksîm (A.) [1 [ميسقت.bölme. 2.bölüm. 3.bölü. taksîm edilmek bölünmek. taksîm etmek bölmek.

taksimat (A.) [تاميسقت] bölümlendirme, bölme. taksîr (A.) [1 [ريصقت.k ı saltma. 2.kusur. taksîrât (A.) [تاريصقت] kusurlar.

taksît (A.) [طيسقت] borç parças ı , taksit.

taktî’ (A.) [1 [عيطقت.kesme. 2. ş iiri veznine göre parçalara ay ı rma. taktîr (A.) [ريطقت] dam ı tma.

takvâ (A.) [اوقت] haramdan kaç ı nma. takviye (A.) [هىوقت] kuvvetlendirme.

takviye edilmek kuvvetlendirilmek, desteklenmek. takviye etmek kuvvetlendirmek, desteklemek. takviyet (A.) [تىوقت] kuvvetlendirme. tal’at (A.) [1 [تعلط.yüz. 2.güzellik.

talâk (A.) [1 [قلاط.bo ş ama. 2.bo ş anma.

talâknâme (A.-F.) [قلاط همان] bo ş anma belgesi. tâlân (F.) [نلات] talan, ya ğ ma.

taleb (A.) [1 [بلط.isteme. 2.istek. taleb edilmek istenmek. taleb etmek istemek.

talebdar (A.-F.) [رادبلط] alacakl ı .

talebe (A.) [1 [هبلط.ö ğ renci. 2.istekliler.

talebkâr (A.-F.) [1 [راكبلط.istekli. 2.alacakl ı . tâlî (A.) [ىلات] ikincil.

tâli’ (A.) [1 [طالع.do ğ an. 2.talih. talîa (A.) [هعيلط] öncü. tâlib (A.) [طالب] istekli.

taltif (A.) [1 [فيطلت.ödüllendirme. 2.gönlünü alma. tama’ (A.) [عمط] tamah, açgözlülük. tama’kâr (A.-F.) [راكعمط] açgözlü.

tamâm (A.) [1 [مامت.tam. 2.biti ş , sona erme. 3.bütün. tamâmen (A.) [امامت] tümüyle.

tamâm ı yla (A.-T.) tümüyle, tamamen.

ta'mîm (A.) [1 [م يمعت.genelle ş tirme, yayma. 2.genelle ş tirilme, yay ı lma. tâmm (A.) [مات] tam, eksiksiz. tâmme (A.) [همات] tam, eksiksiz. tanbûr (A.) [روبنط] tambur.

tanbûrî (A.) [يروبنط] tanbur virtüözü. tanîn (A.) [نينط] t ı nlama, t ı n ı .

tanînendâz (A.-F.) [نينط ا زادن] t ı nlayan, t ı n ı veren, ç ı nlayan. tannâz (A.) [زانط] alaya alan, e ğ lenen.

tantana (A.) [هنطنط] gürültü pat ı rt ı ile gösteri ş yapma. tanz (A.) [زنط] alaya alma, e ğ lenme. tanzîf (A.) [فيظنت] temizleme.

tanzîfât (A.) [تافيظنت] temizlik i ş leri.

tanzîm (A.) [تنظيم] düzenleme, tertipleme. tanzim edilmek düzenlenmek, tertip edilmek. tanzim etmek düzenlemek, tertip etmek.

tanzîr (A.) [1] تنظير.benzetme. 2.nazire yazma. tanzîr edilmek 1.benzetilmek. 2.nazire yaz ı lmak. tanzîr etmek 1.benzetmek. 2.nazire yazmak.

târ (F.) [1] تار.tel. 2.saç teli. 3.enstrüman teli. 3.karanl ı k. 4.tepe. 5.karanl ı k. târ olmak kararmak.

tarab (A.) [طرب] ş enlik, ne ş elenme.

tarabengîz (A.-F.) [طرب انگیز] ne ş e veren.

tarabgâh (A.-F.) [طرب گاه] ne ş elenme yeri, e ğ lence yeri. târâc (F.) [تارات] ya ğ ma.

taraf (A.) [1] طرف.yön. 2.ülke. 3.muhatap iki ki ş iden her biri. 4.yer. tarafdâr (A.-F.) [طرفدار] yanda ş .

tarafdârân (A.-F.) [طرفدارن] yanda ş lar, taraftarlar. tarafdârî (A.-F.) [طرفدارى] yanda ş l ı k. tarafeyn (A.) [طرفين] iki taraf.

tarafgîr (A.) [طرفگير] yan tutan, yanda ş . tarafgîrlik etmek yan tutmak, taraf tutmak. tarassud (A.) [تصرد] gözleme. tarassud edilmek gözlenmek. tarassud etmek gözlemek.

tarâvet (A.) [طراوت] tazelik.

tard (A.) [1 [طرد.kovma. 2.görevden uzakla ş t ı rma. tard etmek kovmak.

târem (F.) [مرات] kubbe. tarf (A.) [طرف] ak ı ş .

tarfe (A.) [طرفه] göz aç ı p kapay ı ş .

tarfetülayn (A.) [طرفة العين] göz aç ı p kapay ı ncaya dek, bir anda. tarh (A.) [1 [طرح.atma. 2.düzenleme. 3.desen. 4.plan. târ ı k (A.) [قراط] Çulpan, Zühre, Venüs.

târihnüvis (A.-F.) [تاريخ نويس] tarihçi, tarih yazar ı . târih ş inâs (A.-F.) [تاريخ شناس] tarihçi.

tarîk (A.) [1 [طريق.yol. 2.yöntem. 3.meslek. 4.tarikat. târîk (F.) [تاريک] karanl ı k. tarrâr (A.) [طرار] yankesici.

târümâr (F.) [1 [تارومار.da ğ ı n ı k. 2.peri ş an.

târümâr etmek 1.da ğ ı tmak, kar ı ş t ı rmak. 2.peri ş an etmek. tarümâr olmak 1.da ğ ı lmak, kar ı ş mak. 2.peri ş an olmak. târüpûd (F.) [1 [تار و پود.kuma ş ı n çözgü ve atk ı s ı . 2.doku. tarz (A.) [1 [طرز. ş ekil, biçim. 2.yöntem. tâs (F.) [تاس] tas.

tasaddî (A.) [تصدی] giri ş me, ba ş lama, el atma. tasaddî etmek giri ş mek, ba ş lamak, el atmak. tasallut (A.) [تسلط] musallat olma. tasannu (A.) [تصنع] yapmac ı k.

tasarruf (A.) [1 [فـرصت.tutum. 2.elinde bulundurma. 3.para artt ı rma. tasâvîr (A.) [ریواصت] resimler.

tasavvufî (A.) [ىفوصت] tasavvuf ile ilgili. tasavvur (A.) [روصت] zihinde kurma. tasavvurât (A.) [تاروصت] tasavvurlar.

tasdî’ (A.) [عىدصت] ba ş a ğ r ı tma, rahats ı z etme. tasdî’ etmek ba ş a ğ r ı tmak, rahats ı z etmek. tasdîk (A.) [قىدصت] onay, do ğ rulama. tasdîk etmek onaylamak. tâse (F.) [هسات] tasa.

tasfiye (A.) [1 [هيفصت.ar ı tma. 2.temizleme. tasfiye edilmek 1.ar ı t ı lmak. 2.temizlenmek. tasfiye etmek 1.ar ı tmak. 2.temizlemek. tasfiyehane (A.-F.) [هيفصت هناخ] rafineri. tasgîr (A.) [ریغصت] küçültme.

tashîf (A.) [فيحصت] kelimeyi yanl ı ş yazma. tashih (A.) [حيحصت] düzelti. tashih edilmek düzeltilmek. tashih etmek düzeltmek.

tâsi’ (A.) [عسات] dokuzuncu.

tâsi’an (A.) [اعسات] dokuzuncusu. tâsme (F.) [همسات] tasma.

tasmîm (A.) [ميمصت] kesin karar.

tasmîm ittihaz etmek karar almak.

tasmîmât (A.) [تاميمصت] kesin kararlar. tasnî’ (A.) [عينصت 1 [.yapma. 2.uydurma. tasnî’ olunmak yap ı lmak, olu ş turulmak. tasnîf (A.) [فينصت] s ı n ı fland ı rma. tasrîf (A.) [فىرصت] fiil çekimi. tasrîf etmek fiil çekmek.

tasrîh (A.) [حىرصت] aç ı kça belirtme. tasrîh etmek aç ı kça belirtmek.

tasrîhen (A.) [احىرصت] aç ı kça bildirerek. tasvib (A.) [ب ىوصت] uygun görme. tasvîb edilmek uygun görülmek. tasvîb etmek uygun görmek.

tasvîb olunmak uygun görülmek.

tasvîr (A.) [1 [رىوصت.resmetme. 2.resim. 3.niteleme. tasvirkâr (A.-F.) [راكرىوصت] tasvir edici, tasvir eden. ta ş t (F.) [طشت] le ğ en.

tatbîk (A.) [قيبطت] uygulama.

tatbîkan (A.) [اقيبطت] uygulayarak.

tatbîkat (A.) [1 [تاقيبطت.uygulamalar. 2.tatbikat. tatbîkat yapmak uygulama yapmak. tatbîkî (A.) [ىقيبطت] uygulamal ı . tathîr (A.) [ريهطت] temizleme.

tathîrat (A.) [تاريهطات] temizlik. tatlîk (A.) [قيلطات] bo ş ama.

tatmin (A.) [1 [نيمطات.doyurma. 2.doyma. tatvîl (A.) [لىوطات] uzatma. tâûn (A.) [نوعاط] veba.

tav’ (A.) [عوط] boyun e ğ me, itaat. tav’an (A.) [اعوط] isteyerek.

tav’î (A.) [ىعوط] kendili ğ inden. tavâf (A.) [فاوط] etraf ı nda dönme. tavâf etmek etraf ı nda dönmek.

tavâif (A.) [1 [فئاوط.zümreler. 2.tayfalar. 3.kavimler. tavassut (A.) [طسوت] arac ı l ı k.

tavassut etmek arac ı l ı k etmek, arac ı olmak. tavattun (A.) [نطوت] yerle ş me, yurt tutma. tavattun etmek yerle ş mek, yurt tutmak. tavîl (A.) [1 [لىوط.uzun. 2.uzun süreli.

tavk (A.) [1 [قوط.kolye, gerdanl ı k. 2.tasma. tavr (A.) [روط] tav ı r.

tavsîf (A.) [فيصوت] vas ı fland ı rma, niteleme. tavsîf edilmek vas ı fland ı r ı lmak, nitelenmek. tavsîf etmek vas ı fland ı rmak, nitelemek.

tavsiye (A.) [1 [هيصوت.vasiyet etme. 2. ı smarlama. 3.ö ğ üt verme. tâvus (A.) [سواط] tavus ku ş u.

tavzîf (A.) [فيظوت] görevlendirme. tavzîh (A.) [حيضوت] aç ı klama.

tavzîh etmek aç ı klamak, aç ı kl ı ğ a kavu ş turmak. tavzîhat (A.) [تاحيضوت] aç ı klamalar. tây (F.) [ىات] denk, e ş it.

taylasan (A.) [ناسليط] sar ı ğ ı n sarkan ucu. tayr (A.) [ريط] ku ş .

tayy (A.) [1 [طى.geçip gitme. 2.katlama, dürme. 3.silme. 4.yok etme. tayyâr (A.) [رايط] uçucu. tayyâre (A.) [هرايط] uçak.

tayyib (A.) [بيط] güzel, ho ş . tayyibe (A.) [هبيط] iyi davran ı ş . tâz (F.) [زات] ko ş ma, ko ş u ş turma.

taz’îf (A.) [1 [فيعضت.zay ı f dü ş ürme. 2.iki kat yapma. tazallüm (A.) [ملظت] s ı zlanma, yak ı nma. tazallüm etmek s ı zlanmak, yak ı nmak.

tazammun (A.) [1 [نمضت.içinde bulundurma. 2.kefil olma. tazammun etmek 1.içinde bulundurmak. 2.kefil olmak. tazarru’ (A.) [عرضت] yalvar ı p yakarma.

tazarru’ât (A.) [تاعرضت] yalvar ı p yakarmalar. tazarrur (A.) [ررضت] zarar görme, zarar etme. tâze (F.) [[هزا ت 1.körpe, taze. 2.genç. 3.yeni.

tâzegî (F.) [1 [ىگزات.körpelik, tazelik. 2.gençlik. 3.yenilik.

tâzî (F.) [1 [يزات.Arapça. 2.taz ı . tâziyân (F.) [نايزات] araplar.

tâziyâne (F.) [1 [هنايزات.k ı rbaç. 2.tezene.

tazmîn (A.) [1 [نيمضت.zarar ödeme, tazminat verme, zarar kar ş ı lama. 2.bir

ba ş ka ş aire ait beyti sahibinin ad ı n ı da bildirerek kendi ş iirinde kullanma.

tazmîn edilmek tazminat verilmek, zarar kar ş ı lanmak.

tazmîn etmek 1.tazminat vermek, zarar ı kar ş ı lamak. 2.içinde bulundurmak,

içermek.

tazmînât (A.) [تانيمضت] zarar ödemeleri, tazminat. tazmînat vermek zarar ödemesinde bulunmak.

tazyîk (A.) [1 [قييضت.s ı k ı ş t ı rma, daraltma. 2.bas ı nç yapma, bast ı rma. 3.bas ı nç. tehâsum (A.) [مصاخت] birbirine dü ş manl ı k gütme. te’hîrli (A.-T.) gecikmeli.

te’cîl (A.) [لجيأت] geciktirme, erteleme. te’cîl edilmek geciktirilmek, ertelenmek. te’cîl etmek geciktirmek, ertelemek.

te’dîb (A.) [1 [بديأت.e ğ itme, terbiye etme. 2.cezaland ı rma. te’dîb etmek 1.e ğ itmek, terbiye etmek. 2.cezaland ı rmak.

te’dîb olunmak 1.e ğ itilmek, terbiye edilmek. 2.cezaland ı r ı lmak. te’diyât (A.) [تايدأت] ödemeler. te’diye (A.) [ەيدأت] ödeme. te’diye edilmek ödenmek. te’diye etmek ödemek.

te’hîr (A.) [1 [ريخأت.geciktirme. 2.gecikme.

te’hîr edilmek geciktirilmek. te’hîr etmek geciktirmek.

te’kîd (A.) [ديكأت] peki ş tirme, sa ğ lamla ş t ı rma.

te’kîd etmek 1.peki ş tirmek, sa ğ lamla ş t ı rmak. 2.önceki yaz ı y ı tekrarlamak. te’lîf (A.) [1 [فيلأت.yanyana getirme, al ı ş t ı rma. 2.kaleme alma, yazma.

te’lîf edilmek 1.bir araya getirilmek, birle ş tirilmek. 2.kaleme al ı nmak, yaz ı lmak. te’lîf etmek 1.bir araya getirmek. 2.kaleme almak, yazmak.

te’lîf olunmak 1.bir araya getirilmek, birle ş tirilmek. 2.kaleme al ı nmak. te’lîfât (A.) [تافيلأت] kaleme al ı nm ı ş eserler. te’lifbîn (A.-F.) [نيبر فيلأت] uzla ş t ı r ı c ı , birle ş irici.

te’lîfkerde (F.) [هدركفيلأت] biri taraf ı ndan kaleme al ı nm ı ş . te’nîs (A.) [سينأت] al ı ş t ı rma.

te’sîr (A.) [1 [ريثأت.iz b ı rakma. 2.etkileme. 3.etki. te’sîrât (A.) [تاريثأت] etkiler.

te’sîs (A.) [1 [سيسأت.kurma. 2.temel atma. 3.kurulu ş . te’sîs edilmek kurulmak. te’sîs etmek kurmak.

te’sîsât (A.) [1 [تاسيسأت.kurulu ş lar. 2.düzenek. te’vîl (A.) [ليوأت] ba ş ka bir yorum getirme. te’vîl etmek ba ş ka bir yorum getirmek. te’yîd (A.) [ديىأت] peki ş tirme. te’yîd edilmek peki ş tirilmek. te’yîd etmek peki ş tirmek.

teâdül (A.) [لداعت] denklik.

teâkub (A.) [بقاعت] birbirini izleme. teâkub etmek birbirini izlemek.

teâkud etmek kar ş ı l ı kl ı akitle ş mek. teâlî (A.) [یلاعت] yükselme.

teâmül (A.) [1 [لماعت.al ı ş ı lagelmi ş uygulama. 2.i ş . 3.tepkime. teâmülât (A.) [تلاماعت] al ı ş ı lagelmi ş uygulamalar. tearrî (A.) [1 [یرعت.ar ı nma. 2.ç ı plakla ş ma. teâruz (A.) [ضراعت] kar ş ı l ı kl ı z ı tl ı k, çeli ş me. teâruz etmek çeli ş mek.

teârüf (A.) [1 [فراعت.birbirini bilme. 2.herkesçe bilinme. teâtî (A.) [یطاعت] birbirine verme. teâtî edilmek birbirine verilmek. teâvün (A.) [نواعت] yard ı mla ş ma.

teb (F.) [1 [بت.ate ş , hastal ı k harareti. 2.s ı tma. teb’îd (A.) [1 [دیعبت.uzakla ş t ı rma. 2.sürgün etme. teb’îd edilmek 1.uzakla ş t ı r ı lmak. 2.sürgün edilmek. teb’îd etmek 1.uzakla ş t ı rmak. 2.sürgün etmek. tebaa (A.) [هعبت] uyruk, teba.

tebâh (F.) [1 [هابت.yok olmu ş . 2.y ı k ı lm ı ş . 3.bozulmu ş , çürümü ş . tebâh etmek 1.yok etmek. 2.y ı kmak. 3.bozmak, çürütmek. tebâh olmak 1.yok olmak. 2.y ı k ı lmak. 3.bozulmak, çürümek. tebahhur (A.) [رخبت] buharlanma.

tebahhur (A.) [1 [برحبت.göllenme. 2.derin bilgi sahibi olma, uzmanla ş ma. tebahhur etmek buharlanmak.

tebâhkâr (F.) [راکهابت] yok eden, mahveden, y ı kan. tebahtur (A.) [برتخبت] kibirlenerek yürüme. tebaiyyet (A.) [تبعیت] uyrukluk. tebaiyyeten (A.) [ة یعبت] uyarak. tebâr (F.) [رابت] soy.

tebâ ş îr (F.) [ریشابت] tebe ş ir.

tebâüd (A.) [دعابت] uzakla ş ma. tebâüd etmek uzakla ş mak.

tebâyün (A.) [نیابت] z ı tl ı k, ayk ı r ı l ı k. tebcîl (A.) [لیجبت] ululama. tebcîl edilmek ululanmak. tebcîl etmek ululamak.

tebcilkârl ı k (A.-F.-T.) yüceltme, ululama.

tebdîl (A.) [لیدبت] de ğ i ş tirme, dönü ş türme, de ğ i ş iklik. tebdîl edilmek de ğ i ş tirilmek, dönü ş türülmek. tebdîl etmek de ğ i ş tirmek, dönü ş türmek. tebdîl olmak dönü ş mek.

tebdîlen (A.) [لایدبت]

1.de ğ i ş tirerek, dönü ş türerek. 2.de ğ i ş tirilerek,

dönü ş türülerek.

tebe’a (A.) [ەعبت] tebalar, uyruklar. tebe’an (A.) [اعبت] uyarak.

461

tebeddül (A.) [لدبت] de ğ i ş im. tebeddül etmek de ğ i ş mek.

tebeddülât (A.) [تلادبت] de ğ i ş imler, de ğ i ş iklikler. tebellü ğ (A.) [غلبت] alma. tebellü ğ etmek bizzat almak. teber (F.) [بربت] balta.

teberdâr (F.) [رادربت] baltac ı . teberrâ (A.) [ابربت] uzak durma. teberru (A.) [عربت] ba ğ ı ş .

teberruan (A.) [اعربت] ba ğ ı ş layarak. teberruât (A.) [تاعربت] ba ğ ı ş lar. teberrüd (A.) [دربت] so ğ uma. teberrüd etmek so ğ umak.

teberrük (A.) [كربت] mübarek görme, kutlu sayma. teberrüken (A.) [اكربت] mübarek görerek,u ğ ur sayarak. teberzin (F.) [نيزربت] sava ş baltas ı . tebessüm (A.) [مسبت] gülümseme. tebessüm etmek gülümsemek.

tebettül (A.) [لتبت] kö ş esine çekilme. tebettül etmek kö ş esine çekilmek.

tebevvül (A.) [لوبت] idrar yapma, i ş eme.

tebeyyün (A.) [نيبت] ortaya ç ı kma, anla ş ı lma. tebeyyün etmek ortaya ç ı kmak, anla ş ı lmak.

tebhâl (A.) [لاخبت] uçuk.

tebhîr (A.) [بریخبت] buharla ş t ı rma. teblerze (F.) [هزبرل بت] s ı tma nöbeti. teblî ğ (A.) [1 [غیلبت.bildiri. 2.yeti ş tirme. teblî ğ ât (A.) [تاغیلبت] bildiriler. tebrîd (A.) [دیربت] so ğ utma.

tebrie (A.) [هئربت] ar ı nd ı rma, temize ç ı karma. tebrie etmek temize ç ı karmak. tebrîk (A.) [کیربت] kutlama. tebrîk edilmek kutlanmak. tebrîk etmek kutlamak.

tebrîkât (A.) [تاکیربت] kutlamalar.

tebrîkname (A.-F.) [هماان کیربت] kutlama yaz ı s ı . teb ş îr (A.) [بریشبت] müjdeleme. teb ş îr etmek müjdelemek.

tebyîn etmek aç ı kl ı ğ a kavu ş turmak. tebyîz etmek temize çekmek.

tebzîr etmek savurganl ı k etmek, israf etmek. tecâhül (A.) [لهاجت] bilmezlikten gelme. tecârib (A.) [براجت] tecrübeler, denemeler. tecâsür (A.) [براجت] yüreklenme.

tecâvüz (A.) [1 [زواجت.haddini a ş ma, s ı n ı r ı geçme. 2.sark ı nt ı l ı k etme.

tecâvüz etmek 1.s ı n ı r ı geçmek, ba ş kas ı n ı n haklar ı n ı hiçe saymak. 2. ı rza geçmek.

tecavüzkâr (A.-F.) [1 [راکزواجت.s ı n ı r ı geçen, sald ı rgan. 2.sark ı nt ı l ı k eden. tecdîd (A.) [1 [دیدجت.yenileme. 2.yenilenme. tecdîd edilmek yenilenmek. tecdîd etmek yenilemek.

tecdîd olunmak yinelenmek.

teceddüd (A.) [ددجت] yenilenme, yenilik.

teceddüdât (A.) [تاددجت] yenilenmeler, yenilikler. tecellî (A.) [1 [یلجت.görünme, ortaya ç ı kma. 2.kader. tecellî etmek görünmek.

tecellîgâh (A.-F.) [هاگیلجت] görünme yeri, zuhur yeri, ortaya ç ı k ı ş yeri. tecemmu (A.) [عمجت] toplanma, bir araya gelme. tecemmu etmek toplanmak, bir araya gelmek. tecemmül (A.) [لمج ت] süslenme.

tecennün (A.) [نجت] cinnet geçirme. tecerru’ (A.) [عرجت] yudumlama. tecerru’ etmek yudumlamak.

tecerrüd (A.) [1 [درجت.bekarl ı k. 2.ç ı plakl ı k. 3.soyutlanma. tecerrüd etmek 1.ç ı plak kalmak. 2.soyutlanmak. tecessüm (A.) [مسجت] cisimle ş me, ş ekillenme. tecessüm etmek cisim halinde ortaya ç ı kmak. tecessüs (A.) [1 [سسجت.ara ş t ı rma. 2.merak. tecessüs etmek ara ş t ı rmak.

tecessüskâr (A.-F.) [راکسسجت] merakl ı , mütecessis.

tecevvüf (A.) [فوجت] kofluk.

tecezzî (A.) [ىزجت] bölünme, parçalanma, ayr ı ş ma. techîl (A.) [لىيهجت] bilgisizli ğ ini ç ı karma. techîz (A.) [زيهجت] donat ı m. techîz edilmek donat ı lmak. techîz etmek donatmak.

techîzât (A.) [تازيهجت] donat ı m.

tecnîs (A.) [سىينجت] cinas yapma, iki anlaml ı söz kullanma. tecribe (A.) [1 [هبرجت.deneme, s ı nama. 2.deneyim. tecribî (A.) [ىبرجت] deneysel, tecrübî. tecrîd (A.) [دىرجت] soyutlama. tecrîd edilmek soyutlanmak. tecrîd etmek soyutlamak.

tecrîden (A.) [ادىرجت] soyutlayarak.

tecrübe (A.) [1 [هبرجت.deneme, s ı nama. 2.deneyim. tecrübe edilmek denenmek, s ı nanmak. tecrübe etmek denemek, s ı namak.

tecvîd (A.) [دىوجت] Kur’ân’ ı usûlüne göre okuma. tecvîz (A.) [1 [زىوجت.uygun görme. 2.izin verme. teczie (A.) [هئزجت] parçalara ay ı rma, bölme. teczîr (A.) [رىذجت] karekök alma. tecziye (A.) [هىزجت] cezaland ı rma. tecziye edilmek cezaland ı r ı lmak.

tecziye etmek cezaland ı rmak.

tecziye olunmak cezaland ı r ı lmak.

tedâbir (A.) [ريبادت] çareler, tedbirler. tedâfü (A.) [عفادت] savunma.

tedâfüî (A.) [ىعفادت] savunma ile ilgili.

tedâhül (A.) [1 [لخادت.kar ı ş ma. 2.y ı ğ ı l ı ş ma. tedâî (A.) [ىعادت] ça ğ r ı ş ı m.

tedarikât (A.) [تاكرادت] haz ı rl ı klar. tedârukât (A.) [تاكرادت] haz ı rl ı klar.

tedârük (A.) [كرادت] haz ı rlama, temin etme. tedâvül (A.) [لوادت] dola ş ı m. tedbîr (A.) [ريبدت] çare, önlem.

tedbîrülmenzil (A.) [لزنمل‌اريبدت] ekonomi. tedennî (A.) [تدنى] gerileme, alçalma, dü ş ü ş . tedennî etmek gerilemek, alçalmak. tederrüs (A.) [سردت] ders alma. tedfîn (A.) [نيفدت] gömme. tedfîn edilmek gömülmek. tedfîn etmek gömmek.

tedhîn (A.) [1 [نيخدت.dumanlama. 2.tütsüleme. tedhîn (A.) [نيهدت] ya ğ sürme.

tedhî ş (A.) [شيهدت] deh ş et salma, deh ş ete dü ş ürme. tedkîk (A.) [قيقدت] inceleme, tetkik.

tedkîk edilmek incelenmek. tedkîk etmek incelemek.

tedkîk olunmak incelenmek.

tedkîkât (A.) [تاقيقدت] incelemeler, tetkikler.

tedrîcen (A.) [اجيردت] gitgide, ad ı m ad ı m, yava ş yava ş . tedrîcî (A.) [ىجيردت] yava ş yava ş , azar azar, gittikçe. tedrîs (A.) [سيردت] ders verme. tedrîs etmek ders vermek.

tedrîsât (A.) [تاسيردت] ö ğ retim.

tedvîn edilmek kitap haline getirilmek.

tedvîr (A.) [1 [ريودت.döndürme. 2.idare etme. tedviye etmek ilaç vermek.

teeddüb (A.) [بدأت] utanma, terbiye ile çekinme. teeddüb etmek utanmak.

teeddüben (A.) [ا بدأت] terbiye ile çekinerek, utanarak. teehhül (A.) [1 [لهأت.evlenme. 2.evcille ş me. teehhül etmek evlenmek.

teehhür (A.) [رخأت] gecikme. teehhür etmek gecikmek.

teekküd etmek (A.-T.) peki ş mek, tekid edilmek. teemmül (A.) [لمأت] enikonu dü ş ünme. teemmül etmek enikonu dü ş ünmek.

teennî (A.) [1 [ىنأت.yava ş lama, duraksama. 2.dikkat gösterme.

teessüf (A.) [فسأت] üzülme, hay ı flanma. teessüf etmek üzülmek, hay ı flanmak.

teessür (A.) [1 [رثأت.üzülme, üzüntü. 2.etkilenme. teessüs (A.) [سسأت] kurulma. teessüs etmek kurulmak. teeyyüd etmek peki ş mek.

tefahhur (A.) [رخفت] ş i ş inme, övünme.

tefahhus (A.) [صحفت] derinlemesine ara ş t ı rma. tefâhür (A.) [رخافت] övünme.

tefakkud (A.) [دقفت] arkas ı n ı aray ı p sorma. tefâsîl (A.) [لیصافت] ayr ı nt ı lar.

tefâsîr (A.) [ریسافت] tefsirler, yorumlar. tefâvüt (A.) [توافت] farkl ı l ı k. tefavvuk (A.) [قوفت] üstünlük.

tefazzul (A.) [لضفت] üstünlük taslama.

tefe’ül (A.) [1 [لأفت.fal açma. 2.hayra yorma, u ğ ur sayma. tefe’ül etmek 1.fal açmak. 2.hayra yormak, u ğ ur saymak. tefehhüm (A.) [مهفت] anlama.

tefehhüm etmek anlamak, fark ı na varmak. tefekkür (A.) [ركفت] dü ş ünme, kafa yorma. tefekkür etmek dü ş ünmek, kafa yormak.

tefekkürât (A.) [تاركفت] dü ş ünmeler, dü ş ünceler. tefelsüf (A.) [فسلفت] felsefe yapma.

teferru’ât (A.) [تاعرفت] ayr ı nt ı lar. teferrüc (A.) [جرفت] gezinti.

teferrücgâh (A.-F.) [هاگجرفت] gezinti yeri.

teferrüd (A.) [1 [درفت.yaln ı zl ı k. 2.benzersizlik. tefessüh (A.) [خسفت] çürüme, çürüyerek da ğ ı lma. tefessüh etmek çürümek, çürüyerek da ğ ı lmak. tefevvuh (A.) [هوفت] dile getirme. tefevvuk (A.) [قوفت] üstünlük.

tefhîm (A.) [هميخفت] yüceltme, ululama. tefhîm (A.) [هميهفت] anlatma. tefhîm etmek anlatmak.

tefrîh (A.) [حىرفت] ferahl ı k verme. tefrîk (A.) [قىرفت] ay ı rma, ay ı rdetme. tefrîk edilmek ay ı r ı lmak, ay ı rt edilmek. tefrîk etmek ay ı rmak, ay ı rt etmek. tefrîk olunmak ayr ı lmak.

tefrika (A.) [1 [هقرفت.bölücülük. 2.ayr ı lma. 3.bölüm bölüm yay ı nlama. tefri ş (A.) [شىرفت] dö ş eme. tefri ş edilmek dö ş enmek. tefri ş etmek dö ş emek.

tefri ş at (A.) [تاشىرفت] dö ş emeler. tefrît (A.) [طىرفت] a ş ı r ı l ı k. tefsir (A.) [ريسفت] yorum.

tefsir edilmek yorumlanmak. tefsir etmek yorumlamak.

tefsirât (A.) [تاريسفت] yorumlar. tefte (F.) [ەتفت] k ı zg ı n.

teftîn (A.) [1 [نيتفت.fitne sokma. 2.meftun etme. tefti ş (A.) [ش‌يتفت] denetleme. tefti ş edilmek denetlenmek. tefti ş etmek denetlemek.

tefviz (A.) [1 [ضىوفت.birine b ı rakma. 2.ihale etme. tefviz edilmek 1.birine b ı rak ı lmak. 2.ihale edilmek. tegaddî etmek beslenmek.

tegafül (A.) [لفاغت] bilmezlikten gelme, anlamazl ı ktan gelme. tegafül etmek anlamazl ı ktan gelmek. tegayür (A.) [ىرىاغت] z ı tl ı k.

tegayyür (A.) [ىريغت] de ğ i ş me, ba ş kala ş ma. tegayyür etmek de ğ i ş mek, ba ş kala ş mak. tegazzî etmek beslenmek.

tegazzül (A.) [لىزغت] gazel söyleme. teh (F.) [ەت] dip.

tehâcî (A.) [ىجاهت] hicivle ş me.

tehâcüm (A.) [1 [مجاهت.sald ı r ı . 2.ü ş ü ş me. tehâcüm etmek ü ş ü ş mek.

tehallüf (A.) [فىلخت] uygunsuzluk, uymama.

tehallüs (A.) [تخلص] mahlas kullanma.

tehâlüf (A.) [1 [تخالف.uygunsuzluk, uymama. 2.farkl ı l ı k. tehâlük (A.) [تهالک] can at ı ş , can atma, at ı lma, çok arzu etme. tehâsum (A.) [تخاصم] birbirine dü ş manl ı k gütme. tehâ ş î (A.) [تحاشی] çekinme.

tehâvün (A.) [تهاون] hafife alma.

tehcîr (A.) [تهجیر] göçe zorlama, göç ettirme. tehcîr etmek göç ettirmek. tehdîd (A.) [تهدید] gözda ğ ı .

tehdîd edilmek gözda ğ ı verilmek. tehdîd etmek gözda ğ ı vermek.

tehdîdâmîz (A.-F.) [تهدید آمیز] gözda ğ ı vererek, tehdit edici. tehdîden (A.) [تهدیدا] gözda ğ ı vererek tehdit ederek. tehdîdkâr (A.-F.) [تهدیدکار] gözda ğ ı verici, tehdit edici. tehdîdkârâne (A.-F.) [تهدیدکارانه] tehdit ederek. teheccî (A.) [تهجی] heceleme. teheccî etmek hecelemek.

tehevvu (A.) [تهوع] kusma. tehevvu etmek kusmak.

tehevvür (A.) [تهور] küplere binme, köpürme. tehevvür etmek küplere binmek, köpürmek. teheyyüc (A.) [تهیج] heyecanlanma.

tehî (F.) [1 [تهی.bo ş . 2.anlams ı z, yarars ı z.

tehîdest (F.) [1 [تهی دست.yoksul. 2.eli bo ş .

tehîdestî (F.) [1 [تهیدستی.yoksulluk. 2.eli bo ş luk. tehîma ğ z (F.) [تهی زغم] samankafal ı , bo ş kafal ı . tehîmiyân (F.) [1 [تهی میان.içi bo ş . 2.kof. tehiyye (A.) [تهیه] haz ı rlama. tehiyye edilmek haz ı rlanmak. tehiyye etmek haz ı rlamak.

tehniyet (A.) [تهنیت] kutlama. tehyie (A.) [تهئیه] haz ı rlama. tehzîb (A.) [تهذیب] süsleme. tehzîl (A.) [تهزیل] alaya al ı ş . tehzîz (A.) [تهزیز] titretme. tekabül (A.) [تقابل] kar ş ı lama. tekabül etmek kar ş ı lamak.

tekâlîf (A.) [1 [تکالیف.öneriler, teklifler. 2.vergiler. 3.ibadetler. tekâmül (A.) [1 [تکامل.olgunla ş ma. 2.evrim. tekâmül etmek olgunla ş mak, geli ş mek.

tekâpu (F.) [1 [تکاپو.tela ş , ko ş u ş turma. 2.dalkavukluk. tekârîr (A.) [تقریر] önergeler. tekârub (A.) [تقارب] yak ı nla ş ma.

tekâsüf (A.) [1 [تکاثف.yo ğ unla ş ma. 2.koyula ş ma. tekâsüf etmek yo ğ unla ş mak.

tekâsül (A.) [تکاسل] ü ş engeçlik, tembellik.

tekâsür (A.) [ںرثاكت] ço ğ alma. tekâtu’ (A.) [عطاقت] kesi ş me. tekâüd (A.) [دعاقت] emeklilik.

tekâüd olmak emekliye ayr ı lmak, emekli olmak. tekâüdiye (A.) [ەىدعاقت] emekli ayl ı ğ ı . tekâvîm (A.) [ميواقت] takvimler. tekâyâ (A.) [اىاكت] tekkeler.

tekbîr (A.) [ںرىبكت] Allahuekber deme. tekbîr getirmek Allahuekber demek.

tekdîr (A.) [1 [ںرىدكت.azarlama. 2.buland ı rma. tekebbür (A.) [ںربكت] büyüklük taslama. tekeffül (A.) [لفكت] kefil olma. tekeffül etmek kefil olmak.

tekellüm (A.) [ملكت] konu ş ma.

tekemmül (A.) [1 [لمكت.tamamlanma. 2.olgunla ş ma. tekemmül etmek 1.tamamlanmak. 2.olgunla ş mak. tekerrür (A.) [ںركت] tekrarlanma. tekerrür etmek tekrarlanmak. tekessur (A.) [ںرسكت] k ı r ı lma. tekessür (A.) [ںرثكت] ço ğ alma.

tekevvün (A.) [نوكت] olu ş um, olu ş ma.

tekevvün etmek 1.olu ş mak. 2.meydana gelmek, olmak. tekevvünât (A.) [تانوكت] olu ş umlar, olu ş malar.

tekeyyüf (A.) [ف‌یکت] keyiflenme.

tekfîl (A.) [ل یفکت] kefil etme, kefil gösterme. tekfîn (A.) [ن‌یفکت] kefenleme.

tekfîr (A.) [ر‌یفکت] kafirlikle suçlama. teklîf (A.) [[ف‌یلکت 1.öneri. 2.vergi. teklîfât (A.) [ت‌افیلکت] öneriler.

tekmîl (A.) [1 [ل‌یمکت.tamamlama. 2.bütün, tüm. tekmile (A.) [ه‌لم کت] ek. tekrâr (A.) [ر‌ارکت] yine.

tekrâren (A.) [ار‌ارکت] tekrar tekrar. tekrîm (A.) [م‌ی‌رکت] sayg ı gösterme. tekrîr (A.) [ر‌ی‌رکت] tekrarlama.

teksîf (A.) [1 [ف‌یثکت.yo ğ unla ş t ı rma. 2.toplama. teksîf etmek yo ğ unla ş t ı rmak. teksîr (A.) [ر‌یثکت] ço ğ altma. teksîr edilmek ço ğ alt ı lmak. teksîr etmek ço ğ altmak.

tekvîn (A.) [ن‌ی‌وکت] yaratma, var etme. tekye (A.) [ه‌یکت] tekke.

tekzîb (A.) [ب‌ی‌ذکت] yalanlama. tekzîb edilmek yalanlanmak. tekzîb etmek yalanlamak.

tel’în (A.) [ن‌یعلت] lanetleme.

tel’în edilmek lanetlenmek. tel’în etmek lanetlemek.

telâfî (A.) [ىفلات] zarar kar ş ı lama. telâkî (A.) [ىقلات] bulu ş ma, görü ş me.

telakkî (A.) [ىقلت] anlay ı ş , görü ş , de ğ erlendirme. telakkî etmek anlamak, de ğ erlendirmek.

telakkiyât (A.) [تايقلت] görü ş ler, anlay ı ş lar, de ğ erlendirmeler. telâmîz (A.) [خيملات] ö ğ renciler.

telâsuk (A.) [قصلات] biti ş me, yap ı ş ma. telâ ş î (A.) [ىشلات] da ğ ı lma.

telattuf (A.) [فطلت] yumu ş ak davranma. telâtum (A.) [مطلات] çalkant ı .

telbîs (A.) [سيبلت] hile yaparak aldatma. tele (A.) [هلت] kapan, tuzak. tele’lu (A.) [ؤللأت] ı ş ı ldama. telebbüs (A.) [سبلت] giyinme.

telef (A.) [1 [فلت.ölme. 2.bo ş a gitme.

telef etmek harcamak, tüketmek, yok etmek. telef olmak 1.ölmek. 2.bo ş a gitmek. telefât (A.) [تافلت] can kayb ı , ölümler. telehhüf (A.) [فهلت] yan ı p yak ı lma. telemmüz (A.) [خملت] ö ğ rencilik.

telemmüz etmek ö ğ renci olmak, ö ğ rencilik etmek.

televvün (A.) [نولت] yanardönerlik. telh (F.) [خلت] acı .

telhîs (A.) [1 [صيخلت.kı saltma. 2.özetleme. telhîs etmek özetlemek.

telhîsen (A.) [اصيخلت] özetle.

telhkâm (F.) [مالكخلت] üzgün, acı lı .

telkârî (T.-F.) [يراكلت] gümü ş i ş leme. telkîh (A.) [حيقلت] a ş ı lama.

telkîn (A.) [نيقلت] ö ğ retme, kula ğ ı na anlatma. telkînî (A.) [ىنيقلت] telkine dayalı . tell (A.) [لت] tepe, sırt.

telmîh (A.) [حيملت] gönderme, îmâl ı anlatma.

telmîhât (A.) [تاحيملت] göndermeler, îmâl ı anlatmalar.. telmîhen (A.) [احيملت] göndermede bulunarak. telvîn (A.) [نوىلت] boyama.

telvîs etmek kirletmek. Beni de telvis ettiniz. temâdî (A.) [يدامت] uzama, sürme.

temâdî etmek uzamak, sürmek, devam etmek. temâs (A.) [سامت] dokunma. temâs etmek dokunmak.

temâsîl (A.) [1 [لىيثامت.resimler. 2.semboller. temâsül (A.) [لثامت] benze ş me. temâ ş â (F.) [اشامت] seyretme.

temâ ş â etmek seyretmek.

tema ş agâh (F.) [ماگاشامت] seyir yeri. temâyül (A.) [لىامت] e ğ ilim.

temâyülât (A.) [تلاىامت] e ğ ilimler.

temâyüz (A.) [زىامت] seçkinlik, üstünlük, ayr ı cal ı k.

temayüz etmek seçkinlik kazanmak, ayr ı cal ı k kazanmak, dikkat çekmek. temcîd (A.) [ديجمت] ululama.

temdîd (A.) [1 [دىدمت.uzatma. 2.süre uzatma. temdîd edilmek uzat ı lmak. temdîd etmek uzatmak.

temeddün (A.) [ندمت] uygarl ı k. temeddün eylemek uygarla ş mak. temekkün (A.) [نكمت] yerle ş me. temelluk (A.) [قلمت] yaltaklanma. temellük (A.) [كلمت] mülk edinme. temellük etmek mülk edinmek. temennî (A.) [ىنمت] istek, arzu. temennî edilmek arzu edilmek. temennî etmek arzu etmek.

temerküz (A.) [زكرمت] toplanma, y ı ğ ı l ı ş ma. temerküz etmek toplanmak, y ı ğ ı l ı ş mak. temerrüd (A.) [درمت] dikba ş l ı l ı k, direni ş . temerrüd etmek direnmek, dikba ş l ı l ı k etmek.

temeshur (A.) [رخسمت] maskaral ı k. temeshur etmek maskaral ı k etmek. temessüh etmek ş ekil de ğ i ş tirmek.

temessük etmek s ı ms ı k ı tutunmak, sar ı lmak.

temessül etmek 1.cisimlenmek. 2.benze ş mek. 3.özümlemek. temettü (A.) [عتمت] kazanç, kâr. temevvüc (A.) [جومت] dalgalanma. temevvüc etmek dalgalanmak. temevvül (A.) [لومت] zenginlik.

temeyyüz (A.) [زيمت] kendini gösterme, sivrilme, ayr ı cal ı k kazanma. temeyyüz etmek kendini göstermek. temhîl etmek süre tan ı mak.

temîn (A.) [1 [نيمأت.gerçekle ş tirme, sa ğ lama. 2.gerçekle ş tirilme, sa ğ lanma.

3.emin k ı lma, güvence verme.

temîn edilmek 1.sa ğ lanmak, gerçekle ş tirilmek. 2.güvenci verilmek, emin

k ı l ı nmak.

temîn etmek güvence vermek, kesin konu ş mak. temînât (A.) [تانيمأت] güvence paras ı .

temînen (A.) [انيمأت] sa ğ lanarak, temin edilerek.

temkîn (A.) [1 [نيكمت.ihtiyatl ı davranma. 2.sa ğ laml ı k. 3.a ğ ı rba ş l ı l ı k. temlîk (A.) [كيلمت] mülk verme, mülk edindirme. temr (A.) [رمت] hurma.

temrîn (A.) [تمرين] al ı ş t ı rma, egzersiz.

temsîl (A.) [1 [تمثيل.tiyatro oyunu. 2.sözgeli ş i. 3.özümseme.

temsîlât (A.) [تلايثمت] tiyatro oyunlar ı . temyîz (A.) [زييمت] 1 [.ay ı rdetme. 2.seçme. ten (F.) [1 [ىنت.vücut, beden. 2.d ı ş yüz. tena’um (A.) [مىعنت] bolluk içinde ya ş ama.

tenâfür (A.) [1 [رفانت.birbirinden nefret etme. 2.kula ğ a ho ş gelmeyen sözcükleri

s ı k s ı k kullanma.

tenahnuh (A.) [حنحنت] bo ğ az ı n ı temizleme. tenâkus (A.) [صقانت] eksilme, azalma. tenâkus etmek eksilmek, azalmak. tenâkuz (A.) [ضقانت] çeli ş ki. tenâkür (A.) [ىركانت] antipati.

tenâsân (F.) [ىنآساىن] can ı n ı n k ı ymetini bilen, rahat ı na dü ş kün. tenâsur (A.) [ىرصانت] yard ı mla ş ma.

tenâsüb (A.) [1 [تانسب.uygunluk. 2.orant ı .

tenâsüh (A.) [تانسخ] ruhun bedenler aras ı göçü. tenâsül (A.) [تانسل] üreme, üreyi ş . tenâsülî (A.) [تانسلى] üreyi ş ile ilgili. tenâvüb (A.) [بوانت] dönü ş üm.

tenâzur (A.) [ىرظانت] bak ı ş ma, b ı k ı ş ı m, simetri. tenâzurî (A.) [ىرظانت] bak ı ş ı k, simetrik. tenbân (F.) [ىابنت] don. tenbel (F.) [لىبنت] tembel.

tenbîh (A.) [1 [هيبنت.uyand ı rma. 2.uyar ı , tembih.

tenbîh edilmek 1.uyand ı r ı lmak. 2.uyar ı lmak, tembihlenmek. tenbîh etmek uyarmak, tembihlemek.

tenbîhât (A.) [تاهیبنت] uyar ı lar, tembihler.

tendürüst (F.) [تن دردست] sa ğ l ı kl ı , sa ğ lam yap ı l ı . tene (F.) [هنت] gövde.

tenebbüh (A.) [1 [هبنت.uyanma. 2.uyar ı m. tenebbüt (A.) [تبنت] bitme, ye ş erme. tenebbüt etmek bitmek, ye ş ermek.

teneffür (A.) [رفنت] nefret etme, i ğ renme. teneffür etmek nefret etmek, i ğ renmek. teneffüs (A.) [1 [سفنت.soluk alma. teneffüs edilmek soluk al ı nmak. teneffüs etmek soluk almak.

tenemmüv etmek serpilmek, geli ş ip büyümek. tenevvü' (A.) [عونت] çe ş itlilik. tenevvür (A.) [رونت] ayd ı nlanma. tenevvür etmek ayd ı nlanmak. tenezzüh (A.) [هزنت] gezinti.

tenezzüh etmek gezinti yapmak, gezinmek.

tenezzül (A.) [1 [لزنت.alçalma. 2.alçakgönüllülük. tenezzülen (A.) [لازنت] alçakgönüllülükle. teng (F.) [گنت] dar.

tengdest (F.) [گنت دست] elidarda, yoksul.

tenhâ (F.) [1 [اهنت.tek ba ş ı na, yaln ı z. 2.bo ş yer, yss ı z yer. tenkîd (A.) [ديقنت] ele ş tiri. tenkîd edilmek ele ş tirilmek. tenkîd etmek ele ş tirmek.

tenkîdât (A.) [تاديقنت] ele ş tiriler. tenkîh (A.) [حيقنت] nikahlama.

tenkîl (A.) [1 [ليكنت.uzakla ş t ı rma. 2.ortadan kald ı rma. 3.cezaland ı rma. tenkîs (A.) [صيقنت] azaltma, eksiltme.

tenkîsât (A.) [تاصيقنت] azaltmalar, eksiltmeler.

tenmiye (A.) [هيمنت] geli ş tirme, art ı rma, nemaland ı rma. tenmiye etmek geli ş tirmek, art ı rmak. tennûr (A.) [1 [رونت.tand ı r. 2.f ı r ı n.

tennûre (A.) [هرونت] mevlevî dervi ş lerinin sema giysisi. tenperver (F.) [رورپ نت] rahat ı na dü ş kün. tensîb (A.) [بيسنت] uygun görme. tensîb edilmek uygun görülmek. tensîb etmek uygun görmek.

tensîk (A.) [يسنت ق] düzenleme, tertip etme. ten ş ît (A.) [طيشنت] ne ş elendirme.

tenûmend (F.) [دنمونت] iriyar ı , çamyarmas ı . tenvîm (A.) [ميونت] uyutma.

tenvîr (A.) [1 [ريونت.ayd ı nlatma, ı ş ı kland ı rma. 2.dü ş ünce yoluyla ayd ı nlatma. tenvîr etmek ayd ı nlatmak.

tenzîh (A.) [تنزیه] ar ı nd ı rma, uzak tutma, kusur kondurmama. tenzîh etmek uzak tutmak, kusur kondurmamak. tenzîl (A.) [1 [تنزیل.indirme. 2.indirim. tenzîlât (A.) [تنزیلات] indirim.

tenzîlât yapmak fiyat dü ş ürmek, indirim yapmak. ter (F.) [1 [تر.taze.. 2. ı slak. ter'îb (A.) [ترهیب] korkutma.

terâfuk (A.) [ترافق] yard ı mla ş ma. terâfuk etmek birbirine yard ı m etmek.

terahhum (A.) [ترحم] ac ı ma, merhamet etme. terahhum etmek ac ı mak, merhamet etmek. terahhum k ı lmak ac ı mak, merhamet etmek. terakkî (A.) [ترقی] ilerleme, geli ş me.

terakkîperver (A.-F.) [ترقی پرور] ilerleme yanl ı s ı . terakkiyât (A.) [ترقیات] ilerlemeler.

terâküm (A.) [تراکم] birikim, birikme, y ı ğ ı lma. terâküm etmek birikmek, y ı ğ ı lmak. terâküm ettirmek biriktirmek.

terâne (F.) [1 [ترانه.İ ran edebiyat ı na özgü rubai ş ekli. 2.makam, ahenk. 3. ş ark ı . terâzû (F.) [ترازو] terazi.

terbî' (A.) [1 [تربیع.dörtleme. 2.dördün.

terbiye (A.) [1 [تربیه.yeti ş tirme. 2.e ğ itim. 3.cezaland ı rma. terbiyevî (A.) [تربیوی] e ğ itimsel.

terceme (A.) [ترجمه] çeviri.

tercî’ (A.) [ترجیع] geri çevirme. tercîh (A.) [ترجیح] ye ğ leme.

tercüman (A.) [1 [ترجمان.çevirmen. 2.duygular ı , görü ş leri dile getiren. terdâmen (F.) [تردامن] iffetsiz. 2.namussuz. terdîd (A.) [تردید] geri çevirme.

terdîf (A.) [1 [تردیف.ekleme, ili ş tirme. 2.terkiye alma. terdîf eylemek eklemek.

tereddî etmek soysuzla ş mak.

tereddüd (A.) [1 [تردد.gidip gelme.2.ikirciklenme. tereddüd etmek ikirciklenmek.

tereke (A.) [ترکه] ölenin geride b ı rakt ı klar ı . terekküb (A.) [1 [ترکب.olu ş um. 2.bile ş im. terekküb etmek olu ş mak.

terekkübât (A.) [ترکبات] olu ş umlar.

terennüm (A.) [1 [ترنم. ş ark ı söyleme, ş ak ı ma. 2.dile getirme. terennüm etmek 1. ş ark ı söylemek, ş ak ı mak. 2.dile getirmek. teressüb (A.) [ترسب] tortulanma. teressüb etmek tortulanmak. tere şş üh (A.) [ترشح] s ı z ı nt ı .

terettüb (A.) [1 [ترتب.gerekme. 2.üzerine görev dü ş mek. terettüb etmek 1.gerekmek. 2.üzerine görev dü ş mek.

terfî’ (A.) [1 [عيفرت.yükseltme. 2.rütbesini yükseltme. 3.bir üst s ı n ı fa geçme.

terfî’ etmek 1.yükselmek. 2.rütbesi yükselmek. 3.bir üst s ı n ı fa geçme. terfîk (A.) [1 [قيفرت.ayak uydurma. 2.arkada ş etme. terfîk etmek ayak uydurmak.

tergîb (A.) [بيغرت] ra ğ bet ettirme, istek uyand ı rma. tergîb etmek ra ğ bet ettirmek, istek uyand ı rmak. terhîb etmek gözünü korkutmak. terhîn (A.) [نيهرت] rehin b ı rakma.

terhis (A.) [1 [صيخرت.izin verme. 2.askerlik süresi dolan ı serbest b ı rakma. terk (A.) [1 [كرت.b ı rakma. 2.vazgeçme. 3.ayr ı lma. terk edilmek 1.b ı rak ı lmak. 2.vazgeçilmek.

terk etmek 1.b ı rakmak. 2.vazgeçmek. 4.ayr ı lmak. terk olunmak 1.b ı rak ı lmak. 2.vazgeçilmek. terke ş (F.) [شكرت] okluk, sadak.

terkîb (A.) [بيكرت] birle ş tirme, terkip. terkuve (A.) [موقرت] köprücük kemi ğ i. termîm (A.) [ميمرت] onarma, onar ı m. termîm edilmek onar ı lmak. termîm etmek onarmak.

termîmât (A.) [تاميرت] onar ı mlar. ters (F.) [سرت] korku.

tersâ (F.) [راسرت] H ı ristiyan.

tersân (F.) [ناسرت] korku ile, korkarak. tersâyân (F.) [نايراسرت] H ı ristiyanlar.

tersengîz (F.) [ترسانگیز] korkunç, korku salan.

tersî’ (A.) [ترصیع] mücevher i ş leme, mücevher kakma. tersîb (A.) [ترسیب] tortuland ı rma.

tersîm (A.) [ترسیم] resmetme, resimleme. tersîm edilmek resimlenmek, resmedilmek. tersîm etmek resimlemek, resmetmek. tersnâk (F.) [ترسناک] korkunç.

tertîb (A.) [1 [ترتیب.dizme. 2.düzen. 3.haz ı rlama, düzenleme. tertîb edilmek haz ı rlanmak, düzenlenmek. tertîb etmek haz ı rlamak, düzenlemek.

tertîbât (A.) [ترتیبات] düzenlemeler, düzenler. terütâze (F.) [ترۆتازه] taptaze, çok körpe.

tervîc (A.) [1 [ترویج.yayg ı nla ş t ı rma, rayiç k ı lma. 2.de ğ erini art ı rma. terzebân (F.) [ترزبان] haz ı rcevap. terzîk (A.) [ترزیق] r ı z ı kland ı rma. terzîl (A.) [ترذیل] rezil etme. terzîl edilmek rezil edilmek. terzîl etmek rezil etmek.

tes’îd (A.) [تسعید] kutlama. tes’îd edilmek kutlanmak. tes’îd etmek kutlamak.

tesâdüf (A.) [1 [تصادف.rastlama. 2.rastlant ı . tesâdüf edilmek rastlanmak.

tesâdüf etmek rastlamak.

tesâdüfen (A.) [افداصت] rastlant ı eseri, rastgele. tesâdüfî (A.) [ىفداصت] rastlant ı eseri, rastgele. tesâdüm (A.) [مداصت] çarp ı ş ma, toku ş ma. tesâdüm etmek çarp ı ş mak, toku ş mak.

tesâhub (A.) [1 [بحاصت.sahip ç ı kma. 2.arkada ş l ı k etme. tesâmüh (A.) [حماست] ho ş görü.

tesâmühkâr (A.-F.) [راکحماست] ho ş görülü. tesâmühkârl ı k (A.-F.-T.) ho ş görü.

tesâmühperver (A.-F.) [رورپ حماشت] ho ş görülü. tesânîf (A.) [فىناصت] kitaplar. tesânüd (A.) [دناست] dayan ı ş ma.

tesâud (A.) [دعاصت] göklere yükselme, a ğ ma. tesâvî (A.) [يواست] e ş itlik.

tesâvîr (A.) [ريواصت] resimler, tasvirler. tesbîh (A.) [حيبست] tespih.

tesbît (A.) [1 [تيبثت.sa ğ lamla ş t ı rma, tutturma. 2.kan ı tlama. tesbît edilmek 1.tutturulmak. 2.kan ı tlamak. 3.belirlenmek. tesbît etmek 1.tutturmak. 2.kan ı tlamak. 3.belirlemek.

tescîl (A.) [لىيجست] kay ı t defterine geçirme, sicile kaydetme. tescîl edilmek sicile kaydedilmek. tescîl etmek sicile kaydetmek. tesdîs (A.) [سىدست] alt ı lama.

tesellî (A.) [تسلى] avutma. tesellî vermek avutmak.

tesellîkâr (A.-F.) [تسلى كار] avutan, teselli veren. tesellüm (A.) [تسلم] teslim alma. tesellüm etmek teslim almak.

teselsül (A.) [تسلسل] zincirleme. tesettür (A.) [تستر] örtünme. teseyyüb (A.) [تيثب] dul kalma. teshîl (A.) [تسهيل] kolayla ş t ı rma. teshîl etmek kolayla ş t ı rmak.

teshîlât (A.) [تسهيلات] kolayl ı klar. teshîr (A.) [تسخير] ele geçirme. teshîr (A.) [تسحير] büyüleme.

teskîn (A.) [تسكين] yat ı ş t ı rma, sakinle ş tirme. teskîn etmek yat ı ş t ı rmak, sakinle ş tirmek. teskîn olmak yat ı ş mak, sakinle ş mek.

teslîh (A.) [1 [تسليح.silahland ı rma. 2.silahland ı r ı lma. teslîh edilmek silahland ı r ı lmak. teslîh etmek silahland ı rmak.

teslîm (A.) [1 [تسليم.sahibine verme. 2.hakk ı n ı verme, do ğ rulama. teslîs (A.) [تثليث] üçleme.

tesmîm (A.) [1 [تسميم.zehirleme. 2.zehirlenme. tesmîm edilmek zehirlenmek.

tesmîm etmek zehirlemek.

tesmiye (A.) [ەیمست] adland ı rma.

tesmiye edilmek adland ı r ı lmak, denilmek. tesmiye etmek adland ı rmak, demek.

tesmiye olunmak adland ı r ı lmak, denilmek. tesrî’ (A.) [ع‌ىرست] h ı zland ı rma. tesrî’ edilmek h ı zland ı r ı lmak. tesrî’ etmek h ı zland ı rmak.

tesvîd (A.) [1 [دىوست.karartma. 2.müsvedde yazma.

tesviye (A.) [1 [ەىوست.e ş itleme. 2.düzleme. 3.sonuçland ı rma. 4.hesap kapatma. tesviye edilmek 1.e ş itlenmek. 2.düzlenmek. 3.sonuçland ı r ı lmak. 4.hesap

kat ı lmak.

tesviye etmek 1.e ş itlemek. 2.düzlemek. 3.sonuçland ı rmak. 4.hesap kapatmak. te ş a’ ş u’ (A.) [ع‌شعشت] ı ş ı ma.

te ş a’ub (A.) [ىبعشت] ş ubelenme, dallanma. te ş âbüh (A.) [ەباشت] benze ş me. te ş bîh (A.) [ەیبشت] benzetme. te ş bîh edilmek benzetilmek. te ş bîh etmek benzetmek.

te ş cî’ (A.) [ع‌یجشت] yüreklendirme. te ş cî’ edilmek yüreklendirilmek. te ş cî’ etmek yüreklendirmek. te ş cîr etmek a ğ açland ı rmak.

te ş dîd (A.) [تشدید] ş iddetlendirme, artt ı rma, ço ğ altma. te ş dîd etmek ş iddetlendirmek. te ş ebbüs (A.) [تشبث] giri ş im.

te ş ebbüs etmek giri ş mek, giri ş imde bulunmak. te ş ebbüsât (A.) [تشبثات] giri ş imler. te ş eccür etmek a ğ açla ş mak.

te ş ekkül (A.) [تشکل] olu ş ma, olu ş um. te ş ekkül etmek olu ş mak.

te ş ekkürât (A.) [تشکرات] te ş ekkürler. te ş ennüc (A.) [تشنج] kas ı lma, spazm. te ş errüf (A.) [تشرف] ş ereflenme. te ş errüf etmek ş ereflenmek.

te ş evvü ş (A.) [تشوش] kar ı ş ı kl ı k. te ş eyyu’ (A.) [تشیع] ş iîlik.

te ş fiye (A.) [تشفیه] ş ifa verme.

te ş hîr (A.) [1 [تشهیر.me ş hur etme. 2.sergileme. 3.sergilenme. te ş hîr edilmek sergilenmek. te ş hîr etmek sergilemek.

te ş hîs (A.) [1 [تشخیص.ay ı rt etme. 2.ki ş ilik kazand ı rma. 3.tan ı . te ş hîs edilmek 1.ay ı rt edilmek. 2.tan ı konulmak. te ş hîs etmek 1.ay ı rt etmek. 2.tan ı koymak. te ş hîs olunmak. ay ı rt edilmek.

te ş kîl (A.) [1 [تشکیل. ş ekillendirme, olu ş turma. 2.kurma.

te ş kîl edilmek kurulmak. te ş kîl etmek olu ş turmak.

te ş ne (F.) [ەنشت] susuz,susam ı ş .

te ş nedil (F.) [لد ەنشت] seven, arzulu, can atan. te ş rî’ (A.) [عیرشت] yasa koyma.

te ş rîf (A.) [1 [فیرشت. ş ereflendirme. 2.gelme. te ş rîfât (A.) [تافیرشت] protokol.

te ş rîfatç ı (A.-T.) protokol görevlisi.

te ş rîh (A.) [1 [حیرشت.açma. 2.aç ı lama, ş erh etme. 3.otopsi. 4.anatomi. te ş rîh etmek aç ı lamak, aç ı klamal ı olarak söylemek veya yazmak. te ş rîhhâne (A.-F.) [ەناخ حیرشت] otopsi odas ı . te ş rîk (A.) [کیرشت] ortak etme.

te ş rîn-i evvel (A.-F.) [نیرشت لوا] Ekim. te ş rîn-i sânî (A.-F.) [نیرشت ناثی] Kas ı m. te ş vîk (A.) [قیوشت] ş evklendirme. te ş vîk edilmek ş evklendirilmek. te ş vîk etmek ş evklendirmek.

te ş vîkât (A.) [تاقیوشت] te ş vikler. te ş yî’ (A.) [عییشت] u ğ urlama. te ş yî’ edilmek u ğ urlanmak. te ş yî’ etmek u ğ urlamak.

tetâbuk (A.) [قباطت] uyma, uygun dü ş me. tetâbuk etmek uymak, uygun dü ş mek.

tetebbu’ (A.) [عبتت] derinlemesine ara ş t ı rma, inceleme. tetebbu’ etmek incelemek.

tetebu’ât (A.) [تاعبتت] incelemeler. tetimme (A.) [همتت] tamamlay ı c ı ek. tevâfuk (A.) [قفاوت] uygun gelme. tevaggul (A.) [لغوت] sürekli u ğ ra ş ı . tevahhu ş (A.) [شحوت] korku, korkma.

tevakki (A.) [ىقوت] sak ı nma, korunma, çekinme. tevakku’ (A.) [عقوت] beklenti. tevakkuf (A.) [فقوت] durma. tevakkuf etmek durmak.

tevâlî (A.) [ىلاوت] kesintisiz sürme, birbirini izleme. tevâlî etmek kesintisiz sürmek, birbirini izlemek. tevânâ (F.) [ناوت] güçlü.

tevârîh (A.) [خيراوت] tarihler.

tevârüs (A.) [ثراوت] miras alma. tevârüs etmek miras almak.

tevâtur (A.) [ترتاوت] yayg ı n söylenti. tevâzu (A.) [عضاوت] alçakgönüllülük. tevâzün (A.) [نزاوت] denklik. tevbe (A.) [هبوت] tövbe.

tevbîh (A.) [خيبوت] azarlama, azar. tevbîh olunmak azarlanmak.

tevcîh (A.) [1 [توجيه.yöneltme, yönlendirme. 2.yorumlama. 3.rütbe verme. tevdî’ (A.) [توديع] b ı rakma, görev verme. tevdî’ etmek b ı rakmak.

teveccüh (A.) [1 [توجه.yönelme, dönme. 2.ilgi gösterme.

teveccüh etmek 1.yönelmek, dönmek. 2.ilgi göstermek. 3.dü ş mek. tevellüd (A.) [1 [تولد.do ğ ma. 2.do ğ um. 3.do ğ um tarihi. tevellüd etmek do ğ mak.

teverrüm (A.) [1 [تورم. ş i ş me. 2.verem olma. teverrüm etmek ş i ş mek.

tevessü (A.) [توسع] geni ş leme. tevessü etmek geni ş lemek.

tevessül (A.) [1 [توسل.el atma, giri ş me. 3.inanma. 3.sar ı lma. tevessül etmek 1.el atmak. 2.sar ı lmak. tevezzü’ (A.) [توزع] da ğ ı l ı m.

tevfîkan (A.) [توفيقا] -e göre, uyarak, bak ı larak. tevhîd (A.) [توحيد] birle ş tirme. tevhîd edilmek birle ş tirilmek. tevhîd etmek birle ş tirmek.

tevhit etmek bk. tevhîd etmek.

tevkîf (A.) [1 [توقيف.durdurma. 2.kapatma. 3.tutuklama. tevkîf edilmek 1.durdurulmak. 2.kapat ı lmak. 3.tutuklanmak. tevkîf etmek 1.durdurmak. 2.kapatmak. 3.tutuklamak. tevkîl etmek vekil b ı rakmak.

tevlîd (A.) [1 [تولید.do ğ urtma, üretme. 2.meydana getirme. tevlîd etmek 1.üretmek. 2.meydana getirmek. tevsî etmek geni ş letmek.

tevsî’ (A.) [1 [توسیع.geni ş letme. 2.geni ş letilme. tevsî’ edilmek geni ş letilmek.

tevsîk (A.) [1 [توثیق.belgeleme. 2sa ğ lamla ş t ı rma. tevsîk edilmek belgelendirilmek. tevsîk etmek belgelendirmek.

tev ş îh (A.) [1 [توشیح.süsleme. 2.çifte kafiye kullanma.

tevvâb (A.) [1 [توّاب.çok tövbe eden. 2.tövbe kabul eden Tanr ı . tevzî’ (A.) [توزیع] da ğ ı t ı m, da ğ ı tma. tevzî’ edilmek da ğ ı t ı lmak. tevzî’ etmek da ğ ı tmak.

teyakkuz (A.) [تیقظ] uyan ı kl ı k. teyemmün (A.) [تیمّم] u ğ ur sayma. tezâd (A.) [تضاد] z ı tl ı k, çeli ş ki.

tezâhür (A.) [تظاهر] ortaya ç ı kma, belirme. tezâhür etmek ortaya ç ı kmak, belirmek.

tezâhürât (A.) [1 [تظاهرات.ortaya ç ı k ı ş lar, olu ş lar. 2.destekler. tezâyüd (A.) [تزاید] artma, ço ğ alma. tezâyüd etmek artmak, ço ğ almak. tezekkür (A.) [تذکّر] ele al ı nma.

tezelzül (A.) [تزلزل] sars ı lma, sars ı nt ı .

tezerv (F.) [ورذت] sülün.

tezevvüc (A.) [جوزت] evllilik, evlenme.

tezhîb (A.) [1 [ىبيهذت.süsleme. 2.yald ı zlama. 3.alt ı n sürme. tezkâr (A.) [راكذت] anma hat ı rlama. tezkâr eylemek hat ı rlatmak. tezkîr (A.) [ىريكذت] hat ı rlatma.

tezkîr edilmek hat ı rlat ı lmak, dile getirilmek. tezkîr etmek hat ı rlatmak, dile getirmek. tezlîl (A.) [لىيلذت] a ş a ğ ı lama, zelil etme. tezvîc (A.) [جيوزت] evlendirme. tezvîc etmek evlendirmek.

tezvîr (A.) [ىريوزت] arabozuculuk. tezyîd (A.) [ديىزت] artt ı rma. tezyîd etmek artt ı rmak.

tezyîd olunmak artt ı r ı lmak.

tezyîn (A.) [1 [ىن ىزت.süsleme. 2.süslenme. tezyîn edilmek süslenmek, bezenmek. tezyînat (A.) [تانىىزت] süslemeler, süsler. t ı bb (A.) [طب] t ı p.

t ı bbî (A.) [طبى] t ı p ile ilgili.

t ı bbiye (A.) [طبيه] t ı p fakültesi, t ı p okulu. t ı fl (A.) [لفط] küçük çocuk.

t ı flâne (A.-F.) [طفلانه] çocukça, çocuksu.

t ı lâ (A.) [علاط] yald ı z.

t ı nab (A.) [بانط] sicim, çad ı r ipi. t ı ra ş (F.) [شارت] t ı ra ş .

t ı ynet (A.) [تنيط] mizaç.

t ı ynetsiz (A.-T.) kötü mayal ı , karaktersiz. tîb (A.) [بيط] güzel koku.

ticârethâne (A.-F.) [هناخ تراجت] ticaret yap ı lan i ş yeri. tî ğ (F.) [غيت] k ı l ı ç.

tilâvet (A.) [تولات] güzel Kur'ân okuma. tilâvet etmek usûlüne göre Kur'ân okumak. tilmîz (A.) [ذيملت] ö ğ renci.

tîmâr (F.) [1 [راميت.bak ı m. 2.t ı mar.

tîmârhâne (F.) [هناخر اميت] ak ı l hastanesi. timsâh (A.) [حاسمت] timsah.

timsâl (A.) [1 [لاثمت.resim. 2.sembol. timsâlî (A.) [ىلاثمت] sembolik.

tîr (F.) [1 [ريت.ok. 2.sevgilinin kirpi ğ i. tîrâje (F.) [هژاريت] gökku ş a ğ ı . tîrdân (F.) [نادريت] okluk, sadak.

tîre (F.) [1 [هريت.karanl ı k. 2.bulan ı k. 3.koyu. tîrendâz (F.) [زادناريت] okçu.

tîrke ş (F.) [شكريت] okluk, sadak.

tiryâk (A.) [1 [كاىرت.panzehir. 2.afyon.

tiryâkî (A.) [1 [ىكاىرت.esrarke ş . 2.sigara tutkunu. tis’a (A.) [ەعست] dokuz.

tis’în (A.) [نيعست] doksan.

tî ş e (F.) [1 [ەشيت.keser. 2.balta.

tîz (F.) [1 [زيت.keskin. 2.sivri. 3.çabuk tez. tîzâb (F.) [بازيت] kezzap. töhmet (A.) [تمهت] suç.

tu’me (A.) [1 [طمعه.yem. 2.yiyecek. 2.tat. tûde (F.) [ەدوت] y ı ğ ı n.

tufeylât (A.) [تلايفط] parazitler. tufeylî (A.) [طيلىف] parazit.

tufeyliyet (A.) [تيليفط] parazitlik. tuffah (A.) [حافت] elma.

tufû (F.) [1 [وفت.tükrük. 2.tüh!

tufûliyyet (A.) [تيلوفط] çocukluk. tu ğ râke ş (T.-F.) [شكارغط] tu ğ rac ı .

tu ğ yân (A.) [1 [نايغط.ta ş k ı nl ı k, azg ı nl ı k. 2.ta ş k ı n. tuhaf (A.) [1 [فحت.ilginç. 2.hediyeler. 3.gülünç. tuhfe (A.) [ەفحت] hediye. tuhm (F.) [مخت] tohum.

tûl (A.) [1 [طول.uzunluk. 2.boylam. tûlânî (A.) [طولانى] uzunlu ğ una. tullâb (A.) [طلاب] ö ğ renciler.

tulû (A.) [طلوع] do ğ u ş .

tulûât (A.) [طلوعات] do ğ açlamalar. tûranî (T.-F.) [تورانی] Turanl ı .

tûraniyülasl (T.-A.) [تورانی الاصل] Tûran as ı ll ı . turfa (A.) [طرفه] yepyeni, görülmemi ş ş ey. turre (A.) [طره] saç lülesi. tur ş (F.) [شرت] ek ş i.

turuk (A.) [طرق] yollar.

turuncî (F.) [ترنجی] turuncu. tûsen (F.) [توسن] serke ş at. tû ş e (F.) [توشه] az ı k. tût (F.) [توت] dut.

tûtî (F.) [طوطی] papa ğ an, dudu ku ş u. tuyûf (A.) [طویف] tayflar. tuyûr (A.) [طویر] ku ş lar. tüccâr (A.) [تجار] tacirler. tükme (F.) [تکمه] dü ğ me.

tünbek (F.) [تنبک] dümbelek.

tünd (F.) [1 [تند.h ı zl ı . 2.keskin. 3.ac ı . 3. ş iddetli. tündbâd (F.) [تندباد] kas ı rga.

tündmizâc (F.-A.) [تندمزاج] asabî mizaçl ı . türâb (A.) [تراب] toprak. türb (F.) [ترب] turp.

türbet (F.) [تربت] türbe. türk 1.Türk. 2.güzel.

türkân (T.-F.) [1 [تركان.Türkler. 2.güzeller.

türkiyât (T.-A.) [تركيات] Türklük ara ş t ı rmalar ı , türkoloji.
türktâz (T.-F.) [1 [تركتاز.ko ş turma, ko ş ma. 2.ya ğ malama. türrehe (A.) [ترهه] z ı rva.

tür ş î (F.) [1 [ترشی.ek ş ilik. 2.tur ş u.

tür ş rû (F.) [ترش رو] surat ı sirke satan, ek ş i suratl ı .
tüvân (F.) [توان] güç.

tüvânâ (F.) [توانا] güçlü.

tüvânger (F.) [توانگر] zengin.

U

u’cûbe (A.) [ةبوجعا] acayip, ş a ş ı lacak ş ey. ubûdiyyet (A.) [تيدوبع] kulluk. ubûr (A.) [روبع] geçi ş .

ucb (A.) [بجع] kendini be ğ enme. ûd (A.) [1 [دوع.öd a ğ ac ı . 2.ud. ûdî (A.) [يدوع] ud sanatç ı s ı . udûl (A.) [لودع] vazgeçme. udûl etmek vazgeçmek. ufuk (A.) [قفا] ufuk.

ufûnet (A.) [1 [تنوفع.yang ı . 2.kötü koku. uhde (A.) [ةدهع] sorumluluk. uhrâ (A.) [ىرخا] ba ş ka, di ğ er.

uhrevî (A.) [يورخا] ahiret ile ilgili. uht (A.) [تخا] k ı zkarde ş .

uhuvvet (A.) [توخا] karde ş lik. ukâb (A.) [باقع] kartal.

ukalâ (A.) [لاقع] ak ı l sahipleri. ukbâ (A.) [ىبقع] ahiret.

ukde (A.) [1 [ةدقع.dü ğ üm. 2.gönül üzüntüsü. 3.sorun.

ukûbât (A.) [تابوقع] cezalar. ukûbet (A.) [تبوقع] ceza.

ukûbet bulmak cezaland ı r ı lmak. ukûd (A.) [دوقع] akitler. ukûl (A.) [لوقع] ak ı llar. ûlâ (A.) [ولى] ilk, birinci. ulemâ (A.) [املع] bilginler.

ulûfe (A.) [1 [هفولع.yem. 2.yeniçeri maa ş ı . ulûhiyyet (A.) [تيهولا] tanr ı l ı k. ulûm (A.) [مولع] ilimler.

ûlülazm (A.) [مظعلا ولوا] büyük peygamber. ûlülebsâr (A.) [راصبلا ولوا] görü ş sahipleri. ûlülemr (A.) [رمالا ولوا] padi ş ah. ulüvv (A.) [ولع] yücelik. ulvî (A.) [ىولع] yüce.

ulyâ (A.) [1 [ايلع.çok yüce. 2.yukar ı , üst. umde (A.) [مدمع 1 [.dayanak. 2.ilke, prensip. umk (A.) [قمع] derinlik.

ummâl (A.) [1 [المع.görevliler. 2.yöneticiler. ummân (A.) [نامع] okyanus. umran (A.) [نارمع] bay ı nd ı rl ı k.

umûm (A.) [1 [مومع.genel. 2.halk. 3.tüm. umûmen (A.) [امومع] genellikle.

umûmhâne (A.-F.) [ھانہ مومع] genelev. umûmî (A.) [ىمومع] genel. umûmîle ş mek genelle ş mek.

umûmiyyet (A.) [تىيمومع] genellik. umûmiyyetle (A.-T.) genellikle. umûr (A.) [ا رومع] i ş ler.

unf (A.) [فنع] sertlik, kat ı l ı k, ş iddet.

unfen (A.) [افنع] sertçe, ş iddet kullanarak, kabal ı kla. unfuvân (A.) [ناوفنع] gençlik ödnemi. unmûzec (A.) [اجذومن] örnek. unnâb (A.) [بانع] hünnap.

unsur (A.) [1 [رصنع.eleman.madde. 2.topluluk. urefâ (A.) [افرع] arifler.

urûc (A.) [جورع] yükselme, göklere a ğ ma. urûc etmek yükselmek, göklere a ğ mak. urûk (A.) [1 [قورع.damarlar. 2. ı rklar. urve (A.) [ەورع] kulp.

uryân (A.) [ناىرع] ç ı plak, üryan. usâre (A.) [ەراصع] özsuyu. usr (A.) [رسع] güçlük.

usret (A.) [ترسع] güçlük, s ı k ı nt ı , zorluk. ustûre (A.) [اسطورەه] efsane, mitoloji.

ustûrevî (A.) [اسطوريو] efsanevî, mitolojik.

usûl (A.) [1 [اصول.as ı llar. 2.yöntem, yol yordam, metod. usûlî (A.) [اصولی] metodik. u şş âk (A.) [اشاق] a ş ı klar. utrû ş (A.) [اطرشو] sa ğ ı r. utûfet (A.) [عطوفت] ş efkat. uyûb (A.) [عیوب] kusurlar. uyûn (A.) [عیون] gözler.

uzlet (A.) [عزلت] kö ş esine çekilme. uzletgâh (A.-F.) [عزلتگاه] inziva yeri.

uzletgüzin (A.-F.) [عزلت گزین] kö ş esine çekilen, münzevi. uzletgüzin olmak kö ş esine çekilmek. uzmâ (A.) [عظمی] büyük, çok büyük.

uzûbet (A.) [1 [عذوبت.tatl ı l ı k. 2. ş irinlik, al ı ml ı l ı k. uzûbet (A.) [عزوبت] bekarl ı k. uzv (A.) [1 [عضو.organ. 2.üye. uzvî (A.) [عضوی] organik.

uzviyye (A.) [عضویه] canl ı , organik. uzviyyet (A.) [عضویت] canl ı .

Ü

übbehet (A.) [ابهت] ululuk. übüvvet (A.) [ابوت] babal ı k.

ücret (A.) [اجرت] hizmet kar ş ı l ı ğ ı nda verilen para. ücûr (A.) [اجور] ücretler.

ücûrât (A.) [اجورات] ücretler. üdebâ (A.) [ادبا] edipler.

üf'ûle (A.) [افعوله] .görev, fonksiyon.

üf'ûlevî (A.) [افعولوی] görevle ilgili, fonksiyonel.

üftâde (F.) [1 [افتاده.dü ş mü ş . 2.dü ş kün. 3.a ş ı k. 4.zavall ı .

üftâdegân (F.) [1 [افتادگان.dü ş mü ş ler. 2.dü ş künler. 3.a ş ı klar. 4.zavall ı lar. üftânühîzân (F.) [افتان و خیزان] dü ş e kalka. üfûl (A.) [1 [افول.bat ı ş . 2.ölüm.

ükül (A.) [1 [اکل.meyva. 2.az ı k. 3.zeka.

ülfet (A.) [1 [الفت.dostluk. 2.kayna ş ma. 3.görü ş me, konu ş ma.

ülfet etmek 1.dostluk kurmak. 2.kayna ş mak, al ı ş mak. 3.görü ş mek, konu ş mak. ümem (A.) [امم] ümmetler.

ümenâ (A.) [امنا] güvenilir ki ş iler. ümerâ (A.) [امرا] emirler. ümîd (F.) [امید] ümit, umut.

ümîd etmek umutlanmak.

ümîdbah ş (F.) [امیدبخش] ümit verici. ümîdbah ş î (F.) [امیدبخشی] ümit verme. ümîdvâr (F.) [امیدوار] ümitli.

ümîdvârî (F.) [امیدواری] ümitli olma. ümm (A.) [ام] anne, ana.

ümmehât (A.) [1 [امهات.anneler. 2.temeller, esaslar. ümmet (A.) [امت] ümmet, bir peygambere ba ğ l ı olanlar. ümmîd (F.) [امید] ümit.

ümmiyyet (A.) [امیت] ümmîlik, hiç okuma yazma bilmeyen. ümmülbilâd (A.) [ام البلاد] Mekke.

ümmülkitâb (A.) [1 [ام الکتاب.Fâtiha sûresi. 2.levhimahfuz. ümmülkurâ (A.) [ام القری] Mekke.

ümrân (A.) [عمران] bay ı nd ı rl ı k, kalk ı nma. ünâs (A.) [انس] halk.

ünbûbe (A.) [1 [انبوبه.boru. 2.k ı lcal damar. üns (A.) [انس] al ı ş ma.

ünsiyyet (A.) [انسیت] al ı ş ma. ünsiyyet kesb etmek al ı ş mak. ünûset (A.) [انوثت] di ş ilik.

ürcûfe (A.) [ارجوفه] yalan dolan, uydurma söz, martaval. üryân (A.) [عریان] ç ı plak, anadan do ğ ma. üsbû’ (A.) [اسبوع] hafta.

üsbû’î (A.) [اسبوعی] haftalık.

üserâ (A.) [اسرا] tutsaklar, esirler. üskuf (A.) [اسقف] papaz.

üslûb (A.) [اسلوب] anlatım tarzı . üss (A.) [1 [اساس.üs. 2.esas.

üssülesâs (A.) [اساس الاساس] asıl, temel.

üstâd (F.) [1 [استاد.üstat. 2.profesör. 3.usta. üstâdâne (F.) [استادانه] ustaca.

üstâdî (F.) [1 [استادی.ustalık. 2.üstatlık. üstûr (F.) [استور] binek ve yük hayvanı .

üstûre (A.) [1 [اسطوره.efsane. 2.uydurma söz. üstühan (F.) [استخوان] kemik. üstüre (F.) [استره] ustura.

üstüvâne (A.) [استوانه] silindir.

üstüvâr (F.) [1 [استوار.sağlam. 2.güvenilir.

üstüvârî (F.) [1 [استواری.sağlamlık. 2.güvenilirlik. üştür (F.) [اشتر] deve.

üştürban (F.) [اشتربان] deveci. üştürdil (F.) [اشتردل] kinci.

üştürhâr (F.) [اشترخار] deve dikeni. üzn (A.) [اذن] kulak.

V

va’d (A.) [دعو] vaat.

va’d edilmek vaat edilmek. va’d etmek vaat etmek.

va’z (A.) [ظعو] vaaz, dinî ö ğ üt. vâbeste (F.) [هتسباو] ba ğ l ı .

vâbestegân (F.) [ناگتسباو] ba ğ l ı lar. vâcib (A.) [بجاو] gerekli. vâcib olmak gerekmek.

vâcibât (A.) [تابجاو] gerekenler, yap ı lmas ı gerekli olanlar. vâcibe (A.) [هبجاو] gereken, yap ı lmas ı gerekli olan.

vâcibülîfâ (A.) [بجاو لاىفا] yap ı lmas ı gereken, yerine getirilmesi gereken. vâcibülvücûd (A.) [بجاو دوجول] Tanr ı .

vâcid (A.) [1 [دجاو.Tanr ı . 2.meydana getiren.

vâdî (A.) [1 [يداو.vadi. 2.nehir yata ğ ı . 2.saha, alan. vâfir (A.) [رفاو] bol.

vâh (A.) [هاو] vah, yaz ı k.

vâha (A.) [هحاو] vaha, çöl ortas ı ndaki ye ş il alan.

vahâmet (A.) [تماخو] korkunçluk, vehamet, tehlikeli durum. vâhasretâ (A.) [اترسحاو] eyvahlar olsun.

vâhayfâ (A.) [لفيحاو] yaz ı klar olsun, eyvahlar olsun, vah vah. vahdânî (A.) [ىنادحو] Tanr ı ’n ı n birli ğ i ile ilgili. vahdâniyyet (A.) [تينادحو] Tanr ı ’n ı n tekli ğ i. vahdet (A.) [1 [تدحو.teklik. 2.birlik, beraberlik. vâhî (A.) [ىهاو] yarars ı z.

vâhid (A.) [دحاو] tek, bir tane. vahîd (A.) [ديحو] tek, biricik. vahîm (A.) [ميخو] korkunç. vah ş (A.) [شحو] yaban ı l.

vah ş et (A.) [1 [تشحو.yabanîlik. 2.korku.

vah ş etengîz (A.-F.) [تشحو ا زيگن] korkunç, korku salan. vah ş etnâk (A.-F.) [1 [كانتشحو.korkunç. 2. ı ss ı z. vah ş î (A.) [1 [ىشحو.yabanî. 2.ac ı mas ı z. vahy (A.) [ىحو] vahiy.

vâiz (A.) [ظعاو] vaaz veren, dinî ö ğ ütler eden.

vâjgûn (F.) [نوگژاو] ba ş a ş a ğ ı , tepetakla, tersyüz olmu ş . vak’a (A.) [1 [هعقو.olay. 2.sava ş .

vak’anüvis (A.-F.) [هعقو نوىس] tarih yazar ı .

vak’anüvîsân (A.-F.) [هعقو نوىسان] tarih yazarlar ı . vakar (A.) [راقو] a ğ ı rba ş l ı l ı k. vakâyi’ (A.) [عىاقو] olaylar.

vakf (A.) [1 [فقو.durma, duru ş . 2.durdurma. 3.vak ı f. 4.adama. vakfe (A.) [هفقو] durma, duraklama.

vakfegâh (A.-F.) [ھاگ ھفقو] durulacak yer, durak. vakfiyye (A.) [ھیفقو] vak ı f belgesi. vâk ı a (A.) [1 [ھعقاو.olay. 2.gerçek. vâk ı ât (A.) [تاعقاو] olaylar.

vâk ı f (A.) [1 [فقاو.vakfeden. 2.anlamak, bilmek.

vâki (A.) [ع قاو] olan, meydana gelen, gerçekle ş mi ş olan.

vâki’ olmak 1.olmak, meydana gelmek, gerçekle ş mek. 2.bulunmak, yer almak. vakiyye (A.) [ھیقو] okka. vakt (A.) [تقو] vakit.

vaktâki (A.-F.) [ھکاتقو] –di ğ i zaman. vakûr (A.) [روقو] a ğ ı rba ş l ı .

vakûrâne (A.-F.) [ھناروقو] a ğ ı rba ş l ı l ı kla. vâlâ (F.) [لاو] yüksek, yüce.

vâlâcâh (F.) [ھاجلاو] yüksek mevki sahibi. vâlâkadr (F.-A.) [ردقلاو] sayg ı de ğ er.

vâlid (A.) [1 [لدا.baba. 2.yol açan, do ğ uran. vâlide (A.) [لدھا] anne, ana. vâlideyn (A.) [لدین] anababa. vâlih (A.) [لھا] ş a ş k ı n.

vâliyân (A.-F.) [نایلا] valiler. vâm (F.) [ما] borç.

vâmdâr (F.) [رادما] borçlu. vâmhâh (F.) [ھاوخما] alacakl ı .

vâpesin (F.) [ڤاپسین] sonuncu. vâr (F.) [وار] gibi, benzer.

varak (A.) [1 [ورق.yaprak. 2.ka ğ ı t. 3.plaka. varaka (A.) [1 [ورقه.belge. 2.bir yaprak.

varakpâre (A.-F.) [1 [ورق پاره.ka ğ ı t parças ı . 2.pusula, not. vâreste (F.) [1 [وارسته.kurtulmu ş , rahat. 2.uzak. vârî (F.) [واری] gibi.

vârid (A.) [1 [وارد.gelen, ula ş an. 2.sözkonusu. vâridât (A.) [وارادات] kazanç, gelir.

vâride (A.) [1 [واردة.gelen, ula ş an. 2.akla gelen. vâris (A.) [وارث] mirasç ı .

varta (A.) [1 [ورطه.uçurum. 2.tehlike. vârûn (F.) [واروان] ters, ba ş a ş a ğ ı . vârûne (F.) [واروانه] ters, ba ş a ş a ğ ı . vasat (A.) [1 [وسط.orta. 2.ortalama. vasatî (A.) [[وسطی 1.ortalama. 2.orta.

vasf (A.) [1 [وصف.nitelik, özellik. 2.övgü. vâs ı l (A.) [واصل] ula ş an, kavu ş an, gelen. vâs ı l olmak ula ş mak, kavu ş mak.

vâs ı ta (A.) [1 [واسطه.arac ı . 2.araç, alet.

vâsi’ (A.) [1 [واسع.geni ş . 2.yayg ı n. 3.kapsaml ı . 4.enli. 5.bol. vasiyyet (A.) [وصیت] vasiyet.

vasiyyetnâme (A.-F.) [وصیت نامه] vasiyet mektubu.

vasl (A.) [1 [وصل.ula ş ma. 2.kavu ş ma, vuslat. 3.ba ğ lama, ulama. vassaf (A.) [وصاف] öven, anlatan, tavsif eden. vassal (A.) [وصال] ula ş t ı ran. vatan (A.) [وطن] yurt.

vatanda ş (A.-T.) [وطنداش] yurtta ş . vatanî (A.) [وطنى] yurt ile ilgili.

vatanperver (A.-F.) [وطن پرور] yurtsever.

vatanperverâne (A.-F.) [وطن پرورانه] yurtseverce. vâveylâ (A.) [1 [واويلا.yaz ı k, eyvahlar olsun. 2.ç ı ğ l ı k. vâveylâ dü ş mek ç ı ğ l ı klar at ı lmak. vâye (F.) [واى] k ı smet.

vaz’ (A.) [1 [وضع.koyma, konulma. 2.b ı rakma. 3.atama. 4.durum, konum. vaz’ - ı haml [وضع حمل] do ğ um.

vaz’ - ı kadîm [وضع قديم] eski konum, eski durum. vaz’ - ı yed [وضع يد] el koyma. vaz’ - ı yed edilmek el konulmak. vaz’ - ı yed etmek el koymak. vaz’ etmek koymak.

vaz’an (A.) [وضعا] konumu bak ı m ı ndan. vazâif (A.) [وظائف] görevler, ödevler.

vâz ı ’ (A.) [1 [واضع.koyan, koyucu. 2.haz ı rlay ı c ı . vâz ı h (A.) [واضح] aç ı k, net.

vâz ı han (A.) [واضحا] aç ı kça, aç ı k olarak.

vazî' (A.) [1 [وعيض.alçak, a ş a ğ ı . 2.mütevazi. vazîfe (A.) [1 [وهفيظ.görev. 2.ödev. vazîfedâr (A.-F.) [راد هفيظو] görevli.

vazîfe ş inas (A.) [سانش هفيظو] görevine dü ş kün. vaziyet (A.) [وتيعض] durum, konum. vebâl (A.) [لابو] günah.

vecâhet (A.) [وتاه] yüz güzelli ğ i. vecd (A.) [وجد] co ş ku.

vecdâver (A.-F.) [روآدجو] co ş kulu, heyecanland ı ran.

vech (A.) [1 [وجه.yüz. 2.sebep, ilgi, münasebet, vas ı ta. 3.yüzey. veche (A.) [1 [وهجه.yüz. 2.yön, taraf.

vecîbe (A.) [وبيجه] yap ı lmas ı gereken, görev. vecîz (A.) [وزيج] özlü.

vecîze (A.) [وزيجه] özdeyi ş .

vedâ (A.) [وادع] ayr ı l ı ş , ayr ı lma. vedâyi' (A.) [وادع] emanetler. vedîa (A.) [وعيده] emanet.

vefâ (A.) [1 [وفا.sözünde durma. 2.dostlu ğ u sürdürme. vefâ etmek sözünde durmak, vefa göstermek. vefâdâr (A.-F.) [رادافو] vefal ı . vefâkâr (A.-F.) [راكافو] vefal ı . vefât (A.) [تافو] ölüm. vefât etmek ölmek.

vefeyât (A.) [تايفو] ölümler.

vefk (A.) [1 [قفو.uyum. 2.uygun. vegayrühü (A.) [هريغو] ondan ba ş ka.

vegayrühüm (A.) [همريغو] ondan ba ş kalar ı . veh (F.-A.) [هو] vah.

vehb (A.) [بهو] ba ğ ı ş , vergi. vehbî (A.) [يبهو] Tanr ı vergisi.

vehelümmecerrâ (A.) [ىرج مله و] var gerisini k ı yas et. vehhâb (A.) [باهو] çok ba ğ ı ş lay ı c ı Tanr ı . vehhâbiyyet (A.) [تيباهو] vehhâbîlik. vehhâbiyyûn (A.) [نويباهو] vehhâbîler. vehim (A.) [مهو] kuruntu. vehleten (A.) [لهو ة] ans ı z ı n. vehm (A.) [مه و] kuruntu.

vehmî (A.) [يمهو] kuruntuya dayal ı , evham üstüne kurulmu ş . vehmnâk (A.-F.) [كانمهو] kuruntulu. veillâ (A.) [لااو] yoksa, aksi takdirde.

vekâhat (A.) [تحاقو] ars ı zl ı k, utanmazl ı k, hayas ı zl ı k. vekâlet (A.) [1 [تلاكو.vekillik. 2.bakanl ı k. 3.avukatl ı k. vekâleten (A.) [لاكو ة] vekil olarak.

vekâletnâme (A.-F.) [تلاكو هامان] vekillik belgesi. vekâletpenâh (A.-F.) [تلاكو هانپ] sadrazam. vekâyi’ (A.) [1 [عياقو.olaylar. 2.sava ş lar.

vek ı s’alâhâzâ (A.) [اذه ىلع سقو] bununla k ı yasla.

vekil (A.) [1 [لیكو.avukat. 2.biri taraf ı ndan yetki verilmi ş . 3.bakan. velâdet (A.) [1 [تدلاو.do ğ um. 2.do ğ um günü. velâyet (A.) [1 [تىلاو.velîlik. 2.dostluk. 3.otorite. velev (A.) [ولو] olsa da.

velhâs ı l (A.) [لصاحلاو] k ı saca, sözün k ı sas ı .

velî (A.) [1 [ولى.ermi ş , velî. 2.çocuktan sorumlu olan. velî (F.) [ولى] ama, fakat. velîahd (A.) [دهعیلو] veliaht. velîk (F.) [ولیك] ama, ancak. velîkin (F.) [ولیكن] ama, ancak.

velîme (A.) [1 [ولیمه.ziyafet. 2.dü ğ ün. velûd (A.) [[ولود 1.do ğ urgan. 2.üretken. velvele (A.) [ولوله] gürültü pat ı rt ı . verâ (A.) [ارو] öte.

verâset (A.) [تاروث] varislik. verd (A.) [درو] gül.

verem (A.) [1 [مرو. ş i ş kinlik, ş i ş . 2.verem, tüberküloz. verese (A.) [هثرو] varisler, mirasç ı lar. verîd (A.) [دیرو] toplardamar. vesâik (A.) [قئاثو] belgeler. vesâil (A.) [ولئاسو] sebepler.

vesâit (A.) [1 [وسائط.araçlar. 2.arac ı lar.

vesâtet (A.) [وساطت] arac ı l ı k. vesâyâ (A.) [وصایا] vasiyetler. vesîka (A.) [وثیقه] belge.

vesîle (A.) [1 [وسیله.sebep, bahane. 2.yol. vesme (A.) [وسمه] rast ı k.

vesvese (A.) [وسوسه] kuruntu. ve ş (F.) [وش] gibi.

ve ş ak (A.) [وشق] va ş ak. veted (A.) [وتد] kaz ı k.

veter (A.) [1 [وتر.kiri ş . 2.saz teli.

vetîre (A.) [1 [وتیره.üslup. 2.süreç. 3.dar yol.

veyl (A.) [ویل] yaz ı k, yaz ı klar olsun, eyvahlar olsun. vezâif (A.) [وظائف] görevler, ödevler. vezân (F.) [وزان] esen.

vezâret (A.) [وزارت] vezirlik.

vezîr (A.) [وزیر] eskiden bakanl ı k görevini üstlenen ki ş i. vezn (A.) [وزن] a ğ ı rl ı k.

vezne (A.) [1 [وزنه.a ğ ı rl ı k. 2.tart ı . 3.para gi ş esi. veznedâr (A.-F.) [وزنه دار] gi ş e görevlisi.

vicâhen (A.) [وجاها] yüzle ş erek, yüzüne kar ş ı . vicâhî (A.) [وجاهی] yüzyüze.

vicdân (A.) [وجدان] iyi ile kötüyü ay ı rt edip de ğ erlendirme duygusu. vicdânen (A.) [وجدانا] vicdan bak ı m ı ndan.

514

vidâd (A.) [1 [دادو.sevgi. 2.dostluk. vikâye (A.) [ەیاقو] koruma.

vikâye etmek korumak, esirgemek, kay ı rmak. vilâdet (A.) [1 [تدلاو.do ğ um. 2.do ğ um günü. vilâyât (A.) [تایلاو] vilayetler.

vildân (A.) [1 [ودلدان.bebekler. 2.köleler.

vîrân (F.) [1 [ناریو.y ı k ı k, harap olmu ş . 2.y ı k ı nt ı , harabe. vîrân etmek y ı kmak, harap etmek.

vîrân olmak 1.y ı k ı lmak, harap olmak. 2.peri ş an olmak. vîrâne (F.) [ەناریو] y ı k ı nt ı alan, harap yer, harap bina. vîrânî (F.) [یناریو] harapl ı k. vird (A.) [درو] dua. vird etmek dua etmek.

visâk (A.) [قاثو] antla ş ma.

visâl (A.) [1 [وصال.ula ş ma, varma. 2.kavu ş ma, vuslat. vufûr (A.) [روفو] bolluk.

vuhû ş (A.) [1 [وحوش.vah ş iler. 2.yaban hayvanlar ı .

vukû bulmak meydana gelmek, cereyan etmek, gerçekle ş mek. vukû’ (A.) [عوقو] meydana gelme, cereyan etme. vukûât (A.) [1 [تاعوقو.olaylar. 2.polisiye olaylar.

vukûf (A.) [وقوف] bir konu hakk ı nda geni ş bilgi sahibi olma. vukufsuz (A.-T.) bilgisiz. vuskâ (A.) [یقثو] sa ğ lam.

vusla (A.) [1 [وصلہ.ek. 2.yama.

vuslat (A.) [1 [وصلت.ula ş ma. 2.kavu ş ma. vustâ (A.) [وسطی] orta, iç.

vusûl (A.) [وصول] ula ş ma, gelme. vusûl eylemek gelmek, ula ş mak. vuzû (A.) [وضوء] abdest. vuzûh (A.) [وضوح] aç ı kl ı k. vücûb (A.) [وجوب] gereklilik.

vücûd (A.) [1 [وجود.varl ı k. 2.beden. 3.var olu ş . vücûd bulmak meydana gelmek, olu ş mak.

vücûh (A.) [1 [وجوہ.yüzler. 2. ş ekiller, tarzlar. 3.yüzeyler. 4.ileri gelenler. vüfûd (A.) [وفود] elçiler. vüfûr (A.) [وفور] bolluk.

vükelâ (A.) [1 [وکلاء.vekiller. 2.bakanlar. vülât (A.) [ولاۃ] valiler.

vürûd (A.) [ورود] giri ş , geli ş . vürûd etmek girmek, gelmek.

vüs’ (A.) [1 [وسع.geni ş lik. 2.kapasite. 3.takat.

vüs’at (A.) [1 [وسعت.geni ş lik. 2.kapasite. 3.parasal yeterlik. 4.genlik. vüskâ (A.) [وثقی] sa ğ lam.

vüsûk (A.) [1 [وثوق.sa ğ laml ı k. 2.güvenilirlik. vüzerâ (A.) [وزراء] vezirler.

Y

yâ (A.) [ای] ey.

yâb (F.) [بای] bulan. yâbis (A.) [سبای] kuru.

yâd (F.) [1 [دای.hat ı rlama. 2.gönül, hat ı r. 3.an ı , hat ı ra. yâd edilmek an ı lmak, hat ı rlanmak. yâd etmek anmak, hat ı rlamak.

yâdgâr (F.) [1 [راگدای.an ı . 2.hat ı ra. yadigâr bk. yâdgâr.

ya ğ mâ (F.) [امغی] talan, çapul.

ya ğ ma eylemek talan etmek, ya ğ malamak. ya ğ mâger (F.) [برگامغی] ya ğ mac ı . yah (F.) [خی] buz.

yahbeste (F.) [هتسبد خی] buzlanm ı ş , donmu ş . yâhud (F.) [دوخای] yahut. yâis (A.) [سئای] umutsuz.

yakaza (A.) [هظقی] uyan ı kl ı k. yakîn (A.) [نیقی] kesin bilgi.

yakînen (A.) [انیقی] kesin olarak.

yâkût (A.) [1 [توقای.yakut. 2.dudak.

yakzân (A.) [یاظقان] uyan ı k. yâl (F.) [1 [یال.yele. 2.boyun. yâleyte (A.) [یا لیت] ke ş ke.

yâr (F.) [1 [یار.dost. 2.sevgili. 3.arkada ş . yârâ (F.) [یارا] güç.

yârân (F.) [یاران] dostlar, arkada ş lar. yârî (F.) [[یا ری 1.dostluk. 2.yard ı m. yâsemen (F.) [یاسمن] yasemin. yâve (F.) [یاوه] z ı rva, saçma.

yâvegû (F.) [یاوه گو] z ı rvalayan, saçmalayan. yâver (F.) [یاور] yard ı mc ı . yâzdeh (F.) [یازده] onbir.

ye’s (A.) [یأس] umutsuzluk.

ye’sefzâ (A.-F.) [یأس افزا] üzücü.

yebânî (F.) [1 [یبانی.yaban ı l. 2.ürkek. 3.kaba. yed (A.) [1 [ید.el. 2.güç. yegân (F.) [یگان] birler.

yegân yegân (F.) [یگان یگان] bir bir, tek tek. yegâne (F.) [یگانه] biricik.

yegânegî (F.) [یگانگی] birlik, teklik. yek (F.) [یک] bir.

yekbeyek (F.) [یک بیک] bir bir, birer birer.

yekcihet (F.-A.) [1 [یک جهت.tek yön. 2.ayn ı görü ş lü.

yekcins (F.-A.) [یەکجنس] ayn ı türden. yekdîger (F.) [یەکدیگر] birbiri. yekdil (F.) [یەکدڵ] bir gönül.

yeknazarda (F.-A.-T.) ilk bak ı ş ta, bir bak ı ş ta. yekpâre (F.) [1] یەکپارە.tek parça. 2.bütün. yeksân (F.) [1] یەکسان.bir ş ekilde. 2.birlikte.

yekseviye (F.-A.) [یەکسوی] ayn ı düzeyde, e ş it seviyeli. yek ş enbe (F.) [یەکشەمبە] pazar. yektene (F.) [یەکتەنە] tek ba ş ı na. yekûn (A.) [یەکون] toplam. yel (F.) [یەل] yi ğ it.

yeldâ (F.) [یەدا] uzun.

yemîn (A.) [1] یەمین.sa ğ , sa ğ yön. 2.ant, yemin. yesâr (A.) [یەسار] sol, sol taraf. yesîr (A.) [یەسیر] kolay.

yetîm (A.) [یەتیم] biricik, tek. 2.yetim. yetîme (A.) [یەتیمە] yetim k ı z çocu ğ u.

yetîmhâne (A.-F.) [یەتیمخانە] yetimler evi. yevâkît (A.) [یاقوت] yakutlar. yevm (A.) [یەوم] gün.

yevmenfeyevmen (A.) [یەوم ئەوفەیەوم] günden güne. yevmî (A.) [یەومی] günlük, gündelik. yevmiyye (A.) [یەومی] gündelik ücret.

yezdân (F.) [یزدان] Tanrı .

yubûset (A.) [یبوست] kuruluk. yû ğ (F.) [یوغ] boyunduruk. yûz (F.) [یوز] pars.

yübûset (A.) [یبوست] kuruluk.

yümkin (A.) [یمکن] mümkün, olabilir, olası . yümn (A.) [یمن] u ğ ur.

yümnâ (A.) [یمنی] sa ğ taraf. yümnî (A.) [یمنی] u ğ urlu.

yüsr (A.) [1 [یسر.kolaylık. 2.zenginlik. yüsrâ (A.) [یسری] sol taraf.

Z

za’f (A.) [ضعف] zay ı fl ı k, zaaf. za’f gelmek zay ı flamak.

za’ferân (A.) [زعفران] safran.

za’fî (A.) [ضعفی] zay ı fl ı kla ilgili, zaaf ile ilgili. za’fiyyet (A.) [ضعفیت] zay ı fl ı k, zafiyet. zâb ı ta (A.) [ضابطه] güvenlik görevlisi. zâbih (A.) [ذابح] bo ğ azlayan. zâbit (A.) [ضابط] subay.

zâbitân (A.-F.) [ضابطان] subaylar.

zabt (A.) [1 [ضبط.tutma. 2.ele geçirme. 3.kavrama. zabt edilmek ele geçirilmek. zabt etmek ele geçirmek.

zabtiye nâz ı r ı emniyet genel müdürü.

zabtiye nezâreti emniyet genel müdürlü ğ ü.

zabtiyye (A.) [ضبطیه] güvenlik güçleri, polis, jandarma. zabtnâme (A.-F.) [ضبط نامه] tutanak, zab ı t yaz ı s ı . zabtürabt (A.) [ضبط و ربط] disiplin. zâc (A.) [زاج] gözta ş ı . zâd (A.) [زاد] az ı k.

zâd (F.) [1 [داز.do ğ mu ş . 2.do ğ um. zâde (F.) [1 [هداز.do ğ mu ş . 2.evlat.

zâdegân (F.) [ناگداز] soylular, aristokratlar. zâdgegânl ı k satmak soyluluk taslamak. zafer (A.) [رفظ] üstünlük kazanma.

zaferyâb (A.-F.) [بایرفظ] üstünlük kazanan, muzaffer olan. zaferyâb olmak üstünlük kazanmak, muzaffer olmak. zâ ğ (F.) [غاز] karga.

za ğ an (F.) [نغز] çaylak.

zahâir (A.) [رئاخذ] zahireler.

zâhib (A.) [1 [ب هاذ.giden. 2.san ı ya kap ı lan. zâhib olmak 1.gitmek. 2.san ı ya kap ı lmak.

zâhid (A.) [دهاز] a ş ı r ı dindar, zühd ile u ğ ra ş an. zâhidâne (A.-F.) [هنادهاز] zahitçe.

zâhir (A.) [1 [رهاظ.ortaya ç ı kan, görünen, zuhur eden. 2.belli, aç ı k, a ş ikâr.

3.san ı r ı m. 4.görünü ş , d ı ş yüz.

zâhir olmak ortaya ç ı kmak, görünmek, zuhur etmek. zâhirbîn (A.-F.) [نیبرهاظ] sadece görünü ş e bakan. zahîre (A.) [هریخذ] depolanm ı ş erzak.

zâhiren (A.) [ارهاظ] görünü ş te, görünü ş e göre.

zâhirî (A.) [ظاهری] d ı ş görünü ş ile ilgili, görünü ş teki. zâhirperest (A.-F.) [ظاهرپرست] sadece d ı ş görünü ş e bakan. zahm (F.) [زخم] yara.

zahmdâr (F.) [رادمخز] yaral ı .

zahme (F.) [1 [ەمخز.vuru ş . 2.yara. 3.tezene, m ı zrap.
zahmet (A.) [1 [تمحز.s ı k ı nt ı , me ş akkat. 2.güç.
zahmzede (F.) [ەدز مخز] yaral ı .

zahr (A.) [1 [ظهر.s ı rt, arka. 2.arka yüz.

zahriye (A.) [ەیرهظ] ka ğ ı d ı n arka yüzündeki yaz ı .
zâid (A.) [1 [دئاز.art ı k. 2.artan. 3.art ı . 4.gereksiz. zaîf (A.) [فیعض] zay ı f, güçsüz.

zâik (A.) [قئاذ] tadan, tad ı na varan. zâika (A.) [ەقئاذ] tat alma duyusu. zâil (A.) [لئاز] yok olan, yok olucu. zâil olmak yok olmak, ortadan kalkmak. zâir (A.) [رئاز] ziyaretçi. zâkir (A.) [رکاذ] zikreden.

zakkûm (A.) [1 [موقز.zakkum a ğ ac ı . 2.z ı kk ı m. zâl (F.) [لاز] saçlar ı a ğ arm ı ş , ihtiyar. zalâm (A.) [ملاظ] karanl ı k. zâlim (A.) [ملاظ] zulüm eden.

zâlimâne (A.-F.) [ەناملاظ] zalimce. zamâim (A.) [مئامض] ekler.

zamâne (A.) [1 [زمانە.devir. 2.felek. zamîme (A.) [ەمیمض] ek.

zamimeten (A.) [ةمیمض] ek olarak.

zâmin (A.) [ضامن] tazmin eden.

zamîr (A.) [1 [ضمير.gönül. 2.iç. 3.zamir, ad ı l. zamm (A.) [ضم] ekleme, artt ı rma. zamm edilmek eklenmek, artt ı r ı lmak. zamm etmek eklemek, artt ı rmak.

zamm olunmak eklenmek, ilave edilmek. zamme (A.) [ضمه] ötre. zan (A.) [ظن] zan, san ı .

zanbak (A.) [زنبق] zambak.

zanîn (A.) [ظنين] zan alt ı nda bulunan. zann (A.) [ظن] zan, san ı . zannedilmek san ı lmak. zannetmek sanmak. zânû (F.) [زانو] diz. zapt bk. zabt.

zapt edilmek ele geçirmek. zapt etmek ele geçirmek. zaptiye bk. zabtiyye

zâr (F.) [1 [زار.peri ş an, a ğ layan, inleyen. 2.inilti. zâr (F.) [زار] yer.

zâr etmek a ğ lay ı p inlemek. zâr olmak a ğ lay ı p inlemek. zarâfet (A.) [ظرافت] zariflik.

zarar (A.) [ضرر] ziyan.

zarardîde (A.-F.) [ضرر دیده] zarar gören. zarb (A.) [ضرب] vuru ş .

zarbhâne (A.-F.) [ضرب خانه] darphane.

zarf (A.) [1 [ظرف.kap. 2.mektup zarf ı . 3.zarf. zarfiyyet (A.) [ظرفیت] kapasite.

zârî (F.) [یراز] inleme, zar zar a ğ lama. zâri’ (A.) [عراز] ekici, çiftçi.

zarîf (A.) [ظریف] zarafet sahibi, nazik, nüktedan. zarîfâne (A.-F.) [ظریفانه] zarifçe.

zarûrât (A.) [ضرورات] s ı k ı nt ı lar, mecburiyetler.

zarûret (A.) [1 [ضرورت.s ı k ı nt ı . 2.yoksulluk. 3.zorunluluk. zarûrî (A.) [ضروری] zorunlu.

zarûriyyât (A.) [ضروریات] zorunluluklar. zât (A.) [1 [ذات.ki ş i. 2.kendi. zâten (A.) [ذاتا] asl ı nda. zâtî (A.) [ذاتی] ki ş isel.

zâtülcenb (A.) [ذات الجنب] akci ğ er zar ı iltihab ı , zatülcenp. zâtürrie (A.) [ذات الریه] zatürriye, akci ğ er iltihab ı . zav’ (A.) [ضوء] ı ş ı k.

zavâhir (A.) [ظواهر] d ı ş yüzler.

zâviye (A.) [1 [زاویه.aç ı . 2.kö ş e. 3.küçük tekke. zâyi’ (A.) [ضایع] kaybolan.

zâyi’ etmek kaybetmek, yitirmek. zâyi’ olmak kaybolmak, yitmek. zâyi’ât (A.) [ضایعات] kay ı plar. zebân (F.) [زبان] dil.

zebând ı raz (F.) [زبان دراز] dili uzun. zebâne (F.) [[زبانه 1.yalaz. 2.dilimsi.

zebânzed (F.) [زبانزد] ünlü, dillerde dola ş an. zeber (F.) [زبر] üst.

zebercedî (A.) [زبرجدی] f ı st ı k ye ş ili. zebh (A.) [ذبح] bo ğ azlama.

zebh edilmek bo ğ azlanmak, kesilmek. zebh etmek bo ğ azlamak, kesmek.

zebîh (A.) [ذبیح] kesilmi ş hayvan, bo ğ azlanm ı ş . zebîl (A.) [1 [زبیل.pislik. 2.gübre.

zebûn (F.) [1 [زبون.alçak. 2.aciz, zavall ı . 3.güçsüz.

zebûn etmek 1.alçaltmak. 2.aciz b ı rakmak. 3.güçsüz b ı rakmak. zebûn olmak 1.alçalmak. 2.aciz kalmak. 3.güçsüz kalmak. zecr (A.) [1 [زجر.zorlama. 2.eziyet etme. zecrî (A.) [زجری] zorlayarak, zorlay ı c ı .

zede (F.) [1 [زده.vurmu ş , dövmü ş . 2.vurulmu ş , dövülmü ş . 3.u ğ ram ı ş , müptela

olmu ş .

zehâb (A.) [1 [باهذ.gidi ş . 2.san ı ya kap ı lma. zeheb (A.) [بهذ] alt ı n.

zehr (A.) [زهر] çiçek.

zehr (F.) [زهر] zehir, a ğ ı . zehre (A.) [زهره] çiçek.

zehrhand (F.) [زهرخند] ac ı gülü ş . zehrnâk (F.) [زهرناک] zehirli. zekâ (A.) [ذکا] zekilik. zekan (A.) [ذقن] çene.

zekâvet (A.) [ذکاوت] zekilik.

zeker (A.) [1 [ذکر.erkek. 2.erkeklik üreme organ ı . zelâzil (A.) [زلازل] depremler. zelîl (A.) [ذلیل] dü ş kün, zavall ı . zell (A.) [زل] sürçme, kayma. zelzele (A.) [زلزله] deprem.

zemân (A.) [1 [زمان.zaman. 2.ça ğ . 3.süre. zemâne (A.) [1 [زمانه.devir. 2.felek. zemherîr (A.) [زمهریر] karak ı ş . zemîm (A.) [ذمیم] kötü.

zemîn (F.) [1 [زمین.yer. 2.dünya. 3.fon. 4.konu, alan. zeminbûsî (F.) [زمین بوسی] sayg ı ile yer öpme. zemistan (F.) [زمستان] k ı ş .

zemistânî (F.) [زمستانی] k ı ş l ı k. zemm (A.) [ذم] kötüleme, yerme. zemm edilmek kötülenmek, yerilmek.

zemm etmek kötülemek, yermek.

zemzeme (A.) [1 [زمزمه.melodi. 2.m ı r ı lt ı . zen (F.) [زن] kad ı n.

zenâd ı ka (A.) [زنادقه] z ı nd ı klar.

zenâne (F.) [1 [زنانه.kad ı nca, kad ı ns ı . 2.kad ı n i ş i. zenb (A.) [ذنب] suç, günah. zenbîl (A.) [زنبیل] zembil.

zenbûrek (F.) [زنبورک] zemberek. zencebîl (A.) [زنجبیل] zencefil. zencî (A.) [زنجی] siyahî, zenci. zencîr (F.) [زنجیر] zincir.

zencîrî (F.) [1 [زنجیری.zincirli. 2.zincirlik deli. zendeka (A.) [زندقه] z ı nd ı kl ı k. zendost (F.) [زن دوست] zampara. zeneb (A.) [ذنب] kuyruk.

zenehdân (F.) [زنخدان] çene. zeng (F.) [1 [زنگ.zil. 2.pas. zengî (F.) [زنگی] zenci, siyahî.

zengûle (F.) [1 [زنگوله.çan. 2.ç ı ng ı rak.

zenne (F.) [زنه] kad ı n rolünü üstlenen erkek sanatç ı . zenperest (F.) [زن پرست] kad ı n dü ş künü. zer (F.) [[زر 1.alt ı n. 2.akçe. zer' (A.) [عرز] ekim.

zerâfe (A.) [ەفارز] zürafa. zerbâf (F.) [فابرز] s ı rmac ı . zerd (F.) [درز] sar ı .

zerdâlû (F.) [ولادرز] zerdali.

zerde (F.) [1 [دەرز.zerde. 2.sar ı l ı k. 3.safran. zerdûz (F.) [زودرز] s ı rmac ı .

zeref ş ân (F.) [نانشفارز] alt ı n saç ı lm ı ş , alt ı n yald ı zl ı . zerger (F.) [رگرز] kuyumcu. zerharîd (F.) [دی رخرز] köle. zerîn (F.) [نیرز] alt ı ndan.

zerk (A.) [قرز] deri alt ı na verme, ş ı r ı nga etme. zerrâ’ (A.) [عارز] ekici, çiftçi. zerrâk (A.) [قارز] ikiyüzlü. zerrât (A.) [تارذ] zerreler.

zerre (A.) [1 [ذرە.en küçük parça, molekül. 2.az ı c ı k, birazc ı k. zerre ş ikâf (A.-F.) [ذرە شکاف] k ı l ı k ı rk yaran. zerrin (F.) [نیرز] alt ı ndan.

zevâl (A.) [1 [لاوز.yok olma, yok olu ş . 2.batma. 3.ö ğ le. zevâlnâpezîr (A.-F.) [لاوز نانپذیری] yok olmayan, kal ı c ı . zevâlpezîr (A.-F.) [لاوزپذیری] yok olucu, fani. zevât (A.) [تاوذ] ki ş iler.

zevâyâ (A.) [1 [یاوز.aç ı lar. 2.kö ş eler. 3.küçük tekkeler, zaviyeler. zevc (A.) [1 [جوز.koca. 2.çiftin teki.

zevcât (A.) [زواجات] nikahl ı kad ı nlar, kar ı lar. zevce (A.) [زوجه] nikahl ı kad ı n, kar ı . zevceteyn (A.) [زوجتين] kar ı koca. zevceyn (A.) [زوجين] kar ı koca. zevciyet (A.) [زوجيت] e ş lik. zevebân (A.) [ذوبان] erime.

zevk (A.) [1 [ذوق.be ğ eni, ho ş lanma. 2.tat. zevkbah ş (A.-F.) [ذوق بخش] zevk veren. zevrak (A.) [زورق] kay ı k.

zeyl (A.) [1 [ذيل.ek, zeyil. 2.etek. zeylen (A.) [ذيلا] ek olarak. zeyn (A.) [زين] süs. zeyn olmak süslenmek.

zeytûn (A.) [زيتون] zeytin. z ı dd (A.) [ضد] z ı t, kar ş ı t.

z ı ddiyyet (A.) [ضديت] z ı tl ı k, kar ş ı tl ı k. z ı lâl (A.) [ظلال] gölgeler. z ı ll (A.) [ظل] gölge.

z ı mnen (A.) [ضمنا] bu arada, dolay ı s ı yla. z ı mnî (A.) [ضمنى] dolayl ı , üstü kapal ı . z ı rh (F.) [ضرر] z ı rh.

z ı rhpû ş (F.) [ضرر پوش] z ı rhl ı . z ı yâ’ (A.) [ضياع] kaybolma.

z ı yâ’ (A.) [عايض] çiftlikler. zî (A.) [يذ] sahip. zi’b (A.) [بئذ] kurt.

zîbâyî (F.) [ىىابيز] güzellik. zîbâ (F.) [ابيز] güzel. zîbak (A.) [قبيز] c ı va.

zîc (A.) [جيز] y ı ld ı z atlas ı . zifâf (A.) [فافز] gerdek. zih (F.) [هز] kiri ş .

zîhayât (A.) [تايح يذ] canl ı .

zihgîr (F.) [ريگهز] okçu yüzü ğ ü. zihî (F.) [ىهز] ne güzel, bravo. zihin (A.) [نهذ] zihin. zihn (A.) [نهذ] zihin.

zihnen (A.) [انهذ] zihin yoluyla. zihnî (A.) [ىنهذ] sihinsel.

zihniyyet (A.) [تينهذ] dü ş ünce tarz ı , anlay ı ş . zîk (A.) [قيض] darl ı k.

zîk ı ymet (A.) [تم يق يذ] de ğ erli. zikr (A.) [ركذ] zikir, anma. zikr etmek anmak.

zikr olunmak an ı lmak, zikredilmek.

zîkudret (A.) [تردق يذ] güçlü, kudretli.

zillet (A.) [ذلت] dü ş künlük, a ş a ğ ı l ı k, alçakl ı k. zilzâl (A.) [زلزال] sars ı nt ı . zimâm (A.) [زمام] yular.

zimâmdâr (A.-F.) [1 [زمامدار.yular tutan. 2.i ş leri yürüten, sorumlu. zîmedhal (A.) [ذی مدخل] müdahalesi olan. zimmet (A.) [ذمت] elde tutma zorunlulu ğ u. zîn (F.) [زین] eyer.

zinâ’ (A.) [زنا] zina, nikahs ı z cinsel ili ş ki. zinâkâr (A.-F.) [زناکار] zina eden.

zencîrbend (F.) [زنجیربند] zincire vurulmu ş . zencîrbend edilmek zincire vurulmak. zindân (F.) [زندان] hapishane.

zindânî (F.) [1 [زندانی.zindanc ı . 2.mahpus. zinde (F.) [1 [زنده.diri, canl ı . 2.sa ğ l ı ğ ı yerinde. zindegânî (F.) [زندگانی] ya ş am. zindîk (A.) [زندیق] z ı nd ı k. zînet (A.) [زینت] ziynet, süs. zinhâr (F.) [زنهار] sak ı n. zîr (F.) [زیر] alt, a ş a ğ ı . zîrâ (F.) [زیرا] çünkü.

zirâ’ (A.) [90-75 [ذراع cm. lik bir uzunluk ölçüsü birimi, dirsek ile orta parmak

ucu aras ı ndaki uzakl ı k.

zirâ’at (A.) [زراعت] tar ı m.

zirâ’î (A.) [زراعی] tar ı msal. zirâ’at nezareti tar ı m bakanl ı ğ ı .

zîrdest (F.) [زیردست] el alt ı ndaki, emir alt ı ndaki, ast. zîre (F.) [زیره] kimyon.

zîrek (F.) [زیرک] uyan ı k, zeyrek. zîrîn (F.) [زیرین] alttaki. zîrûh (A.) [ذو روح] canl ı .

zîrüzeber (F.) [زیر و زبر] altüst.

zîrüzeber etmek altüst etmek, yerle bir etmek. zîrüzeber olmak altüst olmak, yerle bir olmak. zirve (A.) [ذروه] doruk. zî ş an (A.) [ذو شأن] ş erefli. zi ş t (F.) [زشت] çirkin.

zi ş tî (F.) [زشتی] çirkinlik.

zîvekâr (A.) [ذو وقار] a ğ ı rba ş l ı .

zîver (F.) [1 [زیور.süs. 2.ziynet, tak ı . ziyâ’ (A.) [ضیاء] ı ş ı k.

ziyâdâr (A.-F.) [ضیادار] a ş ı kl ı . ziyâde (A.) [زیاده] fazla, çok.

ziyâfet (A.) [ضیافت] ş ölen, ziyafet. ziyân (F.) [زیان] zarar.

ziyânkâr (F.) [زیانکار] zarar veren.

ziyâretgâh (A.-F.) [زیارتگاه] ziyaret yeri.

zû’(A.) [عوض] aydınlık, ışık. zu’bân (A.) [نابؤذ] kurtlar. zu’m (A.) [مزع] sanı .

zuafâ’ (A.) [لفعض] zayıflar.

zucret (A.) [تجرض] yürek daralması, içsıkıntısı . zûd (F.) [1 [دوز.çabuk. 2.erken. zufr (A.) [رفظ] tırnak. zuhr (A.) [رهظ] öğle.

zuhûr (A.) [روهظ] ortaya çıkma, görünme. zuhur etmek ortaya çıkmak, çıkmak.

zuhûrât (A.) [تاروهظ] beklenmedik gelişmeler. zukâk (A.) [قاقز] sokak.

zulm (A.) [ملظ] cefa, eziyet. zulm etmek zulüm yapmak.

zulmânî (A.) [ىناملظ] karanlıkla ilgili. zulmet (A.) [تملظ] karanlık.

zulmetefzâ (A.-F.) [تملظ افزا] karanlığı artıran. zulümât (A.) [تام لظ] karanlık. zunûn (A.) [نونظ] zanlar. zûr (F.) [روز] güç.

zurafâ (A.) [1 [فرظا.zarifler. 2.seviciler, sevici kadınlar. zûrbâ (F.) [1 [بروز ا.güçlü. 2.zorba. zûrmend (F.) [دنمروز] güçlü.

zurûf (A.) [1 [فورظ.kaplar. 2.zarflar. zübde (A.) [ەدبز] öz.

zücâc (A.) [جاجز] cam.

zücâciyye (A.) [ەیجاجز] cam e ş yalar. zühd (A.) [دهز] zahitlik, a ş ı r ı sofuluk. zühhâd (A.) [داهز] zahitler.

zühre (A.) [ەرهز] Venüs, Çoban Y ı ld ı z ı .

zührevî (A.) [یورهز] cinsel ili ş kiyle bula ş an. zühûl (A.) [لوهذ] dalg ı nl ı kla unutma. zükâm (A.) [ماکز] nezle. zükûr (A.) [روکذ] erkekler. zülâl (A.) [لالز] berrak, saf. zülf (F.) [زلف] zülüf.

züll (A.) [لذ] alçalma, alçakl ı k, dü ş künlük, zillet. zülüf (F.) [زلف] zülüf, iki yandaki lüleli saç. zümre (A.) [ەرمز] grup, topluluk.

zümûm (A.) [مومذ] yermeler, kötülemeler. zümürrüd (A.) [درمز] zümrüt. zünbûr (A.) [رویبنز] e ş ek ar ı s ı . zünnâr (A.) [رانز] papaz ku ş a ğ ı .

zünûb (A.) [1 [بونذ.suçlar, günahlar. 2.kuyruklar. zürâfe (A.) [ەفارز] zürafa. zürefâ (A.) [افرظ] zarifler.

zürrâ’ (A.) [عارز] ekiciler, çiftçiler.

zürriyyât (A.) [تايرذ] soylar, zürriyetler. zürriyyet (A.) [تيرذ] soy, zürriyet. züvvâr (A.) [راوز] ziyaretçiler. züyûl (A.) [لويذ] ekler, zeyiller.